

Patrick Graham este de formație pilot de avion, dar activează ca expert pe probleme de spionaj economic pentru diferite companii internaționale. În vârstă de patruzeci și unu de ani și tată a trei copii, este pasionat de istoria religiilor și trăiește între Roma, Paris și New York.

PATRICK GRAHAM

Evangelia după Satana

Patrick Graham L'EVANGILE SELON SATAN 2007

Nemira 2009

„Voi sunteți din tatăl vostru diavolul și vreți să faceți poftele tatălui vostru. El, de la început, a fost ucigător de oameni și nu a stat într-un adevăr, pentru că nu este adevăr întru el. Când grăiește minciuna, grăiește într-un ale sale, căci este mincinos și tatăl minciunii.”

Evanghelia după Ioan (8, 44)

„În cea de-a șaptea zi, Dumnezeu dădu oamenii fiarelor pământului, pentru ca fiarele să-i sfâșie. Iară mai apoi, închizându-l pe Satana în străfundurile acestei lumi, își întoarse fața de lucrarea Lui și Satana rămase singur, ca să-i smintească pe oameni.”

Evanghelia după Satana, al șaselea oracol al Cărții Blestemelor

„Toate marile adevăruri au început prin a fi blasfemii.”

George Bernard Shaw, *Annajanska*

„Dumnezeul cel înfrânt se va face Satana. Iar Satana cel învingător se va face Dumnezeu.”

Anatole France, *La Revolte des anges*

PARTEA ÎNTÂI

11 februarie 1348, mănăstirea-fortăreață Bolzano, în nordul Italiei

Cum în chilia pe care o lumina, aerul se rarefia văzând cu ochii, lumânarea groasă din ceară începu să pâlpâie. Se stinse în curând, degajând un miros pătrunzător de seu și fitil ars.

Epuizată de mesajul pe care îl gravase pe zid cu o daltă, bătrâna călugăriță întemnițată îl reciti pentru ultima oară, pipăind cu vârful degetelor scrijeliturile pe care ochii osteniți nu izbuteau să le mai distingă. După ce se asigură că a încrustat îndeajuns de adânc în piatră rândurile acelea, verifică ușor cu o mână tremurândă trăinicia peretelui care o ținea prizonieră. Un zid de cărămidă a cărui grosime o izola de lume și o sufoca încetul cu încetul.

Îngustimea cavoului nu îi permitea nici să se ghemuiască, nici să stea dreaptă, așa că de ceasuri întregi bătrâna se chinuia, îndoită de spate, în firida aceea. Supliciuul zidirii de viu. Își amintea că citise numeroase manuscrise care povesteau suferințele celor osândiți să fie zidiți în piatră, după ce tribunalele Preasfintei Inchiziției reușeau să le smulgă mărturiile. Nelegiuite care au lepădat prunci, vrăjitoare și suflete moarte pe care cleștii și cărbunii încinși le-au făcut să scuipe toate cele o mie de nume ale Necuratului.

În gând îi revenea mai ales un pergament din veacul trecut, în care fusese consemnată cucerirea mănăstirii din Servio de către trupele papei Inocențiu al IV-lea. Nouă sute de cavaleri au încercuit în acea zi de pomină zidurile în spatele cărora se zvonea că, posedați de forțele Răului, călugării oficiau slujbe satanice în timpul cărora despicau pânțele femeilor însărcinate pentru a le devora progeniturile nenăscute. În urma acestei armate, a cărei avangardă dădea asalt după asalt asupra porților fortăreței, cu izbituri de berbec, veneau care și trăsurile în care se aflau trei judecători ai Inchiziției dimpreună cu notarii lor, călăii legiuți și uneltele lor aducătoare de moarte. Odată poarta smulsă din țâțâni, călugării au fost obligați să îngenuncheze în capelă. După ce au cercetat acea adunare tăcută, care degaja miasme fetide, mercenarii papei i-au descăpățânat pe cei mai slabi, pe cei surzi, muți, schilozi și săraci cu duhul. Pe ceilalți i-au târât în subteranele mănăstirii unde i-au torturat zi și noapte, fără încetare, vreme de o săptămână. Șapte zile de țipete și lacrimi. Și du-te-vino-ul nesfârșit al vedrelor cu apă stătută pe care servitori înspăimântați le azvârleau pe dale pentru a spăla bălțile de sânge. Într-un sfârșit, după ce luna a pălit pentru ultima oară deasupra acestor cruzimi de neimaginat, cei care au rezistat dezmembrărilor și priponirilor, cei care au urlat fără a muri în timp ce călăii le străpungeau ombilicul și le scoteau măruntaiele, cei care nu și-au dat cea de pe urmă suflare când le plesnea carnea sub fierul inchizitorilor – toți aceștia au fost zidiți de vii, în agonie, în măruntaiele mănăstirii. Patru sute de schelete vii care au zgâriat piatra, umplând-o de sânge.

Acum, venise rândul ei. Cu deosebirea că bătrâna călugăriță nu trecuse prin chinurile torturii. Pentru a scăpa de ucigașul diabolic ce se strecurase în mănăstire, ea, maica Isolda de Trento, stareța augustinelor din Bolzano, s-a zidit de vie cu propriile ei mâini. Mortar și cărămizi pentru a astupa firida în care și-a aflat ascunzătoare, câteva lumânări, lucrușoarele ei amărâte și, făcut sul într-o fâșie de pânză cerată, teribilul secret pe care îl zidise dimpreună cu ea. Nu ca să nu se prăpădească, nu, ci ca să nu cadă în mâinile Fiarei care o urmărea în aceste locuri sfinte: un ucigaș fără chip care, noapte de noapte, i-a masacrat treisprezece călugărițe din congregație... un călugăr... sau ceva de nenumit care s-a insinuat în lăcaș la adăpostul rasei călugărești. Treisprezece nopți. Treisprezece crime ritualice. Treisprezece călugărițe crucificate. De la acel apus, de când se înstăpânise asupra mănăstirii Bolzano, Fiara se hrănise cu carnea și cu sufletele slujitoarelor Domnului.

Maica Isolda era pe punctul de a ațipi când pe treptele care duceau spre subsol răsunară zgomote de pași. Își ținu răsuflarea și ciuli urechile. O voce îndepărtată străbătu tenebrele, o voce firavă ca de copil, înecată în lacrimi, care o striga din capul scăriilor. În spațiul îngust al firidei, bătrâna călugăriță începu fără să vrea să clănțâne din dinți. Vocea! Era vocea surorii Bragance, cea mai tânără dintre novice. O ruga pe maica Isolda să îi spună unde s-a ascuns și o implora să-i dea și ei voie să-i stea alături, să scape de ucigașul care era pe urmele ei. Sugrumată de suspine, vocea repeta la nesfârșit că nu vrea să moară. Aceeași soră Bragance pe care maica Isolda o îngropase cu mâinile ei, în chiar acea dimineață, în pământul cleios al cimitirului: un biet sac de pânză în care băgase ce mai rămăsese din cadavrul masacrat de Fiară.

Cu obraji plini de lacrimi de spaimă și durere, bătrâna stareță își astupă urechile, să nu mai audă plânsetele lui Bragance. Apoi închise ochii și îl imploră pe Dumnezeu să își întoarcă fața către ea.

Totul a început în urmă cu câteva săptămâni, când s-a zvonit că Veneția era sub ape și sute de mii de șobolani au invadat canalele cetății lacustre. Se spunea că rozătoarele, măcinate de cine știe ce boală tainică, atacau oamenii și câinii. O armată cu gheare și colți care, de la Giudecca și până la insula San Michele, ieșea din lagune și se rostogolea de-a valma pe străduțe.

Primele cazuri de ciumă au apărut în cartierele sărace; bătrânul doge al Veneției a blocat podurile și a găurit ambarcațiunile care asigurau legătura cu continentul. Și-a pus străjile de pază la porțile cetății și a trimis în grabă cavalerii să-i avertizeze pe seniorii din împrejurimi despre nenorocirea care s-a abătut asupra lagunelor. La treisprezece zile de la creșterea apelor, primele focuri s-au ridicat pe cerul Veneției. Gondole gemând sub greutatea cadavrelor străbăteau canalele în lung și-n lat pentru a pescui pruncii morți pe care tinerele mame îi azvârleau pe fereastră, jelindu-i amarnic.

La capătul acestei săptămâni sinistre, potențaii Veneției și-au asmuțit oamenii împotriva gărzilor dogelui, care păzeau în continuare podurile. În chiar acea noapte, un vânt rău-prevestitor care bătea dinspre mare a împiedicat copoii să adulmece urma fugarilor care încercau să iasă din cetate, luând-o înspre câmpuri. Seniorii de Padova și de Mestre și-au trimis în grabă sute de arcași și de arbaletrieri ca să oprească valul de muribunzi care amenințau să umple continentul. Numai că nici norii de săgeți, nici pocnetele archebuzelor nu au împiedicat flagelul să se propage dinspre Veneția cu iuțea unui foc de paie.

Fără zăbavă, s-a trecut la incendierea satelor; morții erau aruncați de-a valma pe rugurile înalte. Cetăți întregi au fost puse sub carantină în încercarea de a stăvili răspândirea molimei. S-a presărat sare grunjoasă peste câmpuri, iar puțurile au fost astupate cu moloz. Toate au fost stropite cu agheasmă, iar sutele de privighetori care își făceau veacul pe porțile caselor au fost pironite. Ba au fost chiar arse pe rug câteva vrăjitoare, câțiva cu buză-de-iepure și copii schilozi. Și câțiva cocoșați. Dar ciuma neagră începu să se abată și asupra animalelor și în curând au fost văzute haite de câini și stoluri de corbi atacând roiurile de fugari care umpleau drumurile.

Adus de porumbeii călători care au părăsit cetatea-fantomă, răul s-a răspândit apoi la toate păsările din peninsulă. Cadavre pietrificate de sturzi, ciori, guguștiuci și vrăbiuțe au acoperit solul și acoperișurile caselor. După aceea a venit rândul viețuitoarelor sălbatice, vulpi, dihori, șoareci-de-câmp și de pădure să iasă din codri și să se alăture regimentelor de șobolani care luat cu asalt cetățile. În doar o lună, asupra nordului Italiei se pogorî liniștea morții: mai răsună doar vuietul ciumei, care se întindea mult mai rapid decât zvonurile care o precedau și care se stingeau și ele, încetul cu încetul. În curând, niciun murmur, niciun ecou, niciun porumbel călător și niciun cavaler nu mai anunța răul ce sta să înghită totul. În acea iarnă funestă, care se anunța a fi cea mai rece a aceluia veac, nu s-a mai aprins niciun foc pentru a alunga armia de șobolani ce urca înspre nord, niciun regiment de țărani nu a mai fost masat la porțile cetăților pentru a agita torțe și coase, niciun bărbat în putere nu a mai fost chemat să ducă sacii cu semințe în hambarele fortificate ale castelelor.

Înaintând cu viteza vântului, fără a întâlni în cale nici cea mai mărunță rezistență, ciuma a trecut Alpii și s-a unit cu focarele ce răvășeau regiunea Provence. Se spunea că la Toulouse și la Carcassonne mulțimea dezlănțuită i-a linșat pe cei răciți și băloși. În Arles, bolnavii erau îngropați în imense gropi comune, cei din azilurile din Marsilia erau stropiți cu ulei și rășină și arși de vii, iar la Grasse și Gardanne s-a dat foc culturilor de lavandă pentru a mai elibera cerul de miasmele puturoase.

Inițial la Orange, apoi și la Lyon, armatele regelui au pus tunurile pe oceanul de șobolani care se apropia. O maree atât de furioasă și flămândă, că puteai s-o auzi mușcând pietrele și zgredănând trunchiurile copacilor.

Încartiruindu-și cavaleria la Magon, răul a luat calea Parisului și a Germaniei, nimicind cetățile întâlnite în cale. În curând, malurile Rinului se umplură de cadavre. Se spunea că molima a ajuns până la ceruri și că Dumnezeu însuși murea de ciumă.

Aproape sufocată în firida ei, maica Isolda își aminti de acel cavaler prevestitor de rău care răsărise din ceață la unsprezece zile de la incendierea Veneției de către regimentele romane. Ajuns lângă zidurile mănăstirii, bărbatul a suflat din corn, iar maica stareță a ieșit pe metereze să audă ce avea de spus.

Cavalerul își trăsese peste chip pulpana mizeră a vestei. Era scuturat de o tuse seacă, ce-i umplea de sânge hainele de un gri murdar. Își duse palmele la gură și strigă spre înalături, pentru a acoperi zbaterea vântului:

— Hei, voi, cei de pe metereze! Sunt însărcinat de episcop să anunț mănăstirile și schiturile că nenorocirea neagră se apropie. Ciuma a ajuns la Bergamo și la Milano. Răul se întinde și spre sud. Focuri de avertisment au fost aprinse la Ravenna, Pisa și Florența.

— Aveți vești de la Parma?

— Nu, maică, pe toți sfinții. Dar pe drum am văzut oceane de torțe în apropierea Cremonei, care va fi probabil incendiată curând; la fel, și procesiuni pe sub zidurile Bolognei. Am ocolit apoi Padova, al cărui rug purificator lumina deja noaptea, la fel și Verona, despre care câțiva supraviețuitori mi-au povestit că nefericiții care nu au putut scăpa dintre ziduri au ajuns să se lupte cu câinii pentru cadavrele îngrămădite pe străzi. De zile bune nu mai întâlnesc în cale decât cimitire și gropi pline, pe care groparii nu au mai avut nici măcar puterea să le astupe.

— Și Avignon? Știi ceva despre Avignon? Despre palatul Sfinției Sale?

— Nicio veste dinspre Avignon. Nici din Arles sau Nîmes. Oriunde întorci privirea, dai peste sate incendiate. Se fac slujbe pentru a se risipi norii de muște care infestază cerul. Peste tot sunt arse mirodenii și plante aromate pentru a alunga duhoarea adusă de vânt. Pe toți sfinții, peste tot se moare, străzile colcăie de mii de cadavre secerate de flagel și de archebuzele soldaților.

După un moment de tăcere, călugărițele au implorat-o pe maica stareță să-i deschidă nefericitului porțile. Făcându-le semn să tacă, se aplecă din nou peste metereze.

— Ce episcop spuneai că v-a trimis?

— Excelența Sa monseniorul Benvenuto Torricelli, episcop de Modena, Ferrara și Padova.

Maica Isolda se cutremură. Îi răspunse cu o voce înghețată:

— Îmi pare rău, messire, vă anunț cu regret că monseniorul Torricelli și-a găsit obștescul sfârșit anul trecut, în urma unui accident de trăsură. Am să vă rog, așadar, să vă vedeți de drum. Înainte de asta, vreți să vă aruncăm ceva de mâncare și câteva unsori, să vă fricționați pieptul?

Dinspre metereze se înălțară strigăte de stupoare când cavalerul și-a smuls acoperământul și a lăsat vederii obrazul ros de ciumă.

— Dumnezeu a murit la Bergamo, maică! Ce unsori îmi poți da pentru rănilor astea? Ce rugăciuni? Deschide porțile, scorpie bătrână, să-mi împrăștii sămânța în pânțele novicelor tale!

Urmă o nouă tăcere, tulburată doar de șuierul vântului. Cavalerul făcu stânga-mprejur și, cravașându-și calul cu sălbăticie, se făcu nevăzut, înghițit parcă de pădure.

De atunci, oricât ar fi scrutat zarea de sus, de pe metereze, stareța Isolda și novicele ei nu au mai zărit niciun suflet viu. Până în acea zi blestemată când la poarta mănăstirii a poposit o căruță cu provizii.

4

Gaspard conducea atelajul, de fapt o căruță cu coviltir trasă de patru catări costelivi, din a căror blană transpirată ieșeau aburi în aerul înghețat. Curajosul țăran înfruntase sutele de morți pentru a le aduce călugărițelor ultimele roade ale toamnei: mere și struguri de Toscana, curmale de Piemont, vedre cu ulei de măsline și o grămadă de saci plini cu făină măcinată la morile din Umbria, din care slujitoarele Domnului din Bolzano făceau o pâine neagră, grunjoasă, cu care își duceau zilele. Mândru ca un morar, Gaspard a scos la iveală și două carafe cu o licoare de prune, distilată cu mâinile lui, o băutură a diavolului, care îmbujora obrații și te făcea să spui tot soiul de blestemății. Maica Isolda l-a suduit doar așa, de formă, fiind de fapt bucuroasă că avea acum cu ce să-și trateze articulațiile bătrâne. Dar când s-a aplecat să apuce un sac de grăunțe, a zărit o siluetă firavă ghemuită în fundul căruței: o călugăriță bătrână dintr-un ordin necunoscut, pe care Gaspard o găsisese agonizând în împrejurimile mănăstirii.

Mâinile și picioarele îi erau învelite în cărpe, iar chipul era ascuns sub vâlul rasei. Purta un veșmânt alb pe care noroaiele și praful drumurilor își lăsaseră amprenta și o mantie din catifea roșie, împodobită cu un blazon brodat.

Aplecată deasupra ei în spatele coviltirului, maica Isolda a șters praful care acoperea broderia. Degetele i-au încremenit, înghețate de spaimă: patru brațe brodate cu aur și șofran pe fond bleu! Crucea pustnicilor de la Cervin! Călugărițele care trăiau retrase și sub legământul tăcerii în mijlocul piscurilor ce străjuiau satul Zermatt, într-o fortăreață într-atât de izolată, că era nevoie de coșuri trase pe funii pentru a o aproviziona. Păzitoarele lumii.

Nimeni nu le văzuse vreodată chipurile, nimeni nu le auzise glasul. Dar se zvonea că erau mai urâte și

mai rele decât Diavolul însuși, că beau sânge de om și se hrăneau cu fierturi scârboase care le confereau harul prevestirii și al clarviziunii. Alte zvonuri spuneau că erau vrăjitoare și lepădătoare de prunci și că fuseseră pe vecie condamnate să stea între acele ziduri pentru că ar fi săvârșit teribilul păcat al antropofagiei. Alții spuneau chiar că erau de fapt moarte de veacuri și că în nopțile cu lună plină se transformau în vampiri care pluteau deasupra Alpilor și îi sfârtecau pe călătorii rătăciți. Legende pe care muntenii le șopteau pe înserate, făcându-și semnul crucii pentru a alunga deochiul. De la Val d'Aoste la Dolomiți, rostirea numelui lor era suficientă pentru a stârni căinii și pentru a-i face pe oameni să-și zăvorască porțile.

Nimeni nu știa cum erau racolate slujitoarele acestui ordin misterios. Locuitorii din Zermatt nu observaseră decât că atunci când una dintre ele murea, pustnicele slobozeau un stol de porumbei călători care, după ce se învârtteau puțin deasupra zidurilor mănăstirii, se îndreptau în direcția Romei. După câteva săptămâni, pe drumul de munte ce ducea spre Zermatt apărea un fel de trăsură-celulă, încadrată de doisprezece cavaleri ai Vaticanului. O trăsură prevăzută cu clopote, care-i avertizau pe cei întâlniți în cale de trecerea ei. Ori de câte ori le auzeau, sătenii trăgeau obloanele și suflau în lumânări. Apoi, îngrămădiți unii în alții în penumbra înghețată, așteptau până când greoiul echipaj o lua pe cărările asinilor, care duceau până la poalele fortăreței Cervin.

Ajunși acolo, cavalerii Vaticanului suflau din trâmbiță. La acest semnal, cu un scrâșnet prelung, era coborâtă o coardă cu scripeți. La capătul ei, un ham din piele, în care cavalerii o fixau pe viitoarea pustnică, după care smuceau funia de patru ori, dând semnalul că totul e pregătit. Suspendat de cealaltă parte a corzii, cobora încet sicriul în care odihnea defuncta, în vreme ce novicea era trasă înspre fortăreață. Și pe la jumătatea drumului, cea vie, care urca, se întâlnea cu moarta, care cobora.

După ce urcau sicriul în trăsură pentru a-l îngropa în taină, numai ei știau unde, cavalerii făceau caletoarsă către Zermatt. Ascultând cum se îndepărtează acea armată de fantome, locuitorii cătunului aceleuia au înțeles repede că nu exista nicio altă modalitate de a părăsi mănăstirea. Și că nefericitele care intrau acolo nu aveau să mai iasă niciodată.

5

Îndepărtând vâlul de pe gura pustnicei, dar nu mai mult, pentru a nu-i profana chipul, maica Isolda puse o oglinjoară în fața buzelor schimonosite de suferință. Sticla se aburi ușor, semn că slujitoarea Domnului încă respira. Dar după horcăielile agonice care abia de îi mișcau pieptul și gâtul ridat, stareței nu-i fu greu să înțeleagă că pustnica era prea slăbită și prea bătrână pentru a putea supraviețui acelei grele încercări: nefericita avea să-și dea duhul în afara zidurilor fortăreței congregației sale, încheind astfel într-un fel rău-prevestitor numeroasele veacuri de tradiție imuabilă.

Pândindu-i ultima suflare, maica Isolda se străduia să își amintească tot ce știa despre acest ordin misterios.

Într-una din nopțile în care cavalerii Vaticanului conduceau o nouă pustnică la Cervin, adolescenții și necredincioșii din Zermatt au urmărit pe furiș convoiul, să vadă și ei sicriul pe care urmau să-l preia. Niciunul dintre cei porniți în această expediție nocturnă nu s-a mai întors, cu excepția unui tânăr păstor cam sărac cu duhul, care locuia pe munte, și care a fost găsit dimineața tremurând de groază și pe jumătate nebun.

El a povestit cum, datorită luminii torțelor, a zărit de la distanță sicriul care s-a ivit din ceață, zgâlțâindu-se la capătul funiilor ca și cum călugărița închisă în el nu ar fi fost moartă. Apoi a văzut cum era trasă noua pustnică, pe care surorile nevăzute o ridicau spre vârful muntelui. Cam la cinci metri deasupra pământului, funia a cedat, eliberând sicriul, capacul crăpându-se în cădere. Cavalerii s-au repezit să o prindă pe novice, prea târziu însă, nefericita căzând fără să scoată un sunet și zdrobindu-se de stânci. În aceeași clipă, un urlet de fiară s-a auzit din sicriul crăpat, iar păstorul a văzut mâini bătrâne și însângerate ieșind din cutia de lemn, încercând să lărgească spărtura. Însăpăimântat, băiatul a susținut că unul dintre cavaleri și-a scos sabia și, zdrobind degetele tremurânde sub talpa cizmei, a înfipt lama până la plăsele în întunericul sicriului. Urletele au încetat. Apoi, pe când ceilalți fereceau în grabă capacul și urcau sicriul, alături de cadavrul celei pe care o aduseseră în trăsura închisă, cavalerul și-a șters spada de câptușeala mantiei. În continuare, bietul smintit nu a mai fost în stare să scoată decât un lung șir de bâiguieli neinteligibile, cu excepția faptului că bărbatul care îi dăduse lovitura de grație pustnicei și-a scos la un moment dat coiful, iar chipul lui nu avea nimic omenesc.

Nu a fost nevoie de mai mult pentru ca zvonurile despre un pact obscur care lega pustnicele din Cervin de forțele Răului să înceapă să se răspândească; se spunea chiar că Satana însuși venise să își ridice

cuvenitul tribut. Adevărul era însă cu totul altul, dar preaputernicii Romei n-au infirmat acele zvonuri, deoarece sfânta teroare pe care o provocau era mai eficientă decât orice fortăreață pentru păstrarea secretului pustnicilor.

Aceiași preaputernici, precum și câteva starețe din rândul cărora se număra și maica Isolda, știau că Notre-Dame-du-Cervin adăpostea cea mai mare bibliotecă cu lucrări interzise a creștinătății: subsolurile fortificate și încăperile secrete închideau mii și mii de scrieri satanice și, mai ales, dețineau cheile unor taine atât de cutremurătoare și ale unor minciuni atât de mari, care, dacă cineva le-ar fi dezvăluit, ar fi putut pune în pericol chiar existența Bisericii. Bătrânele călugărițe, uscate de atâtea renunțări, în încercarea de a păzi omenirea de cumplitele manuscrise, păstrau între zidurile acelea evanghelii eretice recuperate de Inchiziție din cetățile catare și valdee, culegeri apostate furate de cruciați din fortărețele Orientului, pergamente demonice și biblii blestемate. De aceea acel ordin al tăcerii trăia retras la marginile lumii. Tot de aceea s-a dat un decret prin care se statua că cel care va dezvălui o pustnică va fi sortit unei morți lente. Și, în sfârșit, tot de aceea maica Isolda l-a fulgerat din priviri pe Gaspard, la vederea muribunde care agoniza în spatele căruței. Acum, trebuia să descopere de ce a fugit această nefericită atât de departe de misterioasa ei congregație. Și cum de au ținut-o picioarele alea prăpădite până acolo. Cu capul în pământ, Gaspard își mușca degetele mormăind că nu aveau decât să îl spintece și să îl azvârle la lupi. Maica Isolda s-a prefăcut a nu-l auzi. Cu atât mai mult cu cât se lăsa noaptea și era deja prea târziu pentru a mai ține muribunda în carantină.

După ce a inspectat vintrele și subsuorile pustnicei, maica Isolda a constatat că nu prezenta niciun semn de ciură. Așa că le-a poruncit călugărițelor să o ducă într-o chilie. În timp ce femeile ridicau trupul bătrân, ușor ca un fulg, din buzunarele secrete ale veșmântului au căzut în pulbere o învelitoare din pânză cerată și un săculeț din piele.

6

Cum călugărițele s-au îngrămădit asupra acestei noi descoperiri, maica Isolda a îngenuncheat pentru a desface șiretul săculețului. Dădu peste un craniu uman, ale cărui tâmpile și ceafă păreau deformate din cauza unor lovituri cu pietre. Bătrâna stareță a ridicat osemintele în lumină.

Era un craniu foarte vechi, a cărui suprafață începuse deja să se macine. Isolda a mai observat și că purta urmele unei coroane de spini și că un corp ascuțit străpunsese arcada celui torturat. Maica stareță atinse ușor crenguțele uscate. *Poncirus*. După Scripturi, din această plantă cu ghimpi au împletit romanii coroana pe care au așezat-o pe fruntea lui Hristos după ce l-au biciuit.

Coroana cea sfântă, din care un ghimpe i-a străpuns arcada. Maica Isolda simți înțepături de spaimă în pânțele, ca niște lovituri de spadă: craniul pe care îl ținea în mâini prezenta toate semnele Patimilor pe care Iisus le îndurase înainte de a muri pe cruce. Aceleași torturi ca în Evanghelii. Cu deosebirea că relicva era spartă în mai multe locuri, iar Cărțile Sfinte afirmau răspicat că nicio piatră nu a pângărit chipul lui Iisus.

Când maica Isolda tocmai se pregătea să așeze cu grijă relicva, simți sub degete un zvâcnit straniu. În aburul care îi încețoșa privirea, zări de departe a șaptea colină care străjuia Ierusalimul, acolo unde Iisus fusese pironit pe cruce cu treisprezece veacuri în urmă. Așa-numitul loc al *căpățânii*, pe care Evangheliile îl numesc Golgota.

În viziunea care se limpezea puțin câte puțin, o mulțime imensă se îngrămădea pe piscul colinei, acolo unde legionarii romani înălțaseră trei cruci: cea mai mare în mijloc, celelalte două puțin mai în spate. Cei doi tâlhari și Iisus, primii – încremeniți în soare, cel de-al treilea – slobozind niște urlete de fiară sub privirile îngrozite ale mulțimii.

Mijind ochii ca să distingă mai bine scena, Isolda își dădu seama că tâlharii erau morți de ceva vreme, în timp ce Hristosul care se zvârcolea pe cruce semăna ca două picături de apă cu acela din Evanghelii. Cu deosebirea că schingiuitul din viziunea Isoldei era plin de mânie și ură.

În timp ce novicele se buluceau să o ajute să se ridice, stareța contempla crepusculul de un roșu însângerat care îi lumina acum viziunea. Nici asta nu se potrivea: conform Scripturilor, Iisus și-a dat sufletul la al cincisprezecelea ceas al zilei. Or, în viziunea ei, făptura contorsionată de pe cruce nu era moartă. Îngenuncheată în țărână, maica Isolda a început să tremure din toate încheieturile. Exista și o explicație a tainei aceleia, o explicație atât de evidentă, care trebuie să fi cutremurat rațiunea călugăriței: bucata aceea de carne care smucea de piroane și insulta deopotrivă oamenii și Cerurile, acea bestie plină de ură și suferință căreia romanii începuseră să-i care lovituri de bătă pentru a-i zdrobi picioarele, acea

blestemăție nu era fiul Domnului, ci al Satanei.

Cu mâinile încă scuturate de convulsii, stareța puse craniul la loc în săculeț. Apoi, ștergându-și lacrimile cu măneca veșmântului, culese din praf și învelitoarea din pânză cerată.

Sufocându-se în spațiul îngust al firidei, maica Isolda își amintea senzația de ură și lăcomie care a inundat-o când a pus mâna pe etui. Vor fi fost, pesemne, arsurile provocate de poțiuni oțetite pe care le lua pentru a-și potoli durerile de oase. Apoi, pe măsură ce desfăcea învelitoarea, a făcut o altă grimasă, de astă dată de frică. O rafală de vânt înghețat i-a răvășit părul pe sub rasă. Învelitoarea adăpostea o carte foarte veche, groasă și grea ca un molitvelnic. Un manuscris ferecat cu o încuietorie din oțel. Nicio inscripție pe cotor sau pe copertă, nicio pecete imprimată în piele. O carte asemenea altora. Dar după strania fierbințeală care se degaja din acea tipăritură, maica Isolda a știut imediat că asupra mănăstirii se va abate o mare nenorocire.

7

După ce a plecat Gaspard, maica Isolda tocmai închidea porțile când, din aripa de nord, unde călugărițele duseseră muribunda, se auziră urlete de spaimă. Urcă pe cât de repede fu în stare treptele scării celei mari și, cum țipetele se înteteau pe măsură ce se apropia, stareța mai c-o luă la fugă pe coridoare până la chilia a cărei ușă se bălângănea, pe jumătate deschisă. Gâfâind din cauza aerului înghețat care îi ardea gâtulejul, maica încremeni în prag.

Bătrâna pustnică era întinsă goală în așternut; smocul de păr pubian contrasta puternic cu carnea râncedă a pântecelui. Dar nu paloarea ei le speriasse pe călugărițe. Nici măcar jegul gros care-i acoperea picioarele sau slăbiciunea extremă a trupului. Nu, ceea ce le făcuse pe femei să urle și oprise bătăile inimii maicii starețe din clipa în care intrase în chilie erau stigmatele supliciului la care muribunda fusese fără îndoială supusă înainte de a reuși să fugă din locul în care călăii săi o ținuseră prizonieră. Acestea, dar și ochii larg căscați care scrutau tavanul pe sub vâl, la fel ca o statuie ce contemplă vidul care o înconjoară.

Maica Isolda s-a aplecat asupra trupului descărnat. Judecând după urmele care brăzdau torsul și pânțele nefericitei, torționarele o biciuiseră până la sânge cu fâșii de piele înmuiate în oțet. Zeci de lovituri pe pielea întinsă prin rășchirare, astfel încât fiecare șfichiuire o sfâșiasse până la os. Apoi îi rupseseră degetele și îi smulseseră unghiile cu cleștele. Îi bătuseră cuie în oasele mâinilor și picioarelor. Cuie vechi, ale căror capete ruginite înfloriseră în carne.

Isolda a închis ochii. Bătrâna călugăriță nu fusese supusă torturilor Inchiziției. În orice caz, nu torturilor tipice rezervate vrăjitoarelor. Nu, judecând după calvarul îndurat de pustnică, acest desfrâu criminal nu putuse fi săvârșit decât de suflete monstroase care se dezlănțuiseră asupra victimei mai curând ca să-i smulgă tainele, decât ca să o masacreze.

Cum muribunda gemu slab, maica Isolda s-a aplecat asupra ei pentru a-i culege de pe buze ultimele cuvinte. Pustnica grăia într-un vechi dialect din Alpi, un amestec obscur de latină, germană și italiană pe care Isolda îl mai auzise în copilărie. Un dialect uitat, punctat de plescăituri din limbă și mișcări ale ochilor. Codul pustnicilor.

Nefericita a murmurat că domnia Satanei era aproape și tenebrele se întindeau asupra lumii. A spus că ciuma este lucrarea lui și că a deșteptat acest monstru tocmai pentru a se putea apropia fără a fi văzut. Chiar dacă toți călugării și călugărițele din întreaga creștinătate ar îngenunchea în același timp pentru a implora ajutorul Domnului, nicio rugăciune nu-i mai putea opri pe cavalerii Răului care scăpaseră din Iad.

A urmat o tăcere îndelungată: pustnica încerca să își tragă sufletul. Apoi, și-a continuat povestea.

Și a zis că satul Zermatt fusese atacat într-o noapte cu lună plină de cavaleri rătăcitori îmbrăcați în burnuzuri, cu cagule pe față, care i-au masacrat pe locuitori și au incendiat casele: Hoții de Suflete. Furia acestor demoni fusese atât de mare, încât vântul purtase până la porțile cetății pustnicilor urletele victimelor. Ele încercaseră să elibereze porumbeii călători ca să avertizeze Roma asupra pericolului care le amenința, dar găsiseră toate zburătoarele moarte în coliviile lor: căzuseră secerate, otrăvite parcă de aerul respirat.

În licăririle incendiilor, călugărițele i-au văzut pe Hoții de Suflete escaladând meterezele mănăstirii ca și cum mâinile și picioarele lor ar fi avut puterea să se fixeze în piatră. Se refugiaseră în bibliotecă, pentru a distruge manuscrisele interzise, dar năvălitorii forțaseră porțile, iar nefericitele căzuseră în ghearele lor înainte de a fi avut timp să își facă scrum comoara.

Cu pieptul cutremurat de suspine, muribunda a șuierat că cele mai tinere fuseseră pângărite cu fierul înroșit, iar celelalte muriseră în chinuri cumplite.

Cu trupul și cu sufletul zdrobite după o noapte de tortură, ea însăși abia reușise să scape printr-un tunel secret. Reușise să ia cu sine moaștele Domnului, precum și un manuscris foarte vechi, acoperit cu piele neagră. A repetat în neștire că nu trebuia deschis, că era apărut de o vrajă și că îi va uide pe toți cei care vor încerca să rupă ferecătura.

După ea, paginile acelea ar fi fost scrise cu sânge de om într-o limbă blestemată, pe care nu era prudent să o folosești la lăsarea întunericului. Manuscrisul ar fi fost redactat de însăși mâna Satanei, ar fi fost, pare-se, evanghelia lui, în care povestea tot ceea ce se întâmplase în ziua în care fiul lui Dumnezeu murise pe cruce. În ziua în care Hristos își pierduse credința și, blestemându-și Tatăl, se transformase în altceva: într-o bestie dezlănțuită pe care romanii fuseseră nevoiți să o reducă la tăcere cu lovituri de bătă.

Aplecată deasupra pustnicei, Isolda a simțit greutatea craniului în buzunarul larg al veșmântului său. Era relicva pe care bătrâna o numise „moaștele Domnului”. Spusese că în acea noapte, după ce făptura murise pe cruce, discipolii care asistaseră la crucificarea lui Hristos scosese cadavrul din piroane, ducându-l în peșterile din nordul Galileei, unde îl îngropaseră. Toate astea le povestea evanghelia după Satana: negarea a toate câte au fost, sunt și vor fi. Marea minciună.

Isolda închise ochii. Dacă această poveste era adevărată, însemna că Iisus nu a înviat niciodată din morți și că nu exista nicio viață de după viață la care să poți spera. Niciun dincolo, nicio eternitate. Dar mai însemna și că Biserica mințise și că totul era fals. Că apostolii se înșelaseră. Sau că... știuseră dintotdeauna.

— Doamne, e imposibil...

Stareța Isolda a murmurat aceste cuvinte cu pumnii strânși, cu lacrimile năvălindu-i în ochi. Pentru o secundă, a simțit nevoia să o strângă de gât pe bătrâna aia nebună care îi adusese în mănăstire atâta nenorocire. Ar fi mult mai simplu dacă ar muri. Ar îngropa-o în pădure, împreună cu moaștele și cu evanghelia ei. O groapă adâncă, între ferigi, fără stelă, fără cruce. Problema era craniul ăla blestemat, care atârna greu în buzunarul ei, ca o dovadă. Isolda a deschis ochii: pustnica începuse să geamă în întuneric.

De o lună Hoții de Suflete o urmăreau, iar conducătorul lor îi adulmeca urma în mijlocul ravagiilor ciumei. Numele lui era Caleb, iar evanghelia după Satana nu trebuia în niciun chip să cadă în mâinile lui. Dacă s-ar întâmpla o asemenea nenorocire, asupra lumii s-ar pogorî mii de ani de întuneric. Mări de lacrimi. Cuvintele astea le repeta ca pe o litanie, dar tot mai slab, pe măsură ce suflul i se împuțina. Apoi horcăiala i s-a stins, iar ochii i-au devenit sticloși.

Îngrozită de cele auzite, stareța se pregătea să acopere cu un cearșaf trupul martirizat, când mâinile muribunde i s-au încleștat în gât. Un pumn neomenesc îi zdrobea gâtulejul, alungându-i în doar câteva secunde tot sângele din creier. A încercat să se elibereze. Chiar a lovit-o pe pustnică pentru a o face să slăbească strânsoarea. Și atunci, de pe buzele rigide ale moartei se ridică o altă voce. Nu. Mai multe voci: și grave, și ascuțite, și puternice, și de alte feluri, mai îndepărtate. În urechile maicii Isolda a explodat o cacofonie de urlate și blesteme. În mai multe limbi. Latină, greacă, egipteană, dialectele barbarilor din Nord, dar și cuvinte necunoscute, care se amestecau și ele în acel potop de urlate. Mânie și teamă, limba Hoților de Suflete. Cavalerii Adâncurilor. Un vâl negru a coborât apoi peste ochii Isoldei. Era pe punctul de a leșina, când și-a amintit că avea sub strai o lamă, un jungher cu plăsele din piele și tăișul lat, pe care îl păstra pentru a-și apăra călugărițele de bandiții aduși de ciumă. Pe jumătate moartă, Isolda a ridicat arma în lumina lumânărilor și a înfipt-o cu toate puterile în gâtul pustnicei.

În cotlonul în care abia mai respira, Isolda își înăbușea cu greu lacrimile, își amintea și acum de cumplita senzație din clipa în care pumnalul a pătruns în carnea muribunde. Își amintea de slaba rezistență a pielii și cartilajelor, de ochii ieșiți din orbite ai bătrânei smintite și de urlatele ei, care s-au transformat într-un adevărat vuiet. Își mai amintea și că degetele descărnate au rămas încleștate în jurul gâtului ei și că una dintre călugărițe fusese nevoită să cresteze tendoanele încheieturilor pentru ca strânsoarea să slăbească. Trupul pustnicei a zvâcnit pentru ultima oară înainte de a se prăvăli, inert. Dar cel mai uimitor a fost aerul înghețat care a inundat chilia și urmele de pași care au apărut pe jos din clipa în care moarta s-a prăbușit pe saltea. Urme de cizme, care se îndepărtau în întunericul coridorului.

Zgribulite în rasele lor, augustinele au ascultat cum se stinge ecoul pașilor. Maica Isolda le-a cerut să îngenuncheze imediat și să-și spună rugăciunile. Dar era deja prea târziu pentru a-l invoca pe Dumnezeu. Și așa, în acea iarnă a anului blestemat 1348, umilele slujitoare ale Domnului de la mănăstirea fortificată din Bolzano eliberaseră Bestia.

Misterioasele urme de cizme s-au uscat repede, lăsând pe jos un strat fin de argilă. Văzându-le cum se zvântă în adierea curentului, ai fi zis că-s aproape inofensive, dacă n-ar fi fost praful acela negru care mărturisea deopotrivă și despre realitatea, și despre existența lor imposibilă. Pipăindu-le, maica Isolda a fost obligată să accepte evidența: nu le inventaseră nici ea, nici călugărițele. Ceea ce însemna că nicio poartă de stejar, oricât de grea, nicio rugăciune, nicio forță din lumea asta nu îl mai putea împiedica pe autorul invizibil al acestor urme să se preumbe pe holurile mănăstirii. Cum ninsoarea începuse să se întetească asupra Dolomiților, de atunci înainte ele erau paisprezece călugărițe prizoniere ale iernii într-o mănăstire pierdută în mijlocul munților. O mănăstire în care Bestia își făcuse adăpost, alungându-l pe Domnul Dumnezeu dintre acele ziduri, dar și speranța din sufletele slujitoarelor Lui.

Lăsându-și călugărițele să pregătească defuncta așa cum se cuvine, maica Isolda s-a ferecat în chilia ei pentru a cerceta manuscrisul. Aici trebuia să se afle cheia avertismentelor bătrânei smintite, dar și motivele obscure care duseseră la masacrarea pustnicilor de la Cervin. Sau, cine știe, poate evanghelia aceea fusese singura cauză a acelor evenimente tragice, iar Hoții de Suflete săvârșiseră cumplita crimă cu unicul scop de a o recupera și de a distruge celelalte manuscrise din biblioteca interzisă.

După ce a zăvorât cu grijă ușa în urma ei, maica Isolda a depus craniul încununat cu spini într-un cufăr, apoi a așezat cartea pe o măsură de scris din lemn. A închis ochii și a început să îi pipăie coperta cu vârful degetelor: cum în noviciatul ei roman fusese inițiată de timpuriu în arta legătoriei în piele, Isolda învățase să identifice un manuscris cercetându-i copertele. Din piei de taur sălbatic, pe care călugării tăbăcari îi jupuia cu mâinile lor; pieile de capră, pe care legătorii din Pirinei le puneau una peste alta, în foi subțiri, pentru a da volum lucrărilor lor; pielicelele de ied, gălbui și aspre, pe care frații de dincolo de Alpi le stropeau cu pigmenți înainte de a le trage pe plăci de lemn prețios pentru a le fixa culoarea; tegumentele fierte folosite în mănăstirile din Loara și firele de aur cu care tăbăcarii germani coseau pielea caldă încă a lucrărilor lor. Fiecare dintre aceste congregații de tăbăcari era autorizată să folosească doar una dintre aceste tehnici, pentru a proteja astfel Biserica de odiosul trafic cu cărți sfinte, garantând păstrarea lucrărilor în mănăstirile în care văzuseră lumina zilei. Căci exista o lege care pedepsea cu orbirea cu fier înroșit, urmată de moartea lentă, pe oricine ar fi îndrăznit să transporte un manuscris ascuns în veșminte. Or, cartea din fața ei fusese tăiată dintr-o piele atât de stranie, că Isolda nu-și amintea să fi văzut vreodată una asemănătoare.

Și mai ciudat, legătura nu părea a respecta niciuna din tehnicile impuse de Biserică. Sau, mai bine zis, părea a le reuni pe toate, ca o culme a desăvârșirii artei tuturor legătorilor. Ceea ce ducea la concluzia că manuscrisul acela trebuie să fi fost făcut, apoi îmbunătățit în perioade diferite, de o succesiune de mâini grijulii. Dar pentru aceasta trebuie să fi circulat pe ascuns din mănăstire-n mănăstire, cam în felul în care este transmisă o moștenire. Sau un blestem. Sau, mai curând chiar, ca și cum manuscrisul ar fi ales el însuși locul în care urma să ajungă.

Isolda, fata mea, bați câmpii.

Totuși, pe măsură ce manevra cartea aceea veche, maica stareță a simțit iar căldura stranie pe care o degaja. Ca și cum mâna ei, atingând pielea, ar fi mângâiat în același timp și sălbăticiunea care fusese jupuită pentru a-i înveli copertele: bătăile îndepărtate ale inimii animalului, venele și arterele lui, mușchii și blana lucioasă.

Isolda s-a aplecat pentru a adulmececa fumul care se înălța din manuscris. Era un miros de grajd, de brânză muceztă și balegă. În plan îndepărtat, nasul fin al călugăriței a detectat și o duhoare de paie ude, precum și un iz de sudoare, amestecată cu jeg și urină; dar și cu spermă. O sămânță caldută, vâscoasă și animalică. Isolda a fremătat când degetele ei au identificat în cele din urmă pielea pe care o mângâiau: de țap negru. Un țap cu pielea fină și caldă ca a unui om. Niciun tăbăcar demn de acest nume nu ar fi putut folosi o asemenea învelitoare pentru un manuscris.

Încet, încet, mâna descărnată a Isoldei și-a încetinit mângâierea, aceasta devenind mai diafană și feminină, aproape diabolică, precum aceea a unei fete care atinge pântecul iubitului. Pe măsură ce gestul ei se contura, maica superioară a simțit căldura manuscrisului potopindu-i măruntaiele și întărindu-i sfârcurile. Isolda, bătrâna uscată, care nu cunoscuse alte plăceri ale cărnii în afara acelor provocate de mâini, s-a lăsat pradă tulburării care a pus stăpânire, încetul cu încetul, pe trupul ei. Și, în timp ce sufletul ei i s-a abandonat, maica superioară a avut o altă viziune.

Mai întâi, mirosurile. Tămâie și lemn ars. Un aer încărcat de humă și putregai. O pădure. Un pat de ierburi care îi mângâie trupul. Isolda deschide ochii. E goală, lungită în mijlocul unei poienițe scăldate de

razele lunii. Un grohăit surd. O răsuflare grețoasă peste chipul ei, o fiară cu mușchii grei îi depărtează brutal coapsele și își înfige sexul într-al ei. O fiară, pe jumătate bărbat, pe jumătate țap, care putea a sudoare și a sămânță. Înebunită de teamă și de scârbă, Isolda simte acest sex animalic umplându-l pe al ei. Simte țepii aspri de pe pântecul bestiei amestecându-se cu părul ei pubian. Simte pielea de pe brațe și de pe coapsele fiarei fremătând de efort. O piele netedă și caldă ca a unui animal. Isolda închide ochii. O nouă viziune se suprapune celei dintâi.

Beciurile unei fortărețe. Cavaleri sălbatici din regatele din Nord și luptători cu fruntea înaltă și ochi oblici păzeau coridoarele subterane care duceau la sălile de tortură. Armurile lor luceau în lumina torțelor. Cei dintâi aveau scuturi din piele și agitau spade imense. Ceilalți erau înarmați cu pumnale și săbii scurte: seniori germanici și războinici huni. Isolda gemu: era târâtă în subteranele unei fortărețe de războinici huni a căror stirpe se stinsese de veacuri. Stâlpii creștinătății.

Pe măsură ce înainta de-a lungul unei vaste galerii boltite, din măruntaiele pământului răsunau urlete îndepărtate. Zări statuile cioplite în piatra zidurilor. Șerpi încolăciți și demoni amenințători. De-o parte și de alta, fuseseră croite celule. Printre gratii se strecurau mâini care încercau să se înfigă în părul călugăriței. Era cald. La capătul coridorului, o ușă deschisă dădea într-o sală cu coloane, luminată de torțe. Pe mese, bărbați goi, în lanțuri. Deasupra lor, călăi cu clești și foarfeci. Torturații urlau în timp ce foarfecele intrau în carne, tăiau pielea pe care călăii o jupuiau de pe mușchi. În spatele torționarilor, legători vizigoți uscau dreptunghiurile de piele pe o sită, după ce le înnegriseră în băi de sulf.

Pe Isolda o trecură fiori de groază: manuscrisul pe care îl mângâiasă în chilia ei fusese legat mai întâi în piele de om și, abia apoi, de-a lungul secolelor, acoperit de către alte mâini cu piele de animal, care încercaseră să ascundă această grozăvie. Crima crimelor. Semnătura sataniștilor.

În timp ce Fiara aplecată deasupra ei îi înjunghia sexul și îi sfâșia gâtul, Isolda fu năpădită de o ultimă viziune: marea ciumă. Mări de șobolani revărsându-se deasupra lumii. Cetăți în flăcări. Milioane de morți și imense gropi comune căscate sub cerul liber. În mijlocul ruinelor, își croiește cu greu drum o pustnică bătrână, cu trupul mutilat și cu chipul acoperit de un văl din plasă. Sub veșmânt, ascunde o învelitoare din pânză cerată și un săculeț din piele. E la capătul puterilor. Va muri în curând. Aiurea, Isolda întrezărește un călugăr fără chip care bate în lung și-n lat câmpurile devastate în căutarea ei. Îi ia urma, o adulmecă în mijlocul miasmelor. Masacrează congregațiile care au adăpostit-o. Se apropie. E aici.

Adunându-și ultima fărâamă de voință, maica Isolda a reușit să-și smulgă mâna de pe coperta manuscrisului. O pală de vânt stinse lumânările; în întuneric, stareța a căscat ochii mari de uimire: pe suprafața lui au apărut filigrane înroșite, nervuri însângerate țâșnind din coperta pe care rețeaua de fire s-a transformat în litere fosforescente. În latină. Cuvinte care au prins parcă a dansa în clipa în care stareța s-a aplecat să le deslușească. Și, cu buzele tremurânde, le-a pronunțat cu voce tare, pentru a le descifra mai bine:

**EVANGHELIA DUPĂ SATANA DESPRE ÎNSPĂIMÂNTĂTOAREA NEFERICIRE,
DESPRE MORȚI, FLAGELURI ȘI CATACLISME TERIBILE.
AICI ÎNCEPE SFÂRȘITUL, AICI SE SFÂRȘEȘTE ÎNCEPUTUL.
AICI ZACE TAINA PUTERII LUI DUMNEZEU.
BLESTEMUL FOCULUI ASUPRA OCHILOR CARE VOR ÎNCERCA
SĂ SE OPREASCĂ ASUPRA EI.**

O incantație. Nu, mai degrabă un avertisment. Ultima încercare de prevenire pe care un legător îngrozit va fi ținut-o în piele pentru a-i împiedica pe imprudenți și pe curioși să deschidă acea evanghelie. Probabil motivul pentru care generații de mâini grijulii, în loc să distrugă lucrarea din vremuri de mult uitată, încercaseră să își exercite măiestria asupra ei. Dar nu pentru a o înfrumuseța, ci pentru a săpa în legătura de nenumit acel avertisment, care nu devenea vizibil decât în întuneric. Apoi aceleași mâini meștere prinseseră paginile cu o ferecătură genoveză, un zăvor greu, al cărui oțel sclipea în licărirea roșiatică a manuscrisului.

Cu ajutorul unei lupe și al unei lumânări, Isolda l-a examinat mai îndeaproape. Așa cum bănuise, gaura zăvorului nu era decât o capcană, căci era genul de ferecătură care nu se deschide decât prin așezarea degetelor în anumite părți ale carcanei. O ferecătură tactilă. Isolda i-a analizat marginile, acolo unde ar trebui să fie puse degetele pentru a deschide mecanismul. Sub sticla care mărea imaginea, ochii călugăriței au localizat insesizabile adâncituri în oțel. A apăsător pe una dintre ele cu o pană. *Clanc*. Din mecanism a țâșnit un ac subțire și fin, care s-a înfipt în marginea pătată cu cerneală a măsutei de scris. Un ac al cărui vârf din oțel fusese înmuiat într-o substanță verzuie: arsenic. Isolda și-a șters fruntea năpădită

de broboane de sudoare cu mâneca veșmântului. Cei care concepuseră acel mecanism preferau să ucidă, decât să lase mâini nedemne să profaneze teribilele taine ale manuscrisului. De aceea le masacraseră Hoții de Suflete pe pustnicele din Cervin. Pentru a-și recupera evanghelia. Evanghelia după Satana.

Isolda a aprins din nou lumânările. Pe măsură ce lumina alunga tenebrele din chilie, misterioasele filigrane roșietice de pe suprafața pielii se estompau. Maica superioară a aruncat un cearșaf peste măsuta de scris, apoi s-a întors către fereastră. Afară, ninsoarea se întetise, iar munții erau cufundați în ceață.

10

Triste și tăcute, augustinele au îngropat-o pe bătrâna pustnică în cimitirul mănăstirii. Maica Isolda a citit una din epistolele Sfântului Pavel; un vânt rece șuiera pe lângă metereze. Apoi, acompaniind dangătul clopotelor, voci înecate în suspine au intonat un imn funebru, care s-a înălțat în aerul înghețat împreună cu aburul alb al răsuflărilor. Ecou le-au fost doar croncănitul corbilor și urletul îndepărtat al lupilor. Ziua era la asfințit, lumina se împuțina văzând cu ochii sub aburii ceții care se ridica din pământ. Și era așa de deasă, că niciuna dintre acele femei pioase, încovoiate de durere, nu a zărit forma întunecată care le urmărea din clopotniță. O formă omenească înveșmântată în rasă de călugăr, cu chipul ascuns de o glugă imensă.

Prima crimă s-a petrecut puțin după miezul nopții, în timp ce maica Isolda tocmai își făcea abluțiunile. Închisă în spălătoria jilavă, și-a tras pe ea o cămașă de lână groasă și a luat un burete din fibră vegetală, pentru ca mâinile să nu intre în contact direct cu trupul. A intrat apoi până la vintre în hârdăul de lemn, o cuvă plină cu o apă gri și aburită, în care scurgerile celorlalte femei ale comunității se amestecau cu murdăria trupurilor lor. Încercând să nu dea atenție gâtului umflat, Isolda și-a frecat brațele și coapsele cu o țandără de piatră de alaun și cu nisip, fiecare mișcare a mâinii lăsând urme albe în stratul de jeg care îi acoperea pielea. În acel moment a auzit urletele surorii Sonia și strigătele de ajutor ale călugărițelor care au năvălit pe coridoare.

11

Ușa chiliei era blocată. Tremurând în cămașa ei udă, maica Isolda s-a izbit de ea cât de tare a putut. De partea cealaltă, sora Sonia urla fără încetare. Țipete de fiară și zbierete de groază, însoțite de plesniri de bici pe pielea goală.

Împingând din toate puterile lor, călugărițele au izbutit în cele din urmă să crape ușa. Isolda a zărit trupul martirizat al surorii Sonia, pe care o forță malefică o crucificase pe perete. Picioarele femeii se zbăteau la câțiva centimetri deasupra podelei; nefericita era goală, iar pânțele albe și mamelele se zbăteau sub sfichiurile de bici care îi sfâșiau pielea. Mâinile, străpunse de piroane mari, sângerau puternic. În mijlocul chiliei era un călugăr care mănua biciul – o formă sumbră și gigantică în lumina lumânărilor. Avea o rasă neagră și o glugă care îi acoperea în întregime fața. Un medalion greu, din argint, îi apăsa pieptul: o stea cu cinci colțuri încadrând un demon cu chip de țap: emblema adoratorilor Satanei.

Cu ochii lucind în întuneric, călugărul întoarse fața spre Isolda: călugărița simți o forță de nestăvilit închizând ușa. Aceeași forță o țintuia de perete pe sora Sonia: forța călugărului. Isolda abia dacă a avut vreme să zărească demonul scoțând un pumnal dintr-o teacă de piele. Abia dacă a avut vreme să-și încrucișeze privirea cu cea a Soniei, în timp ce pumnalul îi pătrundea până la plăsele în pânțele. Măruntaiele nefericitei s-au împrăștiat pe jos. Ușa s-a închis; o pală de aer înghețat le-a cutremurat pe călugărițe, aceeași adiere glacială pe care o simțiseră la moartea pustnicei.

Isolda a privit în jos. Pe podea tocmai apăreau urme de pași. Amprente ale unor picioare goale și însângerate, pe care stareța le privea îndepărtându-se în întunericul coridorului. Inima i-a tresărit atunci cu putere. Lipsea un deget de la urma piciorului stâng: acum câteva săptămâni sora Sonia tăia crengile unui copac retezat când, calculând greșit mișcarea toporului nimerise cu tăișul în picior, retezându-și degetul mic de la laba stângă.

Bătrâna călugăriță tocmai atingea urmele, când ușa chiliei s-a deschis, scârțâind din balamale. În chilie, rămășițele nefericitei erau în continuare pironite de perete, cu pânțele despicate și ochii îngroziți. Intestinele fumegau la picioarele ei într-o baltă de sânge, iar Isolda s-a întrebat, rușinându-se imediat de acel gând, cum de e cu puțință ca un trup să conțină atâtea lichide și materii moi.

12

După ce au îngropat-o pe sora Sonia, stareța și călugărițele s-au baricadat în sala de mese, cu provizii de hrană și pături. S-au rugat la lumina lumânărilor, strângându-se una într-alta, încercând să reziste frigului și spaimei. Apoi, pe măsură ce flăcările lumânărilor pâleau, femeile au adormit.

Târziu, în noapte, călugărițele au auzit urlete îndepărtate, pe care le-au pus pe seama vântului care suiera printre metereze. În zori, sora Isaura, al cărei culcuș era rece, a fost găsită pironită de ușa scundă a grajdului, eviscerată, cu ochii larg deschiși.

În ciuda lacrimilor, a slujbelor și a rugăciunilor de îndurare pe care congregația le murmură neîncetat, au urmat douăsprezece nopți asemănătoare, alte douăsprezece crime ritualice, douăsprezece călugărițe masacrate înainte de răsărit, cu sufletele și trupurile martirizate de Fiară.

În zorii celei de-a treisprezecea zile, Isolda a îngropat rămășițele celei mai tinere dintre novice, sora Bragance. Apoi a luat craniul, a pus evanghelia după Satana în husa de pânză și s-a zidit cu cărămizi și mortar în subsolul mănăstirii. O muncă de bărbat, care i-a luat o zi întreagă.

La asfințit, după ce a fixat și ultima cărămidă, presimțind semnele sufocării, a gravat pe zid avertismentul care i-a apărut cu litere roșii pe coperta manuscrisului. Dedesubt, numindu-l pe asasinul congregației sale, a adăugat:

**ÎNTR-ACESTE ZIDURI SFINTE ȘI-A AFLAT LOCAȘ
NETREBNICUL HOȚ DE SUFLETE.
CEL FĂRĂ DE CHIP. FIARA FĂRĂ DE MOARTE.
CAVALERUL ADÂNCURILOR.
NUMELE LUI ESTE CALEB, RĂTĂCITORUL.**

Mai jos, îl implora pe cel care, peste veacuri, îi va descoperi rămășițele, să ducă evanghelia și moaștele Domnului autorităților Bisericii Catolice și Romane a epocii sale, în mâinile Sfinției Sale, cel care va domni la Avignon sau la Roma. Dar numai lui și nimănui altcuiva. Sau să arunce acele vestigii într-un cuptor de fierărie, dacă se va dovedi că Biserica nu a supraviețuit mării ciume negre.

După ce și-a încheiat munca, a început să aștepte întunericul și trezirea Hoțului de Suflete.

13

Asta se petrecea de fiecare dată la asfințit, la ceasul la care umbra clopotniței ajungea în dreptul cimitirului. În seara celei de-a douăsprezecea zile, când, împreună cu sora Bragance, s-a adăpostit în vârful turnului, maica Isolda a rămas la fereastra care dădea spre mormintele surorilor asasinate.

De-a lungul acestor nopți însângerate, mormintele au fost profanate unul după altul, ca și cum moarta din ajun ar fi ieșit din mormânt să o asasineze pe următoarea. O idee smintită, care a încolțit în mintea Isoldei în dimineața în care, trăgând cadavrul surorii Clemence, a descoperit mormântul răvășit al surorii Edith, ucisă cu o noapte în urmă. Pământul era adunat grămadă, iar de jur împrejurul cadavrului nefericitei se vedeau amprente de picioare goale și însângerate ale surorii Edith. Aceleași urme de argilă și pe coridorul care ducea la chilia lui Clemence. Isolda și Bragance au îngropat-o și pe ea.

La acest mormânt, aflat la ceva distanță de celelalte, se uita stareța în noaptea respectivă. Luminat de razele lunii, mormântul începu a se mișca sub ochii ei. A apărut o grămăjoară de pământ reavăn, ca și cum cineva ar fi săpat de dinăuntru. În semiîntunericul aceluia ceas, sora Isolda a zărit degetele, apoi mâinile și încheieturile, o bucată de giulgiu și mâneca unui strai mortuar. În sfârșit un chip, acela al surorii Clemence, cu gura plină de pământ, cu părul năclăit de argilă și cu ochii larg deschiși.

Creatura care fusese Clemence și-a scuturat de pe umeri giulgiul care o ținea prizonieră. O ultimă grămăjoară de pământ, și ieși cu totul din mormânt. A înălțat privirea către Isolda și maica stareță își amintea cu groază că, dezgolindu-și dinții plini de pământ, arătarea i-a zâmbit, apoi a dispărut împleticindu-se în întunecimile clopotniței.

La miezul nopții, sora Bragance a gemut în somn. În acel moment, Isolda a auzit pașii târșâiți ai lui Clemence urcând scările turnului.

14

Maica Isolda se sufoca: plămânii ei au început să aspire mai mult bioxid de carbon decât oxigen. Lumânarea s-a subțiat atât de mult, că lumina s-a redus la un punct portocaliu în beznă. Curând, flacăra a

pâlpâit de câteva ori și s-a stins, fițilul consumându-se în întuneric, cu pocnete slabe. Asupra călugăriței care suspina fără zgomot s-a lăsat un întuneric deplin.

O zgrepțănătură de cealaltă parte a zidului o făcu să tresară. Diminuată de grosimea peretelui, vocea lui Bragance răsună din nou, mult mai aproape. Pipăind zidul cu mâna, novicea șoptea ca un copil care se joacă de-a v-ați ascunselea în întuneric.

— Nu mai fugiți, maică stareță. Veniți cu noi. Suntem toate aici.

Șușotelilor lui Bragance i-au răspuns altele și altele. Cu pletele căzându-i în neorânduire pe grumaz, maica Isolda a recunoscut chicotelile surorii Sonia, bâlbâielile lui Edith, atât de oribilele scrâșnete din dinți ale surorii Margareta și râsul nervos al lui Clemence, al cărei zâmbet încărcat de tină încă o obseda.

Douăsprezece perechi de mâini moarte pipăiau zidurile dimpreună cu cele ale lui Bragance.

Când au ajuns în dreptul ei, bătrâna călugăriță care se zidise de vie și-a ținut respirația ușoară cum era, pentru a nu-și trăda prezența. Tăcere. Apoi, Isolda a auzit ceva răsuflând de cealaltă parte a zidului. Șoaptele surorii Bragance au răsunat din nou în întuneric.

— Te simt.

O nouă răsuflare, mai apăsată.

— Mă auzi, scorpie bătrână? Ți simt duhoarea.

Isolda și-a înăbușit gemetele de spaimă. Nu, Fiara care intrase în trupul lui Bragance nu o simțise. Altminteri, de ce și-ar mai fi dat osteneala să o strige?

Maica stareță se agăță cu toate puterile de ideea aceea. Apoi, în timp ce mâinile surorilor moarte au reînceput să pipăie zidurile, și-a dat seama că un horcăit provocat de lipsa de aer și pe care nu și-l va putea reprima îi sfâșia tot mai ascuțit pieptul. Cu obrajii brăzdați de lacrimi amare de părere de rău, maica Isolda și-a strâns degetele în jurul propriului gât. Și, pentru a nu risca să își trădeze prezența, și nici pe aceea a evangheliei după Satana, al cărui filigran roșiatic lucea slab în întuneric, bătrâna stareță s-a sugrumat cu propriile mâini.

PARTEA A DOUA

Miezul nopții. Agentul special Marie Parks doarme cu pumnii strânși. A luat trei somnifere, trei pastile mici și roz, cu puțin gin tonic, să mai atenueze gustul amar. Același ritual de ani de zile: în fiecare seară își înghite doza de somn artificial, se întinde în pat și butonează telecomanda, navigând printre jurnalele de știri. Când imaginile devin tot mai vagi, iar creierul ei începe să se îngreuneze, stinge lumina și se străduiește să nu se gândească la viziunile care îi explodează în minte asemenea unor străfulgerări în întuneric. Mai ales să nu se gândească. Să nu se gândească la tânăra blondă pe care un necunoscut e pe cale să o spintece într-o parcare din New York, la vagabondul care zace în mijlocul unor pubele, la puștoaica pe care mâini însângerate au abandonat-o într-o groapă de gunoi la periferia orașului Mexico. Să nu se gândească la acest concert cacofonic de urlete și suspine care explodează în capul ei ori de câte ori strânge pumnii și încearcă să adoarmă. Crime la care asistă neputincioasă, ca și cum s-ar petrece sub ochii ei. Mai bine zis *prin* ochii ei. E partea cea mai terifiantă a viziunilor ei: când se comite o crimă în momentele în care doarme, vede scena prin ochii victimei. Imagini atât de precise, de parcă ea e cea asasinată.

Pentru a alunga acești sâmburi de teroare care o asaltează ori de câte ori stinge lumina, Marie Parks își fixează atenția asupra unui punct imaginar, aflat între sprâncene. Chinezii consideră că este punctul prin care circulă energiile. E o modalitate bună de a reduce la tăcere vocile care-i zumzăie în minte, ca și cum ar da mai încet volumul unui radio. Numai că ea nu avea la dispoziție un buton pe care să apese, ci doar un punct aflat între ochi pe care Marie îl fixa cu intensitate, până ce aproape își pierdea cunoștința, sub efectul somniferelor. După aceea, pentru câteva ceasuri cădea într-un somn de plumb. Câteva ceasuri de răgaz, pentru că, după ce efectul medicamentelor se estompa, începea să viseze topoare și trupuri tranșate, pânțe eviscerate și cadavre de copii. În fiecare noapte aceleași vise: crimele ucigașilor în serie pe care ea, Marie Parks, psiholog criminalist la FBI, îi vânează permanent. Fantomele lui Marie: ucigași în serie, asasini în masă și criminali cheflii.

Primii îi vânează pe cei din propriul grup etnic, omorându-și victimele după principiul seriilor. Precum Edward Sorrenson, tatăl de familie fără antecedente care sculpta adolescente. Le răpea, le sugruma, apoi le sculpta carnea cu un baros. Sau ca Edmund Stern, antreprenorul care colecționa bebeluși morți în cutii de pantofi. În cazul ucigașilor în serie, ai de-a face mereu cu același scenariu: o mamă abuzivă, un viol incestuos, bătaie și umilințe, valuri de ură, care se acumulează pe zi ce trece. Iar monstrul, ajuns la maturitate, începe să ucidă reflexele propriilor sale frustrări: blonde, prostituate, profesoare pensionare, adolescente sau copii. Criminali care își ucid reflexele: ucigașii în serie sunt oamenii care sparg oglinzi.

Cei din a doua categorie, asasinii în masă, comit masacre pe cât de monstruoase, pe atât de imprevizibile. O duzină de morți dintr-o lovitură. Precum Herbert Stox, care s-a apucat dintr-odată să omoare tinere brunete și însărcinate: douăsprezece tinere într-o singură noapte, în același cartier. Ei se supun mai curând unei pulsiuni supreme și devastatoare: asasinii în masă sunt exaltați care aud glasul lui Dumnezeu.

Cât despre criminalii cheflii, ei sunt psihotici dezorganizați care omoară cât mai multe persoane cu putință, în locuri diferite și într-un interval cât mai scurt de timp. Un circuit nebunesc de-o zi și, la asfințit, un glonț în tâmplă.

Cam asta adăpostește muzeul ucigașilor. Dar ca în orice ierarhie, e nevoie de un suveran, de un rege al savanei periferiilor și al junglei orașelor; acest ucigaș perfect, prinț al asasinilor, cel în fața căruia celorlalți criminali nu le rămâne decât să se închine, este ucigașul-rătăcitor.

Ucigașii-rătăcitori sunt asasini care călătoresc, prădători care își schimbă permanent terenul de vânătoare. O crimă la Los Angeles, alta la Bangkok, pentru a-și petrece apoi iarna sub soarele Caraibelor, într-unul din acele hoteluri imense care roiesc de turiști.

La FBI se spune că ucigașul-rătăcitor este un criminal în serie care are suficienți bani pentru a-și permite turul lumii cu avionul. Fals, pentru că un ucigaș în serie nu e decât un pulsional care omoară pentru a-și anihila pulsiunea, un psihopat care urmează un ritual menit să îl calmeze. Își profanează victimele, le masacrează și le tranșează: e un puști terorizat care terorizează, la rândul-i, dar care lasă de fiecare dată suficiente indicii în urma lui, tocmai pentru a putea fi prins. Vertijul pedepsei. Și, mai ales, ucigașului în serie nu îi place să se deplaseze. E un sedentar care omoară în cartierul lui, o javră leproasă care sfâșie mieii din propria-i turmă.

Cât despre ucigașul-rătăcitor, acesta este un migrator, un devorator de cadavre, un imens rechin alb

care înoată împotriva curentului în căutarea prăzii. Se află în vârful lanțului trofic. E o ființă rece, care își selectează țintele și își controlează pulsunile. Nu se lasă niciodată dominat de ele, nu aude voci, nu i se supune lui Dumnezeu. Nu are conturi de reglat, nici revanșe de luat. De cele mai multe ori, e fiul unic sau copilul cel mare al unei familii fericite. Tatăl nu l-a violat, mama nu l-a supus acelui incest afectuos care i-a smintit pe mulți. Nu l-a bătut nimeni. Pur și simplu s-a născut așa: cu vrăjitoare aplecate deasupra leagănului.

Ca și ucigașul în serie, asasinul în masă sau criminalul chefliu, ucigașul-rătăcitor este nebun. Dar, spre deosebire de ceilalți, el știe că e nebun. Și tocmai această conștiință ascuțită a ceea ce știe că este îi permite să compenseze nebunia cu un comportament de o remarcabilă stabilitate. Echilibru în dezechilibru. Poate fi vecinul tău, bancherul sau acel om de afaceri care se află mereu între două avioane și care își petrece duminica jucând tenis cu copiii. Este perfect integrat, nu are cazier judiciar. Are o slujbă bună, o casă frumoasă și o mașină sport. Călătorește mult pentru a-și pierde urma și lovește acolo unde nici nu te aștepți.

Dacă nu întruniți caracteristicile seriei urmărite de un ucigaș în serie, vă puteți foarte bine întâlni cu el fără a vă asuma nici cel mai mic risc. Puteți chiar bea o cafea împreună sau îl puteți lua în mașină, dacă face autostopul, chiar și pe cel mai pustiu drum de țară. Nu așa stau lucrurile cu un ucigaș-rătăcitor. Căci rătăcitorul e o fiară care mănâncă atunci când îi e foame. Și acest tip de ucigaș este mereu înfometat. Asta e specialitatea lui Marie. Sute de mii de kilometri de zbor, sute de nopți petrecute în hoteluri risipite aiurea prin toată lumea, mii de ore de pândă prin cimitire și păduri jilave. Duzini de cadavre și batalioane de fantome. Iată vânatul favorit al lui Marie. Marie, cea care plânge în somn, care țipă și se trezește transpirată learcă și cu chipul brăzdat de lacrimi, mereu la aceeași oră: patru dimineața. E ceasul la care, noapte de noapte, agentul special Marie Parks renunță la somn.

16

Zece minute după miezul nopții. Respirația lui Marie este calmă, regulată. Somniferele i-au adâncit creierul într-un somn profund, cețos și incolor, în care nu pătrunde nimic din lumea înconjurătoare. Încă nu visează. Cu toate acestea, asemenea lăturilor care debordează pe o gură de canal, vârtejurile subconștientului ei încearcă să își croiască drum prin barajul chimic al somniferelor. Lucru sesizabil în crisparea imperceptibilă a degetelor pe cearșafuri, în freamățul pleoapelor și al frunții care se încruntă. În curând, Marie va trece de la somnul profund la cel superficial, acea fază a nopții în care se dezlănțuie monștrii care îi populează subconștientul.

Deja au țâșnit la suprafață câteva imagini. Clișee gri și reci: un picior care plutește între două ape, un chip vag, un biberon cu lapte brânzit abandonat lângă un portbebe, dinți spărți și pete de un roșu aprins pe faianța unui lavabou. Încetul cu încetul, imaginile se vor așeza laolaltă și se vor pune în mișcare.

Brusc, gâtul lui Marie se contractă. Câțiva stropi de adrenalină se răspândesc în sânge și îi dilată arterele. Gata, respirația i se accelerează, pulsul o ia razna, nările se largesc și venele albastrii care îi brăzdează tâmpile încep să se zbată. Imaginile se articulează și se animă. Coșmarurile pot începe. Coșmaruri care, odată declanșate, vor fi atât de precise, de palpabile, încât până și mirosurile vor fi reproduse cu precizie.

Marie inspiră adânc. Efluviile de șampon cu tei impregnate în pernă au dispărut, s-au evaporat și miresmele bețișoarelor parfumate pe care le aprinde seară de seară pentru a alunga duhoarea de tutun. În locul lor, simte o aromă de gumă de mestecat cu căpșuni și un parfum ieftin. Vanilie și rodie.

Și senzația tactilă este prezentă în coșmarurile ei. Această impresie vertiginoasă că ceea ce atinge există cu adevărat. Întinde un picior și dă de podea. Parchetul din lemn de tec din camera ei a dispărut. În locul lui, simte atingerea aspră a unei mochete uzate.

În sfârșit, senzația propriului corp. Impresia stranie că a întinerit, că i s-au subțiat coapsele, genunchii i s-au făcut mai noduroși, pânțele mai rotund și pieptul mai ferm. Până și sexul și-l simțea mai strâmt, încă neatins.

Marie trecu un deget peste semnul de pișcătură de țânțar de la îndoitura genunchiului, care o mânca. Se strâmbă, simțind dureri în spate și spasme în ceafă. Conștientizează nevoia imperioasă de a se duce la toaletă, o nevoie reprimată de teama de a se ridica. O teamă atroce.

Gata, asta e, i s-a uscat gâtul și i s-a pus un nod în stomac. Deschide ochii. Camera nu mai e aceeași. E mai mică, mai întunecată, mai rece. O adiere ușoară agită storurile de hârtie care izbesc încet geamurile. Rotunjimile unei căni cu ceai se decupează pe haloul roșu al unui ceas deșteptător cu cuarț. Percepe zgomotul liniștitor al bulelor unui regulator de aer al unui acvariu și zumzetul unei muște care se izbește

de pereți.

De pe o etajeră, câteva păpuși de porțelan aliniat privesc către ea. Le vede pleoapele ridicându-se și ochii de sticlă lucind în întuneric. Măinile lor micuțe se întind spre ea. Între buzele de ceară, sclipesc dinții mărunți, ascuțiți.

Pe jos, zgomote ca de frecare. Un cufăr din răchită se întredeschide și scuipe zeci și zeci de păianjeni și scorpioni care se preling printre așternuturi și se cațără spre ea. Clănțane din dinți și se ghemuiește în poziție fetală. Când își trece mâna prin păr, încremenește: al ei e scurt, acesta e lung și greu. Buclele grele, parfumate, care se desprind de scalp, i se prefiră printre degete și cad din nou pe pernă. Păpușile sușotesc în întuneric. Scorpionii escaladează patul și se agață de plapumă. Brusc, Marie aude o pisică torcând în întuneric. O halenă de sardine și gunoi se răspândește în cameră. Îi îngheață sângele în vene. Pisica asta mare care toarce e siameza lui Jessica Fletcher, o adolescentă asasinată împreună cu toată familia acum 12 ani, în noaptea în care domnul Fletcher a înnebunit.

Ochii păpușilor pâlpaie puțin și se sting. Păianjenii cad inerti pe podea, scorpionii reintră în cufărul cu jucării, care se închide cu un zgomot sec. Totul e pregătit, coșmarul poate începe.

Marie a intrat în corpul lui Jessica. Visează că are ochii deschiși și că trebuie să adoarmă din nou, cu orice preț, pentru a pune capăt coșmarului. Coșmarului de la miezul nopții. Cel mai rău dintre toate. Dar cum să adormi din nou când tu dormi deja?

Ciulește urechea. În camera de alături plânge un bebeluș. Vocea domnului Fletcher mormăie un cântec de leagăn. Prin peretele despărțitor, Marie aude muzica obsedantă a unei jucării electrice pentru bebeluși și scârțâitul regulat al pătuțului pe care cineva îl leagă pentru a adormi copilul. Dar copilul urlă.

În timp ce domnul Fletcher îi cântă, bebelușul sughiță de spaimă și de nervi. Cuvintele sunt blânde, dar tonul, tonul domnului Fletcher este glacial. Copilul își trage sufletul și scoate un țipăt care îi sparge timpanele lui Marie. Atunci, pe fondul scârțâielilor tot mai accelerate ale leagănului, Marie aude alte sunete, surde și metalice. Un fel de lovituri de foarfecă într-o pernă. Copilul se sufocă. Țipetele se sting. Scârțâitul leagănului se aude tot mai rar. Se oprește. Tăcere.

Târșăitul unor papuci de casă pe parchetul holului. Ca în fiecare seară, domnul Fletcher face turul camerelor, pentru a verifica dacă dorm copiii. Deschide ușa. Un firicel de voce speriată ajunge până la urechile lui Marie. E Kevin, fratele cel mic al lui Jessica, pe care l-a trezit zgomotul leagănului. Tata face „șșt!” Îl culcă la loc pe Kevin și îl mângâie pe obraji. Terorizată, Marie aude aceleași zgomote metalice. Liniștea se înstăpânește din nou. Domnul Fletcher fredonează în întuneric.

Marie s-a refugiat sub plapumă. Aude târșăitul papucilor pe hol, clinchetul clanței apăsate. Mijind ochii, întrezărește silueta domnului Fletcher în cadrul ușii, în costum elegant, cu vestă, cu chipul scăldat de sudoare; zărește sclipirea cuțitului pe care bărbatul îl ascunde în mâneca stropită de sânge a hainei. Și, înainte de toate, îi vede ochii de mort: ochi de păpușă de porțelan.

Marie trebuie să adoarmă din nou cu orice preț, să iasă din corpul lui Jessica. Aude răsuflarea suierătoare a domnului Fletcher, care se apropie. Îi adulmecă mirosul în timp ce se apleacă asupra chipului ei. Îi simte mâna lată alunecând pe plapumă, mângâindu-i pulpele, urcând de-a lungul coapselor.

Simte urma cleioasă a mâinii care se plimbă pe trupul ei. Aude vocea domnului Fletcher, o voce groasă, rea și tristă în același timp.

— Jessica, dormi?

Marie se prefacă că doarme. Știe că, dacă tatăl lui Jessica va crede că doarme, poate o va lăsa în viață. Simte cum mâna o zgâlțâie încetișor pentru a o trezi, îi simte răsuflarea în obraz. O duhoare acră de whisky, de fistic prăjit și de vomă. Tatăl lui Jessica a băut. Tatăl lui Jessica a deșteptat căpcăunul, mâncătorul de copii. Vocea groasă șoptește în întuneric.

— Nu-ți bate joc de mine, curvă mică. Știu că te prefaci că dormi.

Marie simte buzele înghețate ale domnului Fletcher aproape de gura ei.

O lacrimă de spaimă îi tremură în colțul ochiului și își face drum pe sub pleoape. Știe că nu o va putea reține.

— Bine, Jessica dragă, dacă așa vrei, am să-ți suflu în ochi. Iar dacă îți tremură pleoapele înseamnă că nu dormi.

Marie își încheștează pumnii cu toate puterile în încercarea de a reține lacrima care îi lucește între gene. Simte o adiere ușoară: tatăl lui Jessica îi suflă peste pleoape. Un zvâcnet ușor. Lacrima țâșnește și i se prelinge pe obraz. Domnul Fletcher zâmbește în întuneric.

— Ei, acum știm amândoi că te prefaci că dormi. Am să număr până la treizeci, ca să îți las timp să îți găsești o ascunzătoare bună. După ce voi termina de numărat, dacă te găsesc, te omor.

Marie nu se poate mișca. Aude vocea groasă a domnului Fletcher care începe să numere în întineric. Pe măsură ce numărătoarea inversă se derulează, Marie simte că efectele somniferelor se concentrează din nou și, încetul cu încetul, preiau controlul asupra creierului. Vocea devine tot mai îndepărtată. Cuțitul se înalță și scânteiază în întineric. Lucirea lui pălește. Domnul Fletcher a terminat de numărat. Marie tresare simțind cum lama îi străpunge pielea și i se înfige în măruntaie. O arsură îndepărtată, stinsă, un fel de amintire. Da, somniferele încep să își facă din nou simțită prezența. Coșmarul pălește și imaginile se dezintegrează. Marie se cufundă iarăși în tenebre. A fost coșmarul de la miezul nopții.

Marie a început să aibă coșmaruri în urma unui accident de mașină. O izbitură frontală între un gabarit depășit și rulota lor, care circula cu viteză. Conducea Mark, fostul ei tovarăș de viață. Rebecca, fetița lor, era înghesuită între ei, într-un scaun pentru copii. Mark și Marie se certau. Băuseră câteva pahare în plus la petrecerea de casă nouă a familiei Hanks, care tocmai se instalase în periferia șic a New Yorkului. O casă imensă cu o grădină protestantă și vecini care jucau golf: selecția era asigurată de prețul metrului pătrat de teren.

Patrick Hanks, un prieten din copilărie al lui Mark, tocmai se angajase la o mare bancă din Manhattan. I se triplase salariul, căpătase un Cadillac adecvat rangului și o asigurare de sănătate care transforma boala într-o adevărată investiție. Fără a mai pune la socoteală casa imensă, cu colonade, străjuită de stejari, care bătea milionul de dolari. Aveau toate motivele să se certe în mașină, în drum spre Maine. Patrick l-a rugat pe Mark să își înghesuie rulota în garaj ca nu cumva vecinii cei simandicoși să își imagineze că o șleahță de navajo urmează să își ridice tabăra în cartierul lor. La naiba, o rulotă într-un garaj în care ar mai fi încăput alte trei! Mark avusese impresia că a parcat într-o catedrală. Înghițind în sec, își stăpânise nervii până la plecare, pentru a și-i vărsa acum asupra lui Marie. Conducea repede, mult prea repede.

Accidentul a avut loc pe Interstatala 90, la câțiva kilometri de Boston. Un camion de treizeci de tone a derapat din cauza poleiului și s-a răsturnat de-a curmezișul șoselei, umplând drumul cu buștenii pe care îi transporta. Mark nu a avut timp nici măcar să frâneze.

Marie ținea minte perfect buștenii rostogolindu-se pe asfalt și fracțiunea de secundă de dinaintea șocului. O eternitate derulată cu încetinitorul, din care ea nu își amintea decât planuri succesive, flash-uri în întineric.

Șocul a fost atât de violent, încât Marie a avut impresia că e o oglindă care se face țândări sub forța impactului. Parbrizul rulotei s-a dezintegrat izbindu-se de bușteni, iar cabina a explodat în mii de bucăți. La fel și amintirile ei. Milioane de țândări de sticlă au căzut pe asfalt, milioane de particule de memorie s-au dispersat, parfumurile copilăriei, culori și imagini. A dispărut întreaga ei viață. Bătăile inimii i-au devenit tot mai rare. Un frig cumplit a înghițit-o.

19

Cufundată într-o comă profundă, Marie s-a luptat două luni încheiate la reanimarea spitalului Charity din Boston. Două luni, în răstimpul cărora neuronii ei au dus o luptă acerbă pentru a nu intra în moarte cerebrală. Două luni cufundată în tenebrele propriului creier. Pentru că, deși corpul lui Marie a încetat să își mai îndeplinească funcțiile, iar creierul și-a suspendat toate conexiunile care îl legau de acel pachet de mușchi morți, conștiința a rămas în mod misterios intactă, ca un fitil care continuă să pâlpâie când toate celelalte au sărit în aer. Așa se face că Marie percepea ca de la mare distanță zgomotele surde care o înconjurau, curenții de aer care îi atingeau obrazul, zumzetul orașului care intra pe fereastra deschisă și mișcările infirmierelor care treceau pe la căpătâiul ei.

A fost plasată sub asistență respiratorie: o bulă de aer glacial la fiecare expirație mecanică a mașinăriei, presiunea pistonului dilatându-i plămânii, lăsându-i apoi să se golească înainte de a insufla doza următoare. Șuieratul pistonului care urcă și coboară în cilindrul lui de sticlă, scrâșnetul electrocardiografului cuplat la imensa mașinărie. Un univers sintetic, ale cărui zgomote ajungeau până la ea ca printr-un perete de beton. Sau printr-o dală de marmură. Ca și cum Marie, ajunsă propria ei prizonieră, ar fi fost depusă în satul unui sicriu ferecat înainte de a fi coborât în întinericul de gheață al unui mormânt. Ca și cum, diagnosticându-i decesul corpului fără a-și bate prea mult capul cu cel al creierului, un doctor epuizat ar fi semnat permisiunea de înhumare. Marie, moarta-vie, condamnată pentru vecie să rătăcească în ea însăși fără ca nimeni să nu poată auzi urletele pe care le slobozea în noapte.

Uneori, când noaptea înghițea spitalul, iar ea, în coma ei, reușea să adoarmă, se întâmpla să audă ploaia răpăind pe placa ei funerară și păsările care veneau să ciugulească semințele aduse de vânt. I se întâmpla chiar să perceapă scrâșnetul pietrișului sub pantofii familiilor în doliu.

Alteori, când inima ei epuizată se oprea brusc și rămășița de conștiință pâlpâia precum o lumânare pe

punctul de a se stinge, Marie murea în vis. Se lăsa în voia frigului imens care o cuprindea. Atunci, spiritul ei se răzvrătea, ca un copil înnebunit de spaimă în puterea nopții și, în timp ce aparatele din jur începeau să piue, ea slobozea un urlat de groază care nu trecea niciodată de bariera buzelor.

După ce se declanșa alarma, Marie capta ecoul vocilor îndepărtate, precum acelea pe care le auzim când înotăm pe sub apă. Voci speriate, venite de niciunde, voci care o învăluiau și o trăgeau în adâncuri. De fiecare dată simțea mâini smulgându-i cămașa și masându-i inima, zdrobindu-i sternul pentru a forța mușchiul acela gătit de sânge să bată. Ace străpungându-i venele. O gâdilitură la început, apoi arsura insuportabilă a adrenalinei sintetice răspândindu-se prin organism. Două plăci metalice trântite pe sâni și un șuierat ascuțit care umplea aerul. Apoi, în timp ce o voce îndepărtată striga ceva neinteligibil pentru Marie, corpul ei se cabra violent sub flash-ul alb al descărcării. Țiuitul electrocardiografului care se pune în mișcare, șuierul defibrilatorului care își umple acumulatorii pentru următoarea descărcare. Plăcile metalice zgârie din nou pielea lui Marie. *Țac!* O nouă explozie de lumină albă îi atinge creierul.

Inima femeii se contractă, se oprește, se contractă iar, se oprește din nou. În cele din urmă, intră în fibrilație și se relaxează, se contractă și se destinde. Ori de câte ori inima i-a pornit din nou, Marie a simțit suflul înghețat al oxigenului pătrunzându-i iar în piept și dilatându-i plămânii. Și-a simțit arterele umflându-se și tâmplele zbatându-se sub presiunea sângelui care se întorcea în trup. Pulsul reîncepea să bată ca un ciocan, în tăcere. În sfârșit, vocile din jurul ei se linișteau și o mână rece îi ștergea de fiecare dată părul ud. Marie, propria ei prizonieră, începea din nou să plutească între două ape. Marie cea înspăimântată, care nu reușea nici măcar să moară.

Când a ieșit din comă, a aflat de moartea lui Mark și a fetiței ei. Cel dintâi a agonizat mai multe zile, într-un salon apropiat de al ei. Cât despre micuța Rebecca, ea a fost azvârlită cu atâta forță de șocul izbiturii, încât din corpul ei nu au mai găsit decât câteva bucăți de carne carbonizată. Marie nu își mai amintea chipurile lor. Nici pe al ei. Când s-a ridicat pentru prima oară de pe patul de spital, nu și-a recunoscut reflexia în oglinda de la baie. Pletele acelea lungi și negre, pielea ca de porțelan, ochii gri care se uitau la ea din sticla oglinzii, pânțelece acela plat, sexul și coapsele pe care degetele ei le atingeau zadarnic, în speranța de a le recunoaște, brațele cu mușchi suferinzi și mâinile acelea de păpușă pe care le-a tot întors pe față și pe dos dinaintea ochilor... — nu, nu erau ale ei. De parcă tot acest trup nu era decât un veșmânt de piele și de mușchi îmbrăcat peste trupul ei adevărat. Un înveliș de carne care o ascundea cu totul și pe care Marie a încercat să-l smulgă cu unghiile.

Treizeci de luni de recuperare. Treizeci de luni în care a reînvățat să meargă, să vorbească, să gândească. Treizeci de luni în care și-a căutat rațiunea de a merge mai departe. La capătul lor, Marie s-a reintegrat în poliția federală.

20

La ieșirea din spital, a fost repartizată la departamentul Dispăruți al FBI Boston: micuții dispăruți. Puști plini de viață care se evaporă din fața casei fără ca nimeni să fi văzut ceva, niciun vecin, niciun prieten, nici măcar poștașul sau lăptarul. O gustare rapidă pe colțul mesei, un ultim pahar cu suc, apoi copilul sare pe bicicletă, un VTT sclipitor nou-nouț, echipat cu un aparat Shimano cu optsprezece viteze. Și-a tras pe ochi cea mai frumoasă șapcă de baseball, și-a strecurat în buzunar cărțile de joc cu Yankees sau Dodgers. Mama i-a pus în rucsac o cutie de cola light și un sandvici cu unt de arahide învelit în celofan. Gonește pe stradă, se oprește la stop, face la stânga. Apoi dispare, de parcă l-ar fi înghițit asfaltul. Sau l-ar fi înșfăcat brațele unui monstru.

Așa s-a întâmplat cu Benny Madigan, dosarul numărul 2412 de la departamentul Dispăruți al FBI; un puștan de la periferia Portlandului, care plecase de acasă pentru a dormi la un prieten. Patru kilometri de drum măsurat din poartă-n poartă, și un singur itinerar posibil: patru sute de metri de coborât pe Stutton Avenue, de făcut stânga pe Union Street, depășirea supermarketului Wal-Mart pe dreapta, apoi a cafenelei Starbucks, din nou de cotit la stânga pe Tekillan până la intersecția cu Northridge, străduța străjuită cu platani pe care locuiește prietenul lui Benny, într-o casă în stil colonial, la numărul 3125. Un itinerar format din linii drepte și intersecții pe care anchetatorii l-au refăcut de sute de ori.

La ora 18.07, Benny Madigan se urcă pe bicicletă și pleacă de acasă. Lucru stabilit cu ajutorul bătrânei Marge, care la ora aceea își plimba câinii și și-a amintit că l-a văzut gonind pe Stutton Avenue, țipând ca un apaș. Marge nu iubește copii, preferă câinii. De aceea și-a amintit atât de bine de Benny, cu geaca lui roșie și rucsacul Nike.

18.10. Benny se oprește la semaforul care dirijează circulația pe Stutton și Union Street. S-a aflat cu precizie asta pentru că la acea oră Brett Mitchell, un prieten al familiei Madigan, coboară geamul

automobilului său 4x4 pentru a-l saluta pe Benny. Băiatul îi întoarce salutul și cei doi schimbă câteva cuvinte. Apoi semaforul se face verde și Benny întinde brațul stâng, angajându-se pe Union Street. Un ultim claxon. Brett Mitchell, care își continuă drumul pe Stutton, vede copilul depărtându-se pe strada comercială. Îl vedea pentru ultima oară.

18.33. Benny iese din Wal-Mart-ul de pe Union Street, unde se opriese să își cumpere bomboane și petarde. Camerele video ale supermarketului sunt categorice. Băiatul e văzut scormonind prin raionul cu dulciuri. Mai apare într-o imagine, strecurând sub haină o revistă ilustrată. Apoi se îndreaptă către casă, îi întinde o hârtie de cinci dolari casierei, bagă restul în buzunar și iese din magazin.

18.42. Benny Madigan trece prin fața cafenelei Starbucks. Rachel Porter, o prietenă a mamei sale, tocmai își făcea de lucru cu un cappuccino pe terasă. Ridică privirea exact în clipa în care trece Benny, căci unul dintre lanțurile bicicletei sale scrâșnea ascutit. Îi face un semn cu mâna, dar Benny nu o vede, concentrat fiind pe schimbătorul lui de viteze. O acționează pe cea de-a cincea. Lanțul părăsește automat cel de-al patrulea șanț al schimbătorului. Scârțâitul încetează. Benny se redresează în șa și accelerează ca un adevărat drăcușor.

Rachel Porter își amintește că în ziua aceea Benny purta blugi cu talie joasă, din care se zăreau ieșind niște chiloți albi. Își mai amintește că de ghidon atârna o cască metalică. Apoi Benny face stânga pe Tekillan. E 18.43. Mai are de mers un kilometru. Un kilometru care l-a dus către neant, un tunel invizibil, în afara timpului, care l-a înghițit fără urmă pe Benny Madigan.

La 19.30, mama lui Benny sună la 3125 Northridge Road pentru a se asigura că fiul ei a ajuns cu bine. Părinții prietenului nu mai înțeleg nimic: la 18.50, iar înregistrările de la operatorul de telefonie o confirmă, Benny i-a sunat de pe telefonul mobil pentru a-i anunța că i-a explodat un pneu la intersecția dintre Tekillan și Northridge. Tatăl l-a întrebat dacă nu vrea să vină să îl ia, dar copilul i-a răspuns că avea un petic la el și că se va descurca. Apoi a spus „la revedere” și convorbirea s-a întrerupt. Nimic altceva. Ah, ba da, încă ceva. Chiar înainte ca Benny să închidă, tatăl a auzit o mașină frânând în imediata lui apropiere. Zgomotul unui geam electric coborât, vocea unui bărbat, care abia se distingea în zgomotul traficului. Șoferul îl întreba ceva despre drum pe Benny. Băiatul i-a răspuns, apoi s-a întrerupt pentru a-și lua la revedere de la tatăl prietenului lui și a închis telefonul, continuând probabil să-i indice direcția persoanei din automobil. Asta e tot.

După Rachel Porter, care l-a zărit de pe terasa Starbucks, nimeni nu l-a mai văzut pe Benny. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat de-a lungul celor patru sute de metri care separă acea intersecție de Northridge Road 3125. Niciun martor al dispariției lui, deși atâția alții îl văzuseră până atunci. Nimeni, nici măcar cei de la service-ul din colț.

Patru ore mai târziu, poliția a găsit bicicleta lui Benny Madigan pe o alee perpendiculară pe Northridge Road, o străduță aflată la nici două sute de metri de numărul 3125. Niciun cadavru, nicio haină, nici urmă de dulciurile cumpărate de la Wal-Mart sau de rucsacul Nike al băiatului.

Au fost instituite baraje pe străzi în speranța de a da de misteriosul conducător auto care îi ceruse indicații lui Benny. Au fost cercetate pădurile, bălțile și lizierele. Niciun rezultat. Atunci, dosarul a fost trimis la departamentul Dispariți al FBI, de unde a aterizat pe biroul lui Parks, împreună cu un teanc de alte dosare nerezolvate. Între reclamarea dispariției Amandei Scott, de opt ani, care s-a dizolvat parcă în zona Dallasului în timp ce căuta un cărucior în parcare a unui supermarket, și cea lui Joan Kaprisky, de treisprezece ani, care s-a evaporat pur și simplu în Kendall, Alabama, se înșirau alte zeci de întâmplări demne de scenarii de film. Dosare vechi, clasate, fără nicio speranță de rezolvare după epuizarea termenului fatidic de cincisprezece zile, când se considera că șansele de a găsi copilul în viață se apropie de zero.

În timp ce se afla la biroul ei din Boston și trecea în revistă fișierele noi, lui Marie i-a căzut în mână dosarul unei fete care era pe punctul de a depăși termenul de cincisprezece zile. Atunci a avut prima viziune.

21

Prima viziune a lui Marie se numea Meredith. Meredith Johnson. Un copil de opt ani care dispăruse cu cincisprezece zile în urmă pe drumul spre școală. Cincisprezece zile de periat păduri și dragat bălți. O puștoaică dispărută asemenea altora, cu sutele, copii a căror urmă se pierde brusc.

Meredith locuia în Bennington, Vermont, un orașel izolat din Green Mountains. Era o fetiță blonduță, cu obraji buclăți și ceva mai grasuță, dovadă că va fi fost puțin cam prea pasionată de milk-shake și hamburgeri.

În ziua dispariției, Meredith purta pantofi sport marca Adidas de culoare galbenă și un hanorac

portocaliu, același pe care îl avea și în pozele în care își arăta și aparatul dentar. Dar mai presus de acele haine pestrițe, lui Marie i-a atras atenția absența totală a mărturiilor. Ca și cum fetița cu adidași galbeni și hanorac portocaliu ar fi putut dispărea dintr-odată, fără ca nimeni să o fi zărit într-un moment sau altul. Asta nu se lega deloc în cazul Meredith. Vrei, nu vrei, când ai opt ani și mergi singură pe stradă, când porți un hanorac portocaliu și locuiești într-un oraș din clipa în care te-ai născut, intri de fiecare dată, fie și pentru o fracțiune de secundă, în câmpul vizual al cuiva, într-o oglindă retrovizoare sau printre crăpăturile vreunui stor al unei bucătării. Vrei, nu vrei, ca în cazul lui Benny Madigan, mereu se găsește o bătrână care își plimbă câinele, un lucrător de la municipalitate care curăță frunzele moarte, un vânzător de biblii sau un tip care repară mașinile de spălat, care te zărește și imaginea ta i se întipărește într-un colțișor al memoriei. Întotdeauna. Mai puțin în cazul Meredith Johnson. Și tocmai această absență a mărturiilor nu se lega. Ca și cum dispariția ar fi fost premeditată de săptămâni întregi de un ucigaș în serie. Un apropiat sau măcar un locuitor al orașelului Bennington. Genul de prădător care trebuie să fi pândit și să fi spionat zile întregi întregul du-te-vino de zi cu zi al copilei. Dar chiar și într-un astfel de caz, tot ar fi trebuit ca măcar o persoană să observe ceva. Or, aici nimeni nu a observat nimic. Ca și cum o tornadă ar fi ridicat-o deodată pe fetiță pe sus sau ar fi fost înghițită de nisipuri mișcătoare.

Marie a luat o cursă internă către Vermont și a ajuns la Bennington cu o mașină închiriată. Acolo, i-a interogată pe trecători și a refăcut de sute de ori drumul dintre școală și casa lui Meredith. Nicio urmă, nici cel mai mărunț indiciu, nicio imagine, fie ea și vagă, nici cea mai mică amintire despre existența lui Meredith Johnson. Ca și cum fetița cu adidași galbeni și hanorac portocaliu nu ar fi locuit niciodată în Bennington.

Epuizată și dezamăgită, Marie și-a rezervat o cameră la un motel, la ieșirea din oraș. În noaptea aceea a visat-o pe Meredith.

22

Marie Parks a adormit în timpul talk-showului lui Larry King și s-a trezit patru ceasuri mai târziu în mijlocul unui lan de grâu, sub razele lunii.

E frig. Grâul a fost recoltat de câteva săptămâni, iar miriștea a fost arsă. Cu nările fremătând în somn, Marie adulmecă mireasma de pâine arsă care vine din pământ. Apoi deschide ochii și la linia orizontului zărește o siluetă: o puștoaică în hanorac portocaliu care merge la liziera unei păduri de unde nu răzbat nicio lumină, niciun sunet. Meredith. Marie e pe punctul de a o striga, când în spatele ei aude un zgomot. Izbitori de labe pe pământul ars. Se întoarce și vede un câine negru, mare, care vine spre ea. E un rotweiler bătrân, care aleargă clămpănindu-și maxilarele în gol. E plin de bale. Scoțându-și arma, Marie îngenunchează și trage câteva gloanțe în pieptul câinelui, care e cam la înălțimea ei. Proiectilele de 9 mm cascadează adânci în blana animalului, dar nimic nu pare a-l putea opri. Rotweilerul o depășește pe Marie și își întetește goana în direcția lui Meredith, care îl zărește, la rândul ei.

Deși vântul îi risipea țipetele, Marie îi strigă lui Meredith să nu intre în pădure, căci pădurea a plâsmuit acest monstru pentru a o obliga să se piardă printre arbori, că acest câine nu există, că e suficient să închidă ochii ca să îl facă să dispară.

Marie încearcă să fugă, dar picioarele îi sunt grele, încete, dificil de ridicat. Melasa viselor. Vede ramurile depărtându-se, pentru a face loc copilei îngrozite care se afundă în pădure. Apoi dispare și rotweilerul, între arborii și ramurile care se închid în urma lui ca niște brațe. Un urlat îndepărtat. Marie simte groaza lui Meredith. Tocmai a ajuns și ea la lizieră și încearcă să dea la o parte tufișurile care îi barează calea. Meredith strigă după ajutor. Se zbate. Nu mai poate. Scoate un ultim țipăt. Un țipăt de muribund. Apoi se așterne din nou liniștea. Vântul mișcă frunzele.

A fost prima viziune a lui Marie.

În zilele următoare, Marie a visat-o din nou pe fetiță. Vise din ce în ce mai precise, ca și cum ar fi început, încetul cu încetul, să simtă lucrurile prin intermediul ei. Parfumul florilor, adierea vântului, mireasma pădurii.

Apoi, într-o noapte, Marie a intrat în pielea lui Meredith, așa, dintr-odată. Nu a mai visat că ea o privește pe fetiță. Nici că o urmărește într-o pădure întunecată, nu, nici asta. Pur și simplu a devenit Meredith. Gândurile lui Meredith, temerile și bucuriile ei de fetiță, micul ei pântec rotund, veruca plantară din cauza căreia schiopăta de mult timp, preocupările și secretele ei deveniseră acum și ale lui Marie. Marie-Meredith. Meredith-Marie.

În ziua în care intrase în pădure, Meredith tocmai împlinise opt ani, purta un hanorac portocaliu, era răcită și îi curgea nasul, în buzunar avea câteva bomboane vechi, de mentă, și o durea genunchiul din cauza lui Jenny, cea mai bună prietenă a ei, care o îmbrâncise în curtea școlii, în recreație. În ziua aceea

era furioasă.

Aceea a fost prima viziune veritabilă a lui Marie. Mai mult decât un vis vag sau imagini suprapuse peste amintiri neclare. Era o osmoză totală, trează, somnambulică, impresia terifiantă de a se fi dizolvat în corpul celui alt. Da, atunci, pentru o noapte, Marie Parks a devenit Meredith Johnson.

Sunetele și mirosurile, mai întâi. Zgomotele asurzitoare ale unei curți de școală în timpul recreației. Meredith cade. Închide ochii, ascunzându-și cu greu lacrimile. Lacrimi mici, de mânie și de rușine, din cauza lui Jenny care a împins-o de la spate, când juca șotron. Ea a căzut în patru labe, ca o toantă. Sigur băieții i-au văzut chiloții. Le simte răsetele în spate. O dor palmele. O ustură genunchii. Sângerează. Mama o va certa pentru că și-a rupt ciorapii.

Mai bine ar fi murit. Sau mai bine s-ar fi rănit foarte grav. O fractură zdravănă, un genunchi zdrobit sau o plagă care să sângereze abundent. Orice ar fi fost mai bine decât să cadă ca o tâmpită în curte și să-și arate chiloții băieților. Mizerabila de Jenny. Înghițindu-și cu curaj lacrimile și mânia, Meredith ascultă răsetele colegilor care s-au îngrămădit în jurul ei. Nu îndrăznește să deschidă ochii. Aude fâsăitul corzilor de sărit, galopul tălpilor, țipetele copiilor care se fugăresc.

Din depărtare, răsună clopotele bisericii din Bennington. Meredith deschide în sfârșit ochii. Lumina năvălește în viziunea lui Marie. Ea vede prin ochii lui Meredith. Vede fețele amuzate, degetele întinse ale băieților care se strâmbă și râd în hohote. Un șuvoi de sunete discordante care aproape că o fac să izbucnească în plâns. Nu trebuie să plângă. Mai bine-ar muri decât să plângă. O salvează fluierul supraveghetorei. Copiii aleargă care-ncotro. Nimeni nu-și mai bate capul cu fetița aia grasuță cu hanorac portocaliu care se clatină.

Meredith se ridică, își ia ghiozdanul și se îndreaptă înspre poarta unde părinți grăbiți își iau copiii. În curând, nu mai rămâne decât portăreasa școlii, care mătură frunzele moarte. Și ea, care așteaptă.

Ridică ochii spre orologiu. 16.10. Mama întârzie, ca de obicei. Își privește mâinile murdare și genunchii zgâriați. Aplecându-se, vede doi stropi de sânge în firele rupte ale ciorapului. Ar fi vrut să vină mama. Mama și brațele ei calde în care Meredith și-ar fi dorit să își vâre căpșorul ca să-și ascundă lacrimile.

16.15. Tristă și furioasă, trage fermoarul Eclair al hanoracului și pornește la drum. Traversează strada, ocolește biserica și o ia pe scurtătură, peste câmp. Va merge pe lângă lizieră, până la ferma lui Hanson. Apoi va urca pe o cărare șerpuită până acasă. Un sfert de oră de mers încet. Exact timpul necesar pentru a pune la cale un plan de răzbunare împotriva scorpiei de Jenny.

Gata, a ajuns la lizieră. O pădure întunecată și umedă. O pădure fermecată, care înghite copii, așa le spun cei mari școlarilor pentru a-i determina să vină direct acasă, fără a face niciun ocol. Meredith nu crede o iotă din povestea asta: doar are opt ani de-acum. Ceea ce nu o împiedică să meargă pe marginea lizierei, fără a intra în pădure, ocolind cu grijă rădăcinile care îi ies în cale. Evită chiar să meargă sub umbra copacilor care o privesc cum trece și parcă o pândesc printre ramurile joase. Sunt pini negri, bătrâni, cu trunchiurile roase de licheni, care miros a mușchi și a frunze moarte. Cojile de licheni se desprind ca niște fâșii de piele moartă. Parcă ar fi niște arbori leproși care sugrumă copii. În ciuda celor opt ani ai ei, lui Meredith îi este frică. Grăbește pasul. Brusc, în spatele ei răsună un mormăit surd. Încremenește.

Întorcându-se, zărește o formă neagră ghemuită în iarbă. Încremenește. Stomacul lui Marie se umple brusc de un lichid acid. E Sfârtecătorul, câinele familiei Hanson, un rotweiler bătrân, pe jumătate orb, rău ca o scorpie – puștii din sat l-au poreclit așa pentru că nu de puține ori și-a înfipt colții în picioarele lor când mergeau la furat ciuperci pe câmpul familiei Hanson.

Era ceva ciudat în comportamentul Sfârtecătorului. Ca și cum nu ar recunoaște-o pe Meredith. Ca și cum ar fi... înnebunit? Un câine poate înnebuni? Meredith habar n-are. Se uită la botul câinelui. Îi vine să facă pipi. Își strânge picioarele. Vocea îi tremură.

— Bravo, Sfârtecilă, încet, încet. Cățel bun, cățel bun. Sunt eu, Meredith Johnson.

Dar Sfârtecătorul nu o aude. Mârâie. Mușchii proeminenți ai animalului se contractă. Labele din spate tremură de nervi. Blana neagră se zbârlește pe spate. Din gură îi curg bale. Atunci, Meredith înțelege.

— Ajutor, mamă, Sfârtecătorul a turbat! L-a mușcat un liliac și acum vrea să mă mănânce!

Marie geme în somn. Câinele va ataca. Meredith țâșnește în pădure și dă la o parte ramurile, țipând, fără a mai da atenție țepilor de oțetar care îi sfâșie picioarele, nici crengilor care îi biciuiesc obrazii. Nu aude decât monstrul care tropăie în spatele ei. Îi simte răsuflarea pe piele, maxilarele care îi cuprind piciorul. Tremurând, își abandonează un pantof în botul câinelui. Se ridică și o ia din nou la fugă, tot înainte. Cu mâinile întinse, pentru a da la o parte ramurile joase, fuge fără a se mai uita în urmă. Nici nu mai simte pietrele rănindu-i piciorul gol. Ciorapii îi sunt uzi leoarcă. Fuge plângând. Are gâtul uscat,

simte o arsură pe esofag. Îi este frică. E tristă. E furioasă.

24

Meredith a fugit multă vreme. Prea multă vreme. Acum, pădurea e atât de deasă, că razele soarelui nu se mai pot nici măcar strecura printre crengi. Până și zgomotele par a fi dispărut. Meredith încetinește, întoarce capul. Nimeni. Sfârtecătorul trebuie să fi făcut cale-ntoarsă. Sau poate se va fi ascuns pe undeva și o pândește să se întoarcă. La capătul puterilor, copila cade în genunchi pe covorul de mușchi și dă frâu liber lacrimilor. Plânge îndelung, se eliberează de toată spaima care o paralizează. Un clipocit de apă. Ridică privirea și zărește un pârau și un mic pod din bolovani. Trebuie să fi intrat adânc în inima pădurii. Nu cunoaște locul, nu a auzit niciodată vorbindu-se despre el.

S-a rătăcit. Dar pentru moment nu-i pasă: frica de pădure e deocamdată mai mică decât cea de colții Sfârtecătorului.

Îngenuncheată pe mușchi, Meredith încearcă să zărească cerul printre coroanele stufoase. Lumina zilei s-a făcut gri, soarele apune. Se străduiește să se ridice, când aude pași care se apropie din tufișuri. Marie tresare în somn. Inima lui Meredith începe să bată năvalnic. Marie simte atingerea aspră a mușchilor pe palmele fetei și arsura spinilor din talpă. Ciulește urechea, sunt pași de bărbat. Marie se zbate. *Fugi, Meredith! Nu sta acolo! Ridică-te și fugi!*

Dar fetița e prea obosită. Întoarce privirea către bărbatul care se apropie. Inima care începuse să îi bată nebunește se liniștește dintr-odată. Îl cunoaște. Nu îl place în mod deosebit, dar nu se teme de el.

Acum bărbatul nu mai face zgomot, pășește pe covorul de mușchi. În timp ce Meredith îl privește, Marie mijește ochii, încercând să îi distingă trăsăturile. E înalt, voinic. Poartă o vestă ecosez cu buzunare aplicate. La brâu îi atârnă un pumnal, un cuțit de vânătoare ascuțit ca un brici. Meredith privește mâinile bărbatului. Mâini mari, noduroase, care tremură de excitație, se crispează convulsiv. Lupul cel mare și rău. *Pentru numele lui Dumnezeu, Meredith, ridică-te și fugi!*

În mod curios, Marie, care gemea în somn, a ajuns să simtă cum propria ei teamă se insinuează în creierul lui Meredith. Un val de spaimă o năpădește pe fetiță; sângele i se scurge din mâini. Sternul i se blochează, vezica se contractă. Gata, lui Meredith a început să i se facă frică. Picioarele îi tremură de oboseală. Încearcă să se ridice, dar o crampă îi sfâșie coapsele și o face să se clatine. Va cădea. Acum, bărbatul e deasupra ei, o prinde în brațe. Meredith urlă și se zbate. Necunoscutul o înșfacă de grumaz și o strânge la piept. Îngână cu vocea lui groasă:

— Nu te teme, Meredith Johnson, fetița mea. Gata, tata e aici.

Năsucul copilei se zdrobește de puloverul pe care bărbatul îl poartă sub vesta de vânătoare. Miroase a sudoare și a sânge, mirosul tatălui lui Jessica Fletcher, în seara în care a înnebunit. O duhoare de copil mort. Atunci Meredith înțelege că va muri. Mușcă puloverul și izbucnește în hohote de plâns când mirosul se transformă în gust. Lovește, dă din picioare, țipă. Și pe măsură ce fetița se zbate, brațele bărbatului se închid tot mai strâns în jurul ei.

— Stai cuminte cu tata, copil rău ce ești.

Marie simte mâna bărbatului închizându-se în jurul gâtului fetei. Copila se sufocă. Zgârie mâna care o ucide, încearcă să vorbească. Vrea să îi ceară iertare domnului, să îi spună că va fi cuminte, că nu va mai face boacâne. Un pumnal lucește deasupra creștetului ei și simte o durere teribilă explodându-i de-a lungul coloanei. O lamă înghețată o străpunge, un curent electric îi străbate mâinile și picioarele, un noian de durere. Lama intră și iese, se înfîșe în spatele ei, îi sparge vertebrele, îi taie arterele, îi face zob organele. Simte răsuflarea căpcăunului în obraz, când acesta o strânge la piept doar pentru a o înjunghia mai bine. Simte gura căpcăunului sărutându-i obrazul, limba lui rece și pământie pe buze. După aceea, o năpădește un frig înghețat, iar durerea se estompează. Cuțitul lovește în continuare, dar ea aproape că nu mai simte arsura lamei. Aude păsări cântând în copaci, vede pâraul și micul podeț din bolovani. Lumina soarelui pălește. Meredith închide ochii. Nu o mai doare nimic.

25

0.20. Marie doarme în continuare. Un somn greu, fără amintiri, ca un geam uriaș așezat peste o groapă în care urlă victimele unui ucigaș în serie, un geam blindat care înăbușă țipetele, nu și imaginile. O vede pe Jessica Fletcher întinsă sub plapuma ei într-o baltă de sânge. O vede pe Meredith întinsă în apă, sub micul podeț din bolovani, acolo unde FBI i-a găsit cadavrul pângărit. Meredith o privește și întinde spre ea brațele pline de mâl. Prin geamul blindat al somniferelor, Marie contemplă fetița. Are gura căscată și

părul plin de mușchi. Dar nu o aude urlând. Nu îi rămâne decât să închidă ochii și să spere că se va trezi înainte ca efectul pastilelor să se estompeze.

Marie l-a prins pe asasinul lui Meredith într-o seară de toamnă. Își amintea culorile – galben și roșu – al solului argilos care îngreuna cărările și bălțile pe care ultimele ploi le lăsaseră în urmă, pe drumurile de țară, mirosurile de scoarță de copac și pământ jilav. O ploaie de frunze moarte în licărirea stinsă a apusului.

De două zile agenții FBI stăteau la pândă lângă micul podeț din bolovani. Două zile de ros unghii și de numărat minute. Apoi, în seara celei de-a doua zile, au auzit pași. La fel de grei ca în viziunea lui Marie.

Paznicul școlii s-a oprit la malul pâraului adulmecând aerul, imobil, ca și cum ar fi simțit o prezență sau ar fi știut că aici se va încheia aventura lui. Capătul drumului. Într-o săptămână omorâse alți trei copii. Accelerarea seriei. Așa se întâmplă de câte ori pulsivitatea nu se atenuează, ci pune stăpânire pe personalitatea ucigașului și se revarsă din el asemenea apelor negre ale unui canal. O frenezie care nu își află împlinirea decât în sânge. Tot mai mult sânge.

În acest moment ucigașul începe să greșească: crimele sunt mai puțin grijulii, mai puțin ceremonioase. Ca ritualul unui credincios, care nu se mai duce la slujbă decât din obișnuință sau din plictiseală. Cu excepția cazului în care imperiozitatea crimei devine incontrollabilă. O doză de heroină în venele unui tip care se droghează de-o viață: la început, ucigașul în serie omoară ca se simtă bine. Apoi, ucide pentru a nu-i fi rău, pentru a nu suferi din cauza lipsei. În acest stadiu se întoarce de fiecare dată la locurile crimelor, pentru a încerca să regăsească ceva din plăcerea pe care a încercat-o pe vremea când a ucide avea încă o semnificație pentru el. Și pentru a se lăsa prins. Sfârșitul seriei.

Luându-l în cătarea lunetelor, agenții FBI i-au strigat obișnuitele somații. Cu buzele schimonosite într-un zâmbet strâmb, bărbatul se întoarce, iar Marie zărește luciul unui 357 cu țeavă scurtă îndreptat către agenți. Patru focuri de armă sfâșie aerul înghețat. Ucigașul cade în genunchi pe covorul de mușchi. Marie închide ochii. Ritualul sinuciderii ucigașului în serie. Dacă FBI ar fi avut norocul să prindă bestia înainte să apuce să se sinucidă, atunci ar fi sfârșit în zona de înaltă securitate a vreunui penitenciar psihiatric, înfășurat pentru tot restul vieții în cămașă de forță, în spatele unor geamuri securizate în fața cărora ar fi defilat somități în halate albe care ar fi încercat să-i pătrundă tainele creierului. Oare ce resort tainic determină un vânzător de ziare, un fost polițist sau un pastor să înceapă dintr-odată să masacreze bătrâne sau copii? Să le taie cadavrele așa cum se tranșează carnea când o pregătești pentru gătit? Care va fi fiind veriga în lipsa căreia omul se leagă din nou de fiară – o piuliță care sare, un scurtcircuit, un neuron care iese din rând și le expediază un mesaj anormal celorlalți. Detonatorul seriei. Zeci de cadavre ciopârțite. Câmpuri de pietre funerare.

26

În următoarele luni, viziunile nocturne ale Mariei au început să îi afecteze și zilele. Toate strigătele și imaginile pe care nu învățase încă să le stăpânească reprezentau un adevărat viol mintal. Lui Marie i-a trebuit ceva vreme până a înțeles că era vorba, în cele mai multe cazuri, de crime din trecut sau de omucideri nerezolvate și clasate ca atare. O altă caracteristică a ucigașilor în serie, cea care îi încurcă, fără îndoială, cel mai mult pe cei care îi urmăresc, este că, după ce apetitul lor pentru crimă se dezlănțuie, iar cadavrele se adună, pulsivitatea criminală care îi animă pe acești prădători dispar dintr-odată. Un scurtcircuit într-o altă regiune a creierului și seria aleatorie pe care au început-o se stinge la fel de brutal precum a început. Prădătorul reintră în cursul firesc al vieții sale și redevine ceea ce nu a încetat niciodată să fie: un om fără umbră. Nu le mai rămâne nimic de făcut agenților, decât să aștepte ca neuronul bolnav să trimită o nouă șarjă într-o regiune greșită a creierului; și într-o altă regiune sau în altă țară crimele reîncep. Atunci, dosarul va fi redeschis, iar ei vor încerca să prindă fiara înainte de a intra din nou în hibernare.

După uciderea lui Meredith, Marie a fost mutată într-unul dintre aceste servicii-santină. Aproximativ treizeci de agenți și psihologi erau în permanent contact cu comisariatele și cu morgile din întreaga lume, încercând să depisteze reluarea seriilor. Ori de câte ori se comitea o crimă neobișnuită, acestui serviciu îi erau trimise rapoartele autopsiilor, pentru a compara modul de operare a ucigașului cu celelalte crime consemnate în dosare: ritualuri, tehnici de tranșare, scarificații, profanări corporale. Urmele ucigașilor în serie. La care se adaugă dispersia geografică și precizia chirurgicală – care îi caracterizează pe ucigașii-rătăcitori, împreună cu absența totală a indiciilor: reflexe ale deplinului lor control asupra pulsivității.

Așa a dat Marie de urma lui Harry Dwain, un ucigaș în serie care schimba între ele brațele și picioarele victimelor. Brațe de femeie cusute de torsuri păroase. Coapse de bărbat încadrând sexul unei femei.

Josnica patimă a lui Dwain.

Crimele s-au reluat la Sankt-Petersburg, după ce cu doi ani în urmă seria se oprise cu brutalitate undeva, prin periferiile orașului Chicago. Tăcerea a fost atât de îndelungată, încât la un moment dat s-a crezut că Dwain a murit.

Dar tot comparând informațiile care îi parveneau, Marie a dat peste cadavre decupate și în alte țări. Fiara se deșteptase. Patru victime pe aleile umede ale Veneției, două pe un vas de croazieră în largul coastelor Turciei, cinci în golful Persic, unul la Moscova, ultima la Sankt-Petersburg. Fiecare dintre ele cu membrele amputate și apoi reîntregit cu alte brațe și alte picioare. Ceea ce însemna că Harry Dwain evoluase de la stadiul de criminal în serie la acela de ucigaș-rătăcitor: călătorea. Pulsuinea dementială și străveche a ucigașului în serie combinată cu reținerea studiată a rătăcitorului. Era un caz extrem de rar, și cu atât mai periculos, de mutație mentală.

Marie a trimis prin fax profilul complet al lui Dwain autorităților ruse care au instituit alertă maximă la nivelul tuturor serviciilor lor. Apoi a zburat la Sankt-Petersburg, unde viziunile ei au îndrumat-o pe malul Nevei, la un fost debarcader care duhnea a clei și terebentină. Acolo, poliția rusă a găsit ultima victimă a lui Dwain, și Marie a rețut ultimele secunde de viață ale Irinei, o prostituată oarecare care venise să își încerce norocul pe bulevardele înghețate ale cetății țărilor. Arsura foarfecilor care decupează membrele. Horcăitul lui Dwain. Zgomotul ferăstrăului care cade pe jos și presiunea tot mai mică a bandajelor. Un val de durere. Și Marie, care nu reușește să moară. Marie care continuă să trăiască și după ce Irina a încetat să mai trăiască.

După două zile, Dwain a fost arestat de poliția rusă într-un tren de noapte cu destinația Berlin. După această afacere, Marie și-a luat concediu. A pretins că se duce în California să se odihnească. Așa a încercat să disimuleze o depresie galopantă și o tentativă încăpățânată de sinucidere cu anxiolitice. Santa Monica, împreună cu producătorii ei de cinema, cu rechinii albi, cu neuropsihiatrii ei de renume. I-au făcut o grămadă de examene: scanare, RMN, tomografie. Nicio tumoare. Nici măcar una mică.

27

Verdictul a căzut ca un trăsnet într-o clinică din Carmel. Din gura doctorului Hans Zimmer, un german bătrân și versat care studiasse psihiatria pentru a se autovindecă. Acest specialist în zonele necunoscute ale creierului i-a explicat lui Marie că viziunile pe care le avea se datorau unui sindrom mediumnic reacțional – o boală rară, care apare doar la câțiva dintre cei cu politraumatisme craniene, ca rezultat al sechelelor unui șoc suficient de puternic pentru a bulversa structura mentală profundă. Ca și cum respectivul șoc ar activa o regiune cerebrală care în alte condiții nu ar funcționa, una dintre acele arii ascunse pe care evoluția umană a lăsat-o în stare latentă din rațiuni misterioase sau, mai curând, una dintre acele zone moarte prevăzute a intra în activitate doar peste sute de ani. Arii cerebrale virgine. Neuroni neconexați, inactivi, miliarde de grămăjoare neatinse care așteaptă să ajungem la ele printr-un fir, pentru a putea elibera curentul pe care îl conțin. Sindromul mediumnic reacțional.

Zimmer i-a explicat lui Marie ce trebuie să se fi petrecut sub frumoasele ei plete negre. Bulversat de traumatism, creierul a plonjat într-o comă profundă, încercând să se refacă. A reactivat una după alta conexiunile cerebrale întrerupte. Mii de piloni și kilometri de cablu. Un neuron pentru culoarea *verde*, un neuron pentru culoarea *maro*, un neuron pentru cuvântul *frunză*, altul pentru *ramură*, altul pentru *trunchi*. Cinci neuroni care se reconectează încet pentru a stoca din nou imaginea unui arbore zărit într-o pădure. Milioane de imagini de regăsit. Miliarde de amintiri de reconstruit.

Și așa, încetul cu încetul, în acest somn profund în care nu pătrunde nimic, regiunile cerebrale responsabile de vorbire, comprehensiune și memorie restabilesc curentul. Apoi se reconectează între ele pentru a realimenta creierul cu imagini și amintiri.

Dar se întâmplă uneori ca toate aceste noi conexiuni să se branșeze din greșeală la zonele interzise ale creierului – cele care îndoaie lingurițele fără nicio atingere, cele care captează gândurile celorlalți, care învârt mesele și pot să comunice cu morții. Sau, și mai bizar încă, regiunile cerebrale total neexplorate care te fac să intri în pielea unei fete asasinate de un ucigaș în serie sau în cea a unei prostituate tranșate pe viu de un oarecare Harry Dwain pe un fost debarcader de pe malurile Nevei. Sindromul mediumnic reacțional. Imposibil de explicat.

Lui Marie i-au trebuit șase luni ca să învețe să își controleze viziunile. Să le accepte și să le înțeleagă. Să le discearnă pe cele care aparțin unui trecut îndepărtat de cele care descriu crime recente. Sau în curs – cele mai rele dintre toate. Apoi, și-a pus acest dar blestemat în slujba misiunilor sale. Rezultatul: doisprezece criminali în serie și patru ucigași-rătăcitori opriți în decursul a cinci ani de viziuni

insuportabile și coșmaruri repetate. Șaizeci de victime masacrate și două puștoaice salvate *in extremis*. Copile traumatizate, închise pe viață în tăcerea lor. De aceea Marie Parks cerea somnifere pe rețetă. Și tot de aceea le înghițea cu un pahar de gin.

28

0.30. Țârâitul telefonului sfâșie tăcerea. Patru sunete stridente. Marie tresare. Are gura uscată, cleioasă. Un gust rău, de alcool și tutun, îi umple gâtul. Ridică receptorul, dar nu vorbește. Vocea lui Bannerman explodează în aparat. E șeriful din Hattiesburg, Maine, un tip supraponderal și de treabă, care gâfâie permanent.

— Parks?

— Nu sunt aici pentru moment, dar puteți lăsa un mesaj...

— Încetează cu tâmpeniile tale, Parks. Avem o problemă.

Marie captează imediat vibrațiile care tremură în glasul lui Bannerman. Se teme. Întinde mâna pentru a-și lua țigările de pe noptieră, își aprinde una și contemplă cercul incandescent al vârfului care se profilează în întuneric.

— Parks?

Frica lui Bannerman încearcă să intre în ea. Pentru o alunga, Marie trage un fum. Un miros de iarbă și de pământ ud îi invadează plămânii. Nu era mentolată, light sau superlong, nu, era o Old Brown, țigara cowboy-ilor, iute și puturoasă.

— Parks, ești acolo?

Nu, Parks nu era acolo. Parks a crăpat. O țigară la miezul nopții pentru îmbălsămarea morților și gata, somn de voie.

— La dracu', Parks, să nu-mi zici că iar ai luat tâmpeniile alea care te fac să sforăi!

Aceleași vibrații în vocea șerifului, din ce în ce mai puternice.

— De ce te temi, Bannerman?

— Rachel a dispărut.

O cramă în stomac. O senzație de greutate. Gata, teama lui Bannerman a reușit să o cuprindă. Marie o simte răspândindu-i-se în artere.

— Când?

— Acum o jumătate de oră. I-am pierdut urma pe unul din drumurile care traversează pădurea Oxborne. La intersecția forestieră Hastings. Trimit o mașină. Coboară repede și vino aici.

Tăcere.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Parks, să nu cumva să adormi din nou!

Marie închide și rămâne câteva secunde în întuneric, ascultând ploaia care bate în geamuri. Vântul suieră prin sălciile plângătoare care străjuiesc străzile. Se concentrează pe imaginea lui Rachel, o tânără polițistă de vreo douăzeci și ceva de ani, blondă și frumoasă, genul răzbătător și dur. Exact ca Marie la vârsta ei.

Rachel se oferise voluntară în ancheta referitoare la profanările care începuseră să se înmulțească în mod îngrijorător în cimitirele din regiune: morminte răvășite, sicrie sparte și golite; zeci de cadavre în diferite stadii de descompunere care nu au mai fost găsite niciodată. Se zvonea că în regiune s-ar fi instalat o sectă satanică și că ar fi avut nevoie de cadavre pentru a-și oficia liturgiile negre. Necazul cel mare e că, în afară de mormintele răvășite și de sicriele deschise, poliția din comitat nu a găsit nicio inscripție cabalistă, nicio pentagramă, nici măcar graffiti în latină. La drept vorbind, nici cel mai mărunț indiciu. Nici măcar urme de pași în pământul reavăn. Apoi, profanările au încetat la fel de brusc cum începuseră. Iar peste alte câteva săptămâni, cei vii au început să dispară din împrejurimile orașelului Hattiesburg. Patru femei tinere care nu erau din zonă s-au volatilizat dintr-odată, tinere celibatate, fără iubiți sau alte obligații. Rachel a fost cea care a preluat ancheta.

Prima dispariție, a unei oarecare Mary-Jane Barko, nu a făcut prea mare vâlvă. S-a crezut la început că, în încercarea de a se vindeca de o problemă sentimentală, a părăsit comitatul și s-a dus în cealaltă parte a țării. Peste încă o săptămână, dispărea și Patricia Gray. Apoi Dorothy Braxton și, în cele din urmă, Sandy Clarks. Toate patru s-au evaporat fără a lăsa în urmă niciun cuvânt de adio.

După aceea, cu doar trei zile în urmă, vânătorii găsiseră haine rupte și pline de sânge la liziera pădurii Oxborne. Haine de femeie, o pereche de blugi, un pulover, chiloți și sutien: hainele pe care Mary-Jane Barko le purta exact înainte de a dispărea. Nu a fost nevoie de mai mult pentru ca zvonul despre un animal de pradă care ar bântui pădurile ținutului Hattiesburg și care ar fi furat și morții din cimitire să înceapă să se răspândească rapid. Panica s-a propagat cu viteza unui foc de miriște, iar Rachel a luat-o pe urmele ucigașului, înainte de a dispărea și ea.

Marie și-a stins ținara și a intrat în baie. Și-a reglat dușul pe fierbinte. Apoi s-a dezbrăcat, a intrat sub duș; carnea i s-a strâns sub jetul care îi ardea pielea. A închis ochii și a încercat să își adune amintirile. Somniferele alea nenorocite...

29

Agentul special Marie Parks și-a cumpărat o casuță în Hattiesburg, orașul ei natal. Locuia acolo doar în vacanțe. Așa auzise despre ucigaș, citind un articol publicat cu caractere mărunte într-o foaie locală. Atunci l-a sunat pe Bannerman pentru a-și oferi serviciile. Bannerman grăsanul...

Urmaseră aceeași școală, frecventaseră aceleași parcuri, ba chiar și aceeași biserică. Chiar au și flirtat pe bancheta din spate a unui Buick vechi, care mirosea a balegă și a tutun. O îmbrățișare cleioasă și plină de transpirație, limba lui Bannerman încolăcindu-se în jurul limbii ei după o porție de chili înfulecată la tejgheaua unui bar texano-mexican din centrul orașului. Apoi Bannerman și-a strecurat mâna între coapsele lui Marie, pentru a-i mângâia sexul prin pânza groasă a blugilor. Fata a scos un țipăt ascuțit, care a răsunat în gura lui Bannerman. Nici pomeneală să se lase dezvirginată într-o mașină de împrumut, nu așa! Nu ca fetele de la țară care preferă să închidă ochii, numai să nu îmbătrânească singure! Bannerman s-a simțit ofensat, atunci. Așa se întâmplă mereu cu bărbații ăștia.

Anii au trecut, iar Marie a lăsat Hattiesburg pentru zgârie-norii din Boston. A făcut dreptul la Yale și și-a luat o diplomă în psihologie la Stanford. Apoi a intrat în FBI, divizia de psihologi criminaliști, un birou specializat în identificarea și urmărirea ucigașilor în serie.

Două sute șaptezeci de milioane de americani, patru sute de milioane de arme de foc în circulație, sute de hectare de mahalale, MacDonald-uri și ghetouri. Alături, sediile băncilor, vilele milionarilor și cluburile de golf ascunse în spatele zidurilor înalte de cărămidă, pentru a se feri de atingerea cenușie a oceanului de sărăcie. Un milion de ucigași în plină putere. Și-a ales o meserie bună, de viitor. În această epocă s-a specializat Marie în vânarea ucigașilor-rătăcitori.

Cât despre Bannerman, el a rămas la Hattiesburg pentru a-și păzi prăvălia. A continuat să se îndoape cu chili și să încerce să îmbrățișeze fetele pe bancheta din spate a bătrânului Buick. Probabil că una din tentative îi va fi reușit, de vreme ce s-a însurat în cele din urmă cu o oarecare Abigail Webster, o fată de la țară fără nuri, dar de care el s-a îndrăgostit până peste urechi. De atunci încoace, cei doi formează un cuplu trist și plictisitor, lucru aproape de fiecare dată emoționant. La masa lor un tacâm o aștepta întotdeauna pe Marie, ori de câte ori ea alegea să își petreacă vacanța în acel colț de lume.

În timp ce ea își făcea antrenamentul la centrul de la Quantico, Bannerman devenea șerif. Cam astea erau opțiunile lui: șerif, poștaş, cantonier sau șofer. În cele din urmă, șerif era o poziție bună, nu foarte obositoare: câteva furturi de semințe de prin hambarele din ținut sau câteva găști de tineri prinse în flagrant delict de plictiseală, câteva bumbăceli între bețivi prin barurile sordide din Hattiesburg.

Patru adjuncți acționau sub bagheta lui, patru alcoolici anonimi care îi erau devotați ca niște bătrâni câini de vânătoare. Și o mai avea și pe Rachel, puștoaica de la țară, frumoasă ca un pițigoi, care visa să intre în poliția federală. Rachel care, de când primise dosarul celor patru dispărute din Hattiesburg, nu-și mai încăpea în piele. Sau, mai bine spus, al celor patru asasinate, de vreme ce tot au fost descoperite hainele primei victime în pădurile umede din Oxborne.

30

Rachel l-a făcut cu ou și cu oțet pe Bannerman când acesta a anunțat-o că-i retrace ancheta, pentru a o încredința unui inspector mai experimentat. Dar șeriful trebuie să fi avut o slăbiciune pentru ea, căci puștoaica a obținut patruzeci și opt de ore de răgaz înainte de a-i fi luat cazul. Mai mult ca sigur în acel moment i-a venit ideea de a se oferi ca momeală lupului cel rău. O lovitură a la Scufița Roșie. O idee smintită.

Trebuie spus că un criminal adevărat în Hattiesburg era la fel de neobișnuit ca aterizarea unei farfurii zburătoare. Un ucigaș – mai mult chiar, un ucigaș în serie – era o ocazie nesperată pentru Bannerman de

a-și etala șuncile prin ziare, iar pentru Rachel, de a-și câștiga biletul pentru un oraș mare și pentru biroul de recrutări al FBI. Dar trebuia să se miște repede, deoarece, chiar și pentru un prădător, Hattiesburg rămâne Hattiesburg: un coteț prea mic pentru o vulpe atât de flămândă. Fără a mai pune la socoteală faptul că ucigașul nu era de prin împrejurimi și mai mult ca sigur își va lua curând zborul. Trebuia prins repede, înainte ca șeriful altui comitat să își poată revendica laurii cuveniți lui Bannerman. De aceea Rachel s-a aruncat în apă ca unul care plonjează în miez de noapte în mijlocul rechinilor.

Este exact ceea ce presimțise și Marie în ajun, citind cotidianul local. Patru rânduri scurte strecurate între o reclamă pentru un șampon cu ou și o ofertă de slujbă la service-ul Texaco de la ieșirea din oraș. Jurnalistul anunța că fuseseră descoperite alte haine de femeie, într-o pubelă din pădurea Oxborne, cele ale Patriciei Gray, cea de-a doua dispărută: lenjerie pătată cu sânge și fâșii de rochie, dar și bucăți de unghii, precum cele găsite în fundul prăpăstiilor, înfipite în piatră, ca și cum cineva ar fi încercat să escaladeze peretele de stâncă. O spaimă animalică ce te scoate din minți. Ca să fi încercat o asemenea spaimă, e foarte posibil ca Patricia Gray să fi avut de-a face cu un ucigaș-rătăcitor. Marie a simțit acest lucru după felul în care s-a încrețit carnea pe ea. O veste proastă pentru Bannerman, în a cărui voce se distingea o furie cu greu reținută atunci când Marie l-a sunat ca să-și ofere serviciile.

— De ce vii și tu să mă necăjești, Marie, dragă? E o anchetă locală asupra unui ucigaș local. Un violator și un asasin. Un tip care aude voci și se poartă după cum îi dictează scula. O să-i întindem o capcană și o să așteptăm să ne cadă în laț.

— Te înșeli, Bannerman. Ucigașul tău e un rătăcitor. Marele alb. Se fâțâie de-a lungul coastelor, căutându-și prada. Când găsește un cotlon plin de pește, îl transformă în terenul lui de vânătoare și înșfacă tot ce poate. Apoi, când nu mai are nimic de înfulecat, se pune în mișcare și își caută un alt cotlon care colcăie de vânat. E un nesățul. S-a instalat în țarcul tău și nu va pleca de aici până când nu va avea un motiv pertinent. Asta e și slujba mea: să le furnizez ucigașilor-rătăcitori un motiv suficient de bun ca să se pună în mișcare.

— Poate. Dar javra asta a făcut greșeala de a-și desface bagajele în ținutul meu. Asta face din el un localnic.

— Bați câmpii, Bannerman. Dacă asasinul ăsta călătorește înseamnă că a reușit deja să scape de poliști mult mai deștepți decât tine. Întreabă-i pe șerifii din alte ținuturi: tipi ca ăsta lasă atâtea urme la morgă, precum un carambol în ziua mării plecări.

— Parks, asta e ancheta mea.

— Ancheta ta, ținutul tău, ucigașul tău. Parcă ai fi un copil tâmpit care răstoarnă mașina de tuns iarba să vadă dacă o poate folosi și la tăiatul unghiilor.

Tăcere.

— Niciun cadavru?

— Căutăm.

— Îți dau trei zile.

— Și după aceea?

— După aceea voi fi obligată să anunț FBI.

— Du-te naibii, agent special Marie Megan Parks.

Primul dialog cu Bannerman. Ca și cum ar fi dat cu bâta-n baltă. Ieri-seară, Marie a luat cina la el acasă. A ajuns ceva mai devreme, cât să o tragă discret de limbă pe Abigail în bucătărie, înainte de întoarcerea șerifului. N-a aflat mare lucru, doar că Patricia Gray era chelneriță la Twister, un local de noapte de prin împrejurimi. Mare lucru! Mary-Jane Barko: chelneriță la Campana, un bar din Flattiesburg. Dorothy Braxton și Sandy Clarks, victimele cu numerele trei și patru, chelnerițe la Big Luna Drive, respectiv la Sergeant Halliwell. Patru tinere care lucrau în barurile de noapte din Hattiesburg. Ei, și? Un ucigaș de chelnerițe? De ce nu, la urma urmelor? Măi, să fie. Ținând cont de numărul restaurantelor, al barurilor și cluburilor de noapte recenzate în această regiune, dacă am avea cu adevărat de-a face cu un ucigaș de chelnerițe, atunci va fi nevoie de un cimitir de mărimea unui teren de baseball.

Odată cina încheiată, Parks a mulțumit frumos familiei Bannerman. Apoi a făcut un ocol pe la barul la care lucrase Mary-Jane Barko, în cartierul de sud: hangare cu acoperișuri ondulate, terenuri vagi și o fierărie veche în care, printre mormanele de cartoane, își făceau veacul câțiva vagabonzi. La Campana, parcare era încă plină de trailere și camioane rablagite: clientela se compunea în principal din șoferi și comis-voiajori. Ghirlandele de becuri pe jumătate stinse se clătinau în vântul înghețat. În interior, ambianță cenușie, hârtie de prins muște și muzică country în surdină.

Marie s-a instalat la bar și a comandat o sticlă de tequila, puțină sare și sferturi de lămâie verde. Ținându-i de urât, presărând sare în palmă și mușcând din feliile de lămâie verde între două înghițituri de

alcool, barmanul începuse să sporovăiască undeva pe la al patrulea pahar.

Mary-Jane Barko era o fată oarecare, nu foarte dispusă să își pună poalele-n cap pentru un firfiric, ci mai curând sfioasă. Genul care se uita cu ochii căscați în gura vreunui tip care considera femeile un soi de prezervative umblătoare. Lucra la Campana de aproximativ o lună. Coborâse dintr-un autobuz Greyhound cu o valiză și o băsmăluță roșie pe cap. Din câte le-a spus, ar fi venit din Birmingham, Alabama. Fără iubiți, fără prieteni, fără trecut. Una dintre acele vieți care servesc drept acoperire celor mai înspăimântătoare secrete. Își închiriasse o cămăruță la bătrâna Norma, la capătul Donovan Street, o dărăpănătură cocoțată pe deal. Nimic altceva.

La al optulea pahar, barmanul a întrebat-o dacă vrea să meargă cu el, când își termină tura, să mănânce ceva la Kentucky Fried Chicken. Ea l-a întrebat ce mașină are. O camionetă Chevrolet veche. Parks l-a privit lung, lingându-și vârful degetelor de resturile de sare. Tipul și-a imaginat că asta însemna că da. Se înșela.

Chiar în acel moment, și fără ca nimeni să aibă nici măcar cea mai mică bănuială, Rachel se cufunda în tenebre. De pe celularul ei, din intersecția forestieră Hastings, a lăsat un mesaj pe stația lui Bannerman. A găsit o pistă, o potecă întunecată ce ducea în inima pădurii Oxborne. Spunea că și-a lăsat mobilul conectat la mesageria lui Bannerman, ca să o poată auzi. Rachel și mica ei găselniță.

La toate astea se gândea Marie Parks, încercând să se trezească sub apa clocotită a dușului. Ciulește urechea. Cineva bate la ușă. Prin ferestrele mate ale băii zărește licăririle unui girofar.

Se șterge, trage pe ea o pereche de blugi, un pulover de lână și o manta de ploaie. Înainte de a ieși, aruncă o privire către pendula din salon. 0.50. Rachel a dispărut de aproape două ore. Marie încearcă să se concentreze asupra ei. Zadarnic: ca și cum ar fi înghițit-o pădurea.

32

Mașina Chevrolet Caprice gonește cu girofarul aprins pe străzile pustii ale orașelului, ridicând perdele de apă de-o parte și de alta a roților. Asfaltul strălucește sub rafalele de ploaie și sub lumina chioară a felinarelor. Câteva umbre aplecate deasupra pubelelor se fac nevăzute auzind hurele motorului. Pârâitul obsesiv al radioului, zgomotul regulat al ștergătoarelor de parbriz, zgomotul ploii pe capotă... Marie își mușcă buzele pentru a nu adormi din nou. Dintr-odată, luminile din Hattiesburg dispar. Ultimul felinar, ultimul panou: *HATTIESBURG VĂ SALUTĂ*. Marie observă că ultimul cuvânt a fost șters și înlocuit cu alte două: *HATTIESBURG VĂ DĂ DRACULUI*. Deloc fals.

Farurile Chevroletului au mai luminat câteva ferme adormite înainte de a se cufunda în noapte. Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, Marie distinge tot mai clar o linie și mai întunecată, care se decupa în depărtare: pădurea Oxborne.

Șoferul a ridicat piciorul de pe ambreiaj și a virat pe un drum de țară. Săltând pe pietroaie, pneurile ridicau în rafale apa din bălțile măloase. Marie s-a lăsat pe spate și a început să contemple luna care ieșise dintre nori, o lună tristă și murdară, ca o reflexie proprie într-o baltă.

Gânditoare, a început să treacă în revistă ce știa despre ucigașul din Hattiesburg. Nu prea multe. În orice caz, trebuie să fi fost bărbat: ucigașele în serie doar arareori omoară alte femei. De cele mai multe ori ucid băieței, bătrâni, bărbați puternici și violenți, dar practic niciodată femei. Uneori femei bătrâne și bolnave, dar atunci e mai curând o ucidere din milă, decât un asasinat generat de ură.

Așadar, un asasin de tip caucazian. Un alb care vânează în interiorul propriului grup etnic. Nimic altceva deocamdată, din cauza lipsei cadavrelor de autopsiat. Cu excepția faptului că ucigașul își dezbracă victimele și își marchează teritoriul abandonându-le hainele la liziera pădurii. Le smulge învelișul, aparența distinctivă. Le fură statutul de ființă umană și le reduce la stadiul primar al nudității. Da, asta e: le dezbracă pentru ca aneantizarea să fie completă.

Pentru un astfel de criminal, învelișul e o pângărire, o minciună. E un jupuitor. Caută carnea, osul. Dar haina e un prim stadiu al jupuirii. Urmează epiderma, pe care ucigașul o smulge în fâșii. Sau raclează pielea cu ajutorul unei lame sau al unui acid. Carnea care acoperă trupul, apoi derma, pielea profundă, tendoanele și ligamentele pe care le opărește și sapă până la os. Și fața, ochii pe care-i scoate înainte de a coase pleoapele, pomeții pe care îi răzuiește și-i lustruiește ștergând ridurile și dezagregând trăsăturile. E un frustrat. Are nevoie să atingă, să posede, să stăpânească. E animat de o ură devastatoare, atât de puternică, încât aproape că nici n-o mai simte. Dar mai presus de această ură, înfățișarea victimelor sale e cea care îl înspăimântă, propria lui imagine care se reflectă în ochii lor: victimele sunt oglinzi pe care vrea să le acopere, încearcă să se dizolve în anonimatul chipurilor oarbe. Un muzeu de ceară. Apoi, pentru că

morții nu mai au chip, le dă el unul, mai puțin înspăimântător din perspectiva lui: o perucă, o rochie, lenjerie. Le vorbește. Le pedepsește, le violează sau le recompensează. E atotputernic. E un colecționar de cadavre. Casa cu păpuși moarte. Prima ipoteză de lucru. Mai rămânea de găsit păpușa Rachel. Marie, care cunoștea prea bine acest gen de ucigaș, nu își făcea prea multe iluzii: nu se supraviețuiește prea mult toanelor unui stăpân al păpușilor.

Un urlet de sirenă răsună în noapte. Mașina încetinește. Marie se îndreaptă de spate: în zare sclipesc luminile unui girofar. Răscrucea forestieră Hastings.

33

Chevroletul Caprice parchează la marginea drumului lângă Fordul 4 x 4 al lui Rachel, un pick-up vechi, cu pneuri tocite, pe care puștoaica l-a lăsat acolo înainte de a se avânta în pădure. Luminat de farurile celorlalte mașini de poliție,

Bannerman așteaptă în ploaie. Marie acceptă cafeaua pe care i-o întinde. Îi sar în ochi coiful din plastic ce acoperă pălăria șerifului și faptul că, la fiecare mișcare din cap, apa adunată în boruri îl stropește până-n vârful cizmelor. Câțiva stropi îi alunecă și pe obraz, ca niște lacrimi.

Marie soarbe o gură de cafea și se strâmbă. Deșurubează capacul cutiei de carton și adulmecă licoarea. Miroase a pipi cald. Varsă restul de cafea într-o baltă și îi cere lui Bannerman o țigară pe care șeriful i-o strecoară între buze.

— N-ai mai curând una neagră?

— Nu, că pe-ale negre nu le fumez. Le încălesc.

Marie își aprinde țigara cu bricheta pe care i-o întinde Bannerman. Apoi o palmează, trage cu nesaț din ea și suflă cu un suspin fumul în aerul înghețat.

— Indicii?

— Nu mare lucru. Rachel a descoperit o pistă pe care s-a încăpățânat să o urmărească singură. Avea o întâlnire aici. Mi-a lăsat un mesaj în clipa în care tipul sosea. Mobilul ei a rămas conectat până la capăt la mesageria mea.

— Și?

— Și tipul în chestiune e ucigașul nostru. Vrei să asculți?

Marie nu avea niciun chef. Cu toate astea, își lipește mobilul lui Bannerman de ureche. Apoi închide ochii și se concentrează.

O trosnitură. Ploaia răpăie pe frunzele moarte. Pași scrâșnind pe pietriș. Tăcere. Apoi în aparat răsună vocea lui Rachel. Zice că are întâlnire cu un informator. Îi e frig. Trânțește portiera și merge prin iarba de la marginea drumului. Marie aude pocnetul capacului unei brichete Zippo. Rachel mototolește un pachet gol de țigări și îl aruncă.

Auzind zgomotul ambalajului căzând pe jos, Marie își fixează lanterna câțiva metri în fața ei, pe asfalt. În fasciculul luminos apare un carton roșu. Marlboro. Cu mobilul la ureche, Marie se depărtează de Bannerman și urmărește urmele lăsate de Rachel în noroi, refăcând întocmai traseul fetei aflate în așteptarea celui cu care trebuia să se întâlnească.

Vocea lui Rachel se aude iar. Spune că se apropie niște faruri albe. Marie simte un frison rece în spate, același frison pe care l-a simțit și Rachel când a zărit mașina apropiindu-se. Rachel spune că va pune mobilul în buzunarul de la piept. În urechea lui Marie au răsunat câteva bipuri: Rachel a dat volumul la maxim. Aparatul se freacă de haină. Se aude fermoarul buzunarului care se închide. Ploaia care îi șfichiuieste impermeabilul. Acum, Marie aude bătăile inimii lui Rachel. O inimă de puștoaică, ce bate cu o sută pe oră. În difuzor se aude tot mai clar bârâitul unui V8 prost reglat. Mașina o depășește pe tânăra femeie și se oprește la câțiva metri depărtare.

Marie își îndreaptă lanterna către urmele lăsate de necunoscutul care a parcat mai încolo. O mașină mare, un 4 x 4 tip Chevrolet sau Cadillac. Rachel anunță că e un Dodge. Model vechi, de culoare albă. Mai spune că plăcuța de înmatriculare e plină de noroi și nu distinge numărul, abia întrezărește câteva litere.

O portieră trântită. Inima lui Rachel o ia razna: necunoscutul se apropie. Descrie o haină lungă, din piele neagră și un soi de glugă care îi ascunde fața. Precum chestiile alea pe care le poartă călugării, spune ea.

Rachel se teme. Nu știe nici ea de ce, dar se teme. Brusc, fata înțelege: bărbatul pășește pe pietrișul de

la marginea drumului, dar cizmele lui nu fac niciun zgomot, ca și cum nu ar atinge solul. Da, asta e: Rachel spune că cizmele bărbatului nu fac niciun zgomot pe pietriș. Apoi pufnește, semn că nu mai poate vorbi: tipul e aproape. Cum trebuie să fi făcut și Rachel, Marie își îndreaptă lanterna către necunoscut. Pârâituri. Rachel șoptește, plecându-și capul către buzunarul în care și-a pus mobilul. E înspăimântată.

— Dumnezeule. Lumina lanternei nu îi luminează fața. Îi văd ochii, dar față nu are.

O voce cavernoasă ca o tuse. Necunoscutul spune ceva, dar Marie nu înțelege. Apoi Rachel scoate un țipăt ascuțit și o ia la goană. În mobilul lui Bannerman răsună trosnete de ramuri rupte. Tânăra intră adânc în pădure, fuge drept înainte. Șuierul respirației mai că îi acoperă zgomotul pașilor, atenuat de frunzele moarte. E înspăimântată. Țipă că bărbatul are un cuțit, că o urmărește. Uitând că se adresează unei mesagerii, îi cere lui Bannerman să trimită de urgență întăriri.

Marie îndreaptă lanterna spre liziera pădurii. Tufișuri culcate la pământ și ramuri rupte: aceasta e calea pe care Rachel s-a cufundat în tenebre. Pe aici o ia și Marie, pe sub crengile îngreunate de ploaie. Luminează cu lanterna drumul pe care Rachel l-a deschis printre ferigi. Rachel, care urlă în difuzorul mobilului. A căzut cu zgomot pe frunzele moarte, s-a ridicat și a luat-o iar la fugă, ținând.

La maxim. Aparatul se freacă de haină. Se aude fermoarul buzunarului care se închide. Ploaia care îi șfichiuieste impermeabilul. Acum, Marie aude bătăile inimii lui Rachel. O inimă de puștoaică, ce bate cu o sută pe oră. În difuzor se aude tot mai clar bârâitul unui V8 prost reglat. Mașina o depășește pe tânăra femeie și se oprește la câțiva metri depărtare.

Marie își îndreaptă lanterna către urmele lăsate de necunoscutul care a parcat mai încolo. O mașină mare, un 4 x 4 tip Chevrolet sau Cadillac. Rachel anunță că e un Dodge. Model vechi, de culoare albă. Mai spune că plăcuța de înmatriculare e plină de noroi și nu distinge numărul, abia întrezărește câteva litere.

O portieră trântită. Inima lui Rachel o ia razna: necunoscutul se apropie. Descrie o haină lungă, din piele neagră și un soi de glugă care îi ascunde fața. Precum chestiile alea pe care le poartă călugării, spune ea.

Rachel se teme. Nu știe nici ea de ce, dar se teme. Brusc, fata înțelege: bărbatul pășește pe pietrișul de la marginea drumului, dar cizmele lui nu fac niciun zgomot, ca și cum nu ar atinge solul. Da, asta e: Rachel spune că cizmele bărbatului nu fac niciun zgomot pe pietriș. Apoi pufnește, semn că nu mai poate vorbi: tipul e aproape. Cum trebuie să fi făcut și Rachel, Marie își îndreaptă lanterna către necunoscut. Pârâituri. Rachel șoptește, plecându-și capul către buzunarul în care și-a pus mobilul. E înspăimântată.

— Dumnezeule. Lumina lanternei nu îi luminează fața. Îi văd ochii, dar față nu are.

O voce cavernoasă ca o tuse. Necunoscutul spune ceva, dar Marie nu înțelege. Apoi Rachel scoate un țipăt ascuțit și o ia la goană. În mobilul lui Bannerman răsună trosnete de ramuri rupte. Tânăra intră adânc în pădure, fuge drept înainte. Șuierul respirației mai că îi acoperă zgomotul pașilor, atenuat de frunzele moarte. E înspăimântată. Țipă că bărbatul are un cuțit, că o urmărește. Uitând că se adresează unei mesagerii, îi cere lui Bannerman să trimită de urgență întăriri.

Marie îndreaptă lanterna spre liziera pădurii. Tufișuri culcate la pământ și ramuri rupte: aceasta e calea pe care Rachel s-a cufundat în tenebre. Pe aici o ia și Marie, pe sub crengile îngreunate de ploaie. Luminează cu lanterna drumul pe care Rachel l-a deschis printre ferigi. Rachel, care urlă în difuzorul mobilului. A căzut cu zgomot pe frunzele moarte, s-a ridicat și a luat-o iar la fugă, ținând.

Se întoarce și urlă că bărbatul e în spatele ei. Mai strigă apoi că necunoscutul nici măcar nu fuge, merge pur și simplu, și cu toate astea e în spatele ei.

— Doamne, Bannerman, o să mă omoare! Mă auzi, Bannerman?! Fir-ar a dracului de treabă, sunt sigură că o să mor aici!

Inima lui Rachel bubuie în urechea lui Marie. Printre suspine, i se aude respirația șuierătoare. Încearcă să se calmeze: știe că nu are nicio șansă dacă se lasă cuprinsă de panică. Iuțește pasul. Respiră pe gură, ca la sprint. Marie închide ochii. Nu e o cursă de viteză, Rachel. E o probă de rezistență. Câștigătoria se va duce în vacanță pe o plajă cu nisip alb, în Hawai. Suc de ananas, cocktail, surf. Pe podium nu există locul doi. Doar un pumnal în pânțele și o lopată de pietriș peste capacul unui sicriu.

Rachel a obosit. Cade iar. Îi e rău. Nu mai poate. Părul îi este ud. Șuvițele pline de noroi îi joacă prin fața ochilor. Se întoarce și scoate un strigăt lung, de spaimă.

— Bannerman! Javra asta merge și eu nu reușesc să mă depărtez! Doamne, rogu-te, Doamne, de ce nu reușesc să mă depărtez de el?

Rachel își scoate pistolul și trage patru focuri, orbește. Spune „la naiba!” Bâjbâie prin noroi în căutarea armei. Urlă. Bărbatul e peste ea. O lovește în față. O lovește în abdomen. O izbește în sex cu cizma. Nu o

înjunghie încă. Vrea să se joace.

Rachel încearcă să se apere. Întinde brațele, palmele pentru a-și apăra fața. Marie îi aude oasele pârâind sub izbiturile de cizmă ale ucigașului. Zgomotul încălțării înfundându-se în piele, pocnetul articulațiilor și ligamentelor care cedează. E pe punctul de a o estropia pentru a se asigura că nu-i mai scapă.

Rachel geme adânc, de durere. Bărbatul îi vorbește, lovind-o. Nu strigă. Nu e furios. Îi vorbește chiar cu o voce blândă, aproape călduroasă. Marie ciulește urechea ca să înțeleagă ce spune. Prinde câteva cuvinte, un amestec de latină și de dialecte uitate. O limbă moartă.

Acum, Rachel nu mai țipă. Dar bărbatul o izbește în continuare, în pânțe, în față, în coaste. Îi zdrobește trupul, dar nu vrea să o omoare. Nu imediat. Are tot timpul. Una dintre lovituri atinge pieptul tinerei. Mobilul se sparge cu zgomot de plastic rupt. În urechea lui Marie răsună un semnal sonor ascuțit. Înregistrare terminată.

34

Marie închide ochii. Încă aude țipetele lui Rachel printre rafalele de ploaie care îi izbesc pelerina. Se întoarce către Bannerman, îi cere un emițător pe care îl strecoară în buzunarul impermeabilului. Apoi își fixează în ureche un dispozitiv de ascultare cu infraroșu. În felul acesta, chiar dacă va fi obligată să renunțe la emițător, va auzi în continuare mesajele șerifului.

— Ai de gând să faci una din șmecheriile tale ciudate?

Marie își înfige privirea în ochii spălăciți ai lui Bannerman.

— Asta ai vrea să faci?

— Dacă e adevărat că poți vedea lucruri doar atingând trunchiurile copacilor sau adulmecând curenții de aer, atunci asta e singura noastră șansă de a o găsi pe Rachel. Și atunci da, da, asta aș vrea să faci.

— OK. Am nevoie de douăzeci de minute avans, pentru a nu-mi brua pista. Voi porniți la semnalul meu. Să nu cumva să încercați să ajungeți la mine înainte de a vă spune eu.

— Bați câmpii?

— Așa ți se pare?

— Și dacă ucigașul e tot acolo?

— E tot acolo.

Adâncindu-se în pădure, Marie reglează volumul emițătorului la minimum, pentru a menține în surdină vocea lui Bannerman, care îi răsună în ureche. O tot bate la cap să fie prudentă și să își marcheze traseul cu firele de lână roșie pe care i le-a dat. Multă emoție în vocea asta, îngroșată de tutun. Supărare și remușcare. Șeriful își dreg glasul. Își caută cuvintele. Îi spune că n-ar vrea să se rătăcească. Marie nici atât. Grăbește pasul.

35

În inima pădurii, agentul special Marie Parks închide ochii și ascultă picăturile de ploaie căzând pe cauciucul glugii. Se preling de-a lungul pelerinei și i se strecoară în cizme. Un vânt rece îndoaie coroana arborilor și ridică vârtejuri de frunze moarte. Marie ridică privirea către peticele de cer care se ivesc printre ramuri. O armată de nori negri iau cu asalt luna.

Marie se concentrează. Crengile trosnesc sub rafalele de vânt. Răpăitul surd al rafalelor de ploaie. Foșnetul ferigilor. Nimic altceva. Suspină. De o jumătate de oră băjbăie prin frig și întuneric. De o jumătate de oră își marchează calea cu firele de lână și urmărește o pistă care nu duce nicăieri.

O gaură de cer gri în negrul pădurii. Marie ajunge la o poieniță plină de stejari doborâți pe care forestierii i-au cojit înainte de a-i stivui. Un miros de rumeguș și sevă, sângele copacilor. Marie încearcă să sesizeze mirosuri mai vechi: pielea arborilor, milioane de trunchiuri negre și noduroase, milioane de ramuri, duhoare de mușchi și putregai, halena pământului jilav care digeră cadavre și arbori morți. Noaptea. Tăcerea asurzitoare a pădurii.

Marie distinge contururile unei mese de picnic din lemn masiv și rugos, grosolan rindeluită. Se așază. Cu vârful degetelor, detectează creștături și inscripții săpate cu un vârf de cuțit. O dată și un prenume. Simte furnicături prin picioare și brațe. Pulsul îi sare la o sută douăzeci de bătăi pe minut. O viziune. Închide ochii.

Flash.

E frumos, aproape cald. Nori albi și pufoși dansează pe cer. Miroase a polen și a iarbă proaspăt încolțită. Urzică, mentă, rugi încărcăți de mure. Marie stă la masă. O adiere călduță îi gâdilă nările. Albinele zumzăie în aerul încremenit. Miroase și a sevă de pin, și a piatră încinsă. Voci de copii în depărtare. Marie deschide ochii. Poienița a dispărut. Între copacii cărora nu le-au mai rămas de trăit decât câteva anotimpuri, o pătură roșie e întinsă pe iarbă. O familie la picnic. Un cuplu cu doi copii. Chipurile sunt vagi, de parcă ar fi acoperite cu o folie de plastic transparent care le estompează trăsăturile. Siluetele lor se evaporă. Marie atinge masa. Prenumele și inima au dispărut.

Flash.

Iarnă. Zăpadă. E un aer șfichiuitor, un cer violet, adânc. Miresmele calde s-au evaporat: au rămas frigul, gheața, vântul, mirosurile albastre. Dinspre lizieră se aud lătrături. Marie deschide ochii și vede vânători ivindu-se din ceață, doi coloși cu cagule, înfofoliți în canadiene. Răspund strigătelor gonacilor care răsună în depărtare. Trosnituri de crengi. Dintr-un tufiș năvălește un cerb. Două împușcături explodează în aerul înghețat. Animalul se prăbușește, rănit. Copitele răzuiesc pământul. Blana e năclăită de sânge.

Prin spuma albă care-i țâșnește din nări, cerbul o privește pe Marie. Știe că e acolo. Vânătorii se apropie. Unul dintre ei își pune cizma pe grumazul animalului și îi fixează țeava puștii după ureche. O ploaie de sânge stropește zăpada. Ochii animalului îngheață. Unghiile lui Marie se înfig în lemn.

Flash.

Curg anotimpurile. Arborii se înalță, ramurile înmuguresc. Marie vede frunzele îngălbenindu-se și căzând, împinse de mlădițele care explodează și eliberează alte și alte frunze. Marie privește în sus. Norii se fugăresc nebunește pe cer. Nopti și zile defilează, unele după altele. Roșul crepusculului și albastrul închis care îi ia locul. Apoi, ca o inimă care se oprește, timpul încetinește. Încă o bătaie, o zbatere de pleoape, câteva zile care se scurg, câteva ore, minute, secunde mai apoi. Pe pelerina Mariei, stropii răpăie cu furie. Ploaia. Poienița. Fundăturile. Sub degetele ei, inscripțiile în lemn se ivesc din nou. Mai e o jumătate de oră până la telefonul lui Bannerman. Nu îi rămâne decât să aștepte.

36

Un pocnet de ramuri rupte. Un șuvoi de teamă, arzător ca un jet de acid. Marie se întoarce și vede o siluetă palidă strecurându-se printre copaci. O siluetă goală, șovăielnică, la capătul puterilor: Rachel. E îngrozită. Marie simte cum spaima fetei se răspândește în propriile-i vene. Silueta se decupează în lumina lunii. Rachel se apropie. Se oprește lângă Marie și pune mâinile pe masă. Nu mai țipă, nu mai are strop de putere. Se apleacă pentru a-și trage sufletul. Ploaia îi cade pe umeri. Mâinile și picioarele îi tremură de oboseală. Părul ud îi ascunde fața. Cu ochii plini de lacrimi, Marie privește mâinile lui Rachel, degetele răsucite și rupte de lovituri de cizmă, carnea care înflorește însângărată în locul unghiilor smulse.

Un zgomot în depărtare. Rachel se îndreaptă și scrutează zarea. Are fața plină de sânge, buzele tumefiate se întredeschid. Marie întinde mâna pentru a-i atinge brațul. Îi simte pielea înghețată sub degete.

Flash.

Gata, Marie a intrat în pielea lui Rachel. E goală, ca și ea. Îi este frig, ca și ei. Simte acele de pin în tălpi. Geme simțind rănilor lui Rachel care se deschid, una după alta, și în carnea ei. O doare gura, o doare sexul. O durere atroce, care aproape că îi arde măruntaiele.

Flash.

Monstrul a prins-o pe Rachel cu vreo două sute de metri înainte de poieniță. A renunțat s-o mai lovească. Se prăvălește peste ea și îi sfâșie hainele. Spatele gol al tinerei se afundă în pământul moale. Odată cu sexul monstrului, intră în ea și noroiul. Ucigașul o posedă, înfigându-se cu toate puterile în șalele care intră adânc în noroi. O violează și îi sparge dinții cu lovituri de pumn. Apoi ejaculează în ea și o lasă să fugă. E ca o pisică: vrea să se joace.

Flash.

Rachel s-a ridicat. A găsit puterea de a o lua din nou la fugă. Urlă, alergând prin bălți și bolovani. Sângele care îi curge pe față o orbește. Zărește în depărtare poienița. În spatele ei, ucigașul merge. Ba chiar o lasă să ia ceva avans. Are timp. Vânătoarea e abia la început.

Un alt zgomot, mult mai aproape. Marie tresare. Degetele ei părăsesc pielea lui Rachel. Contactul se rupe. Marie reintră în propriul trup. Dinții spărți se refac, buzele tumefiate se dezumflă, rănilor care îi ard sexul se resorb. Mângâierea hainelor pe piele. Marie o privește pe Rachel, care face ochii mari de frică și geme încetișor, ca și cum ar vorbi cu ea:

— Dumnezeule, nu voi reuși să fug.

Rachel se îndepărtează. Silueta ei se pierde printre copaci. Răpăitul ploii. Liniște. Cineva pășește prin frunzele uscate. Marie se întoarce. O altă siluetă se decupează în întuneric, o siluetă atât de mare și de întunecată, încât până și noaptea din jurul ei pare mai puțin neagră. Noaptea însăși e cea care vine acum spre ea. Stăpânul păpușilor. Marie simte răul absolut al sufletului acestuia. E calm. Știe că prada nu are nicio șansă de scăpare. Se apropie. E aici.

Ucigașul poartă o haină din piele și mănuși. O glugă mare, ca de călugăr, îi ascunde fața. Brusc, exact când părea a fi pe punctul de a-și continua drumul, se oprește lângă masa de la care Marie, așezată, îl privește. Ezită. A simțit ceva. Miroase. Nu. Adulmecă. E un prădător. Marie vrea să închidă ochii pentru a întrerupe viziunea. Prea târziu. Adulmecând în continuare, bărbatul se întoarce spre ea. Umerii i se cutremură. Un fel de șuierat îi scapă printre buze. *Nu, e un râset. Șterge-o, Marie!*

Bărbatul o privește. Simte întunericul din sufletul lui, îl simte insinuându-i-se în suflet. Încearcă să intre în ea pentru a se lămuri cine este. Dinspre glugă se aude o voce, o voce moartă, care se exprimă într-o limbă necunoscută. Nenumărate întrebări răsună ca niște lătrături în mintea lui Marie, se lovesc, se amestecă. Bărbatul e furios. Dar sub această furie evidentă Marie simte ceva ascuns: un sentiment pe care ucigașul încearcă să îl disimuleze. Dintr-odată, Parks înțelege: individului îi este teamă. Un strop de teamă într-un ocean de furie. Un sentiment atât de straniu în străfundul întunecimii acesteia, încât spiritul lui Marie îngheață pur și simplu. Furia și teama, cei doi carburanți care alimentează ura. Înțelegând că nu are ce spera de la un astfel de ucigaș, Marie se concentrează din toate puterile pentru a-l împiedica să-i violeze spiritul. Dar bărbatul e mult mai puternic decât ea. Barierele ei mintale sunt pe punctul de a ceda, când un strigăt îndepărtat sfășie tăcerea. Rachel a căzut. Rachel s-a rănit.

Ucigașul o ia din loc. Îi e foame. Degetele lui Marie se crispează pe tăblia mesei. Viziunea dispare. Ultima imagine explodează ca un geam. Ropotul ploii. Șuieratul vântului.

37

Marie se frânge de mijloc și vomită. Așa se întâmplă după fiecare viziune. O lovitură de pumnal. Stomacul i se contractă și scuipă teroarea acumulată prin imagini. Apoi durerea se estompează. Rămân migrena și teama.

Rachel a trecut prin locul în care se află ea acum. A traversat poienița și a dispărut de partea cealaltă a arborilor. Marie se ridică și o ia la fugă. Cu brațele întinse pentru a-și apăra obrazul de crengi, fuge în întuneric. Rachel a atins acest copac care poartă încă în scoarță amintirea ei. A atins și celălalt trunchi. S-a oprit, lipindu-se de ăstălalt. Se sprijină și Marie o clipă de el, închizând ochii.

Flash.

Rachel nu mai poate. Oboseala i-a sleit plămâinii. Îi e rău. Vrea să moară. Încearcă să-și oprească bătăile inimii. Așa fac furnicile, când nu mai pot scăpa de urmăritori. Dar Rachel nu reușește. Păcătoasa de inimă bate în continuare! Un zgomot în spatele ei. Își înăbușă un suspin și o rupe din nou la fugă. Pielea ei udă lucește slab printre arbori.

Ca și Rachel, Marie își reia cursa orbească prin pădure. Simte cum spaima îi frânge suflul și îi îngreunează picioarele. Un pâraie. Vocea lui Bannerman răsună în cască:

— Marie, mă auzi?

Nu răspunde. Fuge. Urcă pe o cărare șerpuitoare pe care au găsit-o înaintea ei picioarele lui Rachel, o cărare pe care a putut alerga mai repede. Distinge amprente de tălpile goale ale tinerei. Fuge cât de repede poate. Gleznele îi scapă în solul mocirlos. Brusc, Marie se împiedică de o rădăcină de brad și cade pe burtă, abia reținându-și țipătul care îi izbucnește în piept. Aici a căzut Rachel. Aici și-a rupt piciorul și a urlat de durere. Degetele lui Marie se crispează în pământ.

Flash.

Rachel nu mai poate fugi. A pierdut. Se întoarce și vede silueta prădătorului care înaintază pe cărare. Vede sclipirea albă a pumnalului din mâna înmănușată. Suspină. Zgârie nisipul, încearcă să fugă. Îl strigă pe tatăl ei. Îl imploră să vină să o salveze. Își amintește de ziua în care a rămas închisă în peșteră, fără lumină, cu toți monștrii care se târau spre ea, cu degetele acelea de mort care o trăgeau de glezne, cu toți păianjenii care i se agățau în păr. Tatăl ei a fost cel care a aprins lumina și a luat-o în brațe. Brațele puternice ale tatălui ei, parfumul acela plăcut de apă de colonie. Pe el îl cheamă Rachel în ajutor când cizma ucigașului îi zdrobește fața în tină. Îl imploră. Nu vrea să moară. Dar ucigașul nu o ascultă. Nu se mai joacă.

Întinsă în noroi, Marie închide ochii. Aici se pierde urma lui Rachel. Ca și cum ar fi înghițit-o pădurea.

Vocea gătuită a lui Bannerman se aude din nou în cască:

— Pe toți dracii, Marie, spune-mi ce se întâmplă!

Deschide ochii. Nu mai plouă. Zorii brumați încep să albească pădurea. Zărește pe jos o pată roșie. O atinge și își duce degetul la buze. Sânge. Apucă microfonul:

— E OK, Bannerman. Rămâneți în spate: urmăresc pista.

38

Marie face o grimasă: glezna îi pulsează de durere. Își desface șireturile și înnoadă fularul în jurul articulației dureroase. Apoi își balansează cu grijă greutatea corpului de pe un picior pe altul și, constatând că durerea a mai cedat, se concentrează asupra băltoacelor de sânge. Aici se opresc urmele lui Rachel. Examinează forma lăsată în noroi de corpul tinerei, când a căzut pe burtă. Atinge ușor amprenta feței lui Rachel, imprimată adânc, când ucigașul i-a zdrobit capul cu cizma. Sânge și lacrimi.

Mai face câțiva pași pe cărare și se apleacă pentru a examina urmele adânci și regulate pe care cizmele ucigașului le-au lăsat pe sol după ce a luat-o pe Rachel. Le pipăie cu vârful degetelor: tocul mai întâi, lat și neted, apoi urmează branțul și, în cele din urmă, vârful care se afundă și proiectează o ploaie de nisip noroios peste restul urmei. Bărbatul are un pas apăsător și hotărât. Știe încotro se îndreaptă.

Observă că amprentele lăuate de dreptul sunt mai apăsate decât cele ale piciorului stâng. Urmărește urmele. Ici și acolo apar stropi de sânge. Marie închide ochii: ucigașul o duce în brațe pe Rachel. Încă nu e moartă. O duce în vizuina lui.

Un fazan țâșnește din hățșuri și dispare în văzduhul apăsător. Din depărtare răsună chemarea unui cuc. O ciocănitoare bate într-un trunchi găunos. Pădurea se trezește. Marie urmărește cărarea până la poalele unui stejar bătrân. Acolo, urmele se opresc. Aici, ucigașul a părăsit drumul. Printre arbori, zărește o biserică în paragină. Câteva cruci de piatră acoperite de licheni se ițesc din ceață. Își scoate arma și verifică încărcătorul. Aranjate în locașurile lor, gloanțele lucesc slab în penumbră. Marie ridică piedica de siguranță. Nu mai poate fugi, dar de tras, poate trage. O voce slabă îi șoptește că arma nu poate face nimic împotriva unui astfel de ucigaș. Ea refuză să o asculte. Agățând un fir de lână roșie de o creangă, Marie Parks părăsește cărarea și se pierde printre copaci.

39

Bruma o învăluie. Un zgomot de fiare. Piciorul i se agață într-un fir de sârmă ghimpată. Îndepărtează obstacolul cu o lovitură de cizmă, ocolește un gard de măracini și iese într-o alee șerpuită, care duce către dărâmături. Pietre vechi, plate, acoperite de mușchi. Pașii lui Marie răsună pe dale. Ajunge la spațiul din fața bisericii și trece de ruina care fusese odinioară portal. Un Christ vechi și ros de rugină o privește trecând.

În interior, un rest de dulgherie înnegrită permite luminii stelelor să intre. Podeaua e presărată de bănci carbonizate și de scăunele de rugăciune mâncate de viermi. Miroase a mucegai și a cărbune. Marie închide ochii și captează ecoul țipetelor de demult care umplu în continuare locurile. Își amintește un articol vechi de ziar, peste care a dat în podul casei părinților ei. Crăciunul lui 1926. Noaptea în care capela s-a prăbușit peste enoriași în timpul marii liturghii. Trei sute de credincioși intonau Ave Maria, când boilerul cel vechi al bisericii a explodat. Flăcările s-au propagat la tapiseria din catifea ce acoperea pereții, apoi vâlvătaia a devorat șarpanta, care s-a prăbușit peste mulțime. Bărbați în redingote și femei pudrate s-au cățarat peste bătrâni, în disperarea de a ajunge la porțile grele de stejar, pe care paznicul cimitirului le încuiase, pentru a nu permite copiilor să se joace de-a v-ați ascunselea în fața bisericii. Urletele sufletelor calcinate.

Marie deschide ochii. Strigătele au dispărut. Ascultă șuieratul vântului prin găurile din acoperiș. Un vârtej de frunze moarte dansează printre scaunele de rugăciune răsturnate. Liniște.

Înaintează printre ceea ce mai rămăsese din biserică. Fasciculul luminos al lanternei mătură solul acoperit de mizerie, de fiare ruginite, cadavre de șobolani și resturi de vitralii. La un moment dat, zărește pe piatră stropi de sânge proaspăt. Se concentrează și reușește să capteze un zgomot îndepărtat de apă: apă de ploaie care se scurge în adâncuri. Ocolește zona corului și se îndreaptă către un fel de dreptunghi întunecat aflat în spatele bisericii. O draperie – și aici picăturile de sânge se opresc. Marie o dă puțin la o parte cu vârful degetelor și își mută lanterna în mâna cealaltă, dar întunericul e atât de dens, încât nici măcar fasciculul luminos nu reușește să îl risipească. Distinge, totuși, o scară ce coboară în tenebre. Se apleacă puțin: duhoarea care vine din adâncuri o izbește ca un pumn în plină față. Cenușă și cadavre

putrezite, miasmă de mormânt de odinioară. O putoare cu iz dulceag îi întoarce stomacul pe dos. Pentru o clipă, se vede obligată să lupte împotriva spaimei care începuse să o cuprindă. Cu niciun chip nu trebuia să cedeze fricii acesteia. Casca din ureche pâraie. Vocea lui Bannerman se aude în surdină, îndepărtată și cu întreruperi.

— Marie... am ajuns la poieniță... Unde sunt celelalte semne?

Pârâituri. Interferențe.

— La dracu', Marie, în ce direcție ai luat-o?

Marie șoptește în emițător.

— Am găsit o scară.

— Ce? Nu te aud prea bine. Ce ai găsit?

— O scară în ruinele unei biserici.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Marie, pe unde ai lăsat celelalte semne? Trebuie să te oprești și să ne aștepți. Ceva nu se leagă. E prea simplu!

Bannerman începe să fugă. Caută urme ale trecerii lui Marie, dar nu le găsește. La capătul puterilor, urlă în stație.

— La dracu', Marie, e o cursă! Mă auzi? Sunt sigur că e o nenorocită de cursă!

Dar Marie nu mai aude. Draperia cea veche și prăfuită a căzut în spatele ei.

40

Marie coboară treptele cu grijă, atentă să nu alunece. De jur împrejur, un ier atât de greu, de apăsător – încât are impresia că respiră printr-un sac de plastic – încărcat de duhoare de carne putrezită. E cald. Stropi de apă care picură sparg ici și colo tăcerea.

Marie aude în întunericul dens zumzetul lucrurilor care se mișcă, se adună, se apropie. Atinge ușor pereții cu vârful degetelor. Se cutremură când simte pânzele de păianjen. Închide ochii și începe să numere fredonând, ca să nu cedeze panicii. Zgreptănatul nenumăratelor lăbuțe articulate care tropăie jos. Înalță capul exact în momentul în care o chestie catifelată aterizează pe fața ei și încearcă să se agațe. Gheare tari și fine la atingere îi izbesc buzele, îi cuprind obrazul. Marie abia își reține un urlet și izbește bestia, care se desprinde de pe fața ei. Pune vârful piciorului pe treapta următoare și simte cum talpa i se afundă în ceva moale. Se răsuțește sub piciorul ei înainte de a pocni ca un fruct copt. Îi îngheață sângele în vene. Da, fojgăie ceva și în tavan, și sub piciorul ei: corpuri moi și cleioase care încearcă să i se agațe de păr, piciorușe mici și puternice care gonesc pe ziduri pentru a o mușca de mâini. Un cuib de tarantule. Trece peste arahnidele care colcăie pe trepte și scoate un soi de schelălăit de spaimă în vreme ce își agită brațele pentru a scăpa de gângăniile care i se agățaseră de mâini. Devoratorii de cadavre. Să nu cumva să cadă.

Pe măsură ce coboară, putoarea de cadavru devine tot mai apăsătoare. Zidurile par a se mișca sub degetele ei. Ciorchini de viermi i se târaie pe mânecile pelerinei. A ajuns în măruntaiele pământului. Ale pământului care înghite oameni. Are impresia că merge de ceasuri întregi, nici nu mai știe dacă urcă sau coboară. Cum te-ai putea rătăci pe o scară?

Sub tălpile ei pământul redevine plat. Marie ajunge într-un fel de galerie subterană. Podeaua e netedă și pavată. Grăbește pasul pentru a se îndepărta cât mai repede de umbra sumbră a scării. În depărtare, întrezărește lucirea galbenă a unei flăcări.

Luându-se după această lumină ca un fluture în întuneric, pornește cu pași mici de-a lungul galeriei. Duhoarea de cadavru devine sufocantă. Marie are senzația că înaintează în pânțele unei ceți groase care îi impregnează veșmintele și îi înfundă plămânii.

Pe măsură ce se apropie de haloul torței, începe să distingă solul lucind de umezeală și cenușul mohorât al zidurilor. Distinge și împletitura de rădăcini care și-au croit drum prin pietrele tavanului. Plecând ochii, vede iar stropi de sânge proaspăt pe dale. Iată de ce se dezlănțuiseră păianjenii: simțiseră sângele care i-a curs lui Rachel în timp ce ucigașul o căra pe scară, adulmecaseră mireasma de carne proaspătă și se repeziseră să o devoreze. Marie se cutremură. Știe că păianjenii nu o vor lăsa să mai iasă.

Gata, în sfârșit a ajuns la lumină. La capătul galeriei, o poartă grea de închisoare, blindată cu un grilaj greu din fontă; o împinge. Poarta scârțâie din toate încheieturile. Torța pâlpâie în curentul de aer cald care se formează odată cu mișcarea grilajului.

Marie a ajuns într-o criptă imensă. Lumina tremurătoare a sute de lumânări pe jumătate topite proiectează umbre imense, care par a dansa pe ziduri.

Orbiți în întunericul scării, ochii lui Marie încearcă să se adapteze la penumbra mișcătoare a criptei. În fața ei, un culoar pavat cu mozaic, străjuit, de o parte și de alta, de două rânduri de bănci din lemn. Mijind ochii, Marie distinge formele din jurul acestor bănci de rugăciune. Inima îi stă în loc: cripta e plină de oameni îngenuncheați, de oameni aplecați, cu mâinile împreunate, înghesuiți unii într-alții. Sunt cadavre descompuse cu părul năclăit și unghii încovoiate, notabilități în redingote și doamne bătrâne, uscate, cu poșetuțe, pălării și cărți de rugăciuni prăfuite. Liturgia morților. Iată de unde venea duhoarea insuportabilă.

Marie avansează pe culoarul central. Pașii ei răsună în liniștea moartă, mâinile îi tremură. S-a înșelat: ucigașul acesta nu e stăpânul păpușilor, e un religios, un asasin mistic. Vocea lui Dumnezeu. Verifică piedica armei și merge cu spatele, pentru a scruta mai bine penumbra. Pe măsură ce parcurge culoarul, observă că o parte din cadavre sunt mai bine conservate. Cărniuri negre smulse din tăcerea mormintelor.

Nori de insecte zumzăie în lumina tremurândă a lumânărilor. Ridică ochii și încremenește. Ciorchini de muște adormite acoperă colțurile criptei în vreme ce altele picotesc pe cadavre. Dar asta nu e totul. Cinci cruci gigantice fixate în zid străjuiesc altarul. În mijloc, una goală, iluminată de torțe. Câte două de fiecare parte, năpădite de muște.

Marie încremenește în fața altarului, nefiind în stare să își desprindă privirea de cele patru forme umane pironite de cruci: Mary-Jane Barko, Patricia Gray, Sandy Clarks și Dorothy Braxton, cele patru dispărute din Hattiesburg. Judecând după gradul de descompunere, se pare că au fost ucise încă din ziua în care au dispărut.

Un geamăt în tenebre. Marie se întoarce și vede un trup gol îngenuncheat pe primul scăunel, singurul gol de altminteri. Celelalte, fără excepție, sunt deja pline cu morții care se îngrămădesc unii într-alții pentru a asculta liniștea.

Marie se apropie. E Rachel, cu fruntea pe brațe, cu abdomenul pe scăunelul de rugăciune. Se apropie, atinge părul fetei. Buclele blonde se răsucesc în jurul degetelor ei și cad fără zgomot, precum părul unei păpuși. Lui Rachel i-a fost întotdeauna foarte frică să nu își piardă părul. Umerii fetei tresar. Ridică fruntea. Marie își mușcă buzele. Orbitale fetei sunt goale, două găuri negre care contemplă întunericul. Un firicel de voce, îngrozită, răsună în întuneric.

— Tată, tu ești?

— Rachel, sunt eu, Marie.

— Marie? Oh, Marie, nu te văd.

Măsurând fără încetare întunericul cu arma ei automată, Marie șoptește „șșt” la urechea lui Rachel. Fetei îi scapă un suspin îndurerat. Atunci Marie înțelege. Vede piroanele bătute în încheieturile și-n coatele lui Rachel, cuiele ruginite care îi străpung tibiile și îi fixează picioarele de scăunelul de rugăciune. Cuie cu cap mare, bine bătute în lemn.

— Dumnezeuule, Rachel... Cine ți-a făcut asta?

— Caleb.

— Caleb? Așa îl cheamă?

Un moment de tăcere. Marie șoptește apoi.

— Rachel, unde-i Caleb acum?

Orbitale goale o scrutează pe Marie. Rachel vrea să articuleze ceva, iar Marie îi vede dinții spărți între buze. Nu, fata și-a pierdut mințile, chicotește, un rânjet care îi îngheață sângele în vene.

— O să te omoare, Marie. O să te prindă și o să te omoare. Dar mai întâi o să te pironească lângă mine. O să te pironească și o să ne rugăm amândouă. O să ne rugăm pentru el într-o eternitate. Vine, Marie. E aici.

Marie abia dacă are timp să se întoarcă și să vadă o siluetă imensă care se ivește din tenebre. Apoi o lovitură în ceafă îi taie picioarele. O lumină albă. Rachel rânjește. Și-a lăsat fruntea pe brațe. Buzele i se mișcă de parcă s-ar ruga. Casca lui Marie pâraie. Întreruptă de interferențe, vocea lui Bannerman răsună pentru ultima dată. Marie abia dacă mai apucă să activeze GPS-ul ascuns în buzunar, apoi flacăra tremurătoare a lumânărilor se estompează.

Tăcere. Lui Marie i se pare că plutește în adâncul unui ocean. Departe, foarte departe deasupra ei, scânteiază unda albastră. Interfața expusă soarelui, deasupra, ca un punct luminos printr-un geam. Atât de departe.

Se cufundă în adâncimi încremenite. Lucirea azurie se estompează, o învăluie tenebrele. Terminațiile ei nervoase se deconectează una după alta. Nicio senzație nu îi mai tulbură cugetul. Valuri de apă neagră îi năvălesc în gură și îi îneacă plămânii. Inima aproape că s-a oprit. Niciun zgomot, niciun suflu. Marie e pe punctul de a muri.

43

Zorii. La capătul puterilor, oamenii șerifului ajung la ruine. Când au înțeles că Marie se duce direct în gura lupului, au început să fugă pentru a o ajunge din urmă. Au dat drumul câinilor de urmă să le deschidă calea, dulăi mari, niște Saint-Hubert de vânatoare care, adulmecând mirosul tinerei, au început să urle a mort. Ca și cum ar fi participat la o vânatoare de cerbi, Bannerman și ai lui au grăbit pasul în spatele câinilor, încurajându-i și relaxând firul leșelor. Iar animalele nu au precupețit niciun efort, adulmecând și mirosind toate tufișurile și ferigile întâlnite în cale.

Ajunsă în mijlocul poieniței, haita a semnalat o oprire lângă masa la care se așezase tânăra. Bannerman a căutat zadarnic firele de lână roșie cu care Marie ar fi trebuit să își marcheze trecerea. Cu coada lăsată și părul zburlit pe spate, unul dintre câini a luat urma ucigașului. Apoi animalele s-au lansat pe o pistă mai proaspătă decât cea pe care șeful haitei o găsisese printre arbori. O cărare șerpuită, un fir roșu, ruinele din depărtare. Niciodată nu au fugit atât de mult Bannerman și oamenii lui, și tot au ajuns prea târziu. O presimt din șoaptele pădurii, din apăsarea tăcerii și din litaniile vântului care îndoiaie ramurile copacilor. Marie nu mai e aici.

Sfârșit, șeriful se sprijină de un zid și vorbește încă o dată în stație.

— Marie, mă auzi?

Bannerman slăbește butonul de emisie. Interferențe. Pârâituri. Și liniște, mereu liniște. Se uită la ceas. Nu răspunde de prea multă vreme. Toate încurcăturile astea pentru niște tâmpenii de medium.

Când Rachel a dispărut, Bannerman a văzut negru în fața ochilor. Sperase ca puștoaica să fie încă în viață și Marie să o poată găsi. Așa că i-a lăsat un avans de jumătate de oră în neclintirea pădurii, apoi s-a pus în mișcare, simțindu-se de parcă ar fi dus-o el însuși la abator sau i-ar fi tras un glonț în tâmplă. Va trebui să se obișnuiască să trăiască și cu gândul acesta. Ca șoferii ăia înconștienți care iau câte o puștoaică pe bancheta din față și după aia se trezesc noapte de noapte urlând. El pe Marie o va visa noapte de noapte, pe Marie afundându-se în pădure, silueta ei care dispare printre arbori, vocea ei diluată de tenebre.

Bannerman își încarcă pușca de vânatoare cu o duzină de gloanțe pentru mistreți. Șarja din zori a cavaleriei. Marie o merită. În cel mai rău caz, va putea să își agațe capul ucigașului ca trofeu deasupra semineului.

Era pe punctul de a le ordona oamenilor să se pună în mișcare, când soneria mobilului sparge liniștea. E Barney, adjunctul lui. L-au sunat cei de la FBI Boston. O echipă de federali și lunetiști vine cu un elicopter. Va ateriza direct la ruine.

— La naiba, Barney, de ce le-ai spus unde sunt?

— Cred că n-ai înțeles, șefu': au reperat-o pe Marie cu ajutorul localizatorului pe care îl are cu ea în permanență.

— Ce-i ăla?

— Un fel de glonț de rezervă pe care agenții federali în misiune îl folosesc doar când sunt în pericol de moarte. Marie tocmai îl activase, când m-au și sunat.

— Unde? Unde l-a activat?

— Din cauza slabei intensități a emisiei, se pare că trebuie să se fi aflat la zeci de metri sub pământ.

— Dar unde, pentru numele lui Dumnezeu?

— Chiar sub ruine. Trebuie să fie în catacombele care șerpuiesc pe sub dărâmăturile fostei biserici.

Tăcere. Răsuflarea lui Bannerman șuieră în telefonul mobil.

— Încă ceva, șefu'. ăia de la FBI mi-au spus că acum știu cu ce fel de ucigaș au de-a face.

— Ei, și?

— Ei, și au zis că ar fi mai bine să faceți un pas în spate, tu și oamenii tăi.

Un zgomot îndepărtat. Bannerman ridică privirea către elicopterul care se apropie, zburând razant deasupra copacilor. Încearcă să își înghită nodul de spaimă care îi strânge ca o gheară gâtul. Apoi schimbă frecvența și dă puterea stației de emisie-recepție la maximum.

— Marie, eu sunt, Bannerman. Știu că ești pe undeva sub pământ și că trebuie să fii moartă de frică. Nici măcar nu știu dacă mă auzi, dar, pe toți dracii, nici nu-mi pasă. Așa că am să-ți vorbesc până la sfârșit, ca să îmi auzi vocea, ca să poți trage de timp până când prietenii tăi de la FBI te scot de acolo. Te implor, Marie, încearcă să te ții tare.

44

Pic. Pic.

Picăturile cad pe ciment. Marie tresare. Creierul ei se trezește, asemenea unei camere întunecate în care neonele se aprind unul după altul, alungând tenebrele. Încet, urcă la suprafața lucrurilor, își recapătă conștiința asupra propriului corp, asupra brațelor și picioarelor. Asupra crampelor stranii și extrem de dureroase care îi încordează mușchii.

Bum.

Un alt sunet, și mai puternic. Ca o lovitură cu ciocanul în perete. Nu, în lemn. Scâncetul lemnului pe care tâmplarul îl izbește din toate puterile. Loviturile metalului ciocanului în lemn și scrâșnetul cuielor care intră în miezul unei bârne. Pe Marie o năpădește o spaimă tot mai cumplită. E doar o senzație, un fir de cerneală în apa transparentă. Dar mintea ei, care devine tot mai conștientă, încearcă din răspuț să adoarmă din nou pentru a scăpa de furnicăturile acelea care i se răspândesc prin tot trupul.

Bum.

Marie tresare. Acum, întreg corpul îi vibrează din cauza zgomotului. Simte o arsură, mai întâi ușoară, apoi din ce în ce mai puternică, ca și cum s-ar apropia capătul incandescent al unei țigări aprinse: o crampă îi mușcă pulpele, urcă apoi spre coapse și pântec.

Bum.

Cu fiecare zgomot, unda de șoc explodează în umerii lui Marie, în vertebrele ei, în șolduri și glezne. Acum, creierul ei este perfect treaz și ceea ce descoperă o îngheață de groază.

Bum.

Are brațele și picioarele rășchirate. E goală. Simte atingerea aspră a lemnului în spate, arsura așchiilor pe care fiecare lovitură le înfige și mai adânc în carnea ei. Frica îi explodează în pânțele. Acidul spaimei, pe care organele înnebunite îl secretă din abundență, pe care venele îl preiau și îl propulsează către alte organe, către mâini și picioare care, însă, nu răspund. Marie încearcă să își strângă pumnii. Nu reușește.

Bum.

Ce puternic e acum zgomotul. Cu simțurile năucite de putoarea din jur, Marie începe să își amintească: răpăitul ploii pe frunzele moarte și silueta lui Rachel care se strecoară printre arbori. Își amintește cripta, morții prăvăliți pe scăunelele de rugăciune și cadavrele crucificate. Dintr-odată, îi revine în minte cea de-a cincea cruce.

Bum.

Inima stă să-i iasă din piept. Simte vârful unui cui cum intră în bârnă prin carnea ei. Un cui din oțel care străpunge lemnul trecând prin carnea și tendoanele încheieturii ei. Un lichid se scurge de-a lungul brațelor și subsuorilor. Sânii îi sunt năclăiți de lichidul acesta care îi alunecă pe pânțele până la pliul sexului, de unde cade în picături mari. Picături mari care se sparg de sol.

Pic, pic.

Marie deschide ochii și observă strânsoarea chingii de piele care îi ține brațul. Își vede palma deschisă pe bârnă și mâna care i-o ține pe a ei lipită de lemn. Din pumnul strâns lucește capul unui cui. Vede ciocanul care se ridică din nou și apoi lovește cu toată puterea.

Bum.

Marie simte cum crăpătura din bârnă se lărgeste sub impactul șocului. Simte cum cuiul îi străbate carnea. Un urlet animalic îi iese din gât. Se întoarce și îl zărește pe Caleb, al cărui chip fără viață o contemplă. E aproape de ea. Ochii îi strălucesc în umbra glugii. După aceea, îi simte mâna înghețată de ucigaș, cuprinzându-i încheietura, în vreme ce cu cealaltă ridică încă o dată ciocanul.

Bum.

Cuiul dispare în carnea ei. Capul i se izbește de bârnă. Ciudat, cuiul acesta se adâncește în carne fără ca nicio durere să țâșnească din rană. Ca și cum corpul nu ar mai răspunde, ca și cum nu ar fi brațele și picioarele ei cele pe care ucigașul s-ar pregăti să le bată în cuie. Dar durerea o pândește în apropiere. Marie o simte năvălind. Își croiește drum printre nervii striviți. Se apropie.

45

Absorbit de lucrarea lui, ucigașul era atât de aproape de ea, că răsuflarea bărbatului îi mișca șuvițele de păr. Inima îi bate lent. Nu simte nimic. Apoi răsuflarea se îndepărtează și Marie îl aude coborând de pe scara pe care a sprijinit-o de cruce. Îi aude cizmele pe solul criptei. Aude suspinele lui Rachel. Abia când încearcă să se aplece puțin înainte pentru a o vedea pe Rachel devine brusc conștientă de cuiele care îi mușcă mâinile și picioarele. Tot atunci realizează că trupul ei suspendat în vid nu se ține decât în încheieturile și în gleznele pironite de lemnul crucii. Mici fragmente din ea însăși care se largesc și se rup în jurul cuielelor.

Dintr-odată, explodează durerea. Și vine de atât de departe, că Marie are impresia că nu se va opri niciodată. Îi sfichiuieste încheieturile și îi lovește pielea brațelor de lemnul crucii. Îi explodează în genunchi, în coate, în pânțe și-n glezne. Marie închide ochii și urlă prelung, ca o fiară. Un fulger dureros urcă spre umeri și îi blochează plexul. Încearcă să își miște brațele și să strângă coapsele, dar își simte tendoanele încheieturilor frecându-se de piroane. O sfâșie arsura oțelului în pulpe— cuie mari, bătute oblic, de-o parte și de alta a tibiilor.

Supliciiul crucii. Marie luptă împotriva tensiunii care îi paralizează mușchii, împotriva acestei contracții pe care și-o impune sieși, pentru a nu permite greutatei propriului corp să exercite presiune asupra cuielelor. E o încordare de nesuportat, care o epuizează și o sufocă. Când, la capătul puterilor, încearcă să diminueze tensiunea din brațe și picioare, arsura cuielelor o face să urle și se încordează din nou, fiecare fibră a corpului ei concentrându-se asupra acestor vârfuri care o străpung.

În pragul asfixiei, Marie se relaxează. Se încordează iar, se relaxează, până când nu mai poate să se relaxeze și să se încordeze: acum, orice ar face, orice mișcare i-ar comanda creierul trupului pentru a diminua această durere teribilă care o înecă, își simte carnea epuizată, mușchii și pielea sfâșiindu-se în jurul cuielelor, desfăcându-se încet, depărtându-se și rupându-se. Învinsă, renunță și începe să suspine. Lacrimi grele, mari, țipete de fiară în agonie, urlete răgușite care răsună în tenebrele criptei.

De o parte și de alta, o privesc celelalte crucificate, cele patru dispărute din Hattiesburg. Întrucât carnea putrezită s-ar fi desfăcut din cuie, Caleb le-a legat scheletele, pentru a nu se prăvăli de pe cruci.

Printre lacrimi, Marie contemplă orbitele goale care o privesc, acele fețe crăpate, acele buze aplatizate pe care suferința le-a schimonosit în moarte. Mâinile lor s-au desprins în cele din urmă din cuie. Atârnă la capătul antebrățelor susținute de chingi. Oare de cât timp vor fi stând așa, suspendate în gol? Câte ore se vor fi încordat și relaxat iar și iar, pentru a scăpa de arsura cumplită a cuielelor? Câte zile se vor fi scurs până ce moartea le-a eliberat din acest mormânt împuțit?

Cum disperarea e mai puternică decât durerea, Marie încearcă să își țină răsuflarea pentru a muri mai repede. Reușește câteva secunde, dar presiunea care îi umflă plămânii îi contractă iar mușchii și urmează o nouă explozie de durere. Atunci cade iar și hohotește. Ridică ochii, într-un sfârșit. Printre lacrimi, îl zărește pe Caleb, la piciorul crucii. O contemplă, nu pierde niciunul dintre gesturile ei. Pare tulburat de formidabila energie de care face risipă pentru a îndepărta ineluctabilul. În spatele lui, gemetele lui Rachel s-au stins. Capul i s-a prăvălit pe brațe. E moartă.

46

Cu brațele desfăcute, cu palmele deschise către cer ca și cum s-ar fi împărțășit, Caleb stătea nemișcat în fața altarului. Marie scruta întunericul ce se ascundea sub glugă. Îi zări lucirea rece a ochilor, două străfulgerări de gheață care ardeau la lumina lumânărilor.

Haina lungă de piele e desfăcută. Pe dedesubt poartă o rasă neagră – un strai călugăresc împodobit cu un medalion greu, din argint, care strălucește în întuneric. E un fel de stea cu cinci colțuri care încadrează un demon cu cap de țap: simbolul adoratorilor Satanei.

Marie privește brațele ridicate ale lui Caleb, pielea antebrățelor care se întrevede pe sub mânecile rasei. Are mâini mari, cu unghii înnegrite. Mâini pline de așchii. Carnea e brăzdată de cicatrici, de la încheieturi până la coate. Sunt incizii făcute cu vârful cuțitului, ale căror urme colorate cu cerneală formează un fel de desen: niște flăcări înconjurând o cruce de un roșu sângieriu. Către pliul brațului, acolo unde vârfurile lor se întâlnesc pentru a înconjura crucea, limbile de foc se răsucesc pentru a forma un cuvânt pe care Marie nu reușește să îl citească. Privirea i se încrucișează din nou cu aceea a lui Caleb, cu genunea din ochii lui. Știe că de la un astfel de ucigaș nu se poate aștepta la niciun fel de compasiune și înțelege că va muri. Așa că închide ochii și încearcă să își tragă membrele pironite, în speranța că va muri mai repede.

— Marie? Mă auzi... Marie?

Tresare auzind vocea îndepărtată și întreruptă a lui Bannerman în casca din ureche. Tresare atât de

puternic, încât mișcarea îi smulge un urlet de durere. Bannerman. Întoarce capul către hainele pe care ucigașul le lăsase jos. Stația funcționa încă, iar în ureche auzea vocea șerifului. Marie încercă să se concentreze, voia cu disperare să îl audă.

— Marie? Fii atentă... Mult, Marie... Bl... sosește.

Pârâituri. Vocea lui Bannerman se stinge. Din nou tăcere. Marie închide ochii. *Ce ai spus, Bannerman? Doamne, Dumnezeu, ce ai spus?*

Se sufocă. O lasă puterile. Trebuie să câștige timp. Își caută cuvintele, le rumegă, încearcă să analizeze informațiile care se învârt în mintea ei pentru a extrage cel mai adecvat profil al lui Caleb. Trebuie neapărat să știe cum funcționează bărbatul acela pentru a găsi o falie în gândirea lui. Dar îi e rău.

Întepături dureroase i se propagă prin mușchi. La fiecare tresărire, articulațiile amenință să cedeze. Trebuie să reacționeze repede, înainte de a-și pierde cunoștința. Așa că se aruncă cu capul înainte. Cu o voce înecată în lacrimi, începe prin a-și declina identitatea, în speranța că ucigașul va înceta să o privească precum un pachet de carne fără de suflet.

— Mă numesc Marie. Marie Megan Parks. M-am născut la 12 septembrie 1975 la Hattiesburg, Maine. Părinții se numeau Janet Cowl și Paul Parks. Locuiau într-o casă cu porumbiar la numărul 12, pe Milwaukee Drive. Am urmat școala din ținut, la clasa domnișoarei Frederiks. Am avut note bune. Cu excepția matematicilor, căci nu izbuteam niciodată să deosebesc cifrele. Știi cum e, toate cifrele care îți plutesc prin fața ochilor după ce creierul a reușit să facă o adunare.

Da, o idee bună, aluzia la părinți și la rădăcinile ei din Maine. Și partea cu conceptul abstract de cifră. Doar ucigașul a fost și el copil, poate o să țină figura. O altă durere fulgerătoare îi schimonosește buzele. Nu e bine să lase prea multe spații albe, tăceri prea îndelungate. Așa că reia:

— Fratele meu Allan a murit de leucemie la vârsta de nouă ani. Medicul și-a dat seama că e bolnav, frecându-i pulpa cu coada unei furculițe. A doua zi, acolo unde doctorul îl frecase cu furculița, pielea lui Allan se învinețise. Pricepi șmecheria? Se învinețise!

Tăcere. Marie își mușcă buzele pentru a-și înăbuși hohotele. Nu trebuie să îl lase să se uite la ea ca la o victimă: ucigașilor le place să-și masacreze victimele.

— Allan a fost înmormântat la cimitirul Grand Rapids, din Ohio. Acolo locuia bunica mea, Alberta Cowl. Ea s-a ocupat de el, când a intrat în agonie. Cu o noapte înainte de plecarea lui, am intrat în camera în care zăcea. Allan era în pat. Era tare slab și chel. Îmi amintesc că citea un catalog de Crăciun în care încercuise câteva jucării cu un creion roșu. Totdeauna am crezut că eu am fost cea care i-a otrăvit sângele lui Allan, pentru că îi puneam pe furie în sucul de portocale așchii de mină de creioane adunate din ascuțitoare. Nu i-am spus niciodată nimic mamei mele, dar sunt sigură că eu l-am omorât pe Allan.

Oh, Dumnezeu, Doamne, mi-e atât de rău...

Un moment de tăcere. Vocea lui Marie se sparge.

— Am și un câine pe care îl cheamă Barnes. În sfârșit, *am avut* un câine, un labrador bătrân și orb care a murit vara trecută. L-am îngropat în grădină, îmi lipsește teribil.

Dintr-odată, Marie simte cum un val de mânie nebună îi umple pieptul, încearcă să și-o controleze, dar nu reușește.

— Sunt democrată și protestantă. Am un cont la Bangor Bank și îmi fac cumpărăturile la încrezuții ăia de la Wal-Mart. Ah, uitasem, fumez Old Brown, militez pentru avort, am fost dezvirginată la șaisprezece ani și de atunci reglez toți tipii care mișcă. Și tipele! Mă dau în vânt după fetele frumoase. Îmi plac mireasma pielii lor și gustul sexului lor pe buzele mele. Și, mai presus de orice, mă numesc Marie. Marie Megan Parks. *Ai auzit, scursură de mâncător de cadavre ce ești?* Mă numesc Marie Megan Parks și din partea mea poți să te duci dracului!

— Te salut, Marie.

Marie a tresărit atât de violent, încât articulațiile i-au pârâit pe lemnul crucii. Durerea îi vibrează în oase și tendoane. S-a stabilit contactul. Va trebui să îl mențină cu orice preț.

— Te implor. Vorbește-mi.

Caleb o privește. A ridicat brațele, în semn de adorație. Carnea lui lucește în întuneric. Marie simte o moleșeală care îi cuprinde tot trupul. Greața îi sfâșie abdomenul. E pe punctul de a voma. În casca din ureche se aude un fâșâit. Vocea lui Bannerman se prelinge de-a lungul conductului ei auditiv.

— Marie, suntem aici... mă auzi?

Bannerman, grăsan nătâng! FBI-ul e aici. Ultimele cuvinte ale șerifului aduc lacrimi de fericire în ochii

lui Marie.

Vocea lui Caleb răsună din nou în întuneric. E ca și cum și-ar căuta cuvintele. E ca și cum s-ar juca nițel cu ele. Ca și cum s-ar extazia dinaintea lor. Nu... alte voci glăsuiesc prin el. Zeci de voci, care se apropie precum *lătrăturile îndepărtate ale unei haite de câini. Oh, Dumnezeu, vorbește, dar buzele nu i se mișcă.*

Vocile se întâlnesc în el și explodează. Țâșnesc din botul deschis al lui Caleb, o învăluie pe Marie ca un val de noroi, o scufundă și o îneacă. Sunt atât de puternice, încât Marie are senzația că sute de gâtlejuri urlă în același timp cu Caleb. Discerne urlete de suferință care se detașează la suprafața acestei cacofonii. Strigăte de ură și țipete de ajutor: sunt nenumăratele victime ale lui Caleb, femeile, copiii, bătrânii. Dintr-odată, vocea lui Caleb răsună ca un corn în furtună.

— Sunt balanța și greutatea. Sunt flagelul care apasă asupra sufletelor. Sunt meșterul șantierului Creației. Levierul care ridică lumea. Sunt Celălalt, opusul a toate câte sunt, neantul și vidul, cavalerul Adâncurilor. Sunt Rătăcitorul.

Urletele se estompează și vuietul vocilor se potolește. Sfârâitul lumânărilor. Bâzâitul muștelor. Caleb a închis ochii. E în transă. O lamă de metal acoperită de inscripții satanice îi lucește palid în mână. E un pumnal ritualic. Va începe ceremonia. Dinții lui Marie clănțâne. Un clănțănit continuu, care se oprește doar când i se pare că zărește niște forme sumbre, alunecând în spatele cripei.

Distinge ochii și distinge vreo treizeci de forme în mișcare ce înaintează printre cadavre. Focalizându-și din nou atenția asupra lui Caleb, se cutremură de groază când realizează că și el o privește. Un zâmbet îi luminează ochii. Și în timp ce țiuitul lunetelor laser invadează cripta, Marie înțelege. Caleb știa că ei sunt acolo. I-a simțit încă din clipa în care au început să coboare scara. Nu, mai rău decât atât: știa că vor veni. A făcut totul pentru asta, a organizat totul, a planificat. E un manipulator. A lăsat în urmă exact atâtea urme câte trebuia pentru a o atrage pe Marie în vizuina lui. Când a răpit-o pe Rachel, știa că ea va fi cea care se va lua după el. O cunoștea, știa că ea vede lucruri pe care alții nici nu și le închipuie.

Punctele roșii ale laserelor s-au fixat pe rasa lui Caleb. Ca la antrenament, fiecare lunetist și-a ales câte un organ vital și și-a încetinit ritmul respirației. Poartă căști cu vizetă cu infraroșu și detector de căldură. Nu au cum să-l rateze. O să-l decupeze, o să-l despică-n două la cea mai mică mișcare. O voce explodează în tenebre.

— FBI! Nicio mișcare!

Marie îl privește pe Caleb. A prevăzut că va muri aici. Așa că acum trebuie să moară. Face parte din planul lui. Marie încearcă să îi avertizeze pe trăgătorii care îl au pe Caleb în bătaia lunetelor, dar din gâtul ei contractat nu iese niciun sunet. Atunci, încet, ucigașul ridică brațul și lama pe care-o înalță scânteiază în lumina lumânărilor.

Caleb face exact gestul pe care îl așteptau tipii din FBI. Pretextul legal pentru a-l putea doborî pe nenorocitul care a îndrăznit să o pironească de cruce pe una de-a lor. Degetele lunetiștilor se încheiează pe trăgaci. Își țin respirația pentru a nu mișca ținta cu niciun milimetru. Caleb pare a deschide gura. Îi spune adio lui Marie... Marie, care scutură capul de la dreapta la stânga pentru a-i opri pe trăgători. Prea târziu. Izbucnesc mai multe rafale. Ca și cum ar vedea un film cu încetinitorul, Marie zărește flăcările care scăpărară în vârful puștilor, cartușele fumegânde care cad din încărcătoare. Vede impactul gloanțelor care zgâlțâie corpul lui Caleb, petele roșii care înfloresc pe rasa lui. Are în continuare brațele ridicate ca pentru rugăciune. O privește pe Marie, îi zâmbeste. Degetele i se destind și lasă pumnalul, care cade pe pământ. O ultimă rafală îl rupe-n două și îl obligă să îngenuncheze. Capul i se apleacă, bărbia i se-nfundă în piept, brațele îi cad moi pe genunchi. A câștigat.

Răpăitul rafalelor se atenuează. Marie închide ochii. Aude din depărtare vocea lui Bannerman, loviturile de grație ale agenților FBI în țeasta și în ceafa lui Caleb. Apoi puterile o părăsesc. Nu mai simte nici măcar cuietele care stau să îi sfâșie rănila. Se agață pentru o clipă de ultimele rămășițe de realitate care mai ajung până la ea, înainte de a se lăsa în voia leșinului și de a se cufunda în tenebre.

PARTEA A TREIA

Spitalul Liberty Hall, Boston, după opt zile

Tremurând sub jetul înghețat al aparatelor de climatizare, agentul special Marie Parks aspiră mirosul neplăcut de formol și dezinfectant care umple morga spitalului Liberty Hall din Boston. Instituția ocupă în întregime subsolul și se întinde pe o suprafață de două mii de metri pătrați care adăpostesc camere frigorifice, laboratoare de disecție și săli de autopsie. Aici ajung majoritatea cadavrelor din Boston și din împrejurimi. Sinucigașii, accidentații din weekend, precum și decedații în condiții suspecte, pentru care procurorul general al statului Massachusetts a ordonat o examinare post-mortem.

Ultimele săli ale morgii, cele mai vaste și mai bine luminate, sunt rezervate serviciului medico-legal al spitalului Liberty Hall, unde nu au acces decât angajații serviciului criminalistic. Cadavrele ajung aici în saci din cauciuc gri sau negri: gri pentru cei uciși, negri pentru criminali.

La adăpostul acestor săli imense din beton și faianță, o armată de legiști blazați taie cutii toracice și deschid pânțele morților pentru a căuta dovezi ale crimei: benzile albastre pe care arsenicul le lasă pe lobii ficatului, cheagurile negre și vâscoase din rinichii care explodează sub diverse șocuri, vertebrele cervicale fracturate în urma strangulărilor, plămâni perforați și inimi străpunse de gloanțe de calibru mare. Aici se face și o examinare vizuală, prin analizarea gurii și a celorlalte orificii naturale: puțină salivă, un strop de sânge, amprenta genetică a unui fir de păr sau un rest de spermă risipită din imprudență în măruntaiele unei femei violate.

Deasupra acestei mase de corpuri în descompunere, se ridică paisprezece etaje de oțel și sticlă în care bolnavii și muribunzii sunt direcționați spre unsprezece servicii de medicină generală și un centru de reanimare și terapie intensivă. Aici a fost internată de urgență agentul special Marie Parks. Aici s-au reunit chirurgii, în încercarea de a-i curăța și sutura plăgile.

Și-a petrecut următoarele șapte zile întinsă în pat, în vreme ce infirmierele îi schimbau pansamentele și îi făceau perfuzii cu antibiotice. Șapte zile lungi, în care Parks adormea în căldura reconfortantă a rezervei de spital, pentru a se trezi crucificată în mijlocul tenebrelor criptei. Șapte zile în care a avut răgaz să își recapete forțele în legănatul familiar al țiutului electrocardiografului și al huruitului cărucioarelor cu lenjerie. Șapte nopți în care s-a zbatut pe cruce și a urlat sub mușcătura piroanelor.

Parks a refuzat neurolepticele pe care doctorii i le-au prescris pentru a-i reduce intensitatea viziunilor. Nimic mai rău decât un flash sub efectul acestor medicamente: o viziune cu încetinitorul, în care este amplificat fiecare detaliu, un coșmar interminabil în care suferința pare a nu se mai sfârși niciodată.

În zorii celei de-a opta zile, Parks s-a trezit calmă și odihnită. Viziunea se estompase, o mai urmăreau doar ochii lui Caleb care scilipeau în întunericul criptei. O imagine în plus în depozitul ei cu amintiri. Cu diferența că, acest Caleb fiind împușcat de agenții FBI, imaginile crimelor lui se vor estompa cu siguranță în timp.

Doar dacă nu cumva Caleb nu e mort.

Marie încearcă să își reprime gândul. Din nou aceeași voce plâpândă, care-i răsună în creier ori de câte ori e chinată de frică. Propria ei voce din copilărie, vorbind cu păpușile.

Roma, Cetatea Vaticanului, ora 6

Cardinalului Oscar Camano îi plăcea acest moment al zilei, când tivul roșu al zorilor diluează treptat albastrul nopții. În fiecare dimineață, după ce trece de Colosseum, acolo unde atâția creștini iluștri și-au vărsat sângele întru gloria Domnului, ordonă șoferului să oprească limuzina în Piazza della Chiesa Nuova, apoi intră singur în hățișul străduțelor Romei și o ia în direcția podului Sant' Angelo.

Ar putea merge cu mașina până la bazilica Sfântul Petru, așa cum făceau de obicei alți cardinali mai tineri. În egală măsură, ar putea să o ia tot înainte, pe scurtătură, în direcția fluviului, și să coboare pe Borgo Santo Spirito. Dar nu, fie că plouă, fie că bate vântul, fie că îndură un adevărat calvar din cauza artrozei genunchiului, cardinalul Camano ocolește întotdeauna pe podul Sant' Angelo. Apoi face stânga pe Via della Conciliazione și urcă încet până la domurile Vaticanului, ca și cum ar încheia un pelerinaj. Aceste preumblări solitare sunt, înainte de toate, un preambul al epuizantului său program cotidian: conducător al ordinului secret al Legiunii lui Hristos, cardinalul Oscar Camano este patronul temut al

congregației Miracolelor și unul dintre cei mai puternici oficiali ai Vaticanului. Atât de puternic, încât nici măcar cardinalul secretar de stat, totuși prim-ministru al Bisericii, nu a reușit vreodată să își vâre nasul în dosarele lui Camano.

Și alți cardinali, la fel de influenți, ar fi în stare să își vândă și sufletele doar ca să aibă acces la arhiva Miracolelor. Căci toți acești bătrâni roși de ambiție știau foarte bine că secretul absolut al misiunii sale făcea din această congregație una dintre cele mai redutabile structuri ale Vaticanului.

Înainte de a-și rosti jurămintele, toți slujitorii congregației Miracolelor studiau vreme de treisprezece ani în cadrul seminariilor Legiunii lui Hristos. Apoi, cei mai buni dintre cei buni din fiecare promoție erau trimiși de ordin la cele mai bune universități, unde colecționau doctorate peste doctorate. O educație îndelungată și istovitoare, care făcea din oamenii lui Camano specialiști devotați trup și suflet autentificării miracolelor și căutării dovezilor existenței lui Dumnezeu, în fapt misiunea prioritară a acestei structuri: examinarea semnelor vizibile și invizibile.

De îndată ce se semnala un miracol sau o manifestare satanică, Camano își trimitea legionarii pentru a vedea dacă respectivele fenomene erau cu adevărat supranaturale sau dacă puteau în vreun fel să afecteze adevărurile propovăduite de dogmă. Căci era posibil ca un miracol să contravină interesului superior al Bisericii. Camano era cel care trebuia să se asigure în mod discret că aceste manifestări divine urmau îndeaproape sensul Sfintelor Scripturi, chiar dacă demersul lui presupunea să le înăbușe în fașă pe acelea care prezentau fie și cel mai mic pericol pentru stabilitatea Vaticanului.

Odată primele verificări efectuate, doctorii Legiunii lui Hristos întocmeau un raport care ajungea la Roma prin cele mai opace dintre canalele Bisericii. Oamenii lui Camano introduceau apoi respectivele date în calculatoarele lor și verificau dacă un miracol similar s-a mai produs cândva, în alte vremuri ori în alte locuri. De obicei nu găseau asemenea legături. Prin urmare, fenomenul era ținut sub supraveghere și se trecea la următorul.

Se întâmpla uneori ca programele de calculator să scoată la iveală un miracol sau un act satanic identice, care se reproduceau de veacuri, la intervale regulate. Plecând de la principiul că o prevestire a Bisericii era în curs de împlinire și că era, probabil, maniera în care Dumnezeu se dezvăluia pe sine, periodic, memoriei oamenilor, Legiunea lui Hristos intra imediat în alertă și dosarul era imediat pus la păstrare chiar de papă, care își puneia semnătura apostolică pe filele lui.

Camano mai avea o problemă: trebuia întotdeauna să încerce să obțină clasarea unui miracol sau a unei lucrături satanice înainte ca alte congregații – sau, mai rău, jurnaliștii prea iscoditori – să apuce să intre pe fir. Când avea îndoieli, discuta cu suveranul și acesta sigila toate fenomenele instrumentate pentru prima oară de congregația Miracolelor. După aceea, dacă se stabilea că un dosar nu prezenta în cele din urmă niciun interes, cerea întoarcerea lui în domeniul comun. Iată de ce era stresat Camano. Și iată de ce avea și foarte mulți dușmani.

Dar misiunea congregației nu se limita la examinarea dovezilor existenței lui Dumnezeu: această sarcină fără limită în timp ascundea în fapt o altă, atât de obscură și periculoasă, că nici măcar dușmanii cardinalului nu i-au întrezărit niciodată miza. Căci ori de câte ori se stabilea că un miracol se repeta cu o anumită periodicitate de-a lungul veacurilor și, mai ales, dacă acest miracol corespundea unei manifestări satanice – ca și cum cele două contrarii ar fi încercat să se anihileze reciproc – era posibil ca o veche profeție să fie pe cale de a se împlini, și întreaga omenire să fie în primejdie. Legionarii lui Hristos scotoceau atunci prin arhivele în care se găseau adunate laolaltă toate scrierile și semnele prevestitoare ale marilor cataclisme: Potopul, căderea Sodomei, marile plăgi ale Egiptului și cele șapte semne ale Apocalipsei Sfântului Ioan, dar și predicțiile lui

Nostradamus, Malachia, Leonardo din Pisa, precum și ale marilor sfinți ai creștinătății. Toate aceste vestiri ale mâniei lui Dumnezeu erau supravegheate de oamenii lui Camano, în paralel cu misiunea lor oficială. Asemenea semne au fost remarcate de legionarii cu Hristos cu câteva luni în urmă în Asia, în Europa și în Statele Unite: stigmată ale Patimilor, vindecări miraculoase, statui care sângerează, posedări colective, precum și profanări de cimitire și jertfe. Și ucideri ritualice. Crime în serie care aveau în comun modul de operare. Asasinate cu atât mai îngrijorătoare în ochii lui Camano, cu cât vizau exclusiv călugărițe. Și nu orice fel de călugărițe. Acest ultim detaliu a fost cel care a și declanșat alarma generală: de câteva săptămâni, rapoartele secrete furnizate de bazele avansate ale legiunii consemnau că au fost masacrate treizeci de călugărițe din mai multe mănăstiri aparținând sfântului ordin al pustnicilor. Cu atât mai îngrijorător, respectivele călugărițe au fost găsite crucificate și profanate, cu trupul frânt de o forță monstruoasă. Ucigașul le-a marcat torsul cu fier înroșit, gravând cele patru litere, INRI, abrevierea latină pe care romanii au agățat-o deasupra capului Hristosului crucificat. Cu deosebirea că, pe torsul celor torturate, aceste patru litere erau însoțite de o pentagramă ce încadra un demon cu cap de țap: semnul lui

Baphomet, cel mai puternic dintre cavalerii Răului, arhanghelul Satanei.

Până acum, aceste crime ritualice s-au consumat în incinta celor mai secrete dintre mănăstiri, astfel încât Vaticanul a reușit să înăbușe afacerea. Dar situația nu va dura prea mult. Camano o știa prea bine, acest mod de operare era unul dintre indicii profetici descriși de arhivele congregației Miracolelor, un semn al întoarcerii Hoților de Suflete.

Prin urmare, Camano și-a trimis legionarii în locurile în care, conform rapoartelor serviciilor de informare, uciderile pustnicilor luaseră proporții alarmante. Și, măcinat de griji, a început să aștepte.

La toate acestea se gândea cardinalul Camano când o lua, în acea dimineață, pe podul Saint' Angelo. Tocmai se opri pentru a contempla apele Tibrului, când telefonul mobil îi zumzăi în buzunar. Era monseniorul Giuseppe, protonotarul lui apostolic. Un bătrân de ispravă, destul de solid, care îi vorbea cu tonul unui om ce tocmai l-a văzut pe dracu'.

Înfruntând fără să clipească privirile îngerilor din piatră care străjuiau podul, Camano își ascultă interlocutorul. FBI-ul găsisese patru tinere asasinate în împrejurimile orașelului Hattiesburg, Maine. Mary-Jane Barko, Patricia Gray, Sandy Clarks și Dorothy Braxton, de fapt patru călugărițe din congregația Miracolelor pe care Camano le trimisese pentru a investiga câteva asasinate din rândul pustnicilor, care avuseseră loc cu câteva săptămâni în urmă în Statele Unite.

— Asta e tot?

— Nu, Eminență, mai e ceva. FBI-ul l-a împușcat pe ucigaș. Era un călugăr.

Cu ochii închiși, Camano îi cere protonotarului să îi detalieze felul în care fuseseră comise crimele. Inima începe să-i bată cu putere. Asemenea pustnicilor a căror soartă trebuiau să o ancheteze, cele patru tinere călugărițe au fost torturate și crucificate, iar însemnul INRI a fost gravat în carnea lor cu un fier înroșit.

Cardinalul închise telefonul; în gură simțea un gust amar, ca de sânge. Nu prea mai avea de ales, acum. Trebuia să o avertizeze de urgență pe Sanctitatea Sa că una dintre cele mai teribile profeții ale Bisericii era pe cale de a se împlini. Și asta cu doar câteva ceasuri înainte de începerea celui de-al treilea Conciliu al Vaticanului! De săptămâni bune au tot fost trimise convocări către sute de cardinali și episcopi pentru una dintre cele mai mari întruniri ale creștinătății, care avea menirea de a se pronunța asupra dogmei și viitorului Bisericii. Sute de prelați în robe roșii au început deja să sosească din lumea întreagă și să umple, încetul cu încetul, piața Sfântul Petru și interminabilele coridoare ale Vaticanului.

Camano a făcut un semn discret limuzinei care îl urma la mică distanță. Înainte de a urca în spate, a întors privirea către arhanghelul Mihail, care păzea fortăreața papilor. În licărirea zorilor, lancea ridicată de primul dintre cavalerii Domnului pare muțată în sânge proaspăt. Acum, cardinalul nu mai avea nicio îndoială.

50

Susținută de Bannerman, Parks clipea des în lumina orbitoare a neoanelor. Cadavrul lui Caleb, acoperit cu un cearșaf, era întins pe masa de disecție unde se pregăteau să officieze doctorii Mancuzo și Stanton, doi dintre cei mai buni anchetatori legiști ai FBI-ului. Marie mai lucrase cu ei la cazuri dificile, când alți legiști nu au reușit să facă trupurile neînsuflețite să vorbească. Datorită lui Mancuzo și Stanton o duzină de ucigași în serie dormeau acum fie în închisoare, fie într-un sicriu plumbuit. Reușiseră toate acestea doar disecând organe și prelevând probe de sânge. Tainele hormonilor și ale urmelor celulare...

În timp ce Mancuzo își pune halatul, masca și ochelarii de plexiglas, Stanton descoperă rămășițele lui Caleb. Zărind chipul celui care fusese pe punctul de a o ucide – sau, mai curând, ceea ce a mai rămas din obrazul spulberat de gloanțele lunetiștilor – Parks tresare. Un orificiu de ieșire i-a spulberat ochiul drept, un altul a făcut să-i explodeze osul temporal. Un impact cu un glonț de calibru mare în occipital i-a înfundat și i-a decoltat cutia craniană. Ultimele două proiectile, trase deasupra urechii, i-au zdrobit lui Caleb maxilarele, astfel că din trăsăturile lui nu se mai distingea decât un ochi albastru, o bucată de frunte, un obraz și jumătate din nas, restul chipului fiind de fapt o magmă indistinctă de carne crudă din care se șteau ici și colo fragmente de os și dinți.

Caleb nu era atât de înalt precum și-l imaginase Marie. Dar era mai solid. Mușchi grei ca niște odgoane, coapse de tăietor de lemne, brațe de săpător și un piept de fierar. Doar ani lungi de muncă grea ar fi putut plămădi un bărbat de o forță într-atât de monstruoasă.

Privirea lui Marie alunecă de-a lungul trupului lui Caleb. Sexul bărbatului zace în tufa deasă a părului pubian. O bucată de carne de o asemenea densitate, că lui Marie i se taie răsuflarea: până și-n moarte

ființa asta respiră brutalitate. Dar nu doar coaja asta de căpcăun sau sexul acestui violator o înspăimântă pe Marie. Altceva nu se leagă. Ceva ce sare atât de evident în ochi, că trece aproape neobservat. Doar când privirea i se concentrează pe pielea ucigașului, Parks înțelege că bărbatul din fața sa îmbătrânește văzând cu ochii. *Gata, Marie, iar începi să bați câmpii.*

Și totuși... La prima vedere, s-ar putea spune că mortăciunea aia putrezește mai repede decât altele. Dar, când te uiți mai bine, îți dai seama că epiderma lui Caleb nu se descompune, ci se alterează și începe să se usuce ca o piele de animal prost întreținută.

Se uită la mâinile lui Caleb, acele mâini pe care le știe atât de bine, pentru că le-a văzut foarte bine când au pironit-o pe cruce. Ungھیile ucigașului par a fi crescut, asemenea celor ale morților exhumati la câteva luni de la îngropare.

Tresare și își mușcă buzele: e sigură că pieptul mortului s-a ridicat. O mișcare aproape imperceptibilă. Încremenește când mâna ucigașului prinde a se mișca.

— Te simți bine, Marie?

Îi sare inima din piept când simte mâna lui Bannerman cuprinzându-i umărul. Deschide ochii. Mâna lui Caleb a recăzut pe masa din metal. Pieptul lui pare inert.

Dumnezeule, Caleb nu e mort...

51

Ajungând în holul de onoare al palatului pontifical, cardinalul Camano strânge mâna molatică pe care i-o întinde monseniorul Dominici, secretarul particular al papei, dar și duhovnicul lui. Dominici se strâmbă, căci mâna puternică a lui Camano aproape că îi frânge degetele. Camano își înfinge privirea în ochii galbeni ai duhovnicului. Cel mai urât om de la Vatican nu e nici papa, nici cine știe ce cardinal al vreunei parohii puternice, ci acest pitic grăsuț care ascultă cele mai tainice confidențe ale conducătorului suprem al Bisericii.

Camano slăbește strânsoarea și îi zâmbește fără chef lui Dominici.

— Spune-mi, monseniore, cum se simte Sanctitatea Sa în această dimineață?

— Papa e preocupat, Eminența Voastră. V-aș ruga să fii scurt, căci e un om bătrân, bolnav și ostenit.

— La fel e și Dumnezeu. Și, totuși, domnește asupra lumii.

— Asta nu mă împiedică să mă tem pentru sănătatea sa și să recomand tuturor să nu abuzeze de timpul Sanctității Sale.

— În plin conciliu și cu toate problemele cu care ne confruntăm acum? E ca și cum i-ai cere unui comandant de navă să se ducă în cabină să se odihnească, în timp ce apa năvălește în cală.

— Eminență, am impresia că nu ați înțeles. Sanctitatea Sa are o vârstă și nu mai poate duce același volum de muncă ca la începutul pontificatului.

Camano își înăbușă o sudalmă.

— Mă cam plictisești, Dominici. Știi, cu papii lucrurile se întâmplă precum cu mașinile ălor vechi: tragi cât poți de ele și aștepti ca într-o bună zi să cedeze ca să îți iei una nouă. Așa că îngrijește-te de sufletul Sfinției Sale cât și cum crezi de cuviință și lasă celelalte griji în seama Celui de Sus și a noastră, a cardinalilor.

Camano trece pe lângă duhovnicul încremenit și clatină scurt din cap în fața gărzilor elvețiene care își retrag halebardele, lăsându-l să treacă. Închizând în urma lui ușile apartamentului papal, Camano fu izbit de liniștea și întinericul care domneau în acel spațiu. Soarele care se ridica deasupra pieței Sfântul Petru răspândea o lumină sângerie prin draperiile grele de catifea. Sanctitatea Sa stătea în picioare în fața ferestrelor și contempla zorile care albeau turnurile Vaticanului. Dominici a avut dreptate, cel puțin într-o privință: papa pare a fi la capătul puterilor.

Sub pașii lui, parchetul scârțâie: Camano se oprește. Umerii papei tresar ușor, ca și cum abia atunci și-ar fi dat seama că nu e singur. Cardinalul îl vede adulecând aerul, apoi vocea răgușită a bătrânului se înalță în penumbră.

— Ei, ia spune, dragă Oscar, tot așa mare amator de tutun de Virginia ești?

— Din nefericire, nu-i decât un păcat în plus, Sanctitatea Voastră.

Tăcere. Papa se întoarce încet. Chipul îi e atât de grav și ridat, încât Camano are impresia că a îmbătrânit cu zece ani într-o singură noapte.

— Ia spune, prietene, ce vești îmi aduci în dimineața asta?

— Mai întâi spuneți-mi cum vă simțiți.

Suveranul pontif suspină adânc.

— Ce aş putea să îţi spun în afară de faptul că sunt bătrân, că voi muri curând şi nu că nu va trece mult până ce voi afla în sfârşit dacă există sau nu Dumnezeu.

— Dar cum v-aţi putea îndoi, Sfinţia Voastră?

— La fel de uşor precum cred. Căci Domnul este singura fiinţă care nu are nevoie să existe pentru a domni.

— Fericitul Augustin?

— Nu. Baudelaire.

Din nou tăcere. Camano îşi drege discret glasul.

— Veştile nu sunt bune, Sanctitate. S-au înmulţit în toată lumea miracolele şi manifestările satanice.

— Semne profetice?

— Mai multe călugăriţe din ordinul pustnicilor au fost asasinate în ultimele luni. Patru agente din congregaţia Miracolelor pe care le-am trimis în Statele Unite pentru a ancheta aceste crime au fost, la rândul lor, asasinate.

— Şi...?

— FBI l-a împuşcat pe asasin. E vorba despre un călugăr care avea semne satanice tatuate pe antebraţ. Flăcările Infernului încadrând cele patru litere, INRI. Simbolul Hoţilor de Suflete.

— Ce spui, Monseniore?

Camano se repede să îl sprijine pe papă, care părea să se prăbuşească sub greutatea cuvintelor lui. Sprijinindu-se de braţul cardinalului, bătrânul papă se îndreaptă spre pat şi reuşeşte cu greu să se așeze.

— Sanctitate, ştiţi de ce Hoţii de Suflete asasinează pustnicele?

— Vor... vor să recupereze o evanghelie pe care Biserica a pierdut-o acum mai bine de şapte sute de ani.

— Dar ce conţinea acea evanghelie?

Chipul papei se întunecă.

— Sanctitatea Voastră, trebuie să ştiu exact cu ce fel de duşman am de-a face, altminteri nu voi avea niciun mijloc de a lupta împotriva lui.

— E o poveste foarte veche.

— Vă ascult.

52

Anchetatorul legist Mancuzo suflă în micro-casca legată de aparatul de înregistrare pe care şi-l fixează la cureauă. Se aprinde un becul verde. Va comuta pe roşu când banda se va termina. În timp ce Stanton pregăteşte microscopul şi centrifugele, vocea lui Mancuzo răsună în atmosfera îngheţată.

— Examinarea post-mortem a ucigaşului din Hattiesburg. Spitalul Liberty Hall, Boston. Autopsia va fi efectuată de anchetatorii legişti Bart Mancuzo şi Patrick Stanton, la cererea şerifului din Hattiesburg şi a procurorului general al statului Massachusetts. De menţionat că Stuart Crossman, directorul FBI, a ordonat în mod expres clasarea dosarului la categoria secret federal.

Ar fi preferabil ca această înregistrare să fie transcrisă de un grefier abilitat, la acest nivel de confidenţialitate.

Mancuzo îşi drege glasul, iar vocea gravă şi aplicată a lui Stanton îi ia locul.

— Scopul acestui examen post-mortem nu este stabilirea cauzelor morţii, deoarece acestea nu pot face obiectul niciunei îndoieli, ci reunirea tuturor elementelor utile identificării individului, precum şi înţelegerea comandamentelor cărora li se supunea când proceda la asasinarea victimelor.

Pocnetul flash-urilor şi şuiatul bateriilor punctează vorbele lui Stanton, care face mai multe fotografii ale orificiilor de ieşire ale gloanţelor trase de agenţii FBI în criptă.

— Suspectul prezintă şaizeci şi şapte de urme de intrare şi şaizeci şi trei de orificii de ieşire inegal răspândite pe suprafaţa corpului. Majoritatea au fost provocate de proiectile subsonice cu calibru de 9 mm, trase de la mică distanţă, şi de gloanţe de război de calibru 5.56 trase de la o distanţă de treizeci şi cinci de metri. Altele, concentrate pe emisferile cerebrale şi trunchiul medular, au fost provocate de proiectile de calibrul 45 Magnum şi 9 mm Parabellum, din tir apropiat, scurt şi eficient.

— Gloanţe blindate, mârâie Mancuzo, vârându-şi degetul într-unul dintre cele două orificii craniene. Hei, Parks! De ce n-au trecut direct la bazooka tipii ăia, cowboy-ii tăi, dacă tot le era la-ndemână?

Parks închide ochii şi ascultă zgomotul pe care îl fac degetele lui Mancuzo în craniul lui Caleb. Legistul cotrobăia prin ţeasta ucigaşului în timp ce Stanton pregătea instrumentele de tăiat. Pentru că degetele nu reuşeau să pătrundă prea adânc în plagă, legistul a luat o pensetă, pentru a putea avansa mai

mult în orificiu. Când instrumentul reapare la vedere, Parks zărește scânteind în capătul lui fragmentul de glonț blindat pe care Mancuzo a reușit să îl extragă.

— OK, doctorii Mancuzo și Stanton sunt de acord să suspende în acest punct examinarea cauzelor morții pentru a se concentra asupra investigațiilor post-mortem extinse.

Legiștii aprind ecranele luminoase pe care asistenții lor au fixat din timp radiografiile ale scheletului și ale rămășițelor maxilarului lui Caleb. Cum unul dintre tuburile de alimentare refuza să funcționeze, ecranul din stânga începe să pâlpâie. Mancuzo lovește ușurel suprafața de sticlă. Tubul pârlăie, apoi se aprinde. Vocea lui Stanton:

— Examinarea radiografiilor efectuate la patru ore după deces. Radiografiile maxilare și dentare. În zonele neafectate de impact, constatăm retractorii gingiilor și o semnificativă lipsă de îngrijire. Dinții care pot fi observați nu prezintă urme de plombe. Ceea ce ne face să spunem că subiectul nostru nu a fost niciodată într-un cabinet stomatologic. Mai notăm și absența zonelor tocite și rupte, care apar de obicei la persoanele care mănâncă alimente tari, precum și o musculatură maxilară mai curând slabă pentru un subiect de această talie. Ceea ce ne face să credem că subiectul era în principal vegetarian.

Manevrând oglinda și cleștele în gura cadavrului, Mancuzo completează tabloul lui Stanton:

— Smălțul este închis la culoare și degradat. Dentina e moale. Coletul e gol, iar gingiile sunt retractate. Mai notăm prezența unor importante ulcerări bucale, caracteristice unei carențe prelungite de vitamina C.

Neîncercător, Stanton îndreaptă fasciculul luminos al lămpii spre locul indicat de degetul lui Mancuzo, acoperit de o mănușă dublă de latex. Reia:

— Anchetatorul legist Stanton confirmă că subiectul prezintă tumefacții caracteristice scorbutului. Un sindrom pe care astăzi îl mai întâlnim doar în țările foarte sărace, afectate de o foamete severă, îndelungată. Subiectul trebuie să se fi hrănit doar cu tuberculi, rădăcini și legume fierte. Fructe puține sau deloc. Carne puțină sau deloc.

Cu o mână pe microfon, ca să oprească înregistrarea, Mancuzo întreabă cu voce scăzută:

— Scorbut? Și de ce nu lepră, dacă tot am ajuns aici? Când ai avut ultimul caz de scorbut identificat la un cadavru american?

— E primul pe care-l văd.

53

Ușa apartamentelor papei se întredeschide. Parchetul scârțâie. Aplecându-se cu un foșnet de sutană, secretarul particular îi șoptește Sanctității Sale că au sosit și ultimii cardinali, iar ceremoniile de deschidere a conciliului Vatican III vor începe la ora prevăzută, 16:00. Papa încuviințează din cap și flutură o mână fără vlagă. După ce pune o carafă cu apă pe o tavă de argint, secretarul se îndepărtează. Ușile se închid în urma lui.

Clopotul bisericii anunță rugăciunea de dimineață. După ce se stinge bătaia clopotelor, zarva turiștilor din piața Sfântul Petru se strecoară din nou în apartamentele papei, acolo unde Camano și Sanctitatea Sa s-au așezat în fotoliile de piele. Papa se apleacă înspre cardinal.

— Ceea ce îți voi spune acum nu trebuie în niciun chip să iasă din această cameră. Cu atât mai puțin în plin conciliu, când atâtea urechi indiscrete se fâțâie pe holurile Vaticanului. M-ai înțeles?

— Da, Sanctitate.

Papa ia carafa cu apă, umple cele două pahare de cristal și îi întinde unul lui Camano, care îl pune pe măsuta joasă.

— Cea mai secretă afacere a Bisericii a început în ziua morții lui Hristos. Scripturile afirmă că, înainte de a-și da sufletul, Iisus și-a pierdut, în agonie, viziunea beatifică. Până atunci, era suficient să închidă ochii ca să întrezărească Raiul și îngerii din Ceruri. Dar, pierzându-și acest har în momentul morții, ne putem gândi că a perceput omenirea așa cum era: mulțimea care urla la picioarele lui, romanii care încadrau crucea, insultele și scuipăturile și poate își va fi dat seama atunci că de fapt pentru această omenire murea el pe cruce. Scripturile spun că Iisus ar fi ridicat ochii către cer și ar fi strigat *Eli, Eli, lama sabahthani*?

— „Tată, de ce m-ai părăsit?”

— Sunt ultimele lui cuvinte. Apoi, Hristos și-a dat sufletul. Aceasta este versiunea oficială.

Tăcere.

— Dar unde e problema?

— Problema, dragă Oscar, este că, în afara acestei versiuni oficiale, nimeni nu știe cu exactitate ce s-a întâmplat cu Hristos după moarte.

— Nu înțeleg.

— Evangheliile afirmă că romanii le-au dat discipolilor trupul lui pentru a-l putea îngropa după ritualul iudaic, într-un mormânt închis cu un bolovan greu. Tot versiunea oficială ne spune că, la trei zile după moarte, cadavrul lui a dispărut din acel mormânt fără ca bolovanul care bloca intrarea să fie dat la o parte. Ulterior, Iisus înviat din morți s-ar fi arătat apostolilor. Le-a insuflat Duhul Sfânt și i-a trimis să evanghelizeze neamurile.

— Da, și?

— Și există un gol în Scripturi între momentul în care Hristos moare pe cruce și cel în care discipolii îi găsesc mormântul gol. Trei zile albe despre care nimeni nu poate depune nicio mărturie. Restul, viața publică a lui Iisus, arestarea lui, procesul, Patimile și condamnarea lui la moarte, totul este consemnat în documente și a fost certificat de mii de martori. Toate pot fi verificate. Cu excepția acelor trei zile. Or, întreaga noastră credință se întemeiază exact pe ceea ce s-a întâmplat în aceste trei zile: căci dacă Iisus nu a înviat, înseamnă că nu vom învia nici noi. Dar hai să admitem acum că Hristos nu s-ar fi întors niciodată din morți...

— Ce spuneți?

— Să admitem că a murit definitiv pe cruce, iar cele trei zile care au urmat au fost inventate de apostoli pentru ca lucrarea lui să nu se oprească acolo și mesajul lui să se răspândească în întreaga lume.

— Despre asta e vorba în evanghelia după Satana?

— Despre asta și despre altele.

Din nou tăcere.

— Despre ce anume?

— Evanghelia asta nu pretinde doar că Iisus nu ar fi înviat. Mai spune că, după ce și-a pierdut viziunea beatifică, Iisus l-ar fi renegat pe Dumnezeu pe cruce și că, blasfemia fiind săvârșită, s-ar fi transformat în Ianus, o fiară dezlănțuită pe care romanii ar fi ucis-o zdrobindu-i membrele cu ciomegele. Iisus, fiul lui Dumnezeu, și Ianus, fiul Satanei.

— Vreți să spuneți că, de fapt, în acea zi, Satana ar fi învins?

Privirea papei se întuneacă.

— Haideți, Sanctitate, doar nu e prima oară când ne confruntăm cu genul ăsta de erezie. Au fost sute de astfel de evanghelii și poate vor mai fi tot atâtea. Va fi suficient să negăm totul în bloc și să scoatem la înaintare un batalion de oameni de știință devotați cauzei noastre. Poporul de credincioși crede mai întâi în Sanctitatea Voastră și abia după aceea în Dumnezeu. Dacă papa spune că ceva este adevărat, atunci adevărat este! Așa s-au petrecut lucrurile dintotdeauna și nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să se schimbe ceva.

— Nu, Oscar, de astă dată e mult mai grav.

54

Ghidându-se după radiografii, Mancuzo și Stanton trec la examinarea detaliată a scheletului lui Caleb. Vocea lentă a lui Mancuzo rezumă observațiile amândurora:

— Subiectul prezintă numeroase sechele de traumatisme osoase care au făcut obiectul unor îngrijiri rudimentare, după cum atestă calozitățile dense și neregulate formate în jurul fracturilor. Ne aflăm în prezența unui individ de aproximativ patruzeci de ani biologici al cărui organism este epuizat și îmbătrânit prematur din cauza absenței îngrijirilor. E posibil să avem de-a face cu un vagabond care a rupt de mult legăturile cu lumea civilizată. Sugerez ca ancheta să se concentreze asupra zonelor marginale ale marilor orașe și asupra pungașilor rătăcitori semnați în sectoarele rurale ale statelor Maine și Massachusetts. Altceva?

— Da. Caleb îmbătrânește.

Mancuzo și Stanton tresar la auzul vocii lui Parks. Mancuzo oprește înregistrarea.

— Ce spui, Parks?

— Când eram cu el în criptă, Caleb avea aspectul unui sfarmă-piatră de vreo treizeci de ani.

— Din câte știu, nu i-ai putut zări fața.

— I-am văzut mâinile.

— Și ce vrei să spui? Că s-a procopsit cu zece ani în timpul sejurului din camera frigorifică?

— Exact asta.

Mancuzo o cuprinde de după umeri.

— OK, viteazo, ai fost pironită pe cruce, ai stat opt zile la terapie intensivă și acum ești convinsă că

lumea e urâtă, că bomba nucleară o să ne omoare pe toți și că Giants nu va juca în următoarea superligă. Dar e firesc. Uite ce zic eu: vom continua autopsierea după normele științifice ale observației și analizei. Și dacă tipul tău îmbătrânește cu adevărat, îți fac cinste cu o cină la o cârciumă de lux și promit să nu încerc să mă urc pe tine după aia, când te-oi conduce acasă. Și adaugă, întorcându-se spre colegul său: Ce zici, Stanton, ai ceva împotrivă să facem autopsia rahatului ăstuia de fantomă?

— Da' tu ce naiba crezi! Un cadavru care moare de bătrânețe fără să-i facem nimic e visul vieții mele!

Vocea lui Stanton își regăsește gravitatea. Repornește înregistrarea.

— Examen radiologie terminat. Continuăm procedura.

Înarmați cu câte o lupă uriașă, cei doi legiști examinează pielea lui Caleb. Vocea lui Mancuzo:

— Subiectul prezintă patologii cutanate caracteristice vagabonzilor: ciuperci, eczeme, impetigo, urme de varicelă și variolă prost tratate. Epiderma e distrusă. Semnalăm prezența unor scarificări rituale pe antebrățe: creștături pe piele făcute cu ajutorul unei lame tăioase și umplute apoi cu o cerneală care nu se șterge. Desenul reprezintă flăcări în jurul unei cruci roșii înălțate în mijlocul unui rug. Către îndoitura brațului, acolo unde flăcările se întâlnesc și înconjoară crucea, limbile de foc se împletesc și formează un cuvânt. Sau mai curând o abreviere. I... N... R... I.

— E un *titulus*.

— Un ce?

Când se întoarce către Parks, Mancuzo are senzația că ochii tinerei s-au mărit, de parcă ar fi fost hipnotizată de cadavru pe care îl fixa intens. Când vocea lui Marie se aude iar, fiecare cuvânt desenează un rotocol de ceață în aerul înghețat.

— Un *titulus*. Un fel de tăbliță care era agățată de gâtul sclavilor în piețele Romei sau era bătută deasupra crucificațiilor în Antichitate, pentru ca poporul să știe de ce au îndurat un asemenea supliciu.

— Și INRI?

— E plăcuța bătută deasupra capului lui Iisus, pe cruce, din porunca lui Pilat din Pont și pe care era scris în trei limbi, latină, greacă și ebraică, pentru ca toată lumea să poată citi. INRI e abrevierea mesajului redactat în latină. Cum în această limbă nu exista litera J¹, respectivul *titulus* înseamnă *Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum*: „Iisus din Nazaret, Regele Iudeilor”.

— Ai învățat chestiile astea la catehism?

— Nu, la licența în istoria religiilor.

— Și focul care încercuiește crucea sângerie ce înseamnă, după părerea ta?

— Flăcările Infernului.

— Poftim?

— O astfel de inscripție pe un mormânt aramaic anunța faptul că groapa adăpostea un damnat și că acea criptă nu trebuia deschisă sub niciun pretext, căci exista riscul ca sufletul mort să iasă și să-i hărțuiască pe cei vii.

— Dacă am înțeles bine, scarificările de pe acest cadavru vor să sugereze...

— ... Iisus Hristos e în Infern.

55

— Cât de grav, Sanctitate?

Papa rămâne o clipă absorbit în gândurile sale, în vreme ce săgeata pendulei punctează tăcerea. Apoi începe să vorbească, dar cu o voce atât de scăzută, încât Camano se vede nevoit să se aplece ca să-l audă.

— Evanghelia după Satana spune că, după moartea lui Hristos, discipolii care au asistat la răstignire i-au ucis pe romanii însărcinați cu paza crucii. Apoi au luat cadavru lui Ianus și l-au dus într-o grotă din nordul Galileei, pentru a-l îngropa. Din câte se știe, se pare că au săpat în piatra peșterii în care s-au adăpostit și au depus trupul într-un fel de criptă pe care apoi au zidit-o. Pe piatra mormântului au gravat o cruce sângerie înconjurată de flăcări și deasupra ei, sigla sacră INRI.

— De ce au folosit *titulus*-ul lui Hristos, dacă cel pe care l-au înmormântat era Ianus?

— Pentru romani, *Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum* însemna „Iisus din Nazaret, Regele Iudeilor”. Dar pentru discipolii renegatului, același *titulus* devenea *Ianus Nazarenus Rex Infernorum*. În traducere, „Ianus, regele Infernului”.

Amețit, Camano are impresia că vocea papei plutește prin încăpere.

— În acele grote și-au scris evanghelia discipolii lui Ianus, povestind pe rând și în amănunt ce au văzut

în ziua aceea. Apoi, fiind urmăriți de romani, s-au îndreptat către Asia Minor și s-au instalat într-o mănăstire subterană pierdută în munții Capadociei. De acolo și-au trimis misionari prin toate colțurile lumii, pentru a-și răspândi erezia. Apoi se spune că secta a sfârșit prin a se stinge de la sine, lovită, probabil, de o epidemie.

— Și evanghelia?

Papa se ridică greu din fotoliu și se îndreaptă către draperiile grele, care ascund ferestrele. Dă un colț la o parte și contemplă pentru câteva clipe agitația turiștilor din piață.

— În anul 452, când hunii amenințau Roma, papa Leon cel Mare s-a întâlnit cu Attila pe colinele din Mantova. I-a oferit douăsprezece care cu aur în schimbul păcii. Căpetenia barbarilor a acceptat și, în semn de respect, i-a dat papei un teanc de manuscrise și pergamente pe care cavalerii săi le furaseră de prin mănăstirile din Asia Minor. Întors la Roma cu această stranie captură, papa s-a închis în apartamentele sale și n-a mai ieșit decât peste o săptămână, palid și slăbit. Dăduse peste o lucrare foarte veche, cu o puternică încărcătură malefică, căreia legătorii i-au gravat pe copertă o stea cu cinci colțuri ce încadra un demon cu cap de țap. Astăzi știm că manuscrisul cu pricina era tocmai această evanghelie după Satana, pe care hunii trebuie s-o fi găsit printre cadavrele membrilor sectei din Capadocia. Un manuscris atât de întunecat și de blestemat, încât Leon cel Mare, înspăimântat, a hotărât să îl ascundă de ochii celorlalți.

Un moment de tăcere.

— A întemeiat apoi două ordine foarte secrete, ai căror descendenți au supraviețuit până astăzi: ordinul cavalerilor arhiviști, căruia i-a încredințat misiunea de a bate imperiul în lung și-n lat pentru a recupera manuscrise și pergamente, și ordinul invizibil al pustnicilor, pe care le-a instalat în mănăstiri pierdute în vârful munților și le-a cerut să conserve aceste lucrări și să le studieze în cea mai mare taină. Apoi a trimis sub escortă evanghelia după Satana undeva, în mijlocul marelui deșert al Siriei, pentru a o pune la adăpost de atacurile barbarilor. Câțiva ani mai târziu, arhiviștii trimiși în acea misiune fără întoarcere au fost decimați de același rău straniu care i-a răpus, probabil, și pe discipolii lui Ianus. Evanghelia după Satana a dispărut din nou.

Papa se așază din nou în fotoliul său, cu mare greutate. Când reîncepe să vorbească, Eminența Sa cardinalul Camano își dă seama că Sfântul Părinte este sfârșit.

— Șapte sute de ani, arhiviștii au bătut Europa în lung și-n lat pentru a salva comorile gândirii umane din mâna hoardelor barbare care năvăliseră asupra creștinătății. Au fost găsite, prin subteranele mănăstirilor, manuscrise inestimabile, pergamente împrăștiate prin orașe devastate și papirusuri salvate din flăcări. Toate acele capodopere călătoreau în miez de noapte către mănăstirile-fortărețe de pe piscurile munților, acolo unde pustnicele trebuia să coasă legăturile deteriorate ale volumelor și să refacă, la lumina lumânărilor, prețioasele gânduri ale iluminărilor pe jumătate arse de flăcările vremurilor, și erau apoi ascunse cu grijă în bibliotecile lor. După un scurt răgaz, suveranul pontif continuă: În tot acest răstimp, Evanghelia după Satana, care căzuse din nou în uitare, somnola sub nisipul arzător al deșertului Siriei. A fost regăsită în anul 1104 de avangarda primei cruciade, care a escortat-o până la Acra, unde a fost închisă într-un lăcaș din piatră. Din păcate, cetatea a căzut în mâinile necredincioșilor și a trebuit să așteptăm până la a treia cruciadă a lui Richard Inimă-de-Leu pentru ca stindardul lui Hristos să fluture din nou deasupra zidurilor ei. Suntem în anul 1191. Acra s-a predat după un asediu îndelungat. Grăbit să pornească mai repede asaltul asupra cetăților Jaffa și Ascalon, Inimă-de-Leu a lăsat Acra în mâna templierilor, care au scotocit-o piatră cu piatră. Robert de Sable, Marele Maestru al ordinului, este cel care a găsit întâmplător evanghelia în subteranele fortăreței.

Papa ia o înghițitură de apă; dinții i se lovesc ușor de cristalul paharului. Se strâmbă. Apa are un gust sălcu. O simte coborând de-a lungul esofagului. Un ghem de gheață îi răsucesc stomacul. Pune paharul pe masă și își reia povestea.

— Știm că Marele Maestru a deschis evanghelia și a găsit în ea ceva care l-a ajutat să-și îmbogățească ordinul, încheind un pact cu Diavolul. În parte, datorită conținutului acestui manuscris cavalerii templieri au devenit mai puternici decât regii și mai bogați decât Biserica. Dar căderea cetății Acra, în anul 1291, a marcat sfârșitul cruciadelor și pierderea Pământului Sfânt.

Din nou un moment de tăcere.

— În anii următori, templierii care se refugiaseră în Franța s-au infiltrat la Vatican, mituind cardinalii din anturajul papilor. Obiectivul lor era de a prelua controlul asupra cardinalilor electori, pentru a putea astfel să aleagă un papă devotat cultului lui Ianus, un papă care urma să dezvăluie lumii faptul că Iisus a tăgăduit totul pe cruce. Un asemenea cataclism ar fi aruncat Occidentul în haos și ar fi însemnat moartea Bisericii și dezmembrarea regatelor. Alertați de iminența acestui pericol de moarte care amenința credința, emisarii Romei s-au întâlnit cu cei ai regelui Franței, în castele neștiute, undeva prin Suedia.

În aceste circumstanțe s-a pus la punct o înțelegere prin care suveranul francez se angaja să predea papei evanghelia după Satana. În schimb, Sanctitatea Sa renunța la a mai recupera fabuloasa comoară a templierilor. Odată încheiat acordul, în zorii zilei de 13 octombrie 1307, toți templierii din Franța au fost arestați și aruncați în închisoare. În aceeași noapte, spionii regelui Franței infiltrați la Vatican le-au tăiat beregata cardinalilor convertiți la prescripțiile blestemate ale cultului lui Ianus, cu excepția câtorva, a căror apartenență la ordinul cavalerilor templieri nu le era cunoscută. Intrând în clandestinitate, acei cardinali, de altminteri foarte puternici, au întemeiat o confrerie secretă pe care au numit-o Fumul Negru al Satanei.

56

— Te simți bine, Parks?

Renunțând cu greu la contemplarea cadavrului, Marie ridică privirea spre Mancuzo.

— Poftim?

— Te-am întrebat dacă te simți bine. Ești cam palidă.

— Mă simt bine, Mancuzo. Mă simt bine.

— Dacă vrei, du-te și mănâncă un sandvici.

— Pentru mine cu carne rece și maioneză, te rog.

— Ba pe-a mă-tii, Stanton!

— Păi, sigur, doar nu eu o trimit să halească în timp ce noi ne pregătim să-i hăcuim iubițelul!

Legiștii reiau înregistrarea. Vocea lui Stanton se ridică în aerul înghețat.

— Procedăm acum la investigațiile interne.

Cu un marker negru, Mancuzo face pe pieptul lui Caleb un semn în care Stanton înfige un ac lung, oblic, între a patra și a cincea vertebră. Fascinată, Marie privește cum acul învinge rezistența pleurei și dispare încet în toracele cadavrului. Când a intrat cam trei sferturi, Stanton anunță că a atins miocardul.

— Facem o puncție de șaizeci de centimetri cubi de sânge ventricular intra-cardiac.

Mâna legistului oprește progresia instrumentului și trage cu putere pistonul, pentru a compensa absența presiunii sanguine. Seringa se umple cu un lichid maroniu, pe care Stanton îl împarte în patru eprubete în care pusese în prealabil sulfura de sodiu, menită să neutralizeze formarea alcoolului de descompunere. În același timp, Mancuzo efectuează mai multe prelevări de lichide din aortă, din vena cavă și din braț, pentru a compara concentrațiile sanguine ale eșantioanelor.

În timp ce Stanton pornește centrifuga, Mancuzo își pune niște mănuși de cauciuc, care îi ajung până la jumătatea brațelor. Trasează o linie roșie pe pieptul lui Caleb și, cu bisturiul, taie carnea, dezgolind toracele până la os. Apoi, cu un ferăstrău circular al cărui scrâșnet umple aerul rece taie sigur pe el placa osoasă ce învelește cutia toracică a lui Caleb. Așchii minuscule de os sar pe ochelarii din plexiglas când lama atacă ultimul nod de rezistență. Un trosnet surd. Lama alunecă brusc în gol. Cutia toracică a lui Caleb cedează, eliberând o duhoare puternică de organe în putrefacție, care se răspândește în încăpere.

Cu stomacu-n gât, Mancuzo se unge sub nări cu o pomadă mentolată și se apleacă deasupra tăieturii torace. Aruncând o privire neîncrezătoare către Marie – care urmărește scena cu încordare – continuă să-și consemneze comentariile, dar cu o voce șovăielnică.

— OK, anchetatorul Mancuzo reia înregistrarea. Constatăm o puternică degradare tisulară și o descompunere organică avansată. Organele vitale sunt încă întregi, dar viscerele par a se descompune într-un ritm accelerat. Ca și cum cadavrul ar fi expus unui mediu neobișnuit, iar celulele sale s-ar degrada în contact cu oxigenul. O examinare vizuală a epidermei subiectului indică faptul că pielea se înmoaie și se alterează. Semnalăm și o producție importantă de păr și o creștere anormală a unghiilor. Tabloul clinic amintește de procesul de mumificare pe care îl întâlnim la cadavrele descompuse la adăpost de putrefacție, într-un mediu cald și uscat: o degradare rapidă a țesuturilor moi urmată de o evaporare a lichidelor corporale și de o uscare a organelor. În concluzie, dacă ar trebui să stabilesc data morții subiectului doar pe baza gradului de descompunere internă, aș spune că ne aflăm în fața unui om mort de... peste șase luni.

Auzind acele cuvinte, pe Parks o cuprinde amețeala. Lângă ea, Bannerman are ochii sticloși ai celor care se luptă cu o acută senzație de greutate.

În timp ce Mancuzo curăță ferăstrăul și îl așază în suportul lui, Stanton fixează două depărtătoare ale căror brațe din oțel largesc breșa făcută în cutia toracică a lui Caleb. Părțile laterale ale cadavrului trosnesc, depărtându-se sub presiunea exercitată de Stanton. Când legistul apreciază că deschiderea e suficient de mare, scoate depărtătoarele și îi cedează locul lui Mancuzo, ale cărui degete străpung carnea

pentru a scoate la iveală plămânii, pe care îi aşază cu grijă pe masa metalică. După ce îi taie cu scalpelul, separă lobii cu mare atenţie. Vocea lui Mancuzo se aude din nou în microfon.

— Examinare a suprafeţei pulmonare a subiectului. Organele respiratorii sunt parţial descompuse. Alveolele încă vizibile sunt relativ curate şi mari, dar baza anterioară este atrofiată, semn al unei dificultăţi respiratorii cronice, semnalate de altfel şi de radiografii. În mod cert subiectul era astmatic. Menţionăm absenţa totală a poluanţilor chimici moderni şi a gudroanelor din gazele de eşapament, fapt confirmat de acelaşi examen imagistic. Examinarea peretelui toracic indică faptul că subiectul nici nu a fumat, nici nu a fost vreodată expus la fum de tutun. Pe de altă parte, notăm prezenţa unor importante depozite carbonice, de tipul grăsimilor reziduale, care par a sugera că ani de-a rândul subiectul a inhalat fum de lemn ars. Sechele caracteristice nu mai întâlnim în prezent decât la membrii unor triburi izolate din Amazon şi Borneo, precum şi în interiorul unor comunităţi rupte de civilizaţie, pentru care lemnul rămâne singurul combustibil cunoscut. În mod cert, subiectul nostru este un primitiv. Ipoteză confirmată şi de numeroasele cicatrici interne pe care le prezintă plămânii. Sunt, fără îndoială, sechele ale unor patologii prost tratate, ca şi cum, repet, subiectul nu ar fi avut niciodată acces la îngrijirile medicale moderne. Teza vagabondului pare să fie înfirmată, în măsura în care acceptăm ideea că nimeni nu se naşte cu acest statut.

Terminându-şi prezentarea, Mancuzo închide cu grijă lobii pulmonari şi i se alătură lui Stanton, care se pregătea să incizeze ochiul rămas intact al lui Caleb. Lui Marie îi sare inima din piept când vede globul ocular aplatizându-se pe măsură ce lama bisturiului străpunge cristalinul. Stanton prelevă un fragment de cornee pe care îl fixează sub lama unui microscop, pe care îl reglează la rezoluţie maximă. Se uită, apoi fluieră încetişor. Îi face un semn lui Mancuzo care, la rândul-i, îşi lipeşte ochii de obiectiv.

— Vezi ce văd şi eu?

Fără a se mai obosi să-i răspundă, Mancuzo suflă în microfon pentru a continua înregistrarea. Îşi şterge transpiraţia de pe frunte.

— Continuăm cu examinarea corneei ucigaşului din Hattiesburg. Eşantionul prezintă o concentrare anormală de bastonaşe, celulele responsabile de vederea nocturnă. Conurile, celulele vederii diurne, sunt extrem de puţine şi slab dezvoltate. Ceea ce ne face să credem că subiectul şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii în întuneric, în măsura în care ochiul lui s-a adaptat la absenţa luminii. Am putea aşadar conchide că, la lumina zilei, subiectul era cvasi-orb şi că nu se deplasa decât în caz de necesitate absolută.

Vocea ezitantă a lui Bannerman îl întrerupe pe legist.

— Vreţi să spuneţi că nenorocitul acesta era un fel de... vampir?

— Nu, şerifule, mai curând un tip care trăia ascuns sub pământ şi nu ieşea decât noaptea. Un tip care apuca să zărească lumea doar după asfinţit. Cam ca indienii Chiacahuas, din bazinul Orinoco. Un trib pierdut în adâncurile junglei, pe care exploratorii l-au descoperit prin 1930. Chiacahuas trăiau într-o zonă cu pădure atât de deasă, că arborii nu permiteau luminii să treacă printre ramuri şi până la ei ajungea doar un luciu pal al zilei. S-a sesizat atunci că mai mulţi dintre membrii acestui trib îşi pierduseră uzajul funcţiei vizuale, cristalinul lor devenind opac, aproape translucid. Caracteristica li se transmitea genetic şi copiilor, cei mai mulţi dintre ei născându-se cu ochi albi. Ochii nopţii.

57

— Şi ce s-a întâmplat după aceea, Sanctitate?

Papa tăcu îndelung. Trecuse mai bine de o oră de când îşi începuse istorisirea, iar Camano se temea că nu va mai găsi puterea de a o încheia. În cele din urmă, cu ochii ficşi, bătrânul îşi reluă firul poveştii.

— A doua zi după arestarea templierilor şi asasinarea cardinalilor convertiţi la cultul lui Ianus, evanghelia după Satana a fost transportată sub pază la mănăstirea Notre-Dame-du-Cervin. Acolo, pustnicele au studiat-o vreme de patruzeci de ani, până în 1348, anul mării ciume negre. În noaptea de 13 spre 14 ianuarie din acest an al nefericirii, profitând de haosul în care molima aruncase ţara, călugări fără de ordin şi fără de Dumnezeu au atacat mănăstirea şi le-au masacrat pe pustnice. Acum se ştie că de fapt căutau evanghelia după Satana.

— Hoţii de Suflete, ei erau, nu-i aşa?

— Da. Ei sunt braţul înarmat al cardinalilor Fumului Negru. Sunt, categoric, descendenţi ai templierilor care au reuşit cumva să supravieţuiască distrugerii ordinului lor.

Un nou moment de tăcere.

— Şi evanghelia?

— În noaptea în care congregaţia din Cervin a fost masacrată, se ştie că o pustnică bătrână a reuşit să

fugă cu manuscrisul. Se mai știe că a reușit să traverseze Alpii și să ajungă la o mănăstire a augustinelor, aflată undeva prin Dolomiți. De acolo i s-a pierdut urma, la fel ca cea a manuscrisului. Nimeni nu a mai auzit vreodată vorbindu-se despre scriere.

— De aceea pustnicele au continuat să fie ucise de-a lungul veacurilor?

— Da. Cardinalii Fumului Negru s-au gândit probabil că Biserica a recuperat manuscrisul, papa încredințându-l din nou pustnicilor. În perioada în care s-au aflat în posesia scrierii, călugărițele au reușit să copieze câteva fragmente pe care predecesorii mei îndepărtați le-au risipit prin diverse mănăstiri ale ordinului, mai întâi în Europa, apoi în Africa și America, pe măsură ce exploratorii descopereau noi continente. Dar nici distanța, nici oceanele nu i-au oprit vreodată pe Hoții de Suflete, așa că asasinările au continuat. Până astăzi.

— Vreți să spuneți că Fumul Negru al Satanei există și acum și continuă să se consolideze în interiorul Vaticanului?

Papa încuviință plecând încet fruntea.

— Ultimele crime au fost comise în anii 1900. S-a crezut că se vor opri aici. Dar profeția se reînnoiește. Ciurma și crimele. Se crede că a fost nimicită, dar se întoarce. De fiecare dată se întoarce.

Aceeași tăcere grea.

— Nu înțeleg un lucru, Sanctitate.

— Care?

— Cum s-a putea explica această încrâncenare a celor din Fumul Negru de a recupera o carte străveche care nu demonstrează nimic, dacă ne raportăm numai la ea?

Papa se ridică cu dificultate din fotoliu și se îndreaptă către seiful masiv, în care păstrează cele mai secrete dintre documentele sale.

— După ce a citit evanghelia găsită în catacombele cetății Acra, Robert de Sable și-a trimis templierii în nordul Galileei, unde se spunea că discipolii renegării ar fi îngropat, cu o mie de ani în urmă, trupul lui Ianus.

— Și...?

Camano aude ușa grea de oțel scârțâind sub mâna papei. Apoi suveranul pontif se întoarce ținând în mână un săculeț de catifea pe care i-l întinde, înăuntru se află un os înnegrit de foc, o bucată de tibie. Cardinalul simte că-i stă inima-n loc, în vreme ce papa își reia povestirea.

— Relicva aceasta provine de la scheletul pe care templierii l-au găsit chiar în grotă respectivă, și care prezenta toate stigmatele Patimilor lui Iisus, precum și fracturile provocate de bățele romanilor, care i-au zdrobit membrele lui Ianus pentru a-i grăbi sfârșitul. Un schelet perfect conservat în mediul uscat al cavernei, al cărui craniu era înconjurat de o cunună de spini.

— Doamne...

— În locul tău, nu asta aș spune.

— Și asta-i tot ce-a rămas din acest... Ianus?

— E tot ceea ce am putut noi salva după masacrarea pustnicilor de la Cervin, care aveau în pază osemintele și evanghelia. Inchizitorul general însărcinat, la acea vreme, să ancheteze crima, a găsit fragmentul de os într-una dintre sobele mănăstirii. Se pare că pustnicele abia dacă au avut timp să distrugă rămășițele, pentru ca nu cumva acele relicve să cadă în mâna Hoților de Suflete. Cu excepția craniului lui Ianus, cu care superioara nefericitei congregații a reușit să fugă, alături de evanghelia după Satana.

— Presupun că ați cerut să se dateze acest fragment de os.

— În repetate rânduri.

— Și?

— Nu există nicio îndoială: individul căruia îi aparține fragmentul osos a murit în aceeași perioadă cu Iisus.

— Dar asta nu demonstrează neapărat că este el.

Papa își pleacă fruntea și cade pe gânduri.

— Sanctitate, asta dovedește că scheletul este al lui Hristos?

Papa înalță capul, cu o lentoare insuportabilă. În colțul ochilor îi scânteie lacrimi.

— Sanctitate, oricât de grav ar fi ceea ce urmează să îmi spuneți, vă implor, trebuie să știu.

Aplecat deasupra cadavrului, Stanton efectuează o incizie în peretele stomacal și își vâra degetele în zeama verzuie care umple pliul. Îi determină pH-ul cu ajutorul unei spatule-test și prelevă câteva grame

de materie descompusă pe care le pune pe o lamelă de microscop.

— Procedăm acum la examinarea buzunarului stomacal al subiectului. Notăm prezența fructelor de pădure și a rădăcinilor, precum și a urmelor de carne slabă și tuberculi gătiți pe foc. Indicii ale unei alimentații primitive și rudimentare. Semnalăm și prezența filamentelor de tuberculi și de grăunțe. Precum și a urmelor de fecule și de...

Stanton se învinețește la față și degetele îi înțepenesesc pe roțița microscopului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mancuzo, vino să vezi chestia asta! Luându-i la microscop, Mancuzo analizează fragmentul pe care focalizase colegul său. Vocea lui se intensifică în microfon:

— Se observă filamente de proteine degradate și urme de ADN caracteristic. Confirm: în stomacul subiectului se află mușchi și viscere umane.

— Mama mă-sii, carevasăzică vegetarianul nostru era un blestemat de canibal...

— Mai e ceva.

— Ce?

Mancuzo ia o pensă și se întoarce să scormonească prin stomacul deschis al lui Caleb. Precipitat, anchetatorul legist prelungește incizia stomacului până la intrarea esofagului și introduce o cameră cu fibră optică în conductul alimentar. Tot nimic. Bisturiul lui Mancuzo mai face o incizie, de astă dată până la duoden și o continuă până la intrarea intestinului gros. O duhoare de cloacă se răspândește în aer, iar pensa legistului prinde în sfârșit un corp dur. Mancuzo scoate instrumentul, care îi scânteiază slab între degete. Înalță captura la lumina lămpilor cu neon: e un tubercul oval și fibros, a cărui coajă este acoperită de o rețea de rădăcini.

— Fir-ar să fie...

— Ce-i asta?

— *Tuberculosis perenis*, un fel de rădăcină de lemn care era cultivată în grote, la adăpost de lumină și pusă la macerat în oțet și apă, pentru a o înmuia. Romanii și druzii susțineau că acest tubercul vindecă rănilor invizibile și alungă ciuma.

— Și care-i problema?

— Problema e că acest aliment nu a mai fost cultivat din secolul al XV-lea încoace și singurele specimene deshidratate pe care le avem la dispoziție se găsesc în muzee și în laboratoarele botanice. Or, acest tubercul este aproape crud. Dacă luăm în calcul și absența îngrijirilor medicale, urmele de funingine din plămâni și vederea nocturnă, atunci ne aflăm într-un mare impas.

— Adică?

— Ei, bine, dacă mă limitez să pun cap la cap fie și numai elementele științifice pe care le am acum în fața ochilor, mă văd obligat să conchid că ne aflăm în prezența unui subiect care și-a trăit cea mai mare parte a vieții undeva între mijlocul și sfârșitul Evului Mediu.

Stanton oprește înregistrarea și își scoate căștile.

— Începe să mă facă să urlu cadavrul jigodiei ăsteia.

— Și pe mine.

Un semnal sonor. Centrifuga a încheiat ciclul de separare a sângelui lui Caleb. Stanton ia o eprubetă din cuva mașinii și o agită. Apoi pune câteva picături pe lamelele de sticlă pe care le așază, una după alta, sub lentilele unei baterii de microscop cu fotoni. O tăcere de moarte cuprinde sala de autopsie în timp ce lentilele înaintează și recad în lăcașurile lor. Zumzăitul fluxului de fotoni umple dintr-odată încăperea, iar aparatele încep să bombardeze sângele lui Caleb, pentru a-i identifica elementele constitutive. Când procesul se termină, Mancuzo și Stanton toarnă pe fiecare lamelă câte un compus chimic ce urmează să izoleze elementele sangvine, inițiind o reacție de colorare.

O imprimantă scuipe un metru de hârtie listată pe care Mancuzo o citește gânditor. Micro-casca îi pâraie în timp ce dictează rezultatele în microfon.

— Obiect: analiza sanguină a ucigașului din Hattiesburg. Lichidul hematic este într-o stare avansată de descompunere. Zaharuri aproape absente, rămășițe hematii cu mult sub medie, un număr ridicat de globule albe. Prelevările efectuate nu dezvăluie nicio urmă de medicamente uzuale de tipul aspirinelor sau antiinflamatoarelor, nicio urmă de tranchilizante sau de sedative pentru sistemul nervos central, nicio altă moleculă utilizată în tratamentele psihiatrice. Așa cum ne-au permis să presupunem și examenele precedente, sângele subiectului nu prezintă nici cea mai mică urmă de anticorpi consecutivi imunizărilor cu vaccinurile obișnuite. Ceea ce înseamnă că subiectul nu a fost imunizat împotriva niciuneia dintre maladiile moderne. Detectăm, în schimb, o prezență a antigenelor de tip F1.

Stanton se uita la Mancuzo de parcă acesta tocmai ar fi anunțat că subiectul era văr îndepărtat al creaturii de la Roswell. Puse o mână pe microfon, pentru ca spusele lui să nu se înregistreze.

— Bați câmpii? Ce te-a apucat?

Absorbit în gândurile lui, Mancuzo tresare ușor.

— Hm? Ce-ai spus?

— Ai anunțat prezența antigenei FI. Ai băut ceva? Sau ai început să te ramolești?

— Niciuna, nici alta. Antigena FI. Confirm.

Stanton îi smulge lui Mancuzo foaia din mână. O citește cu atenție, apoi continuă înregistrarea:

— Anchetatorul Stanton confirmă: nicio urmă de poluanți chimici moderni, niciun reziduu de medicamente, nicio prezență a unor anticorpi consecutivi oricărei vaccinări. Cu excepția antigenelor FI, caracteristice unei expuneri prelungite la bacilul Yersin.

— Cu alte cuvinte, bacilul ciumei.

Febril, Stanton pregătește un alt eșantion sanguin peste care adaugă o picătură de precipitat chimic. O nouă tăcere, în timp ce cei doi anchetatori analizează rezultatul. Vocea lui Stanton:

— Se confirmă prezența bacilului Yersin. Bacil activ. Subiectul este declarat purtător sănătos: imunizat, dar foarte contagios.

În timp ce Mancuzo centrifughează alte eșantioane, Stanton își verifică etanșeitatea măștii de protecție și pregătește încă o lamelă, pe care picură câțiva stropi de glicerină pură. Apoi rămâne o clipă tăcut, în așteptarea rezultatului.

Ochii i se măreau deasupra microscopului pe măsură ce fenomenul pe care îl observa lua amploare.

— Reacția după treizeci de secunde. Ne aflăm în prezența unei varietăți a bacilului *Yersinia Pestis* care provoacă o fermentare accelerată a glicerolului. Conchid: ciumă de sorginte continentală, bacil originar din Asia Centrală.

Cu ochii lipiți de microscopul lui Mancuzo, care tocmai pusese câteva picături de nitrați peste un alt eșantion, adăugă cu voce albă:

— Reacție puternică a nitratului în prezența bacilului studiat. Constatăm o degradare rapidă a nitratului la nitrit, însoțită de degajare de acid azotic, ce acompaniază respirația bacilului activ. Conchid: pestă cu bacil continental de sorginte *Antiqua*. Ceea ce înseamnă că ne aflăm în prezența ciumei bubonice romane care a decimat bazinul mediteranean în secolul al VI-lea.

— Ce spui?

— Prima mare epidemie din istorie, dragă Parks. Flagelul lui Iustinian, despre care Procopius a afirmat că a fost cât pe ce să distrugă specia umană.

Aplecat deasupra unui ultim eșantion, Stanton îl întrerupe pe Mancuzo cu o voce agitată:

— Confirm prezența unui al doilea tip de baccii. Fir-ar să fie, Mancuzo, e un Yersin 2! Bacil continental cu degajare la glicerol. Nicio degradare a nitratului și nicio reacție în prezența unei soluții concentrate de melibioză. Confirm: a doua specie bacilară. Baccii continental de tip *Medievalis*.

— Dumnezeuule, marea ciumă neagră...

În timp ce Mancuzo își scotea mobilul ca să îl avertizeze pe directorul FBI, Parks, cuprinsă de amețeală, se uita la Caleb, al cărui chip ciopârțit părea să rânjească sub sclipirea artificială a neoanelor.

59

Papa ridică paharul și ia o înghițitură de apă. Gustul sălcii a dispărut. Când reîncepe să vorbească, vocea bătrânului poartă amprenta epuizării.

— La câteva ore după ce discipolii lui Ianus ar fi furat cadavrul lui Hristos, se pare că un bărbat pe nume Iosif din Arimateea a găsit la baza crucii piroanele care fuseseră folosite la supliciu. A luat un cui plin de sânge, l-a învelit într-o bucată de pânză și l-a ascuns în tunică.

Tăcere.

— Știm că Iosif din Arimateea i-a dus pironul învelit în pânză lui Petru, conducătorul apostolilor, cel pe care Iisus l-a numit papă al creștinătății. Așa a ajuns pironul la Roma și a traversat veacurile, din pontificat în pontificat.

— Dumnezeuule, vreți să spuneți că acel cui se află în posesia Sanctității Voastre?

— E într-un loc sigur, împreună cu alte relicve secrete recuperate de Maria și de apostolul Ioan, care s-au aflat la baza crucii în momentele agoniei lui Hristos. În cea mai mare taină, am dat spre analiză ADN-ul prelevat de pe acel cui. Câteva fibre solidificate de carne și sânge, datând din vremuri de demult. Apoi am comparat rezultatele cu ADN-ul scheletului lui Ianus.

— Și?

— Ei, bine, Hristos e cel care a fost dus și îngropat în grottele din nordul Galileei de către discipolii

renegării.

— Doamne... Și sfântul vâl de la Torino? Și fragmentele din Crucea Adevărului? Toate acele relicve pe care am pretins că le-am descoperit și le-am expus cu fast în biserici și catedrale!

— Dar Sfântul Graal?

— Poftim?

— Dacă tot am ajuns aici, am să te duc într-o zi să vizitezi încăperile secrete ale Vaticanului. Vei fi mirat când vei vedea câte relicve adevărate și câte false se află acolo. Relicve și vestigii arheologice.

— Vestigii arheologice?

— Încă din zorii evanghelizării Asiei, au fost găsite urme ale trecerii misionarilor lui Ianus prin China și Asia Centrală. De fapt până în Siberia, unde urmele lor dispar brusc.

— Ce fel de urme?

— Tăblițe de argilă, altare sacre, fresce și temple întru gloria lui Ianus. Se știe că la acea vreme misionarii au avut răgazul să evanghelizeze popoare nomade, precum mongolii, iar aceștia, la rândul-le, au răspândit ei înșiși mesajul renegării, ca pe o epidemie mortală.

Din nou tăcere.

— În veacurile ce au urmat, arhiviștii au străbătut neconținut cele mai îndepărtate colțuri ale lumii pentru a șterge aceste urme. Au dărâmat temple, au distrus frescele de pe pereți, au spart altare și au adus la Vatican, pentru a fi încuiate în camerele secrete, toate obiectele de cult transportabile. A fost o muncă îndelungată și grea, dar acum putem afirma cu certitudine că în această parte de lume nu mai există niciun vestigiu al cultului lui Ianus. În orice caz, nimic care să poată fi identificat ca atare.

— Dar...?

— Dar în secolul al XV-lea, când conchistadorii Lumii Noi au pătruns adânc în pământurile vaste stăpânite de azteci și incași, au găsit anumite... lucruri. Lucruri stranii.

— Ce fel de lucruri, Sanctitate?

— Cruci din marmură, temple subterane și fresce întru gloria lui Ianus.

— Fie-ți milă, Doamne, Dumnezeu! Vreți să spuneți că misionarii lui Ianus au traversat oceanul?

— Nu. Probabil că au procedat asemenea populațiilor Mongoliei cu câteva secole mai devreme, înainte de a deveni indienii Americii. Credem că au trecut pe ghețurile din strâmtoarea Bering, apoi au coborât de-a lungul coastelor Pacificului, până în Mexicul de azi. E ca o epidemie. Se răspândește. Când papa și inchișitorii din Salamanca au aflat că misionarii renegării ajunseseră în Lumea Nouă cu mult înaintea expedițiilor lui Columb și Vespucci, tronurile Spaniei și Portugaliei au trimis acolo tot mai mulți conchistadori și le-au dat mână liberă să măture acele pământuri și să recupereze până și cea mai mărunță dovadă a cultului lui Ianus. În schimbul serviciilor lor, ostașii au primit dreptul de a înrobi popoarele învinse și de a păstra toate comorile pe care le găseau. Așa se face că, de-a lungul anilor, zeci de nave au traversat oceanul, din Lumea Nouă până în Spania și până la Roma, pentru a aduce vestigiile lui Ianus. În tot acest timp, conchistadorii au continuat să distrugă obiectele care nu puteau fi transportate și, după azteci și incași, au masacrat toate triburile care fuseseră evanghelizate de misionarii renegării.

— Și au dispărut, toate aceste urme?

— Suntem vigilenți și finanțăm și în prezent cercetări arheologice pe tot cuprinsul globului pentru a ne asigura că nu s-a mai păstrat nimic din cultul lui Ianus. De trei secole nu s-a mai semnalat nimic. Dar cum abia acum au început să dispară treptat ultimele mari păduri virgine, cine știe ce ar putea scoate la lumină bulldozerele într-o bună zi, când vor fi doborâți și cei de pe urmă arbori?

Un alt moment de tăcere.

— Iertați-mă, Sanctitate, dar toate acestea nu dovedesc că Iisus nu a înviat din morți. La fel cum nu dovedesc nici că l-ar fi renegat pe Dumnezeu pe cruce.

— Cu o evanghelie datată și autenticată ce pretinde contrariul și un craniu încununat cu spini, care a fost găsit exact în locul indicat de această evanghelie? Spune-mi, cum vei explica asta credincioșilor? Ce naiba, Camano, trezește-te! Ascultă ce se petrece afară! Ce crezi că se va întâmpla dacă acești cardinali ai Fumului Negru vor pune mâna pe relicve și le vor dezvălui credincioșilor din lumea-ntreagă că se prea poate ca Biserica lor să-i fi mințit de douăzeci de secole încoace?

— Dar de ce ar face una ca asta?

— Pentru că sunt fanatici, pentru că scopul lor e să distrugă Biserica, nu atât pentru a pune mâna pe putere, cât pentru a o slăbi din interior. Cu toate acestea, ei sunt cât se poate de conștienți că nu își vor atinge scopul decât după ce vor prelua controlul asupra Vaticanului și-l vor alege pe unul de-ai lor pe tronul Sfântului Petru. În acel moment, vor putea dezvălui totul. De aceea trebuie să recupereze mai întâi evanghelia după Satana, căci manuscrisul conține toate dovezile de care au nevoie.

— Nu-i va crede nimeni.

— Ești sigur? Nu tu ai spus adineauri că, dacă papa spune că un lucru e adevărat, atunci e adevărat pentru toate neamurile?

— Da, dar numai dacă acel lucru urmează sensul Scripturilor.

— Trezește-te, Oscar! Scripturile nu sunt decât hârtie și cerneală. Dacă un papă al Fumului Negru s-ar apuca, în plină celebrare a euharistiei, să deschidă evanghelia după Satana și să-i dezvăluie conținutul masei de credincioși, îți jur că îl vor crede cu toții, iar vechea și sfânta lor credință s-ar evapora în câteva secunde.

Suveranul pontif închide ochii. Pieptul i se ridică atât de slab în ritmul respirației, încât Camano avea impresia că e pe punctul de a se stinge. În cele din urmă, bătrânul papă șopti:

— Așadar, Oscar, ce propui?

— În ceea ce privește asasinarea pustnicilor, mă tem că vestea se va răspândi curând și nu prea avem ce face. Cât despre miracolele și manifestările satanice, pentru moment controlăm media, care vrea întotdeauna să știe poziția oficială a Bisericii. Vom organiza o conferință de presă pentru a câștiga timp, explicând că sfântul conciliu se va apleca asupra acestor mistere pentru a stabili dacă provin de la Dumnezeu sau e vorba de mecanisme care nu aparțin domeniului nostru de competență.

— Ai dreptate: nici măcar cel mai bine informat dintre oameni nu poate crede că Domnul, Stăpânul Nostru, ne-ar vrea răul. Trebuie să ne concentrăm așadar asupra manifestărilor satanice. Căci dacă e în joc un fenomen de posedare colectivă, nu de crize de isterie, atunci trebuie să existe un nucleu principal de la care se propagă acest rău.

— O posedare supremă?

— Roagă-te Domnului să nu avem de-a face cu una ca asta.

După o scurtă pauză, Camano continuă.

— Cât despre evanghelia după Satana și craniul lui Ianus, ce credeți că trebuie să facem?

— Trebuie să reluăm ancheta de la zero. Nu trebuie să precupețim niciun mijloc, niciun efort pentru a recupera aceste relicve înaintea Hoților de Suflete și să distrugem apoi dovezile minciunii. Nu mai pierde vremea, cheamă-ți cei mai buni legionari și dă-le această sarcină.

— Asta am și făcut, Sanctitate.

— La cine ai apelat?

— La cel mai bun dintre ei. Părintele Alfonso Carzo. Un exorcist pe care eu însumi l-am format. Știe să distingă între mireasma sfinților și duhoarea Satanei. Dacă există un om care poate găsi sursa răului care se răspândește, atunci el e acela.

PARTEA A PATRA

Teritoriile indienilor Yanomani, în inima pădurii amazoniene

Părintele Alfonso Carzo a ajuns la misiunea catolică Sao Joachim de Pernambuco, pierdută în hățișurile junglei amazoniene, în urmă cu paisprezece ore. Acolo s-a trântit pe un hamac în care întotdeauna dormea un somn adânc, învecinat cu moartea, fără a se fi schimbat de straiile de drum, fără a fi scos măcar o vorbă. În jurul lui, pădurea virgină s-a cufundat și ea într-o tăcere profundă.

Se împlineau trei săptămâni de când congregația Miracolelor îl tot fugărea pe părintele Carzo pe tot globul pentru a expertiza cazurile de posedare satanică, ce se înmulțiseră îngrijorător. Trei săptămâni de nopți albe pierdute prin hoteluri sordide și tot felul de mijloace de transport. Trei săptămâni de analizat semne și de urmărit legiuni de demoni, a căror neobișnuită putere părea a vesti că forțele Răului erau pe cale de a se trezi.

Totul a început pe nesimțite, cu stigmatele Patimilor lui Iisus apărute pe trupurile unor călugări și călugărițe fără de vârstă. După aceea, prin întreaga lume, statuile Fecioarei au început să verse lacrimi de sânge, iar crucifixele s-au apucat să se îmbrățișeze în timpul slujbelor. Au urmat miracolele, aparițiile și vindecările inexplicabile. Contorul manifestărilor satanice a explodat, iar cazurile de posedare s-au înmulțit, căpătând proporții îngrijorătoare. Așa se face că o mână anonimă a format numărul de la Notre-Dame-du-Sinai, o mănăstire a cisterciencilor cocoțată undeva, pe înălțimile din San Francisco, unde părintele Alfonso Carzo își stabilise cartierul general de mare călător.

Notre-Dame-du-Sinai nu era o mănăstire ca oricare alta, iar zidurile ei, între care nu a pătruns niciodată picior de vizitator, slujeau drept azil unui număr de aproximativ cincizeci de exorciști în retragere, al căror sacerdoțiu împotriva forțelor Răului le-a epuizat prematur și trupul, și spiritul. Toți acești oameni au luptat împotriva arhanghelilor Infernului și au fost ei înșiși posedați cel puțin o dată în decursul ministerului lor. Contaminarea prin contact: brațul posedatului scapă brusc din strânsoarea cătușelor și ți se înfige-n gât. Această contaminare risca să se producă în general la sfârșitul exorcizării, când demonul devenea cu adevărat periculos. O adevărată furtună de urlete se declanșa atunci în camera în care ostașul Domnului oficia împotriva Fiarei; de cele mai multe ori, asistenții săi îl găseau după aceea lipsit de vlagă, cu părul albit și chipul îmbătrânit și plin de riduri din cauza celor văzute. Așa s-a întâmplat cu fiecare dintre cei adăpostiți la Notre-Dame-du-Sinai. Din acel moment teribil, moșnegii care acum tremurau din toate încheieturile aveau să păstreze pentru toată viața, în adâncul ochilor, amintirea terifiantă a intimității forțate cu Diavolul. Biete suflete moarte, al căror înveliș trupesc a fost lăsat pe seama mâinilor blânde și pricepute ale călugărițelor de la Notre-Dame-du-Sinai.

Congregația Miracolelor îl chema pe părintele Carzo ori de câte ori un caz de posedare scăpa de sub control. Așa s-a întâmplat cu trei săptămâni în urmă, când părintele Carzo stătea liniștit pe o bancă și respira cu nesaț aerul sărat ce venea dinspre golf. Abia ce se întorsese dintr-o deplasare în Paraguay unde exorcizase un spirit ce susținea că ar fi marele demon Astaroth, al șaselea arhanghel al Infernului și marele prinț al uraganelor. Unsprezece nopți de luptă încrâncenată, la capătul căror Astaroth a dat brusc drumul prăzii. Prea ușor, totuși, ca și cum s-ar fi supus unui semnal, ca și cum această posedare nu ar fi avut drept scop decât atragerea lui Carzo la celălalt capăt al lumii. O diversiune, da, așa s-a gândit atunci preotul, strângându-și ustensilele de exorcist. Și a sărit în primul avion cu destinația San Francisco, unde și-a regăsit bătrânii și porumbeii.

După aceea, a sunat telefonul.

Era așezat în parc, înconjurat de o duzină de exorciști bătrâni care picoteau pe băncuțele lor, când a sunat telefonul cardinalului Camano. Era destul de răcoare, iar lumina crepusculului care străpungea norii aducea cu o ploaie de sânge.

Aruncând un ultim pumn de orez porumbeilor care gângureau la picioarele lui, Carzo a ridicat privirea către bătrâna călugăriță ce se apropia. I-a întins un telefon fără fir. Suspinând agasat, a ales cel mai neutru ton cu putință pentru a-și saluta interlocutorul.

— Ce-i, Eminență, legionarii noștri se sperie în continuare de jaluzele care se închid singure și de uși care scârțâie?

— Nu, Alfonso, de data asta e mult mai grav. Trebuie să pleci la drum cât mai repede.

Carzo se încordează.
— Vă ascult.
— Ni s-au semnalat cincizeci de posedări satanice rezistente la ritualul exorcist Vatican II.
— Dumnezeu! Cincizeci?
— Deocamdată.
— Care sunt simptomele?
— Posedații prezintă toate stigmatele puterilor malefice superioare. Au darul limbilor, vorbesc cu alte voci decât ale lor și mișcă obiecte.
— Fața și corpul li s-au transformat?
— Da. Par a fi animați de o forță supraomenească. Și, mai ales...
— Mai ales?
— Știu lucruri pe care în mod normal nu ar trebui să le știe. Lucruri despre cele din țării și cele din adâncuri.
— Ce lucruri?
— Revelațiile Fecioarei de la Medjugorje, de la Fatima, de la Lourdes și de la Salem. Cele pe care nu le-am făcut niciodată publice. Știu, Alfonso. Știu și despre Iad, știu și despre Rai.
— Haideți, Eminență, doar dracii nu știu nimic despre Rai.
— Ești sigur?
Urmă o tăcere îndelungată. Apoi vocea lui Camano răsună din nou în receptor.
— E mult mai grav. Posedații prezintă toți aceleași simptome și repetă toți aceleași fraze, în exact aceeași limbă. Deși nu se cunosc, nu au comunicat niciodată între ei și locuiesc în regiuni diferite ale lumii. Sau, mai bine zis, locuiau în regiuni diferite.
— Adică?
— Sunt morți, Alfonso. Toți au murit cu câteva ore înainte de a deveni posedați. Erau pe catafalc, vegheați de rude, când au început să apară primele semne.
— Ce Dumnezeu, Eminență, doar știți că e imposibil! Puterile Răului nu au puterea nici de a resuscita, nici de a poseda morții!
— Și atunci de ce spun toți că te cunosc, Alfonso? De ce vor să vorbească anume cu tine? Cu tine, și cu nimeni altcineva? Trebuie să te întorci cât poți de repede. Trebuie să... te întorci...
— Alo? Eminență? Eminență, mă auziți?
Telefonul a început să țiuiască atât de puternic, încât Carzo s-a văzut obligat să-l îndepărteze de ureche. Apoi zgomotul s-a risipit la fel de repede pe cât a apărut și telefonul s-a cufundat într-o liniște de mormânt. În același moment, un vânt înghețat a îndoit coroana arborilor și un miros de violete s-a infiltrat în gâtleele exorcistului. Un miros pe care Carzo îl cunoștea mai bine decât oricine.
— Eminență?
— Nu te băga în asta, Carzo. Vezi de mâncarea porumbeilor tăi, căci, dacă nu, îți mănânc eu sufletul. Lui Carzo i se făcu părul măciucă atunci când auzi vocea de mort ce răsună din receptor.
— Cine ești?
— Știi prea bine, Carzo.
— Vreau să te aud pe tine spunând-o.
În loc de răspuns, exorcistul încremenit avu parte de un adevărat concert de mugete. Urletele posedaților de care vorbea Camano, legați de paturile lor, și care își scuipau numele pentru a-l atrage la ei. În mijlocul aceluia concert de mugete exorcistul a captat voci care invocau numele demonilor celor trei religii ale Cărții în latină, ebraică și arabă. Apoi, bătrânii exorciști adormiți pe băncile parcului au ridicat capetele și de pe buzele lor imobile au țâșnit cu totul alte voci decât cele pe care părintele le cunoștea atât de bine.
— Numele meu este Ganesh.
— Eu sunt Rătăcitorul.
— Loki, Mastema, Abrahel și Alrinach.
— Sunt Adramelech, marele cancelar al Infernului.
— Adag narod abbadon! Sunt Distrugătorul!
— Eu sunt Astaroth, nu îți amintești de mine, Carzo?
— Belial, eu sunt Belial.
— Numele meu e Legiune.
— Suntem Alu, Mutu și Humtaba.
— Suntem Seth, Lucifer, Mamon, Belzebuth și Leviathan.

— Azazel, Asmoug, Arhimane, Durga, Tiamat și Kingu. Suntem aici. Suntem cu toții aici.

Bărbiile bătrânilor au recăzut în piept; păreau a fi adormit din nou cu toții. Pe fir s-a auzit un *clic*. Carzo se pregătea să închidă, când observă că cerul se acoperea de nori negri, ciudați, iar cei câțiva porumbei pe care îi hrănea cu câteva clipe în urmă se făcuseră sute, risipiți peste tot, prin iarba și arborii parcului. O armată de zburătoare tăcute care se găinătau și băteau furioase din aripi, înconjurându-l încet, încet.

— Fugiți, părinte, fugiți!

Țipetele bătrânei călugărițe l-au smuls pe Carzo din toropeală. Ridicând privirea, exorcistul a realizat că ceea ce luase el drept nor de furtună era de fapt un imens stol compact de grauri, a cărui avangardă se îndrepta în picaj spre parc și mănăstire. În vreme ce cucernica femeie îi făcea scut din trupul ei, Carzo sărea două câte două treptele terasei.

În același moment, armata de zburătoare s-a aruncat asupra bătrânilor adormiți și a călugăriței care își agita brațele. La adăpost, de după geamurile mănăstirii, Carzo a văzut cu groază cum această masă năucitoare de pene și ciocuri s-a repezit asupra prăzii. A auzit țipetele nefericitei în clipa în care zburătoarele i-au spart ochii. Cu gâtleejul plin de pene, călugărița a căzut în genunchi; țipetele ei s-au stins. Carzo era pe punctul de a alerga după ajutor, când o ploaie de proiectile s-a năpustit asupra geamurilor mănăstirii, pocnete surde, repetate, pe care la început le-a luat drept grindină. Însă uitându-se mai atent spre parc, privirea i-a înghețat: iarba se înnegrea văzând cu ochii de cadavre de grauri, pietre se izbeau în geamuri, stropind cu jeturi de sânge la fiecare impact. Când o duhoare leșinată de violete l-a sufocat din nou, Carzo a înțeles că porțile Iadului stăteau să se deschidă.

Misiunea de la Sao Joachim era un minuscul punct negru în mijlocul imensității pădurii virgine. Aici a ajuns în cele din urmă părintele Carzo tot urmărind pista posedaților lui Camano, în acest colț de lume pe care toate indiciile îl desemnau drept loc al posedării supreme.

Carzo a aterizat la Manaus într-o noapte umedă; acolo îl aștepta o pirogă, care a luat-o în susul Rio Negro. Din acest periplu exorcistul păstra doar câteva amintiri confuze: ceața sufocantă care plutea deasupra fluviului, clipocitul vâslelor, hoardele de țăntari, febra și teama care începuse să-i macine învelișul de carne... Și țipetele. Urlete aproape omenești care se înălțau din sălbăticie. Pe măsură ce se apropiau de teritoriul misiunii, asupra pădurii s-a abătut liniștea. Ca și cum toate animalele ar fi murit sau ar fi fost puse pe fugă de o putere invizibilă.

La apus, Carzo a zărit câțiva indieni Yanomani care îi pândeau sosirea înghesuiți pe un ponton aruncat peste apele involburate ale Rio Negro. Iată unde l-au purtat pașii, de la zgârie-norii din San Francisco până la debarcaderul acesta primitiv unde îl aștepta Fiara.

Nu era prima dată când Carzo venea la triburile Yanomani; le mai ceruse părerea și în trecut șamanilor asupra demonilor pădurii și cursurilor de apă. Au vorbit și despre droguri, acelea pe care ei le mestecau pentru a putea vedea sufletele morților rătăcind prin tenebre. Și despre puterile diabolice ale zeului jaguar, despre păianjenii veninoși și despre păsările nopții. Erau, toate acestea, forțe malefice similare celor pe care exorcistul le urmărea în „lumea fără arbori” – ba chiar într-atât de asemănătoare, încât i se mai întâmpla lui Carzo să folosească incantațiile și poțiunile indienilor Yanomani pentru a alunga propriii lui demoni.

Șamanii au fost cei care au semnalat misiunii din Pernambuco povestea unei adolescente din trib care prezenta semnele posedării supreme. Era vorba de o prințesă Yanomani pe nume Maluna, ale cărei voce și trup au început să se transforme când luna a intrat în descreștere.

Cu câteva zile înainte, un rău straniu se abătuse asupra pădurii, distrugând izvoarele și omorând animalele. Războinicii care se întorceau de la hotarele teritoriilor Yanomani povesteau că pe trunchiurile arborilor seculari apăruse un fel un fel de putreziciune gri: o lepră grețoasă care rodea scoarța și otrăvea seva copacilor uriași.

Răul se răspândise apoi cu repeziciune la maimuțe și la păsări, ale căror cadavre pietrificate zăceau la tot pasul prin pădure. După aceea, femeile însărcinate ale tribului începuseră să sângereze, iar șamanii fuseseră nevoiți să îngroape micile cadavre malformate pe care acele pânțec bolnave le scuipaseră înainte de termen. În acel moment începuse și prințesa Maluna să se transforme și să urle tot soiul de blestemății în limba misionarilor. Tot atunci, șamanii se grăbiseră să îi anunțe pe preoții albi că în pădurea lor intraseră demoni necunoscuți care aduceau cu ei răul cel mare care măcina cealaltă lume, lumea fără de arbori.

— Treziți-vă, părinte.

Lac de sudoare, Alfonso Carzo deschide ochii și vede fața rotundă a părintelui Alameda, superiorul misiunii, aplecată asupra lui. Simțind răsuflarea bunului confrate, Carzo se strâmbă: Alameda băuse iar vin de palmier pentru a-și alunga spaimile. Exorcistul închide iar ochii și suspină adânc, epuizat. I se părea că fiecare celulă din corpul lui îl roagă să rămână întins și să doarmă, să doarmă până la moarte. Era pe punctul de a ceda ispitei când mâinile mari ale părintelui Alameda îl zgâlțâiră din nou.

— Părinte, trebuie să luptați. Fiara vrea să dormiți.

Deschizând cu mare greutate ochii, părintele Carzo se răsuțește înspre peretele despărțitor al colibei. Afară întunericul începea să se risipească. Ceața care se ridica de pe Rio Negro invadase poienița în care se aflau clădirile misiunii: o capelă din bușteni și un șir de colibe din chirpici. Fără dispensar, fără doctor, fără grup electrogen, nici măcar plase împotriva țânțarilor. Asta era misiunea de la Sao Joachim: spinul din grădina Edenului.

Părintele Carzo se mișcă greu, foarte greu în hamac și ascultă liniștea. De obicei, în apropierea zorilor se trezeau papagalii și maimuțele urlătoare, care dădeau semnalul de începere a marelui concert al pădurii fără de sfârșit. Dar degeaba ciulește urechea părintele Carzo: pădurea rămâne tăcută.

Exorcistul se ridică și își afundă mâinile în donița cu apă pe care Alameda i-a pus-o la îndemână. O apă uscată. Asta e senzația care îl năpădește în timp ce se spală pe față: mângâierea acelei ape odinioară revigorante nu mai izbutește să îi alunge toropeala ce i-a cuprins spiritul.

După ce se șterge cu dosul rasei, părintele Carzo examinează coșul cu fructe pe care i-l întinde Alameda. Sferturi de papaia și de ananas sălbatic pe care misionarul le-a ras până la carne pentru a îndepărta stratul de putregai gri care a invadat totul. Carzo ia o gură de fruct ațos și mestecă fără nicio plăcere pulpa lipsită de gust. Asemenea apei, acea hrană de obicei atât de zemoasă părea acum golită de substanță. Pădurea era pe moarte.

64

Părintele Carzo aruncă o ultimă privire la neînsemnatele arme liturgice pe care și le adusese pentru lupta ce avea să urmeze: un șirag de mătăanii, o tighă cu apă de Fatima și cartea lui tocită de exorcist. Porni apoi în urma părintelui Alameda, printre colibele pustii ale misiunii. La rădăcina arborilor seculari, în acel cimitir uriaș de ramuri și mușchi, aerul încărcat de praf și putregai este încremenit și sumbru. Nicio adiere nu clintește crengile. Nici măcar zgomotul pașilor în frunzele moarte nu pare a tulbura impunătoarea liniște a locurilor.

În cele mai multe dintre cabanele pe care cei doi bărbați le lasă în urmă, cadavre umflate sunt răsturnate prin hamace, în poziții care demonstrează caracterul fulgerător al morții. Alcoolic și pe jumătate nebun, Alameda este unicul supraviețuitor.

Pădurea pare a se zbârci sub ochii lui Carzo. Lepa mohorâtă și apăsătoare care i-a invadat inima a ajuns până la hotarele misiunii; lianele, odinioară pline de fructe, atârnă acum ca niște bucăți de funie. Și pământul își schimbă culoarea. Lumina care se infiltra printre ramuri și-a pierdut dintr-odată strălucirea, ca și cum cei doi călugări ar fi trecut o frontieră invizibilă. Carzo își privește mâinile. Cele din jurul lui au căpătat, toate, aceeași culoare cenușie care sufocă pădurea, de la pielea propriilor mâini până la verdele pal al tufișurilor.

— Aici e.

Cu privirea ațintită în direcția indicată de Alameda, părintele Carzo observă o cărare care ducea la faleză. La baza stâncii, o deschizătură marca intrarea unui templu precolumbian a cărui boltă, năpădită de vegetație, a scăpat neobservată de generații de exploratori. Arborii din jurul edificiului păreau pârjoliți, iar pământul ajunsese un fel de praf, ca și cum ar fi fost măcinat de un incendiu de proporții, care ar fi durat zile întregi.

Carzo mijește ochii și observă că bolta templului e zidită într-un perete de bolovani lipiți între ei cu un mortar făcut din noroi uscat și paie. În cele două coloane care susțin bolta au fost cioplite efigii ale unor divinități străvechi: zeul pădurii, Quetzalcoatl, și Tlaloc, prințul ploilor, respectiv al optulea stăpân al zilelor și al nouălea domn al nopților. Lui Carzo îi stă inima-n loc. Un templu aztec.

— Ce-i aici, părinte Alameda?

Evitând să-l privească în ochi pe exorcist, preotul se uită fix la vălătucii de ceață care ies din gura edificiului.

— Părinte Alameda, când ai văzut-o ultima oară pe posedată?

— Acum o săptămână.

— Începuse deja să se transforme?
 Când auzi râsul sinistru al misionarului, lui Carzo îi îngheță sângele în vene.

— Să se transforme?! Fir-ar să fie, părinte, acum o săptămână picioarele ei erau despicate precum copitele, iar fața semăna cu...

— Cu ce, Alameda? Cu ce semăna fața ei?

— Cu un liliac, părinte Carzo! Cu un liliac. Ți imaginezi una ca asta? Cu un blestemat de liliac!

— Calmează-te, Alameda.

— Să mă calmez?

Și îl strânge atât de tare de umăr, că exorcistul se schimonosește de durere.

— Să vedem noi dacă vei mai fi la fel de calm după ce vei intra în templu. Eu am făcut pe mine ca o copilă și am simțit că mi se usucă testiculele când am văzut chestia aia.

— Ți-a vorbit?

Alameda pare încremenit de spaimă. Carzo repetă:

— Chestia aia ți-a vorbit?

— M-a întrebat ce caut în locurile astea. Doamne, dacă i-ai fi auzit vocea când mi-a adresat întrebarea...

— Ce i-ai răspuns?

— Păi... nu îmi amintesc... Cred că... Nu, nu îmi amintesc.

— Chestia aia te-a atins?

— Nu știu...

Carzo îl înșfacă pe misionar de gulerul sutanei.

— Trezește-te, Alameda! Da sau nu? Te-a atins sau nu?

Preotul a deschis gura să răspundă, dar nu apucă, pentru că din măruntaiele pământului se aude un urlat înfiorător. Sub privirea lui Carzo, părul misionarului începu să albească, în vreme ce chipul i se descompunea cu o viteză năucitoare.

— Auzi? E numele tău! Ți-a strigat numele! Îi e foame. Oh, Doamne! Da, moare de foame.

— Alameda, blestemăția aia te-a atins?

— Mi-a înghițit sufletul, Carzo. Mi-a arătat ceea ce nu ar fi trebuit să văd niciodată și a stins flacăra ce ardea în mine.

— Ce ți-a arătat?

— Ai să afli în curând, părinte. Da! Blestemăția o să-ți halească sufletul și atunci ai să afli!

Lăsând sultana lui Alameda, exorcistul aprinde o torță și pășește pe sub bolta templului. Înăuntru era atât de frig, că răsuflarea se condensă instantaneu. Suflându-și în pumni pentru a-și dezmoți degetele, Carzo o apucă pe un coridor de piatră care coboară în pantă lină spre tenebre. Nu făcuse mai mult de câțiva metri, când o adiere înghețată aduse până la el țipetele lui Alameda, care rămăsese, asemenea unei umbre, la intrarea în subteran.

— Dumnezeu e în Iad, Carzo! E stăpânul demonilor, e stăpânul sufletelor damnate, e stăpânul fantomelor care bânuie prin tenebre! Asta am văzut când m-a atins blestemăția! Totul e fals. Tot ce ni s-a spus e fals. Ne-au mințit, Carzo! Pe amândoi ne-au mințit!

Ecoul glasului spart al lui Alameda răsună îndelung în măruntaiele pământului. Apoi tăcerea se prăvăli din nou asupra părintelui Carzo, care înainta fluturându-și torța.

65

În spatele geamurilor fumurii ale mașinii FBI, Parks privește cum aleargă străzile Bostonului. Oamenii se înghesuie pe trotuarele cenușii, grăbindu-se să scape de ploaia înghețată care răpăie pe parbriz.

— Unde mergem?

Niciun răspuns. Parks se întoarce: chipul lui Stuart Crossman pare imobil în lumina slabă. Directorul FBI are tenul palid și e tras la față, asemenea celor care arareori văd lumina zilei. De talie mijlocie, Crossman are mâinile fine și o constituție delicată. Nu e deloc genul athletic, recrutat de obicei de federali. Dar e suficient să se uite o dată la tine, pentru a-i uita statura: are niște ochi negri și rotunzi care îți îngheată sângele în vene. Cu un minimagnetofon fixat în ureche, Crossman tocmai ascultă raportul autopsiei lui Caleb. Când în sfârșit se hotărăște să îi răspundă, vocea îi era atât de scăzută, încât Marie avu sentimentul că șeful vorbește cu el însuși, nu cu ea.

— La aeroport. O cursă United pentru Denver decolează în douăzeci de minute.

— Ce vrei să fac în Colorado în anotimpul ăsta? Să pozez avalanșele?

Stuart Crossman deschide un dosar, se uită peste primele pagini. Apoi își îndreaptă privirea rece asupra lui Parks.

— Cele patru tinere asasinate de ucigașul din Hattiesburg erau călugărițe ce aparțineau uneia dintre cele mai secrete congregații ale Vaticanului. Autoritățile de la Roma le-au trimis aici pentru a ancheta o serie de crime petrecute în mănăstiri din Statele Unite.

— Glumești?

— Ți se pare că aș glumi?

— Da' ce erau agentele astea de la Vatican? Călugărițe în civil cu lațuri de sugrumat disimulate în mățanii și flinte în poșete?

— Cam așa ceva.

După o clipă de tăcere, Crossman reia:

— L-am sunat dimineață pe cardinalul de Boston pentru a-i cere explicații. Mi-a spus că Vaticanul dispune de propriile lui servicii polițienești și că Sfântul Scaun nu trebuie să dea socoteală nimănui.

— Și ce-i cu crimele pe care călugărițele astea erau însărcinate să le ancheteze?

— În vreme ce tu te relaxai la spital, noi ne-am dus să scotocim prin camerele de motel și prin apartamentele sordide pe care le-au închiriat cele patru când au ajuns la Hattiesburg. Am descoperit acolo calculatoare ultimul răcnet, munți de cărți de credit din lumea întreagă și decupaje din ziare. Analizând hard diskurile, am aflat că cele patru călugărițe îl urmăreau pe Caleb de luni întregi. Păstrau legătura între ele prin intermediul anunțurilor de mică publicitate din diferite ziare – fie cotidiene naționale de mare tiraj, fie fițuici locale, în funcție de locul în care se aflau. Așa se urmau una pe alta din țară-n țară și se întâlneau ori de câte ori considerau necesar.

— Dar de ce anunțuri în ziare, dacă tot dispuneau de aparatură de ultimă generație și de internet?

— Dac-aș ști...

Un nou moment de tăcere.

— Unul dintre ultimele mesaje găsite a fost publicat acum câteva săptămâni de Mary-Jane Barko în *Boston Herald*. Câteva rânduri strecurate între anunțurile de întâlniri și ofertele de joburi.

— Ce fel de mesaj?

Crossman ia o filă din dosar și citește cu voce tare:

— *Dragelor. Imaginați-vă, l-am găsit pe Bunicul la Hattiesburg, Maine. Veniți repede.*

— Bunicul?

— Numele de cod pentru Caleb. E mesajul care le-a adus acolo pe celelalte.

— Apoi?

— Mary-Jane Barko dispăruse deja când coreligionarele ei au ajuns la Hattiesburg. Au fost nevoite să reia ancheta din punctul în care o lăsase ea. Ca și Mary-Jane, și-au găsit și ele slujbe de ospătărițe și au așteptat ca ucigașul să facă primul pas. Iată cum sună ultimul mesaj apărut în *Hattiesburg News* pe data de 11 iulie, a doua zi după dispariția Patriciei Gray: *Dragă Sandy. Nicio veste de la verișoara noastră Patricia. Ne putem întâlni în seara asta la locul obișnuit?* Este semnat de Dorothy Braxton și îi este adresat lui Sandy Clarks, ultima călugăriță sosită la Hattiesburg. Credem că cele două supraviețuitoare s-au întâlnit în acea seară la liziera pădurii Oxborne și de acolo au dispărut și ele.

— Ca și Rachel.

Încuviințând din cap, Crossman întoarce paginile dosarului.

— Cu douăzeci și patru de ore înainte de a muri, Rachel a dat și ea un anunț în *Hattiesburg News*. Probabil că a dat de anunțurile călugărițelor, în timp ce ancheta dispariția lor. Le-a copiat stilul și a semnat cu prenumele. Și-a fixat o întâlnire cu verișoarele dispărute.

— N-ar fi trebuit să facă una ca asta.

— Și tu ai fi făcut la fel.

— Altceva?

— Agenții noștri au scormonit temeinic prin saltelele și lucrurile lor. Au descoperit un dosar consistent, din care fiecare din cele patru avea câte o copie. Rapoarte de anchetă cu fișe de semnalmente și fotografii, pe care fiecare dintre ele le actualizau pe măsură ce cercetările înaintau. Așa am aflat că acele crime pe care le anchetau au fost comise în mănăstirile unui ordin extrem de secret, cel al pustnicilor. E vorba de bunicuțe care trăiesc rupte de lume în schituri fortificate, în mijlocul munților. Nu văd niciodată pe nimeni din exterior și au făcut legământ de tăcere. În mod oficial, în afară de a se ruga pentru sufletele noastre, ale păcătoșilor, se ocupă de recondiționarea vechilor manuscrise ale Bisericii, cum ar fi Biblia în arabă și tratatele medievale despre tortură.

— Și?

— Și toate acele crime prezintă același mod de operare cu cel folosit de Caleb la Hattiesburg.

— La dracu'...

— Ultima, pe care cele patru au anchetat-o chiar înainte de a fi ele însele pironite pe cruce, a avut loc într-o mănăstire pierdută prin munții Stâncoși, pe lângă Denver, Colorado. Și ajungem la cursa United, care te așteaptă doar pe tine pentru a putea decola.

— Am înțeles. Altceva, nimic?

— Ba da. Mai știu că cele patru dispărute din Hattiesburg au descoperit în cele din urmă legătura dintre toate acele crime.

— O răzbunare?

— Mai curând un blestem.

— Adică?

— Toate pustnicele asasinate erau bibliotecare pricepute și specializate în recondiționarea manuscriselor interzise ale Bisericii, cele pe care Vaticanul le dosește de veacuri prin catacombele schiturilor și mănăstirilor sale. Știu că ucigașul căuta unul dintre acele manuscrise.

— Vrei să spui că toate femeile alea au murit din cauza unei cărți?

— Nu e vorba despre o carte oarecare, Parks. E un manuscris foarte vechi, care ar conține revelații periculoase pentru stabilitatea Bisericii.

— Are vreun nume, cartea asta?

— Evanghelia după Satana.

— Bingo, am priceput de ce Vaticanul nu vrea să transpire povestea asta.

Făcând slalom printre bălți, mașina se oprește în fața terminalului de plecări al aeroportului din Boston. Parks coboară și își ia geanta pe care i-o întinde șoferul lui Crossman.

— O ultimă chestiune. Casa Albă m-a sunat dimineață, pe firul direct.

— Cine anume?

— Bancroft, consilierul acela enervant de la Președinție. Mi-a zis că ancheta asupra ucigașului din Hattiesburg cade în sarcina autorităților locale din Maine, întrucât cele patru călugărițe au fost asasinate în jurisdicția lor. Cred că Vaticanul a făcut presiuni asupra președintelui pentru a mușamaliza afacerea.

— Și ce i-ai răspuns?

— Să se ducă dracului.

— Și altceva?

— I-am spus rahatului ăluia cu ochi că asasinatelor au trecut nu doar granițele statului Maine, ci chiar și frontiere Statelor Unite.

— Ce vrei să spui?

Crossman îi întinde lui Parks o copie a dosarului descoperit la dispărutele din Hattiesburg.

— În timp ce doctorii de la Liberty Hall îți oblojeau rănilor, nouă, ăstorlalți, ne-a venit ideea de a scormoni prin principalele cotidiane din lume. Și am găsit anunțuri similare date de călugărițele noastre prin vreo cincisprezece ziare din întreaga lume. Apoi am luat legătura cu serviciile de poliție din țările respective pentru a afla dacă s-au semnalat și la ei cazuri de dispariții sau alte crime rituale.

— Și?

— În ultimele șase luni au fost comise treizeci de asasinat identice.

— Călugărițe?

— Pustnice, Parks. Treizeci de pustnice bătrâne pironite pe cruce și eviscerate. Образul cirotic al lui Crossman dispărea în spatele geamului fumuriu. Cu ploaia răpăindu-i pe umeri, Parks se uită după mașina care se topește în valul dens al traficului.

Înaintând în întuneric, părintele Carzo înalță privirea spre pata de lumină pe care flacăra torței o proiectează pe tavan. Încremenește. Pereții și bolta subteranei sunt acoperite de fresce și basoreliefuri pe care aztecii le-au meșterit pentru a lăsa o urmă a trecerii lor prin bazinul Amazonului. În mod cert, un trib care a fost nevoit să părăsească înălțimile platourilor din Yucatan pentru a fugi de conchistadori. O comoară inestimabilă care a traversat veacurile în genunea neclintită a muntelui.

Carzo înalță torța până când flacăra aproape mângâie bolta. Cască ochii. Prima frescă reprezintă un fel de grădină pierdută în mijlocul pădurii virgine, un loc paradiziac în care o perdea de vegetație ascunde un lac alimentat de cascade de apă limpede. Peste tot, arbori încărcăți de fructe își aștern umbra asupra peisajului. Pe plaja de pe malul lacului, un bărbat și o femeie de o tulburătoare nuditate își întind plasele.

Sunt olmecii, străbunii aztecilor, o civilizație care a dispărut în mod misterios la începutul erei noastre. Lui Carzo i se pune o gheară în gât. Frescele trebuie să fi fost făcute de azteci, în încercarea de a povesti ce s-a întâmplat cu strămoșii lor. Avea în față, probabil, testamentul olmecilor.

Conform desenului, cei doi indieni care își aruncă plasele în lac se numesc Kal și Kella. Uitându-se mai bine la ei, Carzo își dă seama că ceva nu se leagă. Ceva încă neidentificat, dar care i-a declanșat imediat un semnal de alarmă în minte. Mijește ochii și se concentrează asupra indiencei. Și ceea ce vede într-un sfârșit îi îngheață sângele în vene.

Apa lacului îi ajunge bărbatului până la genunchi, iar femeii până la coapse. Deasupra pubisului fără păr al femeii, pânțele ei plat și neted nu prezintă nicio adâncitură, nici cea mai vagă lovitură de daltă în locul în care artistul ar fi trebuit să indice prezența buricului. Carzo examinează și ombilicul bărbatului. Aceeași piele netedă și, după toate aparențele, tare; de la sex până la stern – nici cea mai mică urmă de buric. Carzo își șterge fruntea de sudoare. Ca și în reprezentările creștine a lui Adam și a Evei în Grădina Raiului, absența ombilicului de pe trupurile celor doi olmeci înseamnă că nici nu au fost concepuți de pânțele omenesc, nici hrăniți de placenta unei mame. Sunt primii-născuți creați de Dumnezeu. Ceea ce înseamnă, din nou, că acel peisaj în culori stinse pe care îl admira Carzo nu putea fi decât paradisul pierdut al olmecilor.

Înaintând cu pași lenți, exorcistul trece la frescele următoare. Pe un basorelief căruia timpul i-a îndulcit asperitățile, o divinitate luminoasă îi arată femeii olmece fructul unui arbore din care nu are voie să mănânce. Dar tulburată de zeul jaguar care o vizitează în vis, tână indiană nu ascultă porunca Luminii, iar Lumina se stinge pentru vecie. Și atunci se produsese un cataclism, un uragan sau un cutremur. Cerul a devenit negru și, pe fresca următoare, cascadele care se varsă în lac încep să scuie sânge. Lipsiți de lumină, arborii se usucă și pe trunchiuri apare un strat de mușcag. Aceeași lepră gri care invadea acum teritoriul indienilor Yanomani.

Carzo câșcă bine ochii. Pe fresca următoare, tână olmeacă strigă în tăcere în timp ce zeul jaguar o violează în mijlocul rămășițelor paradisului. Carzo nu reușește să își dezlipească ochii de la scenă. Este el însuși zeul jaguar. Aproape că își simte sexul deflorându-l pe acela al tinerei indience, simte acea bestialitate insinuându-se în el. Răul absolut – ca și cum fresca s-ar fi impregnat de sacrilegiul pe care-l descria.

Carzo înaintează. Rodul zeului jaguar a rotunjit pânțele femeii. Alungați din paradis, cei doi olmeci rătăcesc prin junglă. Ajung la țărmul oceanului. Exorcistul observă că faciesul lor s-a schimbat, spinarea li s-a îndoit, iar mâinile le atârnă acum până la pământ.

Sub torța exorcistului veacurile dansează unul după altul. Zorii omenirii. Vulcani, insule înghițite de ape. Păsări gigantice străbat cerurile. Carzo vede imensitățile înstelate, alinierea planetare și comete care brăzdează noaptea. Îi vede și pe descendenții zeului jaguar care se târăsc prin smârcuri.

Exorcistul încremenește: fresca următoare înfățișează războinici olmeci îngenuncheați într-o grotă. Un mesager celestial, al cărui chip este învăluit într-un nimb arzător, plutește deasupra lor. Carzo înalță flacăra. Din mâinile acestuia curg șiroaie de scântei: le dezvăluie olmecilor taina focului. Pe măsură ce își înalță torța înspre boltă, ochii lui Carzo se măresc de uimire. Se ridică pe vârfuri, să zărească mai bine chipul mesagerului.

Dumnezeule, e imposibil.

Acest trimis al cerului pe care, la lumina torței, exorcistul îl recunoaște imediat este cel însărcinat de Dumnezeu să-i anunțe Fecioarei Maria nașterea lui Iisus. Este același care, șase sute de ani mai târziu, i-a inspirat lui Mahomed versetele Coranului: arhanghelul Gabriel.

Roma, Cetatea Vaticanului

Trei ore. Dacă e să ne luăm după pendul, de exact trei ceasuri Sanctitatea Sa nu mai poate articula niciun cuvânt, nu se mai poate mișca. S-a întâmplat dintr-odată, exact când bătrânul întindea mâna să ia clopoțelul de pe noptieră. La început, gestul acela simplu s-a derulat fără niciun incident, mâna descarnată înaintând către obiect, articulația cotului desfăcându-se, musculatura umărului contractându-se dureros. Apoi, în clipa în care degetele suveranului pontif au intrat în contact cu suprafața metalică a clopoțelului, senzația de rece a dispărut brusc. Cu toate acestea, tot acolo era, blestemul de clopoțel; de dispărut, a dispărut doar senzația prezenței sale. Ca și cum moleculele din care era alcătuit s-ar fi pulverizat deodată într-o ploaie invizibilă și tăcută. Amorteala s-a propagat apoi din braț în umăr, iar Sanctitatea Sa și-a dat

seama că e ceva în neregulă. În străfundul creierului său a răsunat ceva, ca un fel de pocnitură. O venă care se umflă și explodează la suprafața membranelor meningeale, sângele care scapă din strânsoarea vasului și umple cavitatea craniană, comprimând ariile vorbirii și mișcării. Așa se face că bătrânul s-a trezit închis într-un cotlon din el însuși. Din acel moment, Sanctitatea Sa asculta pendulul marcând secunde cu ochii larg deschiși asupra unei lumi ale cărei luciri ajungeau la el precum acelea de pe altă galaxie.

Un zgomot. Papa ciulește urechea. În depărtare, clopotele bazilicii Sfântul Petru cheamă la rugăciunea amiezii. Dintr-odată își amintește... își amintește de întrevvedere din zori cu cardinalul Camano. Își amintește de secretarul lui particular punând o carafă cu apă pe măsuta joasă. Își amintește de gustul sălcii care i-a năvălit în gură și de greața care i-a strâns stomacul. După plecarea lui Camano, s-a întins puțin, ca să-și refacă forțele pentru ceremonia de deschidere a conciliului. Suveranul pontif a adormit. A visat despre cardinalii Fumului Negru și despre Hoții de Suflete, despre Ianus urlând pe cruce și despre cerul gol de deasupra lui. S-a deșteptat tresărind speriat, cu gura uscată și capul greu. Inima îi bătea slab, ba și vederea părea a-i fi pălit. De aceea s-a întins să ia clopoțelul de pe noptieră. Din cauza aceluiași gust sălcii în gură. *Oh, Doamne, fie-ți milă de mine...*

Înnebunit de groază, papa încearcă acum să își miște brațele și picioarele. Eforturile îi sunt întrerupte de un zgomot de pași. Încearcă să își întoarcă privirea înspre cel care se apropie, dar din nefericire ochii îi rămân fixați în tavan. Un curent îi atinge obrazul. Șoapte. Oameni care se apleacă asupra lui, o mână care îi ia pulsul. Recunoaște fața medicului personal, fruntea ridată a menajerei, precum și chipurile trase ale celor doi protonotari apostolici, ale căror priviri înnegurate te duc cu gândul la ce-i mai rău.

Tot acest nor de murmure și voci îndepărtate se frământă minute bune deasupra lui; apoi, doctorul își scoate stetoscopul și îi fixează capătul metalic pe piept, căutându-i inima. N-o găsește. Clatină încet din cap și își strânge instrumentul. Cuprins de panică, papa încearcă să adreseze un semn acelei adunări de idioți care îl cred mort. Ar fi suficient un freamăt, o imperceptibilă zbatere a pleoapelor. Sau o infimă modificare a intensității privirii. Da, asta ar fi soluția! Un sentiment, o emoție, o mică flacără la suprafața stinsă a cristalinului său.

Bătrânul încerca să străpungă stratul vitros care îi acoperea ochii când o lumină orbitoare îi traversează corneea și luminează dinlăuntrul cotlonul de minte în care s-a refugiat conștiința lui. Înarmat cu o lampă, practicianul îi analizează pupilele. Nu se contractă deloc sub efectul luminii. Atunci,

Sanctitatea Sa îl aude pe medic suspinând preling și anunțându-i pe ceilalți că Sfinția Sa nu mai este printre ei.

Papa se zbate din toate puterile ca să-i atragă pentru ultima oară atenția; ușa apartamentului scârțâie. Zgomot de pași. Murmurele se estompează, iar cei aplecați asupra lui se retrag, pentru a-i ceda locul bărbatului care tocmai intrase. Trăsăturile cardinalului interimar se conturează din ce în ce mai puternic în câmpul vizual al bătrânului. El e însărcinat oficial cu constatarea decesului său. Bătrânul și dragul de Campini. Da, el își va da seama că Sanctitatea Sa e în viață. El va declanșa alerta. Apoi papa va fi transportat la clinica Gemelli, unde va fi pus sub asistență respiratorie și, în toate colțurile lumii, un miliard și jumătate de credincioși vor începe să se roage pentru însănătoșirea lui. Da, asta se va întâmpla. Când Campini îi apropie o oglindă de buze, bătrânul își mobilizează din nou toate forțele pentru a expira firicelul acela de răsuflare care să ateste că viața încă nu părăsise coaja trupului. Simte cum i se contractă esofagul și, în timp ce interimarul ridică oglinda pentru a-i examina suprafața, papa zărește urma de abur formată pe suprafața ei. Campini își va da cu siguranță seama că ceva nu e în regulă. Nu se poate să-i scape această urmă de condens care deja începe să se resoarbă sub efectul căldurii din cameră. Gata! Papa citește în ochii interimatului că a reperat urma de abur. Dar ce așteaptă pentru a anunța medicul și a declanșa alarma?

Prin fanta îngustă a ochilor pe jumătate închiși, Sanctitatea Sa analizează lucirea care scânteiază în ochii lui Campini: speranță și fericire? Papei îi îngheță sângele în vene. Nu, flacăra asta care joacă în ochii primului prelat al Vaticanului e cu totul altceva. Bucurie. Bucurie și ură. *Dumnezeule, se preface că n-a văzut nimic...*

După ce șterge cu grijă oglinda și o pune în buzunarul sutanei, se uită atent la ochii morți care îl fixează. Se apleacă și șoptește la urechea papei.

— Sanctitate, știu că mă auziți. Să știți că în vremuri nu foarte îndepărtate, când papii nu erau încă eviscerați înainte de a fi înmormântați, mulți dintre iluștrii voștri predecesori au murit sufocați în sicriu. Sfinția Voastră va avea șansa de a primi înainte vizita îmbălsămaților, care vă vor despica pentru a vă scoate măruntaiele. Mulțumiți-i lui Dumnezeu și renunțați la zbaterea asta inutilă. Căci se apropie ora la care Fumul Negru al Satanei se va înstăpâni din nou asupra lumii.

Văzând mâna lui Campini apropiindu-se de fața lui, suveranul pontif pricepu că totul s-a sfârșit. Și în timp ce pleoapele i se închideau ca un mormânt sub mâna interimarului, bătrânul slobozi un urlet prelung, tăcut, care îi muri pe buze.

68

Înaintând încet în subteranele templului aztec, părintele Carzo analizează ultimele fresce pe care torța lui reușește să le smulgă întunericului. Triburile care nu au primit focul sacru l-au furat de la olmeci. Apoi i-au luat pe olmeci în sclavie și i-au dus dincolo de marele fluviu pentru a-i pune să înalțe temple și așezări imense, întru gloria zeilor pădurii. Mai încolo, vede armatele urmărindu-i pe cei câțiva aleși care au reușit să scape. Cu inima bătându-i să-i iasă din piept, Carzo vede apele fluviului despicându-se, pentru a-i lăsa să treacă pe olmeci. În urma lor, valurile se închid, înghițindu-i pe urmăritori.

Fresca următoare. Ghidându-se după stele, olmecii rătăcesc prin junglă în căutarea pământului lor pierdut. Pe drum, șamanul care conduce tribul escaladează un vulcan. Ajuns în vârf, aceeași Lumină care revelase străbunilor săi focul îi dă niște tăblițe din lut ars acoperite cu semne extrem de vechi pe care Carzo nu izbutește să le descifreze. În spatele preotului care înaintează, intrarea în templu de-abia se mai zărește, un îndepărtat dreptunghi alb înghițit de tenebre.

Flacăra torței mângâie următoarea frescă. Olmecii au ajuns la pământul pierdut. Unde au ridicat cetăți minunate întru gloria zeului Luminii. S-au scurs câteva veacuri. Îmbătați de bogăție și orgoliu, s-au apucat să construiască o piramidă gigantică, pentru a sparge norii și a ajunge la soare. Și-au întors din nou fața de la Lumina care i-a plămădit, iar aceasta s-a stins. S-a întâmplat ceva, olmecii au trezit din amorțire ceva care a fășnit din junglă. Asta descriu ultimele fresce: răul cel mare care s-a abătut dintr-odată asupra cetăților olmece ridicate întru cinstirea Luminii. Așezări din aur și piatră, ale căror piramide s-au umplut de cadavre. Un rău imens, în fața căruia și curajul, și săgețile erau neputincioase. Femeile și copiii au început să fugă din orașe, luând calea junglei. Dar jungla era bolnavă, arborii erau acoperiți de același mucegai cenușiu. Sub flacăra lui Carzo, civilizația olmecă e pe cale să se stingă. Din ea nu mai rămâne nimic, doar mușchiul și lianele care invadează treptat orașele-fantomă.

Carzo încremenește în fața ultimului tablou, o frescă de un roșu sângerieu ce reprezintă o piramidă gigantică scăldată în flăcările asfințitului. În vârful edificiului se înălțau trei cruci de lemn pe care erau pironiți trei oameni ce își așteptau sfârșitul sub soarele necruțător. Pe cea din mijloc, un bărbat cu chipul schimonosit de ură contemplă mulțimea care îl huiduie. E un bărbat bărbos și foarte slab, a cărui piele albă contrastează puternic cu tenul celorlalți tovarăși de supliciu. Poartă pe frunte o coroană de spini; unul dintre ei i-a străpuns un ochi. *Doamne Iisuse Hristoase, în atotputernicia Ta, fie-ți milă de mine...*

Flacăra torței exorcistului scoate la lumină chipul lui Iisus răstignit pe o cruce în vârful unei piramide olmece. Un Hristos dat morții de către mulțime. Dar nu Hristosul Evangheliilor, nu păstorul cel blând, nu un Mesia plin de milă pentru rătăciții care îl asasinează, nu. Acest Iisus, această fiară care urlă se zbate pe cruce blestemând Cerul este Diavolul însuși. Flagelul olmecilor.

Lumina torței începe să pălească. Carzo abia dacă apucă să citească semnele pe care aztecii le-au gravat pe cruce în încercarea lor de a povesti omenirii cele întâmplate acolo, un fel de avertisment pentru generațiile viitoare. Focul, sângele și moartea, simbolurile blestemului veșnic.

Dedesubt, o dată: ziua a șaisprezecea a celui de-al 82-lea an al celui de-al șaptelea ciclu solar. Lui Carzo îi îngheață până și sufletul: fiecărui ciclu al calendarului aztec îi corespund patru sute de ani pământeste. Așadar, acel flagel al olmecilor a murit la 3 aprilie în anul 33 după datarea catolică. În aceeași zi ca și Iisus Hristos.

Carzo e gata să atingă obrazul crucificatului, când din străfundurile întunecate răsună același urlet care i-a albit părul părintelui Alameda. E Fiara care îl cheamă, e tot mai aproape.

Carzo își reia mersul. După câțiva metri, ajunge într-o cavernă săpată în inima muntelui. Torța abia mai pâlpâie. În depărtare se întrevide un cerc de lumânări a căror flacăra tremură în întuneric. În mijlocul acelei bariere luminoase, blestemăția care a fost odinioară Maluna îl privește apropiindu-se, cu licăriri de ură în priviri.

69

Biciuit de trombele de apă care se revarsă din ceruri, zborul United 554 cu destinația Denver se desprinde greoi de pe pistă și dispare în stratul dens de nori care acoperă statul Massachusetts. Vijelia biciuiește hublourile și face carlinga să geamă în timp ce avionul ia altitudine. Încleștată de mânerele

fotoliului, Parks tresare când se sting luminile în cabină, cufundând în penumbră fețele palide ale pasagerilor. Reactoarele urlă în furtună. Un fulger brăzdează întunericul pe partea dreaptă a aeronavei. Parks închide ochii și încearcă să se destindă, inspirând încet, pe nas. În cabină se simte un miros straniu, o duhoare îndepărtată de putred. Nu, o duhoare care se apropie de ea. Parks vrea să deschidă ochii, dar miasma o izbește-n nas. O mișcare în stânga ei. Încremenește. Lângă ea se așază ceva, ceva ce duhnește a mortăciune.

Încearcă din nou să deschidă ochii, dar pleoapele refuză să i se miște. Strânge din pumni cu toate puterile. *Nu vreau să știu ce e lângă mine. Doamne, fă ca blestemăția asta să dispară...*

Parks simte cum părul creaturii de lângă ea îi atinge umărul. Se întoarce și inima-i sare din piept când vede cadavru lui Rachel așezat pe fotoliul alăturat. Are capul plecat, iar părul încâlcit și plin de noroi îi acoperă fața. Un fulger sfâșie din nou cerul. Rachel înalță capul și se uită la Parks cu ochii ei găuriți. Dintre buzele arătării se desprinde o voce monstruoasă.

— Unde te duci, Marie?

Parks închide din nou ochii și încearcă din răputeri să se concentreze pentru a alunga viziunea. Simte mâna lui Rachel pe brațul ei, îi simte degetele apucând-o de încheietură. Duhoarea de cadavru îi învăluie chipul când Rachel se apleacă înspre ea. Buzele acelea în putrefacție sunt la câțiva centimetri de gura ei.

— Chiar crezi că am să te las de capul tău, dragă Marie?

Parks era pe punctul de a urla, când lumina zilei a năvălit brusc prin hublou. Boeingul 737 ieșise dintre nori. Deschide ochii și tresare văzând privirea azurie a unei stewardese fermecătoare aplecată deasupra ei.

— E totul în regulă, domnișoară?

— Poftim?

— Ați tipat.

Parfumul pe care îl degajă bluza fetei reușește să alunge din nările lui Parks duhoarea de cadavru. Trage de câteva ori în piept aerul acela înmiresmat și schițează un zâmbet.

— Am visat urât, atâta tot.

— Un vis urât? Mai curând un blestemat de coșmar, dragă Marie.

Parks încremenește când vede zâmbetul stewardesei care se lărgeste și lasă vederii un șir de colți ascuțiți. Închide ochii și alungă din nou viziunea. Când îi redeschide, zâmbetul și dinții fetei revin la normal. La fel și vocea ei.

— Sunteți sigură că totul e în regulă?

Marie încuviințează din cap. Se uită după stewardesa care se îndepărtează și, încercând să își potolească bătaile inimii, trage adânc în piept o gură de aer presurizat. Parcă niciodată nu au fost atât de puternice viziunile – ca și cum regiunea care le genera era pe punctul de a coloniza și celelalte zone cerebrale.

Obligată fiind să conștientizeze masa aceea vie care palpita în cutia ei craniană, Parks a sfârșit prin a-și vizualiza creierul ca pe o imensă planetă pustie, cu oaze de verdeață reprezentate de zonele în care neuronii sunt activi din naștere. Regiunea vorbirii, a comprehensiunii, aria coordonării și cea a echilibrului. Minuscule pete pierdute în mijlocul a miliarde de kilometri pătrați de deșert cerebral inert. Un fulger în mijlocul aridității: asta s-a întâmplat în ziua accidentului. Huruital tunetului care a însoțit zgomotul parbrizului ce i-a explodat în obraz. O străfulgerare luminoasă pe cer, apoi neantul.

Raportat la scara universului, micul arc electric care activa zona moartă din creierul lui Parks era un fulger lung de câteva zeci de kilometri, cu o energie considerabilă, care i-a lovit ariile deșertice ale minții. Din acel moment, Parks a căpătat convingerea că acea energie se propaga întotdeauna pe sub pielea scalpului, neuronii inactivi aprinzându-se unul după altul, ca un șir infinit de felinare în deșert. De aceea viziunile erau tot mai greu de controlat.

Aria cerebrală interzisă care-i comandă viziunile... Tânăra încearcă să scape de ghemul de spaimă care îi contractă stomacul. Ce se va fi aflând lângă acea primă zonă moartă? Cea care citește gândurile oamenilor, cea care rezolvă ecuații cu mii de necunoscute sau, cine știe, cea care mută clădirile din loc? Un început de migrenă îi încinge tâmplile.

Se întoarce către hublou. Botul avionului se înclină ușor, la altitudinea de croazieră. Pilotul reduce emisia de gaz, zgomotul reactoarelor devenind acum un șuierat ușor. Marie clipește des, orbită de cerul azuriu și de razele de soare care se reflectă în aripile aparatului. Plafonul de nori de sub avion e atât de gros, încât Parks are impresia că lumea a dispărut cu totul sub acea plapumă densă și albă.

Refuzând platoul cu care o îmbie stewardesa, Parks alege un măr și o sticlă cu apă minerală de pe tavă și se cufundă în dosarul pe care directorul FBI i l-a dat la aeroport. Două sute de pagini pline de note și autocolante. Suspină: Crossman nu alege niciodată cel mai ușor drum.

Primele pagini descriu asaltul FBI asupra criptei. Agentul special Browman a condus operațiunea. Un tip deloc blând sau, în orice caz, genul care nu era deloc dispus să își sacrifice un coleg de dragul somațiilor regulamentare.

Urmau câteva fotografii făcute imediat după atac. Într-una din ele, agentul special Browman se dă mare. Privește în obiectiv cu un picior pe cadavrul lui Caleb și cu pușca de atac săltată pe umăr. Până la urmă, un tâmpit, și Browman asta.

Paginile următoare. Lui Parks i se strânge inima când o vede pe Rachel ținută în cuie de băncuță. Cuiele au fost bătute atât de adânc, încât fuseseră nevoiți să taie lemnul din jurul membrelor pentru a o elibera. Marie închide ochii și aude țipetele femeii, zgomotul picioarelor ei goale prin mocirlă, suspinele ei de spaimă și strigătele ei de ajutor. Rămășițe de amintiri care se risipesc precum ceața sub razele soarelui.

Trece la alte fotografii, în care se descoperă pe sine pironită de cruce. Tocmai leșinase și, în timp ce echipa o elibera din cuie, legistul a pozat-o din toate unghiurile. Îngreșoșată, Parks se contemplă pe sine goală și dezarticulată pe bârna aceea, cu sângele curgându-i din articulațiile încheieturilor și ale gleznelor. Are neplăcuta senzație că se uită la pozele altcuiva. O victimă la fel de anonimă precum cele ale ucigașilor în serie cu care a avut de-a face de-a lungul carierei.

Pe laterale, lângă ea, cele patru dispărute din Hattiesburg par a contempla tenebrele. Sub lumina crudă a flash-urilor, fețele lor în putrefacție se văd mai degrabă albe. Patru fantome descărnate și mutilate. În centru ea, goală și plină de sânge.

Parks întoarce filele dosarului. Ultima parte este consacrată anchetei preliminare efectuate de agenții lui Crossman în timp ce ea se afla în spital. Micul apartament prăfuit închiriat de Mary-Jane Barko, la sosirea în Hattiesburg, cu valijoara și băsmăluța ei roșie pe cap. Camera pe care Sandy Clarks o plătitese în avans, la un hotel împruțit de la ieșirea din oraș. Rulota și camioneta rablagită cu care Patricia Gray se ducea în fiecare seară la muncă. Hambarul amenajat pe care bătrânul Clarence Biggs i l-a oferit lui Dorothy Braxton, cântărindu-i mai întâi – de asta era sigură! – fundul din spatele lentilelor fumurii ale ochelarilor.

Venind una după alta la Hattiesburg, cele patru dispărute erau pe urmele lui Caleb. Știind că se stabilise în Maine, femeile strângeau lațul în jurul lui. Dar de ce la Hattiesburg? De ce la service-ul *Texaco*? Pentru un Kentucky Fried Chicken colcăind de imbecili sau pentru o fabrică de hârtie? O asemenea motivație nu prea stătea în picioare. Dar dacă ucigașul alesese acea zonă cu păduri sălbatice și smârcuri tocmai pentru a le întinde o capcană celor care-l urmăreau? Asta trebuie să fi fost: dezgropând morții din cimitir, a lăsat suficiente indicii pentru a le atrage acolo pe cele patru femei. Și le masacrase, una după alta. Apoi o ucisese pe Rachel. Marie închise ochii. Pista din Hattiesburg se înfunda în mijlocul pădurii, odată cu urmele lui Caleb și ale celor patru crucificate. Va trebui să își continue cercetările în jurul pustnicilor. Să își potrivească pașii după cei ai ucigașului, să intre în pielea lui și să găsească ceea ce se prea poate ca victimele să fi găsit înainte de a ajunge la Hattiesburg. Ceva care le semnase condamnarea la moarte.

Din difuzoarele din cabină răzbate un semnal sonor. Vocea metalică a comandantului anunță că avionul survolează regiunea Marilor Lacuri. Ridicându-și privirea din dosar, Parks mușcă din măr și își lipește nasul de hublou. Stratul gros de nori a dispărut. Departe, sub aeronavă, distinge malul sudic al lacului Michigan și zgârie-norii din Chicago. Ia o înghițitură de apă minerală pentru a alunga gustul făinos al fructului ambalat în plastic și trece la paginile pe care Crossman a atașat rapoartele descoperite în camerele celor patru femei. Era vorba de vreo cincizeci de pagini despre ancheta internă declanșată de Vatican după valul de asasinat ale pustnicilor din Africa și Argentina, Brazilia și Mexic. Mănăstiri aflate în colțurile obscure ale lumii, unde Biserica își ascunsese manuscrisele secrete. Nu fortărețe ca în Europa sau Statele Unite, nu, ci simple mănăstiri din bușteni pierdute în adâncul junglei sau al savanei. Treizeci de bătrâne masacrate și crucificate. Caleb Rătăcitorul, așa îl numeau cele patru dispărute din Hattiesburg pe cel pe care îl urmăreau. A comis treizeci de crime în șase luni – o utilizare cu adevărat eficientă a timpului pentru un ucigaș în serie! Cu deosebirea că acel Caleb nu își alegea niciodată victimele la întâmplare. Căuta un manuscris pe care pustnicele îl ascunseseră în tainele mănăstirilor lor, un manuscris pe care trebuia să îl recupereze cu orice preț. Evanghelia după Satana.

Marie urmărește schimbul de mesaje dintre cele patru femei de-a lungul vânătorii lor. Primul anunț apăruse în urmă cu șase luni, în *Liberia Post* din Monrovia. Un chenar în mijlocul paginii de decese și nașteri.

*Dragele mele verișoare,
Bunica a murit în mod tragic la reședința ei de la Buchanan.
Prezență obligatorii pentru funeralii.
Cu drag,
Dorothy*

Dacă Braxton alesese să își dea anunțul într-o publicație africană, însemna că și celelalte călugărițe își derulau ancheta pe același continent. Cu excepția lui Mary-Jane Barko, pe care Sandy Clarks a anunțat-o dând un anunț în *Daily Telegraph*. Barko i-a răspuns în ziarul de a doua zi:

*Ajung în Buchanan cu zborul de la ora 13, care vine de la Londra.
Verișoara voastră, Mary-Jane.*

Parks citește rapoartele poliției liberiene pe care șeful FBI le-a atașat câteva pagini mai încolo. Fusese găsit cadavrul unei călugărițe bătrâne asasinată în mănăstirea ei din Buchanan, o pustnică, pretinsa bunică din mesajul publicat de Dorothy Braxton în cotidianul din Monrovia. Probabil că vânătoarea bărbatului se relansase. Ceea ce însemna că asasinatul de la Buchanan nu era primul din serie, iar cele patru dispărute trebuie să fi fost pe urmele lui Caleb înainte de a ajunge în Liberia.

Marie răsfoiește dosarul în căutarea unei crime anterioare uciderii pustnicei din Buchanan. Nimic. Ca și cum totul ar fi început acolo, pe plajele albe ale Liberiei. Apoi privirea i se oprește pe un anunț publicat cu două luni în urmă într-un cotidian din Cairns, un micuț oraș australian aflat între golful Carpentariei și Marea Barieră de Corali.

*Dragelor,
Bunicul s-a întors.
Veniți repede.
Mary-Jane*

„Bunicul s-a întors.” Prima crimă. Cea pe care o căuta. Lovitura care marca începutul vânătorii bărbatului. Febrilă, Parks deschide carnetelul pe care FBI-ul îl găsise în camera lui Barko: „Rătăcitorul s-a întors...”

Când dă peste această propoziție pe care călugărița o notase în grabă pe prima pagină a carnetelului, lui Marie i se strânge stomacul de groază. Scriitura lui Mary-Jane e înghesuită, aproape ilizibilă, ca și cum ar fi scrijelit cuvintele sub imperiul unei spaime teribile. Dar dincolo de spaima pe care o trădează, cuvintele dovedesc, înainte de toate, că primele crime au fost comise cu mult înaintea celor din Cairns sau Buchanan. Și că, asemenea lui Marie, cele patru călugărițe dispărute urmăreau de ani de zile reluarea seriei.

Parks răsfoiește carnetelul lui Mary-Jane Barko, unde sunt mângălite cuvinte fără noimă și fără legătură. Date, nume și adrese din diferitele orașe prin care îl urmărise pe bărbat. Respirația i se accelerează. Paginile următoare sunt acoperite cu desene însângerate. Bătrâne crucificate, morminte deschise și păduri de cruci. Mary-Jane Barko nu era tocmai zdravănă la cap – asemenea acelor agenți FBI care își pierd mințile când dau peste rezerva de cadavre a câte unui ucigaș în serie.

Când Marie ajunge la ultimele file, dă peste o frază pe care Barko o scrisese cu majuscule:

SE ÎNTOARCE.

SE ÎNTOARCE MEREU.

CREZI CĂ E MORT, DAR SE ÎNTOARCE.

Parks închide ochii. Da, asta e: în clipa în care scrisese acele cuvinte, călugărița era pe punctul de a-și pierde ultimul strop de vlagă.

După Liberia, vreme de trei săptămâni niciun semn de viață din partea celor patru călugărițe. Douăzeci și una de zile de tăcere, în care fiecare dintre ele a coborât către sud, urmând golful Guineei. Toate erau pe urmele lui Caleb.

Următorul anunț fusese publicat pe data de 7 august de către Sandy Clarks în paginile cotidianului național al Republicii Democratice Congo. Textul codat anunța că o bătrână pustnică de culoare fusese masacrată în mănăstirea ei de la Kinshasa. Celelalte trei veniseră chiar a doua zi și cercetaseră împreună chilia victimei. Dacă era să dea crezare dosarului, se pare că ucigașul Caleb ar fi reușit să pună mâna pe un extras din evanghelia după Satana pe care pustnicele ar fi reușit să îl copieze în Evul Mediu înainte de pierderea manuscrisului. Fragmentul conținea suficiente secrete pentru a justifica uciderea celor care îi asiguraseră paza de-a lungul veacurilor.

Parks întoarce pagina și dă peste mesajul pe care Sandy Clarks îl publicase o lună mai târziu în cotidianul sud-african *Mail & Guardian*. Ajunsese la țărmul Pacificului [sic!], în portul Durban, unde cerceta cartierele rău-famate din preajma docurilor. Găsise ceva. Anunțul, de altminteri foarte scurt, suna în felul următor:

*Dragi verișoare,
Mătușa Jenny grav bolnavă.
Addington Hospital, Durban.
Veniți urgent.*

Marie examinează în continuare raportul locotenentului Mike Douwey, de la poliția criminală a comitatului Durban. Funcționarul detalia spitalizarea de urgență a unei călugărițe bătrâne, o pustnică, găsită crucificată într-una din chiliile mănăstirii ei din provincia Kwazulu-Natal. O tânără care se dăduse drept nepoata victimei fusese cea care o descoperise. Verișoarele ei i se alăturaseră a doua zi, cele patru reunindu-se în camera muribundeii. După ce bătrâna își dăduse sufletul în zori, tinerele se făcuseră nevăzute. Dosarul fusese clasat din lipsă de probe. Parks suspină. Celelalte trei călugărițe nici nu-și mai dăduseră osteneala să răspundă mesajului presant al lui Sandy Clarks. Sosiseră în grabă, din Botswana, Namibia sau Mozambic, venind neîntârziat în ajutorul surorii lor care se părea că-l încolțise pe Caleb. Din păcate, ea ajunsese cu câteva secunde prea târziu, câteva secunde care costaseră viața unei alte pustnice.

Conform notelor găsite în apartamentele de la Hattiesburg ale dispărutelor, bătrâna crucificată și-ar fi venit în fire puțin înaintea zorilor. Apucase să îngaime că un călugăr a fost cel care a schingiuit-o, un călugăr care avea pe antebrate scarificările Hoților de Suflete. Mai spusese că porțile Iadului s-au deschis și armile Fiarei au început să împânzească lumea. Atunci, Mary-Jane Barko se aplecase deasupra nefericitei, întrebând-o dacă reușise Caleb să recupereze ceva din chilia ei. Acela fusese momentul în care bătrâna încercase să o sugrume. Celelalte trei femei se aruncaseră asupra ei pentru a o lega, dar bătrâna se zbatuse atât de tare, că tinerele îi simțiseră membrele fracturându-se literalmente în mâinile lor. După ce slobozise un răcnet cu un glas care nu era al ei, pustnica își dăduse ultima suflare.

Parks închide ochii. Numai tâmpenii. Pustnica trebuie să fi fost una din babele alea nebune care umplu azilele. În mod cert nu văzuse armile Satanei. Nu. *Nu se poate să fi văzut așa ceva.*

Marie se cufundă din nou în lectură. După Durban, cele patru călugărițe îl urmăresc pe Caleb de-a lungul coastelor Africii de Sud. O mie șase sute de kilometri până la Cape Town, timp în care au urmărit o fantomă a cărei urmă dispărea treptat, asemenea urmelor de pași pe nisip.

Pe 16 octombrie, călugărițele ajung la Cape Point, în extremitatea continentului african. Patru tinere tăcute și epuizate care și-au cufundat privirile în apele întunecate ale capului Bunei Speranțe, unde un cargou plin cu containere care tocmai părăsise golful False lupta din greu împotriva curenților.

Acolo pierduseră urma lui Caleb, la extremitatea continentului negru, exact în punctul în care spuma Atlanticului se întâlnea cu aceea a oceanului Indian, formând un unic și imens deșert rece și mișcător. Tot acolo cele patru călugărițe au înțeles că pierduseră bătălia.

Către sud, la patru mii de kilometri, se întindeau Antarctica și ghețurile ei eterne. Intre Africa și Antarctica – nimic; în imensitatea înghețată nu înflorea nicio insulă, nicio stâncă, nimic. La vest, alte opt mii de kilometri de ocean despărteau Africa de continentul sud-american. La est, același abis de apă până la țămurile Australiei. În ziua aceea, Mary-Jane Barko notase în carnețel:

În difuzoarele cabinei se anunță că avionul e pe punctul de a trece frontiera spre Nebraska și că temperatura e pe cale de a o lua razna, semn că deasupra munților Stâncoși începe o furtună de zăpadă. Parks ridică ochii din hârtii și își lipește nasul de hublou. La orizont se întinde un ocean nesfârșit de câmpuri verzi. Marie privește pelicula fină de gheață care se formează la suprafața plexiglasului și curăță puțin gemulețul. Din turbine este eliberat un jet puternic de condens, iar aripile aeronavei încep să sclipească în aerul înghețat. Marie ciulește urechile. Țiuitul reactoarelor e pe cale să-și schimbe intensitatea, pe măsură ce pilotul apelează la o tot mai mare cantitate de combustibil pentru a compensa greutatea gheții care se formează pe carlingă. Când își dă seama ce frig va trebui să îndure până va ajunge la blestemata de mănăstire pierdută în mijlocul Stâncoșilor, tânăra îl înjură zdravăn în gând pe Crossman. Mai mult nu poate face, așa că reia lectura dosarului.

După Durban, niciun semn de viață în niciunul dintre marile cotidiane ale planetei. Și, conform însemnărilor din carnețelul lui Mary-Jane Barko, vânătoarea bărbatului pare a se fi oprit acolo, la extremitatea Africii. Ochii lui Parks încep să se mărească de uimire când, câteva pagini mai încolo, dă peste un raport al poliției maritime sud-africane. Incoerent, documentul povestește cu lux de amănunte mai multe fenomene stranii care se petrecuseră în largul insulelor Tristan da Cunha, un arhipelag pierdut în mijlocul Atlanticului, la mai bine de două mii cinci sute de kilometri de coastele africane, în noaptea de 27 spre 28 octombrie, adică la o săptămână și jumătate după ce călugărițele pierduseră urma lui Caleb.

După ce recepționase un mesaj S.O.S. Din partea lui *Melchior*, o navă de transport care se îndrepta spre Argentina, după o escală la Cape Town, pachebotul *Sea Star* se abătuse de la rută în plină noapte, dând curs semnalului. Raportul preciza că, la vederea lui *Melchior*, *Sea Star* își oprise motoarele; botul transportorului lovea valurile, semn că ambarcațiunea era în derivă.

Marinarii de pe *Sea Star* urcaseră la bord: punțile erau pustii. Apoi o voce albă îi anunțase prin radio că mochetele din dotarea navei erau pline de sânge, că existau numeroase indicii de luptă, urme de gloanțe atât în pereți, cât și în ușile cabinelor. Ceva mai încolo, marinarii de pe *Sea Star* dăduseră peste patru cadavre cumplit mutilate, dezmembrate într-un mod de neînțeles. Își continuaseră cercetările până la pasarelă, acolo unde supraviețuitorii de pe *Melchior* își găsiseră refugiu înainte ca blestemăția să pună mâna pe ei.

Cum fusese sesizată lipsa unei bărci de salvare, căpitanul de pe *Sea Star* măturase oceanul cu proiectoarele lui puternice. Zadarnic. După ce anunțase poliția maritimă sud-africană, *Sea Star* își continuase drumul spre vest, revenind pe ruta inițială.

Parks întoarce cu febrilitate paginile raportului lui Crossman, pentru a găsi datele care o interesau. După Durban, urmaseră două luni de tăcere și apoi Patricia Gray publicase un nou anunț în cotidianul *La Nacion*, din Buenos Aires. Vânătoarea bărbatului era relansată. Marie se întoarce în urmă cu câteva file și caută portul de destinație al lui *Sea Star*: Punta Arenas, un port din Țara de Foc situat la extremitatea continentului sud-american. Închide ochii, încercând să se opună vertijului care pune stăpânire pe ea. Caleb a părăsit Cape Town la bordul cargoului *Melchior*, același transportor pe care îl văzuseră călugărițele luptând împotriva curentului când contemplau apele sumbre de la extremitatea sudică a Africii. Probabil că se ascunsese în cală. În timp ce cargoul se apropia de arhipelagul Tristan da Cunha, probabil că vreun marinar îl va fi descoperit ascuns acolo, iar Caleb masacrare echipajul. Va fi zărit pesemne luminile lui *Sea Star* prin ferestrele sparte ale pasarelei, acolo unde îi încolțise pe puținii supraviețuitori de pe *Melchior*. Dezlegase o șalupă și se aruncase în mare, înotând din răsuputeri să scape de etrava pachebotului care se apropia. Apoi se va fi cățărat pe furiș la bordul lui *Sea Star*, unde stătuse ascuns până ce nava ajunsese la destinație.

Pe *Sea Star*, deasupra lui Caleb, dormeau sute de turiști. Parks simte o gheară în gât când se gândește ce s-ar fi putut întâmpla dacă vreun marinar de pe pachebot ar fi avut ghinionul de a trezi Fiara.

După ce aflaseră despre masacrul de pe *Melchior*, cele patru călugărițe se îndreptaseră spre extremitatea sudică a statului Chile. Aterizaseră pe aeroportul Carlos Ibanez de Punta Arenas cu câteva

ore înainte de sosirea lui *Sea Star*. Se duseseră în port și pândiseră din depărtare fumul pachebotului. Dorothy Braxton observase prima vasul care urca încet în apele albe ale strâmtorii Magelan.

Călugărițele își ațintiseră binoclurile către punțile exterioare, acolo unde se îngământădeau sute de pasageri. Îi analizaseră îndelung, apoi își continuaseră observațiile în timp ce aceștia coborau pe pasarelele desfășurate de marinari. Nici cea mai mică urmă de Caleb.

Cele patru călugărițe așteptaseră lăsarea întunericii pentru a se putea furișa la bordul lui *Sea Star*; la lumina lanternelor, cercetaseră temeinic calele. Găsiseră ascunzătoarea lui Caleb în conducta de climatizare de sub linia de plutire. Așa făceau de luni de zile: se luau după moartea și dezolarea pe care le lăsa în urma lui. Cadavre de șobolani, insecte și muște moarte. Dar de astă dată un alt indiciu le-a atras atenția: cuibărit în tenebre vreme de șaisprezece zile cât durase traversarea, Caleb a scrijelit pe peretele conductei o pădure de cruci și un ocean de chipuri urlând în furtună. Corul sufletelor damnate. Deasupra acelei fresce, a adăugat o inscripție latină pe care femeile au fotografiat-o: *Ad majorem Satanae Gloriam*. „Întru slava Satanei.”

Apoi, călugărițele cercetaseră labirintul sistemului de ventilație până în sala mașinilor. Zadarnic. Caleb sărise de pe puntea pachebotului la ceva distanță de coastă, dar lăsase în urmă suficiente indicii pentru ca vânătoarea să se poată relua.

Parks se întoarce la anunțul publicat de Patricia Gray în cotidianul *La Nation* din Buenos Aires, pe data de 16 noiembrie, la câteva zile de la acostarea lui *Sea Star*.

*Dragelor,
Mătușa Martha a murit.
Veniți cât puteți de repede.*

Încă o pustnică crucificată în mănăstirea ei. Și niciun indiciu despre conținutul evangheliei pe care Caleb o căuta masacrând toate acele femei.

Următoarele anunțuri apăruseră la intervale regulate în mai multe cotidiane sud-americane: *Gloho* din Sao Paulo, Brazilia, *Ultima Hora* din Asuncion, Paraguay, și *La Razon* din Santa Cruz, Bolivia. Apoi ucigașul pare a fi urcat prin nord spre Ecuator, așa cum atestă anunțul apărut în noiembrie în cotidianul *La Republica* din Lima, Peru. Un altul apare în *La Patria* din Cartagena.

Parks răsfoiește rapoartele poliției columbiene asupra morții extrem de ciudate a maicii Esperanza, stareța pustnicilor din Cartagena. Simte cum i se usucă brusc gura când dă peste fotografiile de la locul crimei. Caleb se dezlănțuise în asemenea hal, încât doar câteva tendoane o mai țineau de cruce pe nefericita călugăriță. Ea nu fusese doar crucificată și pângărită, ci și schingiuită până la moarte. Ca și cum ucigașul ar fi vrut să îi smulgă toate informațiile pe care le deținea. Ceva ce nu știa niciuna din celelalte pustnice ucise.

Marie parcurge acum notele lui Crossman asupra acelei ultime crime. Ca și celelalte pustnice ucise, maica Esperanza era bibliotecara mănăstirii. Era cea care deținea cheile încăperilor fortificate în care ordinul păstra cele mai periculoase manuscrise: bibliotecile interzise.

Parks își continuă lectura. După Cartagena, crimele au continuat în Mexic, apoi în Statele Unite. Congregația Corpus Christi din Texas, congreagația Phoenix din Arizona. Ultima crimă a fost comisă în Colorado, într-o mănăstire-fortăreață pierdută în mijlocul munților Stâncoși. Acolo cele patru hăitașe fuseseră cât pe ce să pună mâna pe Caleb.

Câteva zile mai târziu, îi regăsiseră urma la Hattiesburg, acolo unde debarcaseră una după alta, în încercarea lor de a pune o dată pentru totdeauna capăt nebuniei dezlănțuite a ucigașului. În împrejurimi nu se afla nicio mănăstire de pustnice, doar smârcuri otrăvitoare și păduri cât vezi cu ochii.

Pentru a le atrage pe cele patru în asemenea locuri puțin umblate, Caleb se apucase să dezgroape morții de prin cimitirele izolate și să îngământădească acele cadavre în cripta din mijlocul pădurii Oxborne. Profanările ținuseră prima pagină a ziarelor locale, apoi știrea fusese preluată de cotidianele naționale. Cele patru femei dăduseră de el citind presa. Parks își lasă capul pe spătarul fotoliului. Da, așa intraseră cele patru dispărute din Hattiesburg exact în gura lupului.

Ulterior, hainele lor fuseseră găsite la liziera pădurii. Dar ceva nu se lega: de ce își asumase Caleb acel risc? De ce nu se volatilizase pur și simplu după ce își masacră hăitașele? De ce? Poate doar pentru a o atrage pe ea, pentru ca ea să ia urma lui Rachel și să descopere morții din criptă. Da, sigur, dar cu ce scop? Marie nu mai înțelege nimic. Epuizată, închide ochii și ascultă șuieratul reactoarelor. Difuzoarele pâraie. Abia dacă aude vocea comandantului care anunță o zonă cu turbulențe. Marie Parks cade într-un somn adânc, fără vise.

Igarape do Jamanacari, un afluent al Rio Negro, în pădurea amazoniană

Bărbatul care doarme simte lucirea îndepărtată a soarelui mângâindu-i pleoapele. Piroga înaintează pe sub un strat dens de ramuri printre care abia de se strecoară razele soarelui. Pete luminoase alternează cu vaste conuri de umbră. Ambarcațiunea înaintează pe suprafața măloasă a unui *igarape*, un curs lent de apă care șerpuiește pe sub hățişul de arbori.

Bărbatul care doarme simte mirosul vâslașilor de lângă el. Adierile înțepătoare de sudoare care vin dinspre subsuorile lor se combină cu miasma de pământ reavăn și mlaștină. În afară de clipocitul vâslelor și de răsuflarea regulată a vâslașilor, jungla pare tăcută. Niciun strigăt de maimuță, niciun tril de pasăre. Au revenit în schimb insectele, iar zumzăitul lor furios umple din nou pădurea.

Adăpostit în spatele zidului pleoapelor, cel care doarme simte norii de țânțari care i se așază pe brațele și picioarele goale. Gâtul îi e ars de o sete cumplită. Miliarde de stropi îi ies din trup și se scurg pe piele. Ascultă murmurul râului sub fundul pirogii, ramurile care se lovesc de cocă și vârtejul pe care vâslele îl sapă în apa călâie. Încearcă să miște brațele și devine dintr-odată conștient de oboseală, de acea epuizare care i-a năpădit trupul și de tenebrele care i-au invadat sufletul.

Are impresia că a fost inconștient veacuri de-a rândul. Încearcă să-și adune amintirile, dar memoria lui e goală. Sau, mai bine spus, rămășițele pe care le mai conține nu mai îi sunt accesibile, ca și cum ar fi obturate de ceva. O reminiscență neagră și groasă, fără imagini, fără mirosuri sau sunete, ca o călimară cu cerneală vărsată pe masă. Sau ca un strat de ciment proaspăt peste o frescă veche. Cel care doarme tresare. *O frescă veche...*

Cu febrilitate, începe să zgredene stratul care îi acoperă amintirile. Ca un arheolog, ciocănește în placa de ciment, o taie și o îndepărtează, sfârșind prin a întrezări sub ea frescele roșii și albastre ale unui altar subteran, luminate de flacăra torței. Gata, cel care doarme își amintește. Îi tremură pleoapele. Mâinile i se încheștează, unghiile zgârie fundul pirogii. Primii olmeci, paradisul pierdut și arhanghelul Gabriel aducând focul tribului celor aleși. Urcă pe firul timpului și încremenește în fața ultimei fresce. Trei cruci în vârful piramidei olmece. Simte cum îl cuprinde teama. Se fixează asupra amintirii aceluia Hristos care privește mulțimea, care se zbate pe cruce, blestemând gloata. Flagelul olmecilor.

— Oh, Doamne, da, îmi amintesc...

Clipocitul vâslelor se estompează, piroga încetinește. Un chip bărbos și epuizat se apleacă asupra celui care doarme. Vorbește cu un accent groaznic, un amestec de portugheză, germană și dialectele indienilor din bazinul Orinoco.

— Bine ai revenit printre cei vii, părinte Carzo. Ne-am rugat mult pentru mântuirea sufletului tău în vreme ce te luptai cu tenebrele.

— Cine ești?

— Pastorul Gerhard Steiner. Conduc misiunea protestantă de la San Jose de Constenza. Vânătorii te-au găsit rătăcind prin junglă și un elicopter al armatei braziliene te-a adus direct la mine.

— Unde suntem?

— Acum coborâm pe brațul Jamanacari către Rio Negro. Suntem aproape de Manaus.

Carzo îl înșfacă pe Steiner de mânecă.

— Yanomani. Trebuie să îi ajutăm.

Chipul bronzat al pastorului pâli.

— Armata a trimis o patrulă către Sao Joachim. Am interceptat raportul lor radio. Nu au rămas decât cadavre. Răul cel mare... a înghițit totul. Și acum se răspândește în inima pădurii, înaintea către delta Amazonului.

— Și părintele Alameda?

Fruntea pastorului se întunecă.

— Ar trebui să te odihnești acum.

— Steiner, spune-mi ce s-a întâmplat cu Alameda!

— I-am găsit cadavrul spânzurat de o creangă. Furnicile roșii îi devoraseră fața.

— Doamne...

— Ce s-a întâmplat, părinte Carzo? Ce blestemăție au deșteptat indienii Yanomani în inima pădurii?

Carzo închide ochii. Caută alte amintiri prin cotloanele memoriei sale. Fresca... Hristosul cu ochii

încărcați de ură... Torța care fumegă și se stinge. Apoi el, care înaintează până la caverna deschisă în măruntaiele muntelui. Un cerc de lumânări. Ceva care stă în picioare în mijlocul lumânărilor... Ceva care...

— Părinte Carzo, îți amintești ce s-a întâmplat?

— Nu știu... nu mai știu...

— Încearcă, părinte. Te conjur!

Carzo se concentrează. Flacăra tremurătoare a lumânărilor. O duhoare de fiară și de pucioasă. Blestemăția care fusese odinioară Maluna stă în picioare în mijlocul cercului de lumină. Carzo se cutremură, simțind întunecimea acestei forțe malefice aspirându-i sufletul. Agonia sufletului și moartea lui Dumnezeu. Și Carzo înțelege că toată credința lui nu se poate opune acelei întunecimi. Pășește în cercul de lumină, stă în picioare în fața creaturii și respiră duhoarea cumplită care-i iese pe gură. Ultimul lucru pe care și-l amintește e toropeala stranie care l-a cuprins. Apoi picioarele l-au lăsat și a căzut în genunchi în fața creaturii. Ce s-a întâmplat după aceea s-a șters pe vecie din memoria lui. I-au rămas doar fragmente de imagini, câteva sunete și mirosuri.

Carzo simte apa învolburându-se sub fundul pirogii. Un curent viu, rapid, capricios. Deasupra, cerul de ramuri se risipește pe măsură ce apele fluviului se îndepărtează. Piroga iese din apele greoaie și măloase ale brațului Igarape și intră în unda rapidă a lui Rio Negro. În față se aude un strigăt. Epuizat, Carzo se ridică și privește în direcția indicată de indigenul Maturacas. Prin ceața care se ridică încet, zărește un chei din lemn și câteva colibe înălțate pe piloni. Dincolo de ele, un port în care cargouri vechi cu flancurile ruginite își așteaptă încărcătura de cauciuc. Și mai departe, în zare, se observă domurile din centrul orașului și săgeata catedralei iezuite Nossa Senora da Imaculada Conceicao.

— Manaus! Manaus! striga indianul bătând din palme.

Carzo s-a lungit din nou pe fundul pirogii și a închis ochii.

76

Denver, aeroportul internațional Stapelton

Lui Parks îi ies aburi din gură de cum iese pe ușa avionului. Gerul îi mușcă fața. Primii fulgi de nea dansează în aerul înghețat.

La ghișeul Informații al terminalului, Parks scoate cartea de credit dată de Crossman și închiriază un Cadillac Escalade, un monstru de trei tone echipat cu pneuri late. Ideal pentru străzile înzăpezite din Colorado. Iese din clopotul de sticlă al aeroportului și ajunge în parcare unde sunt aliniate zeci de limuzine și de jeepuri.

Odată instalată la volanul Cadillacului, învârte cheia în contact. Un zumzăit năvălește în habitacul, în timp ce cutia electronică reglează automat înălțimea pedalelor, poziția scaunelor și retrovizoarele. Își pune centura și demarează cu motorul de 6 litri V8. Manevrând cu atenție mașina, iese din aeroport pe bulevardul Pena, apoi o ia pe Interstatala 70, spre Denver.

Marie îi zâmbește puștoaicei ce se strâmbă la ea prin geamul din spate al unei Toyota. Apoi o ia drept înainte și fixează limitatorul de viteză la optzeci de kilometri. Piscurile din Colorado se înalță în zare. Își înăbușă un câscat și deschide radioul. Butonul e fixat pe KOA, un post de știri non-stop. Vocea guturală a prezentatorului buletinului meteo invadează habitacul:

„Tocmai am primit o avertizare de la stația KFBC din Chayenne. Ni s-a semnalat că furtuna a ajuns în partea de nord a Wyoming și în Yellowstone; la poalele munților Bighorn stratul de zăpadă măsoară deja patruzeci de centimetri. Ținând cont de forța și intensitatea vântului, depresiunea atmosferică va atinge munții Laramie și frontiera statului Colorado în mai puțin de patru ore. Se va îndrepta apoi spre Boulder și Denver, blocând trecătorile și drumurile forestiere.”

Prezentatorul își încheie buletinul cu obișnuitele recomandări. Marie închide radioul. Un răgaz de patru ore. Exact cât îi trebuie ca să treacă pe la biroul FBI și să ajungă la mănăstirea pustnicilor de la Holy Cross. Dar nu îndeajuns ca să se și poată întoarce. Ceea ce însemna că va trebui să aștepte acolo sfârșitul furtunii; adică va rămâne blocată la două mii cinci sute de metri altitudine, în mijlocul unei congregații care trăiește tot ca în Evul Mediu și a cărei ocupație de bază e studierea lucrărilor sataniste. De aici până la faptul că bătrânele vrăjitoare își vor fi pierdut probabil mințile, obligate fiind să citească toate acele orori, nu era decât un pas. Cu o ușoară strângere de inimă, Parks își și imaginează o știre în *Holy Cross News*:

Masacru la mănăstire: după furtuna puternică ce s-a abătut asupra regiunii timp de mai multe zile, poliția din Holy Cross a găsit rămășițele lui Marie Megan Parks, psiholog criminalist al FBI, specializată în urmărirea ucigașilor în serie. Primele rezultate ale anchetei ne fac să credem că, după ce a cerut găzduire călugărițelor de la Holy Cross, tânăra femeie a fost devorată de vie în cursul unei ședințe de exorcism care, după toate aparențele, s-a încheiat prost.

— Gata cu tâmpeniile, Marie...

Ca să își dea curaj, a pronunțat aceste cuvinte cu voce tare, dar timbrul ei răgușit a făcut-o să tresară. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare de interior, pentru a se asigura că scaunele din spate sunt goale. Se destinde și își concentrează din nou atenția asupra drumului.

Dacă se gândește bine, nu atât pustnicele o îngrijorează. Și nici gândul de a petrece o noapte sau două în munți. Nu, ceea ce o înspăimântă e certitudinea că ucigașul Caleb nu e mort și spiritul lui o urmărește. E un sentiment asemănător celui pe care l-am simțit cu toții măcar o dată în viață când, mergând noaptea printr-o parcare pustie, ne-a cuprins dintr-odată o spaimă teribilă, aparent fără motiv. Ne întoarcem, dar în spate nu e nimeni. O teamă inexplicabilă ne îngheață inima, e răsuflarea morților furioși, curenții pe care îi produc când bânuie prin tenebre. Asta simte Parks de când a plecat din Boston: răsuflarea lui Caleb. În afara flash-urilor în care ia locul victimelor ucigașilor în serie, uneori are viziuni chiar mai greu de crezut, viziuni despre care nu a vorbit nimănui, niciodată, nici măcar doctorului din California, care i-a diagnosticat sindromul mediumnic reacționai. De când a ieșit din comă a început să vadă morți.

77

Manaus. Piroga a ieșit din apele lui Rio Negro și a luat-o pe unul dintre brațele care se înfundă în oraș. Acostează la un chei plutitor la care sunt legate bărcile-hamac, a căror cocă mângâie ambarcațiunile cu fund plat ale pescarilor de piranha. Părintele Carzo își înalță privirea către debarcader. Valuri, valuri de brumă năvălesc peste oraș.

— Răul se răspândește.

Se întoarce spre pastorul care stă în picioare în mijlocul ambarcațiunii. Cu pălăria lui de paie și cu obrazul pe jumătate ros de barbă, Steiner seamănă cu un nebun evadat din ocnă. După ce acceptă amuleta pe care unul dintre indienii Maturacas i-o atârna de gât, exorcistul se îndepărtează în direcția catedralei Nossa Senhora da Imaculada Conceicao, ale cărei clopotnițe se conturează în zare. Acolo va găsi sfat și adăpost la părintele Jacomino, un fin cunoscător al celui Viclean și al hățișurilor sufletului omenesc.

În bătrânul oraș în care răsuflarea arzătoare a pădurii se amestecă mereu cu ceața de pe Rio, căldura era atât de apăsătoare și sufocantă, încât sandalele preotului se afundă în asfaltul topit. Rasa îi e udă leocă de transpirație și pe dinaintea ochilor îi joacă scântei. Pe măsură ce se apropie de catedrală, are senzația că lumina e pe cale să se schimbe. Pe cerul lăptos, soarele pare a-și fi pierdut strălucirea. Un soare rece.

Carzo grăbește pasul. Silueta catedralei e tot mai impunătoare. Dintr-odată, devine conștient de liniștea care s-a lăsat asupra orașului, o liniște plămădită din adieri de vânt și punctată ici și colo de lătrături de câine și obloane izbite. Era ca și cum inima cetății amazoniene ar fi încetat să mai bată. Apoi își dădu seama că strada pe care urcă e pustie, iar prăvăliile au obloanele trase. Pe trotuare, cărucioarele vânzătorilor de condimente păreau abandonate. Prin fața preotului nu mai trec decât vreo câteva metise bătrâne în zdrențe care trag după ele puradei pe jumătate dezbrăcați. Carzo o prinde pe una de mânecă și o întreabă ce se întâmplă.

Bătrâna arată spre cer și îi spune șuierat că se apropie furtuna. Apoi, zărind crucea care ieșise de sub rasă, cade în genunchi și îi sărută mâna. Preotul simte lacrimile metisei lunecându-i pe piele. Pare înspăimântată.

— O Diablo! O Diablo entrou na igreja!

„Diavolul a intrat în biserică.” Asta repeta metisa, tot sărutând mâna preotului cu buzele tremurânde. Carzo urmărește din priviri direcția pe care i-o indică femeia și i se face părul măciucă. Scările și piațeta din fața catedralei au dispărut sub o mare de păsări. Acea armată de ciocuri și pene multicolore pare a păzi intrarea în edificiu. Păsări colibri și nenumărați papagali zburau razant cu solul și urcau apoi spre biserică stârnind curenți de aer, ca și cum ar fi ascultat comenzile unei voci care le ordona să bareze accesul în catedrală. Un vânt rece îngheață stropii de sudoare de pe fruntea lui Carzo.

Se pregătea să își urmeze calea, când mâna bătrânei îi strânge degetele cu o forță surprinzătoare. Se strâmbă și încearcă să se smulgă din acea strânsoare, dar nu reușește. Își înfinge mâna în părul bătrânei,

care își înalță fruntea. Are ochii albi, iar obrazul ridat s-a lăsat ca o mască de ceară încălzită de o flacăra. O voce moartă răzbate prin buzele înțepenite:

— Nu intra aici, Carzo. Ți-am spus să nu te amesteci în asta. Ți-am spus să nu îmi stai în cale. Dar nu m-ai ascultat.

Carzo tresare, recunoscând vocea pe care o mai auzise la San Francisco, în receptor. Metisei îi recade capul în piept. Lasă mâna preotului și rămâne ingenunchată în mijlocul străzii.

Strângând în pumn amuleta și invocând zeii pădurii, exorcistul înaintează către masa densă de păsări care strâng rândurile, piuind furioase. Papagalii bat din aripi la câțiva centimetri de obrazul lui. Când pune piciorul pe prima treaptă, piuitul se oprește brusc. Cerul de deasupra catedralei s-a întunecat, iar vântul care mătură acum piața ridică vârtejuri de praf.

Carzo examinează fațada catedralei. Bătând cu furie din aripi pentru a se menține în echilibru, zburătoarele au invadat turnurile și streșinile, acoperișurile, împrăștiindu-și suratele rămase în piață cu o ploaie de găinaț. Se pregătea să pășească pe a doua treaptă, când bătaia clopotului catedralei a ridicat un nor de porumbei care și-au luat zborul din clopotniță.

Carzo urcă încet ultimele trepte. Pe măsură ce înaintează, păsările se dau la o parte, pentru ca în spatele lui să strângă iar rândurile. Preotul pășește pe această cărare vie și mișcătoare. Stropi mari de găinaț îi picură pe umeri, pe față, în păr. Se șterge iar și iar cu mâneca rasei.

78

Marie Parks a început să vadă morți la câteva zile după ce a ieșit din comă. Totul a pornit de la bătrâna Hazel, care ocupa rezerva 789, de la capătul coridorului. Parks s-a oprit în prag și a aruncat o privire prin ușa întredeschisă. Bătrâna era ținută în pat, cu tuburi legate de brațele și de pieptul ei descărnate. Alături, un aparat o ajuta să respire, expediind în plămânii făcuți terci de patruzeci de ani de tutun câțiva centilitri de oxigen, al căror contact arzător îi declanșa accese înspăimântătoare de tuse. Suferea de carcinom epidermoid, un nume caraghios pentru o nenorocită de tumoare de mărimea unei mingi de golf care își întinsese tentaculele metastazelor prin tot corpul, declanșând alte și alte cancere. Bătrâna Hazel era în fază terminală.

Cu ochii larg deschiși, încărcăți de durere și tristețe, Hazel i-a făcut atunci un semn cu mâna și Parks a intrat pe vârfuri. Camera mirosea a formol. Pe un alt pat, o muribundă gema cu un tub înfipt în gât, care îi aspira secrețiile ce-i înecau plămânii. Marie s-a apropiat de bătrâna Hazel. Avea niște ochi atât de buni și de generoși, încât tânăra s-a așezat pe marginea patului și a cuprins în palme mâinile muribunde. Dintr-odată, și-a simțit articulațiile trosnind sub apăsare; un rictus plin de ură a schimonosit buzele lui Hazel, iar din canula fixată în gâtul bătrânei a ieșit o voce metalică:

— Cine ești tu, curvă nenorocită, de vii așa să te uiți la mine? Nu trebuia să mă vezi! Mă auzi? Nu trebuia să mă vezi!

Parks s-a luptat din răputeri să scape din strânsoarea pumnului nebunei. Apoi, deodată, Hazel i-a dat drumul și Parks a fugit.

Pe coridor, a nimerit direct în brațele unei infirmiere. Printre suspine, i-a spus că bătrâna nebună din 789 a vrut să o omoare.

— Care bătrână nebună?

— Hazel. Așa scrie pe foaia de observație.

A urmat un moment de tăcere, în răstimpul căruia Marie a simțit cum infirmierei i se accelerează pulsul.

— Martha Hazel din camera 789?

— Da.

— Am să chem un doctor să îți prescrie un calmant, draga mea. Până atunci, trebuie să te odihnești.

Parks s-a smuls din brațele infirmierei.

— Dar, pentru Dumnezeu, ți-am spus că a încercat să mă omoare.

— Imposibil!

— De ce?

— Pentru că a murit acum o săptămână, scumpa mea.

Marie a scuturat vehement din cap. Apoi a înșfăcat-o pe infirmieră de mână și a târât-o în camera bătrânei.

Când a năvălit în rezervă, Hazel stătea crăcănată în pat, iar sânii fleșcăiți și tufa încălțită de sub pânțele se amestecau între coapsele descărnate. Între degetele pătate de nicotină ținea o țigară; un firicel

de fum ieșea din canulă ori de câte ori trăgea din chiștoc. Îngrozită, Marie a încremenit. Îndreptând degetul spre arătare, reușise să articuleze:

— Ce ți-am spus! Ea e cea care a încercat să mă omoare!

Dar infirmiera se putea uita mult și bine în direcția indicată de Marie, patul lui Hazel era gol, aparatul care o ajutase să respire fusese dus în magazia spitalului, iar patul fusese acoperit cu o husă groasă de plastic. Infirmiera a cuprins-o pe Marie pe după umăr.

— Gata, draga mea, nu are rost să îți faci singură rău. Nu e nimeni în patul acela. E moartă și îngropată, crede-mă. De o săptămână.

Auzind cu greu vocea infirmierei, Marie și-a ascuns la spate urmele vinete de pe încheieturi. Apoi a privit fix la Martha Hazel, care o cerceta prin perdeaua de fum. Vocea metalică s-a înălțat din nou din laringofon.

— Nu te mai osteni în van, dragă Marie, vaca aia grasă nu mă poate nici vedea, nici auzi. Tu în schimb, tocmai ce te-ai întors din morți. Ți-ai lăsat urmele acolo, jos. De aceea mă vezi. Dar și eu te văd, curvă nenorocită. Te văd destul de vag, dar te văd.

O tuse zdravănă a frânt-o în două pe bătrână și un firicel de sânge a început să i se prelingă pe bărbie și pe gât.

— La dracu', e groaznic, chiștoacele astea nu mai au niciun gust, iar tusea mă chinuiește chiar și-n moarte. Tu ce crezi?

Când Hazel zâmbi larg, scoțând la iveală un șir de colți ascuțiți, Parks se prăbuși în brațele infirmierei.

Apăsând până la podea pedala de frână pentru a permite unei camionete să o depășească, Marie se cutremură gândindu-se la bătrâna Martha Hazel: primul ei mort. De atunci i-au ieșit în cale atât de mulți! Morți bântuind pe străzi, morți încremeniți pe terasele cafenelelor, copii putreziți jucând șotron și sărind coarda prin curțile școlilor, bătrâni rătăcind prin cimitire și femei descompuse în rochiile lor de odinioară sorbind din cupe prăfuite în mijlocul mesenilor din restaurantele de lux. Morți fără odihnă, care nu își aflaseră calea de trecere către lumea de dincolo.

Tânăra părăsește Interstatala 70 și o ia pe Colfax Avenue până la Grădina Zoologică din Denver; fulgii de nea încep să acopere peluzele. Se întoarce apoi pe Stout Street, pe care urcă până la intersecția Brighton, unde o mașină de teren are minunata inspirație de a-i ceda un loc dublu în parcare plină-ochi din fața birourilor FBI. Scoate cheia din contact și se uită la ceas: ora 17.00.

79

Împingând poarta grea a catedralei, părintele Carzo e învăluit de un miros greu de rezină și carne arsă. Nori de fum de tămâie plutesc prin aer și zeci de lumânări de toate mărimile sclipesc în ceața parfumată. În afara acelor pâlpâiri gălbui, catedrala e cufundată într-o beznă străpunsă doar pe alocuri de câte o rază îndepărtată de lumină strecurată prin vitralii.

Exorcistul încremenește. În nări îi pătrunde un miros dulceag și pătrunzător de violete. Mirosul Diavolului. Carzo rămâne un moment nemișcat, în pragul porții. Pentru un credincios oarecare, acele mirosuri nu au nicio semnificație, dar pentru un exorcist, da. Tămâia Domnului împotriva duhului dulcege a Diavolului. Părintele Jacomino și iezuiții lui au permis accesul unei blestemății în catedrală.

Carzo aspiră un damf de parfum pe care îl analizează cu atenție. Scoate un suspin de ușurare. Tămâia și fumul de lumânare arsă acoperă duhoarea de violete și carne arsă, dar nu întru totul. Iezuiții au câștigat prima rundă. Dar dacă duhurile malefice rezistă parfumului de rezină sfântă, înseamnă că Fiara e încă aici, rănită, dar nu înfrântă.

Carzo înaintează încet către cor, ascultându-și ecoul pașilor răsunând sub cupolă. Băncile și scăunelele pentru rugăciune aflate de o parte și de alta a culoarului principal au fost sparte. Așchiile de lemn și pernițele din catifea împrăștiute prin toate părțile demonstrează că au fost ridicate în aer de o forță uriașă și aruncate apoi de la înălțime.

Auzind foșnet de hârtie sub tălpi, Carzo își pleacă privirea. Poze sfinte și pagini rupte din cărți de rugăciune sunt împrăștiute pe podea. Observă și sute de bobite de merișor risipite pe marmură, de parcă ar fi fost perlele unui uriaș colier. Ia una de jos și o analizează în căușul palmei: o boabă dintr-un șirag de mătăanii. Carzo închide ochii. Credincioșii își făceau rugăciunile când Fiara a năvălit în catedrală, iar mătăniile din mâinile lor au cedat brusc sub puterea malefică ce se înstăpânea asupra locului sfânt.

Exorcistul înaintează până la bazinul cu apă sfințită tăiat într-o coloană, încearcă să se aplece pentru a inspira apa călăie care lucește încă pe fundul vasului, dar o duhoare de pucioasă îl face să se tragă îndărăt. Ținându-se de nas, o atinge ușor, dar își retrage repede degetele, înăbușindu-și o înjurătură de durere: apa,

odinioară binecuvântată, acum arde.

Continuându-și drumul înspre cor, constată că, de o parte și de alta a catedralei, confesionalele din lemn au fost distruse, iar draperiile arată de parcă ar fi fost mistuite de o căldură teribilă. Ridică privirea. Deasupra, îngerii de piatră care ciuleau urechea să audă mărturisirea păcatelor, au fost pur și simplu pulverizați de pe soclurile lor. Ceva mai încolo, statuile au fost pângărite cu cărbune. Carzo smulge o draperie și acoperă statuia Fecioarei. Înlemnește. La lumina slabă a lumânărilor, zărește firicele de sânge care curg din ochii statuii, stropi roșii care șerpuiesc de-a lungul rigolelor de marmură și picură pe sol.

Ajuns la capătul culoarului principal, se oprește. Un ultim semn îi alertează simțurile. De o parte și de alta a altarului, cele două candeleroșii, semne ale prezenței divine, sunt stinse. Ochii lui Carzo iscodesc prin întuneric. Lipsește un miros din această adevărată dezlănțuire de parfumuri care îi asaltează nările, un miros care ar fi trebuit să le acopere pe toate celelalte, o mireasmă atât de minunată și de generoasă, încât oricine o respiră își simte sufletul tresărind ca un boboc care se deschide: mirosul de trandafiri care însoțește întotdeauna Sfânta Prezență. Aici, însă, nici urmă de mirosul de trandafiri al Domnului sau de fumul de ambră al arhanghelilor. Nicio adiere din lăcrămioarele sfinților sau din crinii Fecioarei. Atunci înțelege că, lăsându-i pe ieziți în voia Fiarei, Dumnezeu și curtea lui celestă au părăsit catedrala. Era pe punctul de a se lăsa năpădit de tristețe, când un urlet îndepărtat răsună în subteranele catedralei. Carzo pleacă ochii și observă că stă pe o gură de aerisire al cărui capac din fier forjat se întrevește printre sandalele lui. Se apleacă și inspiră mirosul puternic de violete și tămâie care vine din măruntaiele edificiului. Un nou urlet, atenuat de distanță, își croiește cale prin capacul metalic. Lupta continua în adâncuri.

80

Birourile FBI sunt pustii. Parks se apropie de geamul blindat în spatele căruia se află recepționera. Îi arată legitimația și își depune arma de serviciu în sertarul metalic care i se deschide în față. Angajata biroului trage sertarul în partea ei, ia arma și o strecoară într-un dulap. Fără pistolul ei Glock de 9 mm, de care s-a folosit doar de vreo sută de ori în unsprezece ani de muncă, Marie se simte de parcă ar fi în pielea goală. Femeia din spatele geamului îi întinde un formular pe care trebuie să-l semneze.

— Unde e echipa de serviciu?

— Avem patru agenți care asigură permanența la etaj. Ceilalți anchetează o serie de profanări care au avut loc în ultima perioadă. De parcă toți adoratorii Satanei din Colorado și până în Wyoming s-au vorbit să dezgroape morți și să taie beregata țărilor prin cimitire.

— Aveți mulți sataniști în zonă?

— Există o congregație mare la Boulder. Tipi în robe negre care desenează stele cu cinci colțuri pe pereți, beau bere și rostesc citate latinești pe de-a-ndoaselea. Da' eu zic că Satana, dacă va fi existând, n-are nimic de-a face cu gașca asta de adoratori tâmpiți. Dar pe tine ce vânt te aduce pe la noi?

— Un adorator al Satanei.

— Nu mai spune!

— Ba da. Numai că al meu e, pe deasupra, și un ucigaș în serie și, în ceea ce mă privește, sunt convinsă că Dracu' îl ia cât se poate de în serios.

— Ciudat vânat! mai rău decât asasinii de copii, nu-i așa?

— Am nevoie de un calculator cu conexiune de viteză maximă la internet.

Vexată de răspunsul cam sec al lui Parks, funcționara îi indică sala de cercetări informatice de la capătul holului: biroul 1119.

Marie ascultă zgomotul înfundat al pantofilor ei pe mocheta groasă. În birourile pe lângă care trece monitoarele calculatoarelor sunt deschise, iar lângă ele, stațiile de emisie-recepție pâraie în soclurile lor. Aproape peste tot telefoanele sună în gol.

Parks închide ușa biroului 1119 în urma ei și deschide calculatorul care tronează în mijlocul unui munte de documente și pahare din carton. Țintuite în cuie pe pereți, portretele celor mai căutați criminali din Colorado și Wyoming fac schimb de păreri asupra căutării puștoaicelor dispărute de ani de zile. În centru, sub fotografia președintelui, într-o ramă prăfuită, tronează Constituția americană. La dreapta, pe un poster din hârtie cerată poți citi lista celor mai căutați zece criminali din întreaga lume. Recompensele pentru prinderea lor variază între o sută de mii de dolari pentru un exterminator al cartelurilor pe nume Pablo Tomas de Limassol, ajungând la un milion de dolari pentru traficanțul de material atomic Robert S. Dennings. Parks fluieră a pagubă. Dacă s-ar fi specializat în genul acela de vânat, poate acum și-ar fi permis și ea un cazinou la Las Vegas, o atenție, ceva. Așa, vai de capu' ei, umblă de nebună după ucigași-

rătăcitori pentru care, în mod cu totul ciudat, guvernul american nu dă nici recompense, nici interviuri.

Se conectează la baza de date a laboratoarelor de referință pe care FBI și le-a instalat în Statele Unite, Mexic și Europa. Acolo sunt stocate toate datele și caracteristicile crimelor deosebit de violente pe care polițiile din întreaga lume nu reușesc să le rezolve, crimele sordide și repetitive ale ucigașilor în serie în fața cărora poliția convențională, în afară de numărarea victimelor, nu prea poate face mare lucru. Mai ales când e vorba despre un criminal rătăcitor căci, pentru a avea o șansă cât de mică să prinzi în cursă un adversar de această anvergură, trebuie să intri în labirintul lui mintal și să găsești ieșirea înaintea lui. Cu riscul de a te rătăci tu însuși, pentru totdeauna.

Asta fusese cât pe ce să pățească Parks când lucra la cazul lui Gillian Ray, un student new-yorkez care își oferise două luni de vacanță în Australia. Două luni de făcut autostopul pe acele șosele nesfârșite din mijlocul celor mai arzătoare deșerturi din lume. Două mii trei sute de kilometri de nisip fierbinte, de pietriș și platouri dezolante între Darwin și Cape Nelson... Unsprezece morți în două luni, iar cadavrele – lăsate în voia șerpilor și a șacalilor.

81

Părintele Carzo acționează levierul disimulat sub altar și statuia Sfântului Francisc de Assisi alunecă pe soclu. O deschizătură îngustă se crapă în perete, trecerea secretă a cărei existență era cunoscută doar de iezuiții din Manaus și de către el însuși. I-o arătase părintele Jacomino cu câteva luni în urmă, ca și cum ar fi presimțit ce avea să se întâmple.

Preotul se strecoară prin crăpătură și acționează un alt levier pentru a închide trecerea. Aude statuia pivotând pe soclu, un pocnet înfundat, apoi liniște. În timp ce o ia pe scară, strigătele îndepărtate devin tot mai clare: sunt țipete de groază și durere. În portugheză și latină. O furtună de voci care își răspund, se interpelează și se sting. Judecând după mânia cuvintelor care se izbesc de pereții subteranei, ai spune că e vorba despre o ședință de exorcism colectiv, o ceremonie interzisă care nu se mai practică din cele mai întunecate zile ale Evului Mediu.

Ajuns la baza scării, părintele Carzo nimerește într-un nod de coridoare săpate în fundația catedralei. Luându-se după țipete, o apucă pe cel mai larg și mai vechi. O subterană luminată de torțe a căror flacără aruncă pete tremurânde pe pereți.

Preotul adulmecă aerul din jur. Duhoarea Răului o depășește acum cu mult pe aceea a rezinei sfinte. Iezuiții au încolțit Fiara în capătul aceluia tunel, dar Fiara nu și-a spus încă ultimul cuvânt.

Carzo simte o adiere caldă mângâindu-i gleznele. Pleacă privirea. Guri de piatră deschise în pavaj elimină un jet continuu de aer din puțurile de aerisire. Sectorul închisorii. Acolo-i închideau exploratorii portughezi pe indigeni și pe piraii Amazonului. În interiorul celulelor, preotul distinge rotocoalele de lanțuri și inelele de conținuine pe care temnicerii le fixau la gâtul deținuților. Strecoară o torță printre gratii. De-a lungul zidurilor tropăie șobolani care, văzând lumina, chițăie înspăimântați. Întinzând brațul, preotul zărește inscripțiile gravate pe pereți: înjurături, cuvinte de rămas-bun și șiruri de bastonașe pe care condamnații la moarte le-au bifat înainte de a sfârși spânzurați la capătul unei funii. Exorcistul se pregătea să își retragă brațul când flacără torței luminează o formă lipită de peretele din spate. Împinge ușa din gratii și intră în celulă. Pe solul nisipos, cadavrul unui iezuit în robă neagră contemplă întunericul cu ochii goi. Judecând după poziție, bărbatului i-a fost rupt gâtul și corpul a fost dislocat de o forță supraomenească. Preotului nu i-a fost deloc ușor să identifice acel chip crispat de spaimă. În cele din urmă, îl recunoaște pe fratele Ignacio Constenza, un iezuit de mare valoare care practica exorcismul și arta de a simți demonii. Așa cum i se întâmplase și părintelui Alameda la intrarea în templul aztec, părul aceluia nefericit albise din cauza unei spaime fără de nume. Carzo închide pleoapele lui Ignacio și rostește rugăciunile pentru morți. Apoi iese din celulă și își continuă înaintarea.

Pentru a nu cădea pradă spaimei, exorcistul începe să numere metrii care îl despart de extremitatea tunelului. La al doisprezecelea pas un urlat de agonie răsună de-a lungul coridorului. Rămâne pe loc: mirosul de violete invadează în valuri subterana. Mireasma de tămâie a dispărut. Iezuiții au pierdut.

Un zgomot de pași. În depărtare, Carzo zărește o formă imensă care înaintază. Niciodată o beznă mai adâncă nu i-a năpădit inima, o aneantizare a sufletului similară celei pe care a încercat-o în măruntaiele templului aztec. Creatura care se apropie e Răul absolut. Se apropie stingând torțele una după alta, sorbindu-le lumina. Preotul rămâne stană de piatră. Noaptea însăși vine spre el. Apoi, pe măsură ce duhoarea de violete devine insuportabilă, exorcistul reușește să se smulgă din toropeală, se furișează de-a îndărăteala până la celula în care zace fratele Ignacio, se ghemuiește în partea cea mai depărtată și își ascunde fața-n mâini.

În galerie se răspândește o rumoare, chirăituri și țipete ascuțite acompaniază cursa sutelor de lăbuțe mărunțele pe solul nisipos. Prin pleoapele pe jumătate închise, Carzo vede un val de șobolani ale căror gheare zgârie pământul, fugind cu disperare din calea amenințării ce se apropie. Câțiva se strecoară în celulă și încep să se înfrupte din cadavrul iezuitului. Carzo îi alungă cu o izbitură de picior. Dispar după gratii și se alătură haitei care se îndepărtează. Liniște.

Un scrâșnet de cizme. Dinspre culoar vine o pală de aer înghețat. Parfumul de violete se concentrează și explodează în nările preotului. Carzo își prefiră degetele din fața ochilor pentru a zări blestemăția care intrase în câmpul lui vizual. Poartă o rasă călugărească neagră, cagulă și cizme grele de pelerin. Carzo înlemnește. Un Hoț de Suflete. Iată ce au lăsat iezuiții să le intre în catedrală.

Cu inima bubuindu-i în piept, exorcistul așteaptă câteva minute, apoi se ridică și iese din celulă. Adulmecă aerul. Fiara plecase. Grăbește pasul. La capătul coridorului, o ușă întredeschisă. Prin deschizătură se simte o adiere de lemn cernit și praf: mirosul arhivelor.

Cum ochii i se obișnuiseră treptat cu întunericul, Carzo împinge ușa și intră într-o bibliotecă imensă, cu colonade, înțesată de rafturi și pupitre răsturnate. Tăiate în diagonală în grosimea plafonului, un fel de hublouri din sticlă mată captează razele îndepărtate ale soarelui pe care le proiectează pe podea în conuri mari și încărcate de particule de praf. Exorcistul deduce că sala trebuie să se afle pe undeva pe sub fundațiile orașului.

Pe podeaua acoperită cu dale pătrate din marmură, observă romburile unui mozaic, a căror înlănțuire azurie formează o inscripție în latină: *Ad Majorem Dei Gloriam*. „Întru marea slavă a Domnului.” Dincolo de ea, un soare arzător învăluie alte litere, de un negru tăciune. IHS, *Iesus Hominum Salvator*. „Iisus, Mântuitorul Oamenilor.” Deviza iezuiților.

Carzo înaintează spre mijlocul bibliotecii răvășite. Podeaua e acoperită de pergamente și manuscrise. Nemișcat, în mijlocul aceluia talmeș-balmeș livresc, preotul ascultă liniștea. Un zgomot regulat îi atrage atenția. Vine de undeva din mijlocul încăperii, unde conurile de lumină decupează întunericul. Cam pe acolo, prin centru, exorcistul distinge un fel de birou pe care este deschisă o carte mare. Râuri de sânge acoperă paginile manuscrisului. De pe pupitru sângele se prelinge în stropi grei pe podea.

Carzo intră în fasciculul luminos și examinează lucrarea: *Cartea Iadului*, un manual exorcist inestimabil, care datează din secolul al XI-lea și pe care o mână febrilă l-a deschis la pagina cu ritualul Tenebrelor. Un ceremonial plin de pericole și mistere folosit doar în ultimă instanță, pentru combaterea celor mai puternici dintre demoni.

Preotul întinde mâna deasupra manuscrisului. Pic! Pic! Un strop de sânge îi picură pe palmă, unde îi desenează un arabesc de un roșu crud. Înaltă ochii și tresare violent când îl vede pe părintele Ganz, al cărui chip livid lucește în penumbră. Fusesse legat cu capul în jos de-o bârnă înainte de a i se tăia beregata. Carzo examinează privirea sticloasă a celui torturat – aceeași expresie de teroare absolută ca și în ochii morți ai fratelui Ignacio. Hoțul de Suflete.

Se pregătea să îl dezlege, când în liniștea grea se înalță un geamăt. Se întoarce și zărește o formă omenească stând în picioare lipită de peretele din spate. Suspendat la un metru deasupra solului, cu brațele desfăcute în cruce, părintele Jacomino părea a-l contempla din tenebre.

82

Gillian Ray proceda de fiecare dată la fel: cu fața lui angelică și musculatura de surfer, nu îi era greu să-i convingă pe șoferi, de cele mai multe ori locuitori ai preriei, să îl ia cu autostopul, iar apoi să îl invite la fermele lor izolate. Ajuns acolo, plin de voieșie, Ray mânca și bea cu familia, o felicita pe stăpâna casei, se juca și cu copiii, apoi se ducea la culcare. Înainte de răsărit se trezea și căsăpea toată familia cu un topor, apoi o pornea iar la drum. Cu deosebirea că, pentru a-și pierde urma, o tăia prin prerie cu o motocicletă până la următorul drum, unde începea să facă din nou autostopul. Degeaba au declanșat autoritățile australiene o adevărată vânătoare cu hăițași în căutarea bărbatului, asasinul se făcea nevăzut de fiecare dată, masacrându-și victimele în locuri aflate la o asemenea distanță între ele, încât câinii hăițași ai criminaliștilor erau total zăpăciți.

Alertată de un raport expediat la laboratorul de referință din Boston, Marie Parks a recunoscut amprenta celui pe care îl căuta de luni de zile: un ucigaș extrem de periculos, despre al cărui nume sau chip nu știa nimic și care părea a profita de vacanțele petrecute în străinătate pentru a se elibera de pulsuni, masacrându-și victimele după un ritual remarcabil de constant. Semn că Ray își găsisese ritmul de croazieră și că era într-un totu condus de modul de operare pe care și-l pusese la punct. Datorită acelor elemente, Parks reușise să îl depisteze, mergând pe urma crimelor lui din Turcia în Brazilia, din Thailanda

în Australia. Numai că la ultimele, cele comise în apropiere de Woomera, Gillian Ray adăugase un detaliu modului obișnuit de operare, pe care poliția australiană îl înghesuisese însă într-un colț al raportului, fără a-i da prea multă importanță: dacă de obicei Ray își lăsa victimele în pozițiile în care le ucisese, Marie remarcase că de astă dată ucigașul, înainte de a porni iar la drum, le așezase pe canapea și pe fotoliile din salon și le dăduse și drumul la televizor. Semn că Ray începea să se plictisească și căuta variante, ca să-și îmbunătățească scenariul. Acesta e momentul în care ucigașul-rătăcitor e cel mai periculos: când comportamentul i se modifică și începe să-l bată gândul că poate ar trebui să încerce experiențe noi. Și tot acesta e momentul în care modul lui de operare se poate schimba în asemenea măsură, încât i se poate pierde urma. Iată de ce Parks sărise în primul avion spre Australia.

Debarcând în Alice Springs, și-a tras bascheții și a început să facă autostopul încă de la ieșirea din aeroport. A ținut să procedeze astfel pentru a merge exact pe urmele lui Gillian Ray: pentru a simți vântul călduț în păr și asfaltul încins sub tălpi, pentru a încerca aceeași senzație de oboseală invadându-i mușchii, crampele sfârtecându-i pulpele și curelele rucsacului tăindu-i umerii. Pentru a simți exact ceea ce va fi simțit Gillian Ray de fiecare dată când o mașină se apropia de el. Aceeași arsură plăcută care îți inundă pântele și îți pompează adrenalina în artere. Acea sete vampirică ce îți sfârteacă gâtul, acea tensiune sexuală insuportabil de plăcută. Asta simțea un ucigaș-rătăcitor de felul lui Gillian Ray când se întâlnea cu următoarea victimă.

Parks a mărșăluit zile de-a rândul pe pista ei. A simțit că sufletul ei se contopește cu acela al criminalului, pe măsură ce se apropia de el. Se îndrepta spre ocean, lăsând în urmă scene ale crimelor din ce în ce mai sângeroase. Gillian nu înțelegea prea bine schimbarea aceasta care se producea în el și propriile impulsuri au început să îi scape de sub control. Era furios. Asta a descoperit Marie la ultima scenă a crimei. Frustrare și mânie. Gillian era pe cale de a se metamorfoza în altceva. În această clipă anume a izbutit Marie să intre în pielea ucigașului.

S-a întâmplat la asfințit, când soarele încă mai mângâia savana presărată cu tufișuri spinoase. Parks tocmai se urcase în camioneta unei studente care mergea în vizită la mătușa ei, care locuia în Perth. Fata era tânără și frumoasă, cu chipul bronzat sub eșarfa cu care își legase părul. Avea pantaloni scurți care îi dezveleau coapsele și o cămașă de bumbac prin despicătura căreia se întrezăreau sâni. Tot holbându-se la ea, Parks a simțit o excitație violentă, a cărei intensitate i-a uscat buzele. În minte i-au năvălit imagini ale morții: cadavre despuiate și carne însângărată. Și-a dat atunci seama că inima care-i bătea în piept nu mai era a ei, ci a lui Gillian, și că sufletul ei l-a interceptat pe acela al ucigașului. Reprimându-și impulsul care începuse să o copleșească, a înțeles că era pe punctul de a se rătăci de ea însăși. Așa că a grăbit pașii pentru a-l prinde pe Gillian înainte de a claca.

După cincisprezece zile de vânătoare, timp în care ucigașul a comis trei crime, tânăra a dat în cele din urmă de el pe o plajă pustie, lângă Cape Nelson. Ar fi putut fi o ultimă crimă într-o noapte neagră, un ultim viol pe nisipul rece, o ultimă lovitură de pumnal într-un ultim pânțec. A doua zi ar fi urmat întoarcerea la New York cu avionul, acolo unde ar fi regăsit brațele logodnicei lui, Nancy. Ar fi urmat încă un an de facultate fără nicio poveste. Până la următoarea vacanță smintită a lui Gillian Ray.

Ucigașul era pe punctul de a-și pieptăna victima, când Parks s-a apropiat încet, pe la spate. I-a lipit țeava pistolului în spatele urechii și i-a șoptit „FBI”. Nu prea tare, exact cât trebuia pentru a acoperi zgomotul valurilor. Așa cum sperase, ucigașul a scos un pumnal a cărui lamă a lucit sub razele lunii. Parks a închis ochii și și-a descărcat încărcătorul în țeasta lui. A auzit trosnetul craniului lui Gillian care a explodat sub impactul gloanțelor și i-a văzut sângele înroșind nisipul. A inspirat mirosul creierului ars al bărbatului. Apoi s-a străduit să deschidă ochii să vadă cadavrul, să-l atingă pentru a-i simți ultima zvâcnire de viață. Și numai datorită lacrimilor care i-au țâșnit nestăvilite a găsit atunci Marie Parks ieșirea din labirint.

Pe măsură ce înaintează către bătrânul iezuit, Carzo distinge tot mai bine scena. Hoțul de Suflete l-a cocoțat pe părintele Jacomino pe jumătate mort pe o bârnă, de care l-a pironit de umeri, coate și palme. Șase cuie mari, de tâmplărie, care i-au străpuns articulațiile înainte de a se înfunda în lemn.

Preț de câteva secunde, preotul încremenește în fața corpului care atârână în gol. Sângele țâșnește din răni, curge pe gâtul și pieptul bătrânului. Exorcistul se apleacă spre iezuit. Un miros puternic de amoniac îi inundă nările. Dă la o parte tunică și vede că Hoțul de Suflete i-a despicat abdomenul de la buric în jos, dezvelindu-i intestinele care acum se îngrămădesc în pielea tăiată, fără a putea ieși. O moarte lentă.

La un moment dat, Carzo observă că bătrânul începe să piardă tot mai mult sânge, ca și cum ritmul bătăilor inimii s-ar fi accelerat.

— Părinte Jacomino, mă auzi?

Schingiuitul înalță încet capul și Carzo își fixează privirea în ochii crăpați ai iezuitului.

— Părinte Jacomino, sunt eu, Alfonso.

O răsuflare răgușită. Vocea hâșăită a bătrânului răsună în încăpere.

— Doamne, Alfonso. Vine. Se va întoarce după mine. Omoară-mă înainte să apuce să îmi ia sufletul.

— Cine vine?

— El. Se va întoarce după sufletul meu, vrea să-l ducă cu el. Așa fac ei întotdeauna. Îți sufocă sufletul și ți-l iau cu ei. Nu-l lăsa, Alfonso. Omoară-mă acum înainte să îmi pierd credința și să mă ia cu el.

— Nu pot face asta, părinte Jacomino. Știi foarte bine că nu pot.

Bătrânul crucificat se încordează și scoate un urlat îndelung, disperat.

— Stăpâne atotputernic, nu mai cred în Dumnezeu, Alfonso! Mă auzi? Credința mea se stinge și voi arde în flăcările Iadului, dacă nu mă omori imediat!

Apoi trupul lui Jacomino se lasă să atârne, cu toată greutatea, în cele șase cuie. Sângele care curge din răni stropește podeaua. Cu ochii plini de lacrimi, Carzo se apleacă și șoptește.

— Părinte, tu îți ucizi sufletul cerându-mi să îți iau viața. Amintește-ți că Dumnezeu te vede și îți va cumpăni credința tocmai după agonia Sfintei Tale. Amintește-ți că nu există greșeală, nu există crimă pe care Stăpânul nostru să nu o poată ierta. Vrei să îți dau ultima împărtășanie înainte de a te înfățișa dinaintea Creatorului?

Jacomino își înalță cu greu fruntea. Ochii lui crăpați păreau a iscodi prin tenebre.

— Nu mai avem timp pentru asta. Hoții de Suflete s-au întors și răul cel mare se răspândește din nou. Cele pe care ți le voi dezvălui să fie plata pentru mântuirea mea. Te vei ruga tu pentru mine. Vei da slujbe pentru odihna sufletului meu.

— Părinte, regretele te vor mântui, nu remușcările.

— Taci, biet smintit, habar nu ai ce se apropie.

Carzo se cutremură. Vocea bătrânului era pe cale de a se schimba.

— Te ascult.

— Misiunea iezuită din Manaus, asemenea altora din întreaga lume, slujește drept stație de legătură pentru numeroase mesaje secrete pe care avem ordin să le transmitem la Vatican. Aceste mesaje codificate sunt expediate printr-un cardinal din anturajul papei, care a reușit să se infiltreze, de-a lungul anilor, într-o confrerie secretă care a contaminat Vaticanul imediat după cruciade și care, ulterior, a crescut în sânul lui ca un cancer.

— Un complot împotriva Bisericii? Cum se numește această confrerie?

— Fumul Negru al Satanei. O sectă care se trage din Ordinul Templierilor, încearcă să pună mâna pe tronul Sfântului Petru. Hoții de Suflete sunt brațul lor înarmat.

— Știi cine sunt membrii congregației Fumului Negru?

— Nimeni nu le-a văzut chipurile. Nici măcar cardinalul infiltrat, a cărui identitate nu o cunosc. Singurul lucru pe care îl știm este că ocupă majoritatea posturilor-cheie de la Vatican și că și-au țesut o rețea de relații strânse cu sectele satanice din întreaga lume. Urmează un plan vechi de mai multe secole și sunt cam vreo treizeci de cardinali de prin toate colțurile pământului, care au devenit suficient de puternici pentru a putea influența alegerea papei. Știu că Biserica a mințit și vor să preia controlul asupra Vaticanului pentru a dezvălui întregii lumi această minciună.

— Ce minciună?

— Totul... Totul este în Camera Misterelor. O încăpere ascunsă la care se ajunge printr-un pasaj secret din sala mare a arhivelor Vaticanului. Încăperea nu figurează în niciun plan. Acolo sunt păstrate toate mesajele secrete ale papei, precum și dovezile complotului. Încăperea poate fi deschisă mișcând niște cărți dintr-o bibliotecă... Se scot de pe rafturi șapte cărți, după o combinație de citate latinești care se raportează la fiecare dintre acele lucrări. Cardinalul Fumului Negru mi-a trimis o dublură a acelei liste. Pentru mai multă siguranță, am trimis documentul într-un loc secret din Statele Unite. De acolo va trebui să îl recuperez.

— Părinte...

— Taci, Alfonso, nu mai avem timp...

Carzo șterge fruntea lui Jacomino. Bătrânul nu mai are niciun strop de vlagă.

— Săptămâna trecută am primit un ultim mesaj pe canalul de urgență. Cardinalul a descoperit ceva grav, dar a reușit să îmi transmită datele.

— Ce anume?

— Totul se află într-un dosar pe care l-am depus într-o cutie de post-restant de pe aeroportul Manaus. Prin astfel de seifuri circulă mesajele secrete. Acolo vei găsi și un bilet de avion pentru Statele Unite. Trebuia să iau cursa din seara asta pentru a recupera lista cu citate înainte de a participa la conciliul care începe la Vatican. Dar acum e prea târziu.

Carzo era pe punctul de a răspunde, când un suflu înghețat îi cuprinse gleznele. Bătrânul se încordă. În capătul sălii, ușa bibliotecii se deschise.

— Doamne, el e, vine!

— Părinte Jacomino, minciuna asta de care se folosește Fumul Negru are vreo legătură cu flagelul olmecilor?

Bătrânul ieșuit tresare.

— Ce vrei să spui?

— Am descoperit niște fresce foarte vechi într-un templu pierdut în mijlocul junglei. Fresce reprezentându-i pe primii născuți ai universului și pe arhanghelul Gabriel aducând focul amerindienilor. Cea mai mare dintre ele înfățișa venirea și moartea unui Hristos resentimentar și plin de ură. Ceva care se pare că ar fi eliberat răul cel mare. Documentele închise în Camera Misterelor au vreo legătură cu asta?

— Dumnezeuule, deci e mai grav decât îmi închipuiam...

Pe dalele de marmură ale bibliotecii răsună pași. Carzo se întoarce și vede conurile de lumină clipind și întunecându-se unul după altul. Adulmecă aerul. Împreună cu vârtejul care ridică hârtiile împrăștiate pe jos, un puternic miros de violete a invadat sala.

— Du-te, Carzo. Pleacă și nu te uita în urmă. Spiritul lui e aici, nu și învelișul. Dacă te grăbești, nu va putea să-ți facă nimic.

— Părinte, nu mi-ai spus despre olmeci. Ce s-a întâmplat în pădure? Părinte! Părinte!

Jacomino scoate un ultim horcăit și capul îi cade în piept. Carzo pune o mână pe creștetul mortului și recită cu glas scăzut sfintele taine ale ultimei împărtășanii. Abia rostise cuvintele, că fruntea bătrânului se ridică. Jacomino zâmbește. Vocea lui s-a schimbat.

— Cine-i acolo?

Exorcistul se trage îndărăt în vreme ce blestemăția care a intrat în trupul bătrânului îl adulmecă.

— Ah, tu ești, Carzo? Ce ți-a povestit bătrânul ăsta nebun?

— Întrebă-l singur.

Un râs limpede iese din gâtul bătrânului.

— Prietenul tău e mort, Carzo. Nu am puterea de a citi în inima morților.

— Atunci eliberează-i sufletul și îți voi răspunde.

— Prea târziu.

— Minți. Știi că sufletul lui e în continuare aici.

— Și de unde știi tu una ca asta, biet smintit?

Carzo ridică privirea și fixează îndelung mâinile crucificatului, care se crispează în jurul cuiei.

— Palmele îi sângerează: inima lui încă bate.

Un nou hohot gâlgăie în gâtul bătrânului.

— Da, dar o să crape în curând. Și îi voi devora sufletul, dimpreună cu al tău.

Fără a-și lua privirea de la creatura care încerca să-i repereze poziția, preotul merge de-a-ndăratelea încet, cu mare grijă, până la biroul pe care tronează *Cartea Iadului*.

— Unde crezi că pleci așa, Carzo?

Vocea Fiarei trădează o urmă de îngrijorare. Exorcistul ocolește biroul și șterge sângele care acoperă manuscrisul. Ritualul Tenebrelor. Textul este scris într-o limbă atât de veche, că urmele i se pierd în noaptea vremurilor. Carzo caută formula de care are nevoie. Când o găsește, se concentrează pentru a-și alunga teama care îi încolțește în spirit. Apoi ridică mâna către creatură și rostește cu voce tunătoare:

— *Amenach tah! Enla amalach nerod!*

La auzul acelor cuvinte, corpul lui Jacomino se frânge de durere.

— Ah! Arde! Ce faci, Carzo?

— De ce i-ai crăpat ochii?

— Nu eu! El! Singur și-a făcut asta cu o așchie de lemn, înainte de a apuca eu să-i devorez sufletul!

— Dar nu știi de ce a făcut asta?

— Arde, Carzo!

— Pentru ca trupul lui să devină închisoarea ta. Căci niciun spirit nu va putea scăpa dintr-un trup orb înainte ca acel înveliș să piară. Stă scris în Ritualul Tenebrelor.

Buzele lui Jacomino se arcuiesc într-un fel de zâmbet.

— O să moară, Carzo. O să moară în curând și voi ieși din coaja lui pentru a intra într-a ta.

— Sufletul lui nu îți mai aparține. Și-a mărturisit păcatele și a primit ultima împărtașanie.

— Ei, și ce dacă!

— Înseamnă că ai comis crima de posedare a unui suflet răscumpărat de Domnul. Moartea lui nu te va elibera. *Amenach tah. Enla amalach nerod!* Prin aceste cuvinte te condamn la închisoare veșnică.

Un răget agonic iese de pe buzele lui Jacomino.

— O să vină cineva să mă elibereze, Carzo. Cineva o să descopere cadavrele prietenilor tăi și mă va elibera.

— Cu excepția iezuiților pe care i-ai ucis, nimeni nu cunoaște intrarea secretă care duce aici. O voi pecetlui cu grijă după ce voi ieși, iar tu vei rămâne să urli aici până la sfârșitul veacurilor!

Odată sentința rostită, Carzo se îndepărtează de creatura care se zbate, încercând să se smulgă din cuie. Ajunsese pe la mijlocul bibliotecii, când în întuneric îl ajunge din urmă un urlet încărcat de ură.

— Nu s-a terminat, Carzo! Mă auzi? Țasta e doar începutul!

Exorcistul trănțește ușa bibliotecii. Vocea Fiarei îl însoțește în subteran, apoi, pe măsură ce urcă scara care duce spre inima catedralei, strigătele se estompează. Înainte de a păși peste treapta secretă, defectează mecanismul. Soclul de ciment huruie și statuia încremenește într-un pocnet sec de levier, ferecând pe vecie intrarea în mormântul iezuiților.

84

Un semnal sonor o anunță pe Parks că a fost stabilită conexiunea cu laboratorul de referință de la Quantico. Degetele îi zboară pe tastatură: își introduce parola și se conectează la serviciul de identificări morfologice. Pe monitor apare un formular pe care bifează opțiunile care corespund profilului lui Caleb: mascul, între treizeci și cinci și patruzeci de ani, caucazian, piele albă, păr negru, ochi albaștri. Cum amprente digitale ale lui Caleb nu erau înregistrate nicăieri, tânăra sare peste respectiva rubrică și trece direct la particularitățile amprentelor dentare. Completează și rubricile legate de osatură și musculatură și precizează specificațiile morfologice ale ucigașului: nas, bărbie, distanță interpupilară, forma sprâncenelor.

După ce a completat toate rubricile, deschide dosarul de la Crossman și scoate o fotografie a lui Caleb, cu fața făcută țăndări de gloanțe. Scanează un prim-plan și îl expediază în baza de date. Apoi activează softul morfologic care funcționează pe baza fotografiei și pe indicațiile din formular pentru a reconstitui jumătatea lipsă a obrazului.

Mai întâi, partea de jos a feței: rotunjimea bărbiei, forma buzelor și scobiturile maxilarelor. Urmează fălcile, care sunt refăcute sub ochii ei. Apoi sunt reconstituiți dinții, iar gingiile spulberate de gloanțe se închid progresiv în jurul smalțului dentar.

Programul emite câteva bipuri și trece la partea superioară a feței, remodelând nasul, tâmpilele, orbitele și fruntea în funcție de poziția ochilor și implantarea părului. Sub privirea lui Parks, rănilor deschise ale scalpului se resorb și cutia craniană se refăce. Programul reconstituie treptat pielea care acoperă fața descărnată. În sfârșit, totul e pus cap la cap și rezultatul final este afișat pe ecran.

Lui Marie i se pune un nod în gât văzând adevărata față a lui Caleb. Se uită îndelung la orbitele largi și la sprâncenele stufoase care străjuiesc ochii ucigașului din Hattiesburg. Un chip brăzdat de furuncule și cicatrici pe care Parks îl introduce fără prea mari speranțe în modulele de căutare. Sistemul începe să treacă prin arhivele polițiilor din întreaga lume. În dreapta ecranului sunt afișate la un moment dat patru portrete, care dispar însă pe măsură ce sistemul își rafinează cercetarea. În cele din urmă, pe ecran clipește răspunsul „Nicio imagine care să corespundă criteriilor introduse.” Așa cum prevăzuse, Caleb nu figura în nicio bază de date.

Parks introduce atunci ADN-ul ucigașului și dă o nouă căutare în arhivele informatizate ale poliției științifice. Sistemul îi rulează prin fața ochilor miile de segmente genetice pe care le conține în memorie. Programul ezită o clipă asupra unui eșantion de zece prelevări care prezintă o similaritate în primele secvențe. Apoi parcurge rapid și ultimele probe ale setului și anunță eșecul noii căutări. Parks își masează tâmpilele și își aprinde o țigară, contemplând cerul de pe fereastra biroului. Scurpă un nor de fum și degetele ei își reiau goana pe tastatură. Abandonează căutarea după caracteristicile asasinului și se concentrează asupra modului de operare, solicitându-i sistemului o analiză a diferiților ucigași înregistrați în baza de date la rubrica „Asasini mistici”, dar restrânge cercetările la profanatorii de cimitire și psihopații ale căror crime urmează ritualul religios al crucificării. Un ucigaș cu cicatrice, de preferință

călugăr. Temându-se că restrânge prea mult aria de căutare, revine și șterge acele ultime criterii. Apoi tastează „zece ani” la rubrica „perioada vizată de căutare” și apasă pe butonul de pornire.

Sistemul trece prin datele înregistrate și afișează optsprezece rezultate pe care Parks le analizează. Crime sataniste care au marcat trecerea în anul 2000. În noaptea dintre ani, iluminatii din toate colțurile lumii s-au reunit în păduri și în catacombele marilor orașe pentru a invoca forțele Răului. Au urmat ceremonii rituale în cursul cărora fuseseră crucificate fecioare și vagabonzi pentru a obține favorurile Satanei.

Parks introduce o perioadă de treizeci de ani în câmpul de cercetare. Paisprezece rezultate se detașează pe fondul a cincizeci de anchete relativ compatibile. 1969-1972: paisprezece crime ale reverendului Parkus Merry, un nebun întru Domnul căruia îi intrase în cap că Iisus avea să vină a doua oară pe pământ și trebuia crucificat din nou cât mai repede pentru a putea anunța lumii vestea cea bună. Cu diferența că, pentru reverendul Parkus Merry, Hristos își aranjase a doua venire în comunitatea homosexuală de pe Coasta de Vest a Statelor Unite. De unde rezultaseră paisprezece crime comise asupra unor prostituate din mediul gay underground, de la San Francisco până la Marea Prerie. Același mod de operare în toate cazurile: Merry își acostă victimele pe stradă sau prin barurile gay, le droga și le târa într-un cotlon pustiu unde le crucifica, apoi le recita rugăciuni, privindu-le cum se chinuiau pe cruce.

Pe 17 noiembrie 1972 se înregistrase a paisprezecea și ultima crimă a reverendului, lângă Boise, în Idaho. Prins cu mâta-n sac în timp ce își bătea victima în cuie, bunul reverend zăcuse vreme de unsprezece ani în anticamera morții. Apoi, într-o dimineață, devreme, fusese expediat la Domnul dintr-un scaun electric.

85

Așezat pe bancheta din spate a unui taxi vechi, cu niște suspensii gigantice, Carzo luptă din toate puterile împotriva somnului care îl cuprinde. Îi vâjâie tâmpile. În gură are un gust metalic, iar țeasta îi șuieră de parcă ar sta să explodeze. Așa se întâmpla de fiecare dată după ce înfrunța Diavolul. Ca și cum metabolismul i s-ar transforma într-un furnal în care s-ar mistui cât ai clipi toate calorile și vitaminele din corp, lăsând în urmă o sete și o foame devoratoare. Și un suflet pustiit. Senzația asta de a se fi trezit singur în mijlocul unui deșert imens, singur și gol.

Uitându-se pe geamul murdar al rablei care scârțâie din toate încheieturile la fiecare hop, părintele Carzo încearcă să se concentreze la traficul aglomerat de pe Avenida Constantino Nery, strada care duce la aeroport. De când taxiul a părăsit centrul orașului Manaus, cartierele coloniale cu case frumoase și impunătoare au fost înlocuite treptat cu pământul cenușiu și prăfuit al mahalalelor. O îngrămădeală de dărăpănături din tablă ondulată, atât de înghesuite unele într-altele, încât se părea că peretele uneia susținea acoperișul celei de lângă ea. Nu tu antenă parabolică sau aparate de climatizare, nici măcar perdele sau ferestre. Doar câteva șiraguri de perle false agățate pe la porți și câteva grămezi de lemn pe post de trepte. Nici străzi nu erau pe acolo. Doar o cărare noroioasă care șerpuia printre sutele de dărăpănături cocoțate pe coline. Acolo băteau mingea copiii desculți din Manaus, în mijlocul rozătoarelor pădurii, al fiarelor ruginite și cioburilor.

Preotul clipește des. Rătăcit în mijlocul unui impresionant număr de indicatoare strident colorate, un panou șters de ploi indică opt kilometri până la aeroport. Claxonând, taxiul își croiește cu greu drum printre camionete rablagite și Fiaturi vechi și coșcovite. Nori de fum negru și gros ies din țevile de eșapament.

Preotul își sprijină capul pe tetieră și se concentrează asupra mirosurilor care se amestecă în taxi. Miasme îndepărtate de sex murdar și coapse umede. Așa își rotunjesc veniturile la sfârșit de lună taximetriștii din Manaus, închiriindu-și mașina prostituatelor din cartierele sărace care își desfac picioarele noapte de noapte pe bancheta din spate. Jumătate din câștiguri îi revine șoferului, care doarme pe bancheta din față în timp rabla se leagănă amenințător din cauza zbenguieiilor din spate.

Părintele Carzo închide ochii. Și alte miresme plutesc prin taxi, mult mai îndepărtate, ușoare ca niște amintiri. Mireasmă de trandafiri și hibiscus. Parfumul sufletelor frumoase care și-au lăsat amprenta tot pe bancheta din spate. Asemenea sufletului Mariei, o tânără prostituată din mahalale, cu ochi negri, imenși, care își oferea trupul pentru câteva bucăți de pâine și un pumn de medicamente expirate. Maria, cea care ziua împărțea supă săracilor prin mahalale și îngrijea piciorușele goale și rănite ale copilașilor, tamponându-le cu iod. Carzo tresare văzând chipul acelei necunoscute plutindu-i prin fața ochilor minții. Deschide ochii. Niciodată până atunci capacitatea lui de a simți mirosurile nu îi permisesese să vizualizeze chipul și prenumele persoanei căreia îi aparținea respectivul parfum. Se pare că harul lui era pe cale de a

se amplifica, de a se transforma în altceva. Sau, mai curând, era ca și cum în el ar fi pătruns ceva, iar acel ceva și-ar fi adăugat puterea propriei sale puteri. Exorcistul scutură din cap pentru a se trezi. Chipul Mariei se diluează. O frână. Șoferul claxonează prelung și accelerează din nou. Gropile de pe drum. Pâlcurile de arbori care defilează în spatele geamului murdar de grăsime. Carzo își simte pleoapele tot mai grele.

86

Parks își stinge țigara și se hotărăște să își extindă cercetările la întreg secolul XX. Sistemului îi ia câteva minute să proceseze datele, apoi afișează pe ecran rezultatele. O sută șaptezeci și două de intrări de analizat. Sataniști, mormoni ucigași în serie și predicatori. Și cadavre, multe cadavre. Tânăra derulează rapid lista și citește pe sărite câteva dintre anchetele care rulează pe monitor.

19 aprilie 1993: masacrarea sectei davidienilor de la Waco, Texas. Șaptezeci și patru de discipoli ai lui David Koresh se sinucid în timpul asaltului FBI.

12 iunie 1974: treisprezece schelete risipite prin peșterile unei secte antropofage din Wilmington, Arkansas.

23 septembrie 1928: sinucidere colectivă a sectei adventiste din Greensboro, Alabama. Aproximativ șaizeci de iluminați care, chipurile, ar fi descoperit Porțile Cerului. L-au crucificat pe guru și apoi s-au sinucis, agățându-se în bărbie de cârlige de abator.

Marie fluieră a uimire privind fotografiile în alb și negru făcute în epocă de poliția din Greensboro. Șaizeci de cadavre aliniate precum carcasele de vită în încăperile frigorifice ale unui abator.

Simte că îi pocnește inima în piept când îi sare în ochi titlul unei alte anchete. Oprește derularea și dă un clic cu mouse-ul pentru a da înapoi lista. Ancheta căutată îi apare în mijlocul ecranului.

26 august 1913: o călugăriță bătrână a fost găsită crucificată într-o mănăstire din Kanab, Utah.

Parks accesează acea intrare. Pe monitor este afișată o tăietură din *Kanab Daily News* din data de 27 august. Acolo se spunea că o bătrână călugăriță a fost găsită bătută în cuie și eviscerată în parcul mănăstirii. Era vorba de sora Angelina, o pustnică.

Cu gâtul uscat, Parks introduce cât mai multe date cu puțință în formular, pentru a rafina cercetarea; călugărițe din ordinul pustnicilor asasinate prin crucificare în anii 1912-1913-1914; un ucigaș scarificat; călugăr; semn distinctiv, INRI. Sistemul compilează cererea și afișează patru puncte roșii pălpâind pe o hartă a Coastei de Vest a Canadei și a Statelor Unite.

Aprilie 1913: prima crimă are loc în mănăstirea pustnicilor de pe muntele Waddington, din Columbia Britanică. La 11 iunie în același an: o altă pustnică masacrată în mănăstirea ei de pe muntele Rainier, de lângă Seattle. 13 august: încă o crimă la mănăstirea Lassen Peak, lângă Sacramento. Apoi, asasinarea surorii Angelina de la Kanab, două săptămâni mai târziu.

Parks accesează arhivele ziarului *Kanab Daily News*. În 28 august 1913, cam la o zi, două după crimă, ziariștii anunță că oamenii șerifului l-au arestat pe asasinul surorii Angelina în timp ce se pregătea să treacă frontiera în statul vecin. Marie examinează fotografiile alb-negru care însoțesc articolul. Polițiști călare trăgând după ei un călugăr în lanțuri și o mulțime de notabilități din Kanab care și-au scos jobenele pentru a-l scuipa și înjura pe vinovat.

În imaginea următoare, se observă o funie legată de o creangă. Cocoțat pe un cal, călugărul are mâinile legate la spate, iar ajutorul șerifului îi trece capătul funiei pe după gât. Fotografia e vagă și afectată de vreme, dar Parks observă totuși că presupusul asasin zâmbește în obiectiv. Un zâmbet care pare a se adresa mai curând fotografului din spatele trepidului sau, cine știe, poate celor care vor privi imaginea peste ani. Tânăra cere sistemului să-i mărească poza.

În timp ce programul adaugă câțiva pixeli și accentuează contrastul pentru a elimina senzația de imagine ștearsă, Parks se întoarce la fotografia lui Caleb pe care o retușase cu ajutorul softului morfologic. Pornește un alt program, căruia îi cere să întinerească trăsăturile ucigașului. Sub ochii ei, fața criminalului se luminează încetul cu încetul, în timp ce cicatricile și furunculele se estompează. Apoi programul o anunță că, pe baza caracteristicilor morfologice inițiale, a realizat o întinerire cu aproximativ cincisprezece ani. Fotografia modificată e afișată pe ecran alături de imaginea în alb-negru făcută în vara lui 1913. Marie privește lung cele două fețe ale crimei. Caleb și asasinul din Kanab sunt una și aceeași persoană.

87

În picioare în fața geamurilor vitrate ale terminalului de plecări al aeroportului din Manaus, părintele Carzo privește aparatele care fac manevre pe piste. Vechituri cu aripi rezervate liniilor transamazoniene, ceva mărfuri și câțiva pasageri care se îndreaptă spre orașele cele mai îndepărtate ale bazinului Amazonului. Ceva mai departe, se distinge perdeaua de arbori care delimitează pădurea virgină. Difuzoarele terminalului anunță avionul Delta 8340, care vine de la Quito. Carzo se uită la ceas. Are timp. Aruncă o ultimă privire spre Boeingul 767 care iese din ceață și se aliniază pe pistă, apoi se îndepărtează de geamuri și se îndreaptă către șirul de seifuri de la celălalt capăt al terminalului. Strânge în pumn cheia pe care a găsit-o printre lucrurile părintelui Jacomino – o cheie veche, cu capul acoperit de o învelitoare din cauciuc roșu, tocit pe alocuri. Seiful numărul 38.

Preotul își croiește drum prin mulțimea de călători. Panourile de afișaj anunță decolarea a patru transamazoniene cu destinațiile Belem, Iquitos, Santa Fe de Bogota și Guayaquil. O mulțime rău mirositoare înțesată cu colivii cu păsări și cutii legate cu sfoară se înghesuie la porțile de îmbarcare. Ceva mai departe, sălile luxoase ale zborurilor internaționale regulate se întrezăresc în spatele geamurilor blindate.

Pe măsură ce se apropie de seifuri, părintele Carzo simte mirosurile mulțimii invadându-i spiritul. Milioane de adieri care se întrepătrund, formând una singură, un parfum monstruos, în care se amestecă duhori de murdărie și întunecimi ale sufletelor. Sufocându-se în mijlocul acelui vârtej de miasme puturoase, Carzo nu mai distinge decât cefe murdare și guri strâmbe, o pădure de guri care se mișcă și își amestecă sunetele în zarva mulțimii.

Seiful 38. Cu obrazul șiroind de sudoare, Carzo întoarce cheia în broască.

Un pocnet. Înăuntru, găsește o cămașă groasă și zdrențuită și un plic alb, pe care îl strecoară în sacoșă. O adiere înghețată îi mângâie ceafa. Se întoarce și vede o metisă bătrână șezând, singură, în mijlocul unui șir de fotolii. I se usucă gâtul. O recunoaște pe cerșetoarea din Manaus care fusese cât pe ce să-i zdrobească mâna în drum spre catedrală. Are ochii albi și opaci. Ochi de orb. Buzele bătrânei se întredeschid. Zâmbește. *Doamne, mă vede...*

Carzo se îndreaptă spre bătrână. O mulțime de călători îi barează calea și îi obturează câmpul vizual. Dă din coate pentru a-și croi drum prin masa aceea de trupuri și bagaje, dar, când reușește, fotoliile sunt goale. Cerșetoarea a dispărut.

Clătinându-se, exorcistul se îndreaptă spre toalete. Se încuie într-o cabină și rupe plicul. Un bilet deschis cu destinația Statele Unite și o sută de dolari americani în bancnote mici. Tresare când aude ușa toaletei deschizându-se. Intră cineva cu un pas șovăielnic. Un miros puternic de urină umple nările preotului. În fața ușii cabinei lui se opresc două picioare goale, două picioare de femeie bătrână, cu degetele noduroase și murdare. Niște mâini pipăie ușa. Carzo simte cum i se face părul măciucă auzind șuieratul mânios pe care îl scoate bătrâna.

— Unde te duci, Carzo?

Preotul era cât pe ce să își astupe urechile când ușa toaletei se deschise din nou, lăsând să pătrundă înăuntru rumoarea aeroportului. Răsete. Ușa se închide. Carzo aude vocea unei femei și chicotelile unui copil. Deschide ochii. Picioarele goale ale cerșetoarei au dispărut, dar urmele au rămas întipărite pe podea.

Iese din cabină. O tânără îi zâmbește când se apropie de chiuvetele la care o fetiță se joacă stropind pe jos cu apă. Preotul își trece mâinile pe sub jetul de apă proaspătă și își stropește fața. Zgomotul unei uși de cabină îl face să tresară. Se ridică și se uită în oglindă. Printre stropii de apă care îi joacă în gene, vede fetița ștergându-se pe mâini. Mama cântă în cabina în care tocmai intrase. Carzo se destinde. Trebuie să alunge asemenea gânduri. Închide robinetul și privește din nou în oglindă. Fetița se întorsese și îl scruta cu ochii ei mici și opaci. Buzele copilei se deschid scoțând la iveală un șir de dinți negri.

— Ia spune, Carzo, unde te duci?

PARTEA AŞASEA

Începuse deja să ningă cu fulgi mari când Parks părăsea Denverul și lua calea munților. La Bakerville, stratul de zăpadă avea deja vreo trei centimetri, iar locuitorii orașului, înfruntând cu greu rafalele de vânt, își trăsese cizmele îmblănite și se grăbeau să-și facă ultimele cumpărături.

Marie își urmează drumul pe Interstatala 70, al cărui curs sinuos se pierde încetul cu încetul sub potopul de zăpadă. La Bighorn, unde șoseaua cotește spre sud, mergând în paralel cu calea ferată, trotuarele și jgheburile de scurgere au dispărut cu totul sub zăpadă. De la ultimele baraje ale poliției, află că furtuna a cuprins munții Laramie și că toată aglomerația din Boulder a fost înecată sub stratul de treizeci de centimetri de zăpadă.

Parks merge spre sud, conducând printr-o ninsoare deasă și iute. Nu a făcut decât o oprire, pentru o cafea și o țigară. Când a ajuns în sfârșit la luminile din Holy Cross City se lăsase deja întunericul. Pentru că lumina zilei s-a stins, aprinde farurile, care decupează din întuneric un adevărat zid de fulgi de zăpadă cărora ștergătoarele de parbriz abia le mai fac față.

Reglând climatizarea la temperatura maximă pentru a dezaburi parbrizul, Parks zărește în depărtare o coloană de pluguri care curăță șoseaua, împingând pe marginea drumului grămezi enorme de zăpadă. La o intersecție, trei pluguri se desprind de coloană și fac la dreapta, pe drumul care duce spre mănăstirea Holy Cross. Ultimele acțiuni ale excavatoarelor înainte ca furtuna să se întetească. Date fiind cele treizeci de tone de fiare montate pe șenile și antișocurile întărite, Parks apreciază că e mai înțelept să aștepte ca imensitățile acelea să coboare și abia apoi să atace muntele.

Zărește un bar pentru drumari, ale cărui neane clipeau în aerul înghețat. Parchează între două mașini acoperite de zăpadă. Cu motorul pornit și cu ștergătoarele de parbriz în funcțiune, își lasă capul pe spate și se uită la cifrele albastre ale ceasului de pe panoul de bord. 20.00.07. Ar trebui să doarmă puțin înainte de a urca spre mănăstire, fie și câteva minute. Se opune acestei plăcute ispite, încearcă să se concentreze asupra aerului cald care suflă dinspre aparatul de climatizare și își mângâie ușor fața, se agață de zgomotul unei mașini care trece cu zurea de lanțuri. Apoi închină steagul și cade într-un somn adânc.

O tresărire. Parks deschide ochii și se uită la ceasul din bord. 20.00.32. Nu a ațipit decât câteva secunde, dar gura îi e atât de uscată, încât are impresia că a dormit câteva ceasuri. Își încheie haina și își trage mânușile. Deschide portiera și se zgribulește sub pișcătura gerului care năvălește în habitacul.

Se îndreaptă spre bar, ascultând scrâșnetul zăpezii înghețate sub pașii ei. Aerul miroase a mentol și a scoarță înghețată de copac. Mirosul gerului. Împinge ușa barului. În interior, aromă de cafea și prăjeli. E unul dintre acele localuri cu un bar lung, din ebonită, unde se află galantare în care sunt stivuite sandviciuri și distribuitoare de sosuri. Lângă geamurile vitrate este aranjat un lung șir de scaune din plastic și mese furniruite, pe care cafetierele fierbinți au lăsat urme de neșters. Câțiva clienți osteniți molfăie hamburgeri plini de grăsime, sorbindu-și cafeaua din pahare de carton. La capătul barului, un tonomat vechi de când lumea îngână în surdină frânturi de country-gospel. Ben Harper și Blind Boys of Alabama, asta dacă nu cumva urechile lui Marie nu vor fi înghețate din cauza gerului.

Parks se așază pe un scaun și o caută din ochi pe chelneriță. În ceafă simte o adiere, o urmă de parfum... Marie întoarce capul către tânăra care ia loc la masa ei. Păr negru, ochi frumoși, cu luciri oțelite, o piele foarte albă și niște dinți sclipitori care se întrezăresc printre buzele de un roz pal.

— Ce vrei?

— Să iau masa cu tine. Nu-mi place să mănânc singură.

Vocea tinerei se potrivește perfect cu farmecul unduitor al trupului ei. Blandă, dar voluntară. Fără a mai aștepta o invitație, își scoate hanoracul; pe dedesubt, avea un pulover mulat de lână. La gât îi scânteia un lăntișor din aur cu o cruciuliță.

— Mă numesc Marie. Marie Parks.

Tânăra îi strânge mâna; Parks se strâmbă ușor la contactul cu mâna necunoscută. Are pielea rece ca gheața, ca și cum ar fi mers fără mânuși în aerul înghețat.

— Tu?

— Eu sunt călugăriță. Lucrez pentru Congregația Miracolelor de la Vatican. Anchetez moartea pustnicilor și te urmăresc încă de la Boston pentru a te proteja.

Mâna lui Parks se crispează în palma tinerei călugărițe.

— De cine să mă protejezi?
— În primul rând, de tine însăși. Apoi, de pustnice. Tu habar n-ai, Marie Parks, dar ești în mare pericol.
— Mai exact, ce anume vrei de la mine?
— Ai foarte puține șanse să intri în mănăstirea pustnicilor, Holy Cross, dacă nu ești tu însăși călugăriță și nu cunoști codurile care funcționează în asemenea locuri.

— Adică?
— Pustnicele nu sunt niște simple călugărițe. E un ordin străvechi, care a fost fondat în Europa la începutul Evului Mediu și care, pe la jumătatea secolului al XIX-lea, când s-a instalat și în Statele Unite, a adus cu sine toate datinile de odinioară. Aceste paznice ale manuscriselor interzise ale Bisericii au dezvoltat un cult al secretului care te depășește întru totul. Încă din negura veacurilor au învățat să nu aibă încredere în nimeni și nu le place deloc să își bage cineva nasul în treburile lor.

— Vrei să spui că pustnicele ar fi în stare să ucidă pentru a-și apăra secretele?
— Să spunem mai bine că, în timpul șederii la ele, vei depinde în întregime de comunitatea lor. Ele vor fi cele care te vor îngriji dacă vei avea un accident, ele vor chema ajutoare dacă vei fi în pericol de moarte. Trebuie să înțelegi că mănăstirile pustnicilor sunt schituri vechi, cu fundații adânci și întunecate. Mănăstiri fără curent electric sau apă curentă, în care femeile acelea trăiesc la fel de retrase ca în Evul Mediu. Pentru ele, lumea exterioară cu legile ei cu tot nu înseamnă nimic. Nu au habar de televizor, ziare sau internet. Crede-mă, Marie Parks, în astfel de locuri se poate întâmpla orice.

— Și ce mă sfătuiești?
— Să nu te aventurezi niciodată în afara chiliei tale după asfințit, căci pustnicele nu dorm niciodată. Așteaptă slujbele ca să poți intra în biblioteca interzisă și caută lucrările pe care le studiau pustnicele asasinate înainte de a muri. Se află într-o încăpere secretă numită Infernul. În acele manuscrise vei găsi cheia enigmei.

— Ce enigmă?
— La capătul unei anchete lungi și obositoare, am ajuns la concluzia că Biserica încearcă de secole să înăbușe cu orice preț o minciună. Ceva ce s-a petrecut în timpul celei de-a Treia Cruciade. O minciună atât de gogonată, încât creștinismul însuși ar fi spulberat dacă ar fi descoperită. Aceasta este adevărata misiune a pustnicilor: să păzească marea minciună și să împiedice Hoții de Suflete să pună stăpânire pe dovezile care ar scoate-o la iveală.

— Hoții de Suflete?
— Acum câteva săptămâni, în cursul anchetei noastre de la mănăstirea Holy Cross, surorile mele și cu mine am descoperit mai multe fragmente din evanghelia după Satana la care lucra pustnica ucisă. Pergamente datând din Evul Mediu pe care acest ordin secret le studiază de veacuri în speranța de a găsi manuscrisul original. De aceea masakra pustnice creatura care ne-a asasinat la Hattiesburg.

Pe Parks o cuprinde brusc o spaimă teribilă.
— Ce ai spus?
— Poftim...?!
— Ce spuneai despre creatura care v-a asasinat la Hattiesburg...?
— Hai, Marie, vrei să spui că n-ai înțeles?

Parks privește spre geam și își vede în oglindă propria imagine. Scaunul din fața ei e gol. Cu gâtul uscat, tânăra se întoarce către necunoscuta care îi zâmbește în continuare. Dintr-odată, își amintește de chipul acelei brunete pe care l-a zărit răsfoind dosarul dispărutelor din Hattiesburg... și același chip ros de viermi și putrezit pe o cruce din tenebrele criptei... chipul surorii Mary-Jane Barko.

— Dumnezeuule, e imposibil...
Surâsul tinerei călugărițe începe să se zbârcească, în timp ce fața și buzele se acoperă de crăpături. Când vorbește din nou, Marie observă că vocea e pe cale de a i se schimba.

— Imposibil? Agent special Marie Parks, doar n-ai facultatea de a vedea lucruri care nu există! Ai facultatea de a vedea lucruri pe care alții nu le pot vedea. Sesizezi diferența?

— Încetează cu tâmpeniile, Barko sau cine vei mai fi fiind. Am ieșit printr-un parbriz la o sută patruzeci la oră și de atunci am viziuni. Văd morți și puștoaice eviscerate prin grote. Așa că nu mă mai bate la cap cu teoriile tale despre vizibil și invizibil. Nu ești decât o viziune printre multe altele și, de îndată ce arcul electric care te-a generat se va disipa din creierul meu, ai să dispari ca fumul.

— O singură întrebare, Marie: de unde crezi tu că vine curentul care îți mângâie obrazul în timp ce vorbim?

— Adică?
— Curentul slab care îți mângâie frumoasele bucle negre, de unde crezi tu că vine?

Parks devine brusc conștientă de pala de aer calduț care îi învăluie chipul. Caută din ochi climatizatorul. Nu există. Când călugărița prinde iar a vorbi, lui Marie i se pare că vocea vine din propria ei minte.

— Acum, uită-te în direcția parcării. Tocmai ajungi acolo.

Parks se întoarce din nou către geamul vitrat și mijește ochii pentru a-și zări mașina prin perdeaua deasă de fulgi. Un nor de fum alb se ridică din țeava de eșapament. Printre ștergătoarele de parbriz, Marie se vede pe sine ațipită, cu capul sprijinit de spătar și cu chipul luminat de lucirea albă a becului din plafonul mașinii.

— Ești pe cale de a adormi, Marie. Iar pala de aer pe care o simți în obraz provine de la climatizarea mașinii. Trebuie să te trezești acum și să nu mai pierzi nicio clipă. Se apropie furtuna.

Cu ceafa înțepenită de spătar, Marie tresare violent, se trezește și înșfacă volanul. Afară ninge în continuare, în tăcere. Prin geamurile vitrate ale barului, vede chelnerițele care debarasează mesele și clienții care își termină cina. Abia își înăbușă un suspin de spaimă când simte mireasma suavă de trandafiri care umple habitacul. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare de interior. Nimeni.

Doamne, ce mi s-a întâmplat?

90

Urcușul către mănăstirea Holy Cross este încet și dificil. Încleștată de volan pentru a face față puternicelor rafale de vânt care îi zgâlțâie mașina, Parks își consultă GPS-ul, al cărui ecran împrăstie o lumină liniștitoare în marea albă. După consolă, nu ar mai avea decât vreo trei kilometri până la mănăstire. Doar câteva curbe în vârful de ac și va ajunge la destinație.

Cu privirea concentrată pe șosea, Parks își aprinde o țigară și încearcă să rememoreze tot ce știa despre pustnice. Ziua lor începe la ora trei, cu slujba din zori, urmată de o îndelungă perioadă de studiu și reflecție până la slujba de dimineață. După aceea, capătă câte un bol cu supă și o bucată de pâine uscată. Apoi se cufundă în lectura și restaurarea manuscriselor interzise ale Bisericii, îndeletniciri întrerupte de slujbele care marchează prima și a treia oră de după răsărit. În jurul orei zece se întorc la studiul lor și nu se opresc decât pentru a participa la slujba de la ora optsprezece, douăzeci și unu, la liturghia de seară și la ultimele rugăciuni ale zilei, adică la tot atâtea oficii obositoare care însoțesc asfințitul și lăsarea întunericului nopții. Același ceremonial timp de trei sute șaiszeci și cinci de zile pe an, fără răgaz și fără odihnă, fără vacanțe și fără speranța unei zile diferite de celelalte. Pustnicele au făcut legământul tăcerii. Nu vorbesc niciodată între ele, nu se privesc, nu au niciun simțământ una față de cealaltă, nu schimbă niciun semn de afecțiune. Fantome care se preumblă în tăcere prin acele mănăstiri vechi de când lumea. Cu regimul ăsta, nu e de mirare că multe dintre ele înnebunesc, obligate fiind să asculte mereu șuieratul vântului prin chilie. Zvonurile spun că acelea sunt duse în catacombele mănăstirii, unde sunt închise în celule capitonate în care țipetele sunt înăbușite de pereții groși.

Alte pustnice, respectiv acelea care au făcut legământul întunericului, trăiesc în subteran, unde nu pătrunde niciodată nicio rază de lumină. Patruzeci de ani în întuneric, fără a zări măcar pâlparea unei lumânări. Se spune că, din cauza absenței luminii, ochii lor au ajuns la fel de albi ca și pielea. Bătrâne scheletice și murdare, așteptând răbdătoare să își dea ultima suflare în întunericul unei chilii. Parks simte o împunsătură de spaimă: spre un astfel de loc se îndreaptă ea acum.

GPS-ul emite câteva bipuri, anunțând-o că a ajuns la destinație. Parks constată, de altminteri, că și drumul s-a înfundat. Își parchează Cadillacul și contemplă porțile care se decupează în lumina farurilor: porți grele, din lemn, încadrate de o boltă din piatră ce pare a fi fost tăiată în stâncă. Tânăra înalță ochii către piscul muntelui și, prin rafalele de zăpadă, întrezărește zidurile schitului. Poarta trebuie să ducă la o scară pe care va trebui să o urce pentru a ajunge la mănăstire. O poartă dotată cu un soi de gheretă cu gratii, singura deschidere către o lume la care pustnicele au renunțat. Mai încolo, începe Evul Mediu.

Parks stinge farurile. Întunericul învăluie mașina. Tăcerea zăpezii, șuieratul vântului... Deschide radioul și schimbă posturile, în căutarea unei voci. Pe măsură ce scannerul parcurge undele, difuzoarele încep să pârâie. Nu răspunde nicio stație, nici măcar emițătoarele puternice din Denver sau de la Fort Collins. Ca și cum toate marile orașe ar fi fost moarte, sufocate sub potopul de zăpadă.

Marie își ia mobilul și se uită la ecran. Ultima bară din caseta destinată semnalului clipește și se stinge. Rețeaua nu funcționează în locul acela— din cauza furtunii și a altitudinii, fără îndoială. Închide radioul și verifică încărcătorul armei, pe care o pune în geantă. După aceea, își încheie haina și coboară din mașină, înfruntând gerul.

Sunt vreo patruzeci de metri până la poartă. În timp ce înaintează în zăpadă, are neplăcuta senzație că

pustnicele o privesc prin vizetă. Nu, mai bine zis are certitudinea că toată mănăstirea se uită la ea cum se apropie, toată acea putere malefică pe care lumina farurilor ei a deșteptat-o și care va face totul pentru a o împiedica să intre. Sau să iasă.

Nu mai bate câmpii, Marie. Află că aici nu sunt decât niște bătrânele drăguțe care brodează, ronțăie prăjiturile și beau ceai de mușețel.

Parks a ajuns acum la poartă. Nu mai poate da înapoi. Poarta e împodobită cu un inel greu de bronz, care se odihnește pe un soclu de metal. Se strâmbă când simte mușcătura frigului în palmă, izbește de patru ori inelul în lăcașul metalic, apoi își lipește urechea de poartă, ascultând ecoul zgomotului care se pierde în adâncul mănăstirii. Așteaptă câteva secunde înainte de a bate din nou. La a treia lovitură, oblonul din lemn se deschide cu un zgomot sec, lăsând vederii lumina tremurândă a unei făclii. O pereche de ochi negri o ținutiesc pe Parks, care își strecoară legitimația FBI prin grilaj și ridică vocea, pentru a acoperi suierul vântului:

— Agent special Marie Parks, soră. Anchetez crima care a fost comisă în congregația voastră. Vin de la Boston.

Călugărița se uita la legitimația tinerei de parcă ar fi fost un document scris într-o limbă necunoscută. Apoi ochii dispar din vizetă și apare o gură ridată.

— Astfel de lucruri nu-și au locul aici, copila mea. Vezi-ți de drum și lasă-ne în pace.

— Iertați-mi insistența, soră, dar dacă nu deschideți imediat poarta, voi fi obligată să mă întorc mâine dimineață cu o sută de agenți înarmați până-n dinți cărora le va face o deosebită plăcere să vă percheziționeze mănăstirea din turnuri până-n beciuri. Asta doriți?

— Mănăstirea are statut diplomatic de pământ consacrat Vaticanului și nimeni nu poate pătrunde aici fără aprobarea Romei sau a superioarei noastre, maica stareță Abigail. Îți urez drum bun și Iisus să te aibă-n pază pe acolo pe unde ți se vor îndrepta pașii.

Bătrâna călugăriță închide vizeta. Parks se hotărăște să schimbe macazul.

— Du-te și spune-i maicii Abigail că cel care v-a masacrat sora a murit la Hattiesburg.

Oblonul înțepenește la jumătatea drumului și se deschide din nou. Gura bătrână apare iar.

— Ce vrei să spui?

— Caleb e mort, soră. Dar mă tem ca nu cumva spiritul lui să fie în continuare printre noi.

Printre rafalele de vânt, Parks aude cum cineva agită cu febrilitate un mănunchi de chei care se lovesc una de cealaltă. Apoi broaștele se deschid una după alta și poarta grea se dă în lături, scârțâind din toate încheieturile. Marie o privește pe bătrâna călugăriță care stă îndoită de spate în prag. *Dumnezeule, câți ani o fi având?*

În spate, o scară imensă urcă în întuneric. O scară la fel de veche și de întunecată ca aceea care cobora în cripta în care Caleb le crucificase pe cele patru femei din Hattiesburg. Parks închide ochii și trage în piept o gură de aer înghețat. Pășește apoi peste prag și pune piciorul pe solul nisipos al mănăstirii. Când face acel pas, are senzația unei căderi în gol, ca și cum fiecare celulă a corpului ei s-ar fi apucat dintr-odată să coboare înapoi pe firul timpului.

Înăuntru, genunea e mai adâncă parcă decât noaptea însăși. Și aerul pare mai transparent, iar flacăra torței – mai clară și mai vie. Miroase a sulf, a legume și a gunoi de grajd. Duhoarea Evului Mediu. Când poarta se închide în spatele ei cu un zgomot ascuțit, pe Marie o năpădește teama. E pe cale de a intra într-un mormânt.

— Urmează-mă și, mai ales, nu te depărta de mine.

Flacăra torței pâlpâie în întuneric; pustnica începe să urce scările. Sute de trepte tăiate în peretele muntelui. Parks își dozează respirația pentru a putea ține pasul cu călugărița, care se cațără pe trepte cu o sprinteneală uimitoare. De fapt, i se pare că, dacă ar lăsa torța, bătrâna s-ar așeza în patru labe și ar lua-o la galop pe scări. *Iar bați câmpii, Marie...*

Parks începe să piardă noțiunea timpului. Îi ard coapsele și genunchii. La câțiva metri în față, torța aruncă umbre gigantice pe pereți. Totuși, lumina pare a se îndepărta, ca și cum pustnica și-ar fi iuțit pasul. Accelerează și ea ritmul. Îi e frică, se sufocă. Ca în ziua aceea, când avea opt ani și săpase un tunel în nisip. Un tunel atât de lung și de îngust, că doar degetele i-au mai rămas afară când valul de nisip s-a

năruit. Acum, când o urmează pe pustnică, pe Marie o încearcă aceeași senzație de sufocare.

Ultima treaptă. Acum urcă de-a lungul unui coridor lung, în pantă. Parks simte arsuri în glezne și în tălpi. Grăbește în continuare pasul, nedezipindu-și ochii de la flacăra torței pe care o agită palele de curent. Zărește porți grele de celule, pe care lumina le smulge ici și colo tenebrelor. Inima îi sare din piept, i se face părul măciucă. Zărește mâini descărnate agățate de gratii. Chipuri de ceară o privesc trecând. Șușoteli. Marie grăbește pasul pentru a prinde din urmă torța care se depărtase. Dar culoarul dă în altă scară, iar călugărița se află de fapt la câțiva metri deasupra ei. Parks ratează prima treaptă și își înăbușă o înjurătură: în ultima clipă reușește să se agațe de gratiile unei celule, de care se sprijină.

În spatele ei un foșnet de veșmânt, mișcări. Dându-și seama de greșală, era pe punctul de a se îndrepta, când a simțit ceva rece închizându-i-se în jurul gâtului. Un braț, un braț slab, ale cărui oase ascuțite îi strâng gâtul cu o forță uimitoare. La capătul puterilor, Parks încearcă să deschidă geanta pentru a-și scoate arma. *Idioato, oare de ce nu ți-ai lăsat și încărcătorul în mașină, dacă tot erai pe acolo?*

O halenă putridă învăluie obrazul lui Marie, în timp ce chestia care o strânge de gât își strecoară capul printre gratii.

— Cine ești, curioasă nenorocită?

Cu un deget băjbâind pe la încuietorea Eclair a genții pe care abia mai izbutea să și-o țină, Marie încearcă să articuleze un răspuns:

— M... Marie Parks. FBI.

— Vorbește! Oh, Doamne, vorbește!

Chestia începe să urle în tenebre:

— Surorile mele, l-am prins pe Satana! L-am prins pe Satana și Satana mi-a vorbit.

Un concert de cotcodăceli se ridică de-a lungul coridorului și Marie vede un rând de brațe albe țâșnind din celelalte celule, chipuri palide aliniindu-se printre gratii, ale căror buze schimonosite scoteau țipete pline de ură.

— Ia-i gâtul, soră! Nu-l lăsa să-ți scape!

O zonă de maximă securitate în subsolul unui spital de nebuni: atâta mai apucă să își spună Marie în vreme ce vederea i se încetosează, iar genunchii încep să i se înmoaie. În cele din urmă reușește să își strecoare mâna în geantă și să înșface pistolul. Privește spre stânga: călugărița țopăie grăbită pe scări. Parks scoate arma și țintește în tavan. În lumina albă a împușcăturilor, observă cu groază că gratiile colcăie de chipuri schimonosite și brațe albe. În schimb, împușcătura nu a avut niciun efect asupra presiunii brațului care o strangulează. Atunci, la capătul puterilor, fixează pe băjbâite un alt încărcător, armează și lipește țeava armei de fața chestiei care o strânge de gât:

— Ai... ai trei secunde ca să-mi dai drumul, și după aia îți zbor dinții.

Marie simte o răsuflare în obraz.

— Nu mă poți omorî, Parks. Nimeni nu poate.

Privește spre stânga. Pe măsură ce flacăra torței pustnicei se apropie, fețele lipite de gratii se retrag pe rând, miorlăind ca niște mâțe. Marie e pe punctul de a apăsa pe trăgaci, când arătarea îi șoptește:

— De data asta ai scăpat, dar n-ai să ieși vie din mănăstirea asta. Mă auzi, Parks? De intrat, ai intrat, dar de ieșit, nu vei mai ieși în veci!

Presiunea brațului slăbește brusc și arătarea se depărtează cu un foșnet. Tânăra se lasă jos, lângă gratii, încercând să își recapete răsuflarea. Închide ochii și ascultă pașii pustnicei care se apropie. Bătrâna călugăriță se apleacă spre ea și îi șuieră cu ură:

— Ți-ai pierdut mințile? De ce ai tras?

Parks deschide ochii și se uită la pustnica ce pufnește cu furie pe sub vâl.

— Tu ar trebui să îmi explici, soră, ce fac călugărițele astea aici, în celule, și ce crimă au săvârșit de au meritat un asemenea tratament inuman?

— Ce călugărițe? Despre cine vorbești? Celulele sunt dezafectate de mai bine de un veac!

— Și atunci de ce una din pustnicele voastre tocmai a vrut să mă omoare, iar celelalte urlau ca din gură de șarpe?

— Celelalte? Care celelalte?

Intrigată, bătrâna se apropie cu torța de gratiile celulei. Camera prăfuită e goală. Cinci metri pătrați fără mobilier, fără colțuri ascunse. În tăcerea subteranei, călugărița vorbește din nou:

— Aceste ascunzători slujeau drept loc de adăpost acelor dintre surorile noastre cu mintea întunecată din cauza izolării. Erau închise aici pentru ca restul comunității să nu le audă țipând. Dar asta se întâmpla acum un veac. Astăzi, când le lasă nervii, le internăm la azilul Holy Cross. Ești sigură că te simți bine?

Marie abia dacă se mai ține pe picioare. Simte că e pe punctul de a-și pierde mințile.

Pe măsură ce femeile se apropie de vârf, coridorul se lărgeste. Ca o pată gri în întuneric, ieșirea din pasaj se lărgeste și Parks observă din nou fulgii care dansează în aer.

Un vânt înghețat le învâluie. Clipind des, Marie zărește clădirile care încadrează clopotnița la care ele aproape au ajuns. Statuile de ciment au dispărut sub stratul de zăpadă. Crucificat în mijlocul curții, un Hristos gigantic cu ochii larg deschiși le privește trecând. Examinându-l cu colțul ochiului, Parks se întreabă ce-or fi simțind pustnicele care băteau în lung și-n lat pavajul curții aleia vreme de trei sute șazece și cinci de zile, an de an, sub ochii înghețați ai chipului de bronz.

Călugărița o ia pe sub coloanele clopotniței. După urmele pe care le lasă în zăpadă, Marie își dă seama că femeia poartă doar niște sandale tocite din piele. Pustnica tropăie ușor, pentru a se scutura de zăpadă. Apoi trece pe sub un portal de piatră, care marchează intrarea în clădirea principală. Parks își scutură și ea cizmele pe peronul mănăstirii. Cu privirea Hristosului arzând-o în spate, o ia pe coridorul larg, simțind un miros de praf și cenușă. Pe pereți, chipurile sfinților se învecinează cu busturi din ipsos și scene din Patimile lui Iisus. Privirea i se încrucișează din nou cu cea a crucificatului, care se uită la ea din penumbra nenumăratelor tablouri pe lângă care trece: mânie și disperare, asta citește ea în licărirea pe care artistul a pus-o în adâncul ochilor lui Hristos. Se rotește iar și iar: oriunde s-ar uita pustnicele, ochiul Domnului e mereu ațintit asupra lor.

— Maica Abigail te va primi acum.

Parks tresare auzind-o pe călugăriță la celălalt capăt al culoarului. Și-a lăsat torța și îi deschide o ușă grea, care lasă să se întrevadă un birou cu pereții acoperiți de tapiserii vechi.

Tânăra intră și aspiră puternic miros de ceară care plutește în încăpere. În șemineu trosnește focul. Ușa se închide în spatele ei. Înaintează. Parchetul scârțâie sub pașii ei când se îndreaptă spre biroul din lemn de stejar, pe care tronează sfeșnice vechi, cu lumânări care degajă miros de miere. Înțepenită în fotoliul ei, maica Abigail o privește cum se apropie. O bătrânică de o urâtenie uimitoare, cu trăsături dure, care par tăiate în gheață. Are obrajii brăzdați de cicatrici verticale, subțiri, care amintesc de rănilor pe care nebunele și le fac singure, cu unghiile.

— Cine ești și ce vrei?

— Agent special Marie Parks, maică. Anchetez crima care s-a comis în mănăstirea voastră.

Stareța îi retează vorbele cu un gest agasat din mână.

— I-ai spus călugăriței care te-a condus aici că cel care ne-a masacrat sora a fost ucis la Hattiesburg?

— Da, maică. A fost împușcat de agenții FBI. Numele lui era Caleb. Un călugăr.

— Ba mult mai mult decât un călugăr.

Maica Abigail slobozi un suspin adânc, de îngrijorare.

— Și cum de ești atât de sigură că el e cel care ne-a asasinat sora?

— Datorită celor care i-au mers pe urme. Călugărițele trimise în urmărirea lui de Vatican.

— Vrei să spui că Mary-Jane Barko și surorile ei l-au găsit?

— Nu, maică. Caleb e cel care le-a răpit una câte una și le-a crucificat.

— Iar el unde e acum?

— La morga spitalului Liberty Hall din Boston.

Maica Abigail se cutremură în fotoliul ei, de parcă ar fi străbătut-o un curent electric.

— Dumnezeuule, vrei să spui că nu l-ai incinerat încă?

— Ar fi trebuit?

— Da. Altminteri, se va întoarce. Întotdeauna se întoarce.

— Cine se va întoarce, maică?

Călugărița e zguduită de un acces de tuse, pe care și-l înăbușă cu palma. Când reîncepe să vorbească, Parks sesizează un suflu cavernos în plămânii ei: maica stareță suferă de emfizem.

— Agent special Marie Parks, aș prefera să îmi explici motivul precis al prezenței tale aici.

— Trebuie să examinez manuscrisele la care lucra călugărița înainte de a fi asasinată. Sunt convinsă că aici se află cheia acestor crime, pe undeva, prin biblioteca voastră.

— Se pare că nu ai nici cea mai vagă idee despre pericolul care te paște.

— Să înțeleg că mă refuzați?

— Să înțelegi că ți-ar trebui vreo treizeci de ani de studiu ca să ajungi să pricepi ceva din acele manuscrise.

— Ce știți despre Hoții de Suflete?

Maica Abigail se face mică de tot în fotoliu, iar Parks sesizează imediat vibrațiile de spaimă din vocea ei.

— Copila mea, există cuvinte pe care nu e bine să le pronunți în timpul nopții.

— Ce-ar fi să renunțăm la toate elucubrațiile astea, maică? Nu mai suntem în Evul Mediu și până și un copil știe că Dumnezeu a murit în clipa-n care Neil Armstrong a pus piciorul pe Lună.

— Cine-i ăsta?

— Gata, hai să nu mai vorbim despre asta. E vina mea, eu nu am știut să mă fac mai bine înțeleasă. Nu am venit aici nici ca să sărbătoresc Halloweenul, nici ca să învăț să zbor pe mătură, ci, pur și simplu, ca să anchetez moartea unei călugărițe din congregația voastră. Una dintre crimele aflate pe lista lungă a unui ucigaș care, dacă ar fi să dau crezare celor patru dispărute de la Hattiesburg, traversează veacurile și ucide pustnice așa, cum ai înșira mărgelile pe ață. Așa că din două, una: fie îmi deschideți biblioteca, fie voi fi obligată să mă întorc cu un mandat de percheziție și cu camioane de transport pentru a muta toate lucrările voastre sataniste în depozitele FBI-ului din Denver!

Tăcere. Parks întrezărește flacăra de ură care prinde să pâlpâie în privirea stareței. Dacă e adevărat ceea ce se spune și pustnicele chiar sunt smintite, înseamnă că tocmai și-a semnat condamnarea la moarte.

— Agent special Marie Parks, doar caritatea mă obligă să îți ofer ospitalitate între aceste ziduri până ce se va mai potoli furtuna. Călugărița care te-a condus până aici te va duce la chilia pe care a ocupat-o sora noastră care a fost asasinată. E singura liberă în acest moment. Nu pot face nimic altceva în sprijinul anchetei tale și nu pot decât să îți recomand cu tărie să stai încuiată în chilie până ce se potolește vântul și se oprește ninsoarea. Căci aceste locuri nu sunt pentru cei care nu cred în Dumnezeu.

— E o amenințare?

— Nu, o recomandare. De îndată ce furtuna se va potoli, va trebui să părăsești mănăstirea. Dar până atunci, te-aș ruga să nu tulburi rugăciunea pustnicilor mele.

— Maică, nimeni nu e la adăpost de asasinul care v-a masacrat sora. Dacă e vorba de o sectă, iar această sectă vă amenință, puteți fi sigure că se va întoarce și nu prea văd cum i-ați putea opri doar cu rugăciuni.

— Și tu chiar crezi că vei rezolva problema cu arma și cu insigna ta?

— Nu am spus asta.

Cu gura schimonosită de furie, bătrâna călugăriță se înalță în fotoliu. Vocea ei tună în întuneric.

— Agent special Marie Parks, Biserica este o instituție foarte veche, plină de secrete și mistere. De mai bine de douăzeci de secole conducem omenirea prin tenebrele destinului ei. Am supraviețuit ereziilor și agoniilor imperiilor, încă din negura timpurilor sfinții se roagă în genunchi în mănăstirile și abațiile noastre pentru îndepărtarea Fiarei. Am văzut miliarde de suflete stingându-se, am cunoscut ciuma, holera, cruciadele și mii de ani de război. Și chiar crezi, cu toată sinceritatea, că vei putea opri singură amenințarea care se apropie?

— Aș putea să vă ajut, maică.

— Nimeni în afara bunului Dumnezeu nu poate, copila mea.

Fără a-și dea seama, la strigătele maicii Abigail, Marie făcuse câțiva pași în spate. Ușa biroului s-a deschis scârțâind. Tocmai se pregătea să o urmeze pe călugărița care intrase, când stareța adăugă:

— Crezi în aură?

Parks se întoarce încet.

— În ce?

— În aură. Culorile sufletului care ies din trup și îl învăluie ca o lumină spectrală. În jurul tău, nu disting decât albastru și negru.

— Și ce înseamnă asta?

— Înseamnă că vei muri curând, agent special Marie Parks.

— Îți las torța și un pumn de lumânări. Folosește-le cu economie, pune ceara topită în cămin, căci altă lumină nu vei avea.

Parks s-a oprit în prag, inspirând aerul stătut din chilie. Apoi s-a întors către călugăriță.

— Și tu, maică?

— Eu, ce?

— Cum ai să te întorci fără lumină?

— Nu îți face griji pentru mine. Mai bine ia și te culcă. Mă voi întoarce în zori. Acestea fiind spuse,

călugărița închide ușa și învârte de două ori cheia în broască. După ce târșăitul sandalelor se îndepărtează, Parks ciulește urechea și încremenește auzind un fel de jelanie îndepărtată care răzbătea printre ziduri. Urlete omenești. Închide ochii. Nu trebuie să cedeze panicii acum, în plină noapte. Și în niciun caz într-o mănăstire de bătrâne nebune cocoțată la două mii cinci sute de metri altitudine în mijlocul pustietății. Marie încearcă să zâmbescă. Șuieratul vântului care s-a dezlănțuit afară. Asta i s-a părut ei c-ar fi fost urlete. De la biroul stareței situat la parter, a urcat șaptezeci și două de trepte în urma călugăriței cu făclia. Prin urmare, ar trebui să se afle pe undeva, între al doilea și al patrulea etaj al clădirii cu fațada expusă furtunii. Rafalele vântului, care nu întâlnesc niciun obstacol, bat cu toată furia, ca pe puntea unei nave. Ascultând dezlănțuirea naturii, Parks se simte ca odinioară, în comă, când era prizoniera propriului trup. Tăcerea dinăuntru și mugetele îndepărtate ale lumii din exterior.

Un strop de ceară explodează în flacără, proiectând scântei care sfârâie pe dușumea. Marie le stinge sub talpă. Apoi ia torța și pornește să exploreze cei patru pereți care îi vor fi adăpost pe timpul furtunii. Sunt făcuți din blocuri de granit albite la cald, de care a fost fixat un șir de cuiere din fier. Pe podea e pictată o cruce, ștersă acum de urmele nenumăratelor tălpi. O cruce din șofran și aur, semnul pustnicilor. Parks încremenește în mijlocul ei. În spatele chilie, deasupra patului, e bătut un calendar. Mai zărește o noptieră pe care se află mai multe cărți prăfuite. La stânga, un bloc de piatră lipit de perete și un taburet de lemn, pe post de masă de studiu. În colțul drept, un bazin din email crăpat și o carafă veche cu apă în loc de baie. Deasupra lor, o oglindă mâncată de rugină reflectă crucifixul agățat pe peretele din față. Un dulap metalic gri și rece completează tabloul.

Parks aranjează o duzină de lumânări în sfeșnicele care decorează masa din piatră. Scapără un chibrit și se holbează la mica gămălie de sulf care explodează sub degetele ei. Apoi aprinde lumânările una după alta, strâmbându-se de durere când flacăra chibritului îi ajunge la degete. Întunericul se mai risipește, iar în chilie se răspândește un miros plăcut de ceară caldă. Marie își continuă inspecția. Nici vorbă de toaletă sau apă curentă. Nici vorbă de fotografii, nici măcar o fotografie alb-negru cu vreo scenă din viața fostei pustnice. Nicio amintire a ceea ce ar fi putut ea să fie înainte de a îmbrăca rasa monahală, ca și cum amintirile i s-ar fi șters în clipa în care porțile mănăstirii s-au închis în spatele ei.

Marie examinează acum calendarul bătut în perete, unul dintre acele calendare ale căror foi se rup pentru a trece la ziua următoare: sâmbătă, 16 decembrie, data morții pustnicei. Nimeni nu a mai avut curajul să rupă foile după acea dată. Din superstiție, fără îndoială. Marie dă filele până la data acelei zile. Un teanc de file pe care le desprinde cu grijă, după ce mai întâi le numără: s-au scurs șaiszeci și trei de zile de la moartea pustnicei. Marie trage sertarul măsuței și, cu podul palmei, împinge foile înapoi. Apoi se așază pe saltea și începe să analizeze cărțile pe care le consulta călugărița cu câteva ceasuri înainte de a muri. Erau cărți despre miturile întemeietoare ale religiilor. Parks își aprinde o țigară și deschide una, la întâmplare.

95

Era un manuscris englezesc din secolul al XIX-lea. Autorul descria operațiunea de dezgropare a mii de tăblițe din argilă în timpul săpăturilor arheologice la cetatea mesopotamiană Ninive. Pe cea de-a unsprezecea tăbliță, arheologii au descoperit sabia regelui sumerian Ghilgameș. Conform legendelor, Ghilgameș ar fi pornit în căutarea ultimului supraviețuitor al cumplitelui cataclism care ar fi răvășit pământul în anul 7500 î.Hr. Ploi torențiale care provocaseră revărsarea mărilor și oceanelor.

Conform tăblițelor de la Ninive, exact înainte de catastrofă, un personaj legendar numit Utnapiștim ar fi fost avertizat în vis de zeul sumerian Ea asupra cataclismului ce va urma. Și atunci, așa cum i-a poruncit Ea, Utnapiștim ar fi construit o arcă imensă, în care ar închis câte o pereche din fiecare specie de animale, precum și semințe ale tuturor plantelor și florilor de pe pământ. Parks simte o gheară-n gât. Era descrierea Potopului din Vechiul Testament, Arca lui Noe, cel care a salvat animalele de mânia lui Dumnezeu, povestea de la începuturile lumii.

Cuprinsă de nerăbdare, tânăra trece la manuscrisul următor: o traducere din *Satapatha Brahmana*, una dintre cele nouă cărți sacre ale hindușilor, datând din secolul al VII-lea î.Hr. În acest text, pe care călugărița făcuse o sumedenie de adnotări, Noe se numea Manu și zeitatea Vișnu, deghizată în pește, a fost cea care l-a avertizat de iminența Potopului, poruncindu-i să construiască o navă. Nici urmă de mânie a lui Dumnezeu în această aneantizare, ci mai curând prezența a ceea ce hindușii numesc suflul lui Brahma, cel care creează expirând, pentru ca apoi să își distrugă creația, inspirând aerul care îi va sluji la următoarea creație.

Dar cu sau fără suflul lui Brahma, cerurile s-au aprins și, după ce șapte sori arzători au pârjolit

pământul și au secat oceanele, a plouat fără oprire vreme de șapte ani. De fiecare dată aceeași cifră șapte.

Parks își mai aprinde o țigară de la chiștocul celei dintâi. În cartea următoare, Noe al perșilor se numește Yima și zeul Ahura Mazda e cel care îl pune în gardă referitor la iminența pericolului. Atunci Yima se refugiază într-o fortăreață cu cei mai buni dintre oamenii lui, cu cele mai frumoase animale și cele mai rodnice dintre plante. Urmează o iarnă teribilă, după care toată zăpada depusă se topește, acoperind pământul cu un strat gros de apă înghețată.

Marie pune manuscrisul pe saltea și trece la următorul. E vorba de o lucrare scrisă de un colectiv de etnologi, care rezumă un veac de cercetări printre populațiile din cele mai îndepărtate colțuri ale planetei. Peste tot, din întinsele deserturi australiene și până în cele mai dese păduri ale continentului sud-american, se întâlnește povestea unui potop produs cu câteva secole înainte de nașterea lui Hristos. Ca și cum toate culturile arhaice ar fi fost afectate de o catastrofă devenită legendară, dar care s-a produs cu adevărat în timpuri imemorabile.

Acestea erau lecturile de căpătâi ale călugăriței. Parks se pregătea să închidă ultima carte când o însemnare adăugată într-o margine de mână pustnicei i-a atras atenția.

**CEL FĂRĂ DE NUME SE ÎNTOARCE. CEL FĂRĂ DE NUME SE ÎNTOARCE MEREU.
CREZI CĂ A MURIT, DAR SE ÎNTOARCE MEREU.**

Crezi că a murit, dar se întoarce mereu... Asta a șoptit și maica Abigail când Parks i-a vorbit despre Caleb.

Marie își stinge țigara într-un vas de lut ars și se îndreaptă spre dulapul a cărui ușă era întredeschisă. Înăuntru, dă peste un teanc de foi pe care pustnica mângălise scene de coșmar: bătrâne crucificate, morminte pângărite și păduri de cruci. Aceleași desene ca și în carnetul lui Mary-Jane Barko.

Pe fiecare schiță însă călugărița a adăugat câte o cruce roșie învăluită în flăcări, ale căror capete desenează un șir de litere: INRI, *titulus*-ul lui Hristos. Deasupra inscripției, pustnica a notat semnificația și traducerea ei:

**IANUS NAZARENUS REX INFERNORUM
Ianus din Nazaret, Regele Infernului.**

Lui Parks i se pune un nod de spaimă în gât. Asta însemnau, așadar, tatuajele lui Caleb. Nu Iisus, fiul lui Dumnezeu, ci Ianus, geamănul lui, stăpânul Infernului.

Era pe punctul de a închide dulapul, când observă pe dușumea urme de uzură, care porneau și se întorceau în și din același colț. Ca și cum mobila ar fi fost deplasată de numeroase ori, pentru a fi apoi împinsă la loc – mereu aceeași mișcare, repetată la nesfârșit. Sprijinindu-se de perete, Parks împinge dulapul până când picioarele acestuia ating capătul urmelor. Apoi analizează colțul de perete pe care l-a dezvăluit. E din granit, cu asperități care îi zgârie palmele. Dintr-odată, mâna ei detectează o suprafață diferită. Ia o lumânare și reia inspectarea peretelui. Acolo, granitul e rece și dur, dincoace, devine brusc neted și cumva calduț. Marie ciocănește ușor. Sună a gol. Categorie, era o placă de lemn dată cu var. O zgârie cu vârful degetelor, o scoate și descoperă o nișă în zid, cam de mărimea unei cărămizi măricele, pe care bătrâna călugăriță a săpat-o probabil încet, cu răbdare, aruncând pe furiș resturile în curtea mănăstirii. Gaura aceea îi va fi luat nopți întregi de muncă tăcută.

Scotocind prin scorbura aia din zid, Marie dă peste o învelitoare prăfuită din piele, legată cu un șnur de pânză; o scoate și o aduce în dreptul lumânării. Înăuntru, câteva pergamente făcute sul, cărora timpul le-a uzat urzeala și le-a deșirat marginile. Tânăra le înșiră pe masa de piatră și apropie sfeșnicul pentru a le lumina, având grijă să nu le ardă. Apoi se așază pe taburet și începe să citească rar, cu voce joasă, rândurile caligrafiate cu pana ce par a-i dansa în fața ochilor.

Primul pergament este datat 11 iulie 1348, anul nefericirii, anul mării ciume negre. E un raport secret trimis la Avignon de către marele inchișitor Thomas Landegaard. Acesta din urmă fusese însărcinat de Sanctitatea Sa papa Clement al VI-lea cu anchetarea masacrului comis în plină epidemie asupra pustnicilor din fortăreața Notre-Dame-du-Cervin, o mănăstire situată pe piscurile de deasupra satului elvețian Zermatt.

Conform raportului lui Landegaard, în noaptea de 14 spre 15 ianuarie 1348, cavaleri răătăcitori au

atacat acea congregație pierdută în mijlocul munților, iar nefericitele călugărițe au fost torturate și eviscerate, toate cu excepția uneia, o pustnică bătrână, care a reușit să fugă, luând cu ea un manuscris foarte vechi. Evanghelia după Satana. Parks face ochii mari. Dacă ar da crezare raportului inchișitorului, pustnicele au fost masacrate de cavaleri pentru acest manuscris anume. Aceeași evanghelie pe care o căuta Caleb, tot asasinând pustnice de-a lungul periplului său smintit, din Africa și până în Statele Unite. Aceleași crime la o distanță de șapte secole.

Marie citește în continuare. În noaptea aceea de ianuarie 1348, pustnica supraviețuitoare a dispărut. Categorie ea a trecut frontiera italiană urmând linia coastei, căci inchișitorul spune că urma ei se pierde în acea direcție și nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu misterioasa evanghelie pe care o avea asupra ei.

Un al doilea pergament e semnat tot de mâna lui Landegaard și e datat august 1348. A fost trimis printr-un curier călare din cetatea Bolzano. Se fac așadar patru săptămâni de când inchișitorul merge pe urmele pustnicei, urmând linia coastei. O pistă veche de șase luni. Cum o fi putut femeia aceea să supraviețuiască teribilelor încercări ale iernii anului 1348, cu vânturile ei înghețate care răspândeau miasmele marii ciume negre? Landegaard nu are nicio idee.

Răspunsul îl află ceva mai încolo: inchișitorul explică faptul că pustnica și-a aflat adăpost la alte congregații, risipite de cealaltă parte a Alpilor: fortăreața adoratoarelor Fecioarei Maria de la Ponte Leone, trapistele de la mănăstirea Maccagno Superiore, ale cărei ziduri se oglindesc în apele înghețate ale lacului Maggiore, Santa Madonna di Carvagna de deasupra lacului Como, comunitatea carmelită de la Pia San Giacomo, apoi cele din Cima di Rosso și Matinsbruck, de la frontiera tiroleză. Toate acele mănăstiri și schituri au fost la rândul lor atacate la puțin timp după fuga pustnicei pe care o adăpostiseră, membrii congregațiilor fiind torturați și crucificați. Ceea ce înseamnă că acei cavaleri rătăcitori luaseră urma călugăriței înaintea inchișitorului. De fapt, nu. Citind cu atenție poveștile însângerate, îți dai seama că altceva o vâna, de șase luni, pe bătrâna călugăriță. Un ucigaș singuratic, un prădător care s-a insinuat pe furiș între zidurile acelor mănăstiri și care, noapte de noapte, i-a masacrat pe membrii acelor congregații. Un călugăr – sau, mai curând, ceva de nenumit care s-a ascuns sub sfânta rasă de călugăr. Parks se uită din nou peste ultimele câteva rânduri, să se asigure că ceea ce citește nu e rodul imaginației ei. Un călugăr.

98

Ultimele fragmente ale raportului lui Landegaard se pierd în urzeala roasă de vreme a pergamentului. Marie reușește cu greu să descifreze că inchișitorul îl înștiințează pe suveranul pontif că urma călugăriței se pierde în munții Dolomiți, în mijlocul unei păduri de pini negri care ascunde o veche mănăstire ocupată a Augustinelor. Spre acel loc se îndreaptă și el. Parks trece la următorul pergament.

3 septembrie 1348. Al treilea raport al inchișitorului Thomas Landegaard. Scrisul e înghesuit, trădează spaima. Parks citește documentul cu voce joasă.

Au trecut atâtea zile, Sanctitate, de la plecarea mea din Avignon, și au rămas atât de puține răsărituri de soare și încă și mai puține nopți înainte de asfințitul acestui an plin de furtuni.

Ce aș putea să vă povestesc fără lacrimi în ochi despre locurile pustiite prin care trecem? Marea ciumă neagră își întinde tenebrele peste toate cetățile noastre plămădite din piatră și tăcere, lăsând în urma ei o putoare atât de cumplită, că marinarii spun că îi simt miasma până în Pireu.

Se spune că, după ce a pus stăpânire pe nordul Europei, flagelul a nimicit Parisul, iar acum e pe cale de a urca spre Hamburg și către zidurile cetății Nimegue.

Dumnezeule atotputernic, ce s-o fi ales de Roma și de Avignon, aflate atât de aproape de punctele unde a izbucnit această epidemie, despre care în ajunul plecării mele încă se spunea că nu va rezista în fața unsorilor babelor și arderii de plante aromatate?

Sanctitate, farul înțelepciunii voastre luminează încă Palatul Sfânt sau porumbeii însărcinați să vă aducă aceste mesaje vor fi de acum înainte condamnați să zboare deasupra unor ruine?

Un foșnet de foaie. Parks trece la următorul pergament.

Cât despre cercetarea pe care o facem în numele vostru, sunt în măsură să vă anunț că urma pustnicei se oprește la mănăstirea augustinelor, pe care o aminteam în ultimul meu raport, trimis de la Bolzano.

Pentru a ajunge în acele locuri îndepărtate, am călărit ceasuri de-a rândul printr-o pădure atât de deasă, încât copitele cailor nu stărneau niciun zgomot. Doar luându-ne după urletele lupilor și croncănitul îndepărtat al corbilor am reușit să ajungem la o poieniță largă, în mijlocul căreia se ridică

meterezele mănăstirii.

După stolurile de corbi care se roteau deasupra turnurilor am înțeles de îndată că moartea și-a făcut lăcaș între acele ziduri.

În tăcerea apăsătoare, am înălțat un semnal din corn pentru a anunța eventualii supraviețuitori, apoi am folosit bârnele pentru a forța porțile. Am fost obligați să ne înfigem zdravăn pintenii în burțile cailor noștri, care se ridicau, nechezau și pufneau ca și cum ar fi simțit o prezență malefică.

Așa cum ne-am temut, niciun suflet nu ne-a ieșit în întâmpinare dintre acele ziduri pustii. Am cercetat locurile, străbătând coridoarele întunecate în lung și-n lat, strigându-vă numele în latină.

Am deschis ușa fiecărei chilii și am dat de pete mari de sânge uscat și rămășițe umane.

Am coborât apoi în cimitirul mănăstirii, unde am descoperit paisprezece morminte, din care treisprezece păreau a fi fost profanate.

Am deschis cel de-al paisprezecelea mormânt, cel care rămăsese intact, și în fundul gropii am dat peste pustnica din Cervin. Dar nici urmă de blestemata de evanghelie pe care o luase cu ea. Ne-am întors, am cercetat iar edificiul și am întors pe dos toată biblioteca. Zadarnic.

Partea de sus a pergamentului următor pare a fi fost arsă parțial. Căldura a șters cerneala, iar primele două fraze sunt aproape ilizibile. Marie reușește totuși să descifreze cuvintele *durere* și *spaimă*. După aceea, povestea își reia cursul.

După cimitir, ne-am continuat inspecția în subteranele fortăreței. Acolo am găsit cele treisprezece cadavre din cele treisprezece morminte pângărite. Treisprezece rămășițe de augustine care păreau a fi bătut prin tenebre înainte de a se prăbuși din nou în moarte.

Folosesc cu un anume scop cuvintele „a se prăbuși din nou”, căci augustinele erau înveșmântate în lințoliu, ca și cum ar fi fost mai întâi îngropate în cele treisprezece morminte, iar apoi s-ar fi ridicat din morți pentru a bătui acele locuri fără lumină.

Mai e ceva care mă macină: majoritatea cadavrelor erau îngenunchate cu fața spre zidurile fundației, cu mâinile agățate de asperitățile pietrei, ca și cum nemoartele și-ar fi epuizat ultimele puteri pipăind peretele în căutarea unui lucru anume.

După cum cer datinile, am transportat rămășițele în afara zidurilor mănăstirii și le-am îngropat în pădure, pentru ca sufletele lor chinuite să nu se întoarcă să tulbure liniștea celor care se odihnesc în pământul consacrat al cimitirului.

Nici acum nu am obținut vreo informație despre starea acelei congregații, o anume maică Isolda de Trento, a cărei moarte nu a fost consemnată în registrele mănăstirii, și nici în cimitir nu am găsit-o. Să fi părăsit în grabă așezământul după masacrarea surorilor? Să fi fugit, luând cu ea și evanghelia? La ceasul la care scriu, acest punct rămâne la fel de misterios ca și restul întâmplărilor.

În concluzie, Sanctitate, cum nu am la îndemână nicio cheie pentru a dezlega aceste taine și, dată fiind tulburarea care s-a înstăpânit asupra sufletelor noastre, mă văd nevoit să vă spun că acest mister este neîndoielnic lucrarea Diavolului și că prezența lui apasă în continuare aceste locuri.

Sanctitate, voi încredința mesajul unui călăreț, așa că îl veți putea citi curând, dacă palatul Sfinției Voastre scapă de flagel. Celelalte mesaje, dacă voi mai avea ceva să vă spun înainte de a mă întoarce la Avignon, vi le voi trimite sub aripile ultimului meu porumbel călător.

Cum oamenii mei sunt prea osteniți pentru a ne așterne la drum acum, în preajma asfințitului, vom înnopta aici și vom sta de veghe la foc, pentru a îndepărta din sufletele noastre teama care ne-a năpădit.

Nu îmi place această idee, pentru că sunt sigur că forța malefică ce le-a masacrat pe augustine nu așteaptă decât lăsarea întinericului pentru a se deștepta. Dar îmi voi întări cugetul și voi pune sub supraveghere cimitirul, pentru ca ultimii morți care odihnesc acolo să nu iasă din morminte în noaptea care se anunță cu lună plină.

Sanctitate, depun un sărut pios pe mâna Sfinției Voastre; fie ca mâna Domnului să ne îndrume pe amândoi, pe Sanctitatea Voastră, în lupta cu tenebrele care acoperă lumea, iar pe mine – în cercetarea întunecată ce mi-a condus pașii în acest cimitir al sufletelor.

Parks trece la ultimul raport. Scrisul inchiizitorului, până atunci îngrijit, este de astă dată dezlânat și înclinat, ca și cum ar fi fost înspăimântat. Mesajul acesta a fost redactat la câteva ceasuri după cel pe care tocmai îl terminase.

Sanctitate,

S-a ridicat luna deasupra măruntaielor Infernului, căci în așa ceva s-au transformat aceste locuri blestemate. Focul pe care l-am aprins în refugiul consacrat din cimitir nu a împiedicat-o pe blestemăția care s-a ivit să îmi masacreze toți oamenii din escortă. Îmi sună și acum în urechi țipetele îngrozite pe care le scoteau când creatura le despica pânțele. Un călugăr i-a ucis. Un călugăr fără chip și fără suflet.

M-am refugiat acum în cea mai înaltă sală din turn și, în timp ce vă scriu aceste rânduri, îi aud pe frații mei morți care bântuie în căutarea mea.

Vă conjur să mă credeți, Sanctitate, că aceste rânduri, dictate – e drept – de spaimă nu sunt opera unui nebun. Îmi aud frații morți cățărându-se pe scări și strigându-mi numele. Presupun că mi-au zărit fața când îi priveam de la fereastră.

Mă strigă. Vin. Sanctitate, între aceste ziduri și-a făcut sălaș Diavolul. Drumul meu se oprește aici și aici voi muri. Înainte ca ușa să cedeze, voi încredința aceste rânduri porumbelului meu călător pe care mă pregătesc să îl eliberez. Dacă mesajul va ajunge la Sfinția Voastră, vă conjur să trimiteți garda cea nobilă să radă din temelii mănăstirea și să toarne la fundație var stins cu apă sfințită.

Doamne, Dumnezeu, ușa e pe punctul de a ceda!

Doamne, sunt aici!

Marie citește din nou ultimele cuvinte ale inchișitorului. Deci acolo s-au încheiat căutările slujitorului lui Dumnezeu, în acea mănăstire în care bătrâna pustnică și-a aflat adăpost, pentru ca mai apoi să moară!

Epuizată, se întinde pe saltea și fixează tavanul. Ciulește urechea: se aude șuieratul îndepărtat al vântului. Furtuna se întetește. O năpădește o toropeală ciudată. Încearcă să i se împotrivească. Apoi, fără a-și da seama, cade într-un somn agitat.

99

Sfârșitul unei torțe în noapte. Părintele Carzo înaintează în subteranele templului aztec. E frig. Frescele luminate de torță sunt acoperite de gheață. Primii născuți, năruirea paradisului, mesagerul preistoric, piramidele și cetățile imense pe care olmecii le-au înălțat în cinstea Luminii. La capătul coridorului, preotul dă de o grotă largă. În mijlocul cercului de lumânări zărește o formă. Se apropie. Creatura îl privește.

Părintele Carzo se agită în somn. O altă viziune: un cer crepuscular acoperă jungla, o înroșește cu o seceră de soare încremenit la marginea orizontului. Solul se sufocă sub stârvuri de animale și muște moarte, râurile au secăt. Arborii s-au uscat pe picioare, iar pământul e acoperit de un strat gros de cenușă. Niciun trl de pasăre, niciun zumzăit de gâză. Răul cel mare a învins.

Preotul merge prin mijlocul arborilor morți. Crengile pe care le împinge pentru a-și croi drum se rup. Culorile au dispărut, odată cu viața pe care o reflectau.

Preotul înaintează; sub sandalele lui se ridică nori de cenușă. E foarte cald, dar are fruntea și spatele uscate. Simte vag curelele rucsacului care îi taie umerii. Merge privind vârful piramidei imense care se profilează printre arborii morți. Omaxaya, cetatea pierdută pe care răul cel mare a înghițit-o când olmecii și-au întors fața de la Lumină.

Sub tălpile părintelui Carzo, stratul de cenușă se întărește. Ajunge acum la baza piramidei. Înălță privirea și vede, de la distanță, cele trei cruci din vârful edificiului. De la marginea orizontului, soarele învâluie scena într-o lumină strălucitoare.

Pe măsură ce urcă treptele, aerul devine din ce în ce mai fierbinte. Acum, Carzo domină jungla, pe care o îmbrățișează dintr-o privire circulară. Cât vezi cu ochii, doar arbori morți și cenușă. Nu mai sunt decât vreo douăzeci de trepte până la vârf. Distinge fețele celor crucificați, care îl privesc înaintând. Trupurile celor doi olmeci torturați sunt cumplit de arse de soare. Pleoapele le sunt pârjolite, iar ochii li s-au scurs din orbite. Cu toate acestea, nu au murit încă, ba chiar zâmbesc.

Carzo fixează Hristosul crucificat în mijloc. Aceași față, aceeași ochi ca și ai Mântuitorului din Evanghelii. Aceași barbă și același păr lung, murdar. Numai privirea e alta. E o privire încărcată de ură și de răutate. Preotul încremenește când un fir de voce albă se înalță de pe buzele crucificatului:

— Nu s-a terminat, Carzo! Mă auzi? Asta e doar începutul!

Exorcistul tresare și se îndreaptă în fotoliu. Șuieratul reactoarelor, un tremur ușor al carlingii sub efectul turbulențelor. Cabina avionului Boeing 767 e cufundată în penumbră, doar o lumină gri, stranie, este filtrată prin storurile din plastic care acoperă hublourile.

Carzo consultă indicatorii de zbor afișați pe panourile luminoase din cabină. Avionul a părăsit

aeroportul din Manaus de mai bine de opt ore, iar acum zboară deasupra apelor călduțe ale golfului Mexic. Peste câteva minute va survola Havana. Carzo ridică un stor și, în depărtare, zărește luminile capitalei cubaneze. Își privește ceasul. Mai are cel puțin trei ore de zbor și, iată, i-a fugit deja somnul. Întinde mâna și apasă întrerupătorul de deasupra capului. Îl învăluie lumina albă a plafonierei. Pe măsută îl așteaptă un sandvici învelit în plastic, o sticlă cu apă minerală și dosarul pe care l-a recuperat din seiful de pe aeroportul din Manaus, mai precis vreo treizeci de file și de fotografii șterse făcute fie în mici hoteluri din colțuri uitate din Australia sau Statele Unite, fie în saloanele elegante din marile palate ale planetei: Sultan of Doha din Qatar, Manama Palace din Bahrein, Bello Horizonte din Los Angeles și Karbov din Sankt-Petersburg.

Conform dosarului, în acele locuri aflate la mare distanță de Roma s-au desfășurat ultimele reuniuni secrete ale congregației Fumului Negru, la care au participat o mână de cardinali în civil pe care obiectivul a încercat să îi surprindă la coborârea din limuzine. Examinând din nou fotografiile, Carzo suspină iar. Nimic altceva decât umbre vagi și siluete prost immortalizate.

Gânditor, exorcistul întoarce plicul gros, căptușit, în care se aflaseră pozele. Părea gol. Dar parcă mai era ceva în interior. Examinează suprafața, apăsând-o în mai multe locuri. Degetele îi înțepenesc brusc. Reperează o porțiune mai dură, ca și cum bulele de aer ale stratului protector ar fi fost comprimate de ceva introdus în interiorul căptușelii.

Carzo rupe plicul și scoate din interior un al doilea plic, unul gri și mult mai ușor, pe care îl deschide. Conține două fotografii și o foaie groasă, goală, împăturită, pe care preotul o întinde pe măsută.

Pipăind hârtia, exorcistul simte sub vârful degetelor urme și adâncituri, ca și cum scriitura invizibilă ar fi fost redactată cu o peniță uscată. Cu mare grijă, hașurează urmele cu o mină de creion, pentru a le aduce la lumină prin contrast. Se conturează o formă: un sigiliu antic cu o cruce cu extremitățile brațelor lățite, cu un crin în partea stângă, jos. Continuă să hașureze în josul foi. Un spațiu gol, apoi apar alte rânduri: nouă în total, un cod ale cărui simboluri îi sunt familiare.

Creionul, care s-a oprit la sfârșitul ultimul rând, reia operațiunea de hașurare spre capătul foi. Un spațiu alb, apoi ceva ce aduce a figură geometrică se conturează, treptat, sub ochii lui Carzo. Patru brațe în V, formate din două triunghiuri încrucișate, cu un punct deasupra. Triunghiul din dreapta-sus e plin. O cruce asemănătoare cu cea din pecete. Preotul hașurează o suprafață mai lată, pentru a scoate la iveală părțile laterale ale figurii, dar îngustează perimetrul pe măsură ce se apropie de extremitatea de jos a filei. Aceleași triunghiuri încrucișate apar la capetele celor patru brațe ale crucii care figurează și în interiorul pecetii de sus. Exorcistul ridică foaia în lumina plafonierei și analizează întregul mesaj.

Dacă memoria nu-i joacă feste, pecetea aceea este o emblemă templieră, datând de la sfârșitul cruciadelor și instalarea ordinului în Franța, cu câțiva ani înainte de căderea în dizgrație și măcelărirea templierilor.

Figura geometrică din josul foi este în mod cert una dintre crucile celor opt Fericiri, simbolul templier al Predicii de pe Munte. Fiecare extremitate a fiecărui triunghi reprezintă una dintre cele opt fericiri pe care Domnul le-a dezvăluit discipolilor. De fapt, originile acestei cruci misterioase se pierd în negura timpurilor, ea fiind descoperită și pe tăblițele mexicane, deci cu câteva milenii înainte de Iisus Hristos. Erau așa-numitele cruci piramidale care, conform legendelor, reprezentau cele patru fețe ale piramidelor antice. Ciudat, o asemenea cruce a fost descoperită și pe malurile lacului Titicaca, în Bolivia, dar și în unele temple aztece, unde era un simbol al zeului precolumbian Quetzalcoatl.

Până în 1307, la arestarea templierilor, opt astfel de cruci fuseseră puse în circulație de diversele comandamente ale ordinului, una pentru fiecare dintre fericiri. Crucea Săracilor, crucea celor Blânzi și a celor Chinuiți, crucea Dreptilor, crucea celor Miloși și a celor cu Inima Curată, crucea Artizanilor Păcii și crucea Persecutaților. Opt cruci pe care înalții demnitari ai ordinului templierilor le purtau sub tunică în semn de recunoaștere, dar nu numai... Căci acele bijuterii încrustate cu aur și rubine foloseau, înainte de toate, la transmiterea de mesaje secrete prin folosirea unui cod bazat pe figurile geometrice ale crucii. De aceea crucile Fericirilor erau formate din diferite figuri geometrice mai mult sau mai puțin umplute, separate prin linii. Ansamblul complex al triunghiurilor încrucișate încrustate cu rubine și al unui romb din aur orientat către vest desăvârșea taina codului.

În mod cu totul ciudat, soldații regelui Franței nu au găsit niciuna dintre acele cruci în numeroasele comandamente ale templierilor pe care le-au percheziționat simultan în zorii zilei de 13 octombrie 1307. De parcă s-ar fi evaporat brusc, împreună cu fabuloasa comoară a ordinului, înainte de declanșarea uneia dintre cele mai de amploare operațiuni polițienești din istorie. Cu toate acestea, închizitorii au reușit să recupereze câteva documente contabile și un pergament pe care era reprezentată crucea Săracilor, din care

doar triunghiul drept al brațului superior era plin. Prima dintre cele opt Fericiri. Așadar, Carzo avea în față o reproducere a desenului găsit în 1307: fața vizibilă a primei cruci, cea care le comandă pe toate celelalte.

În ciuda acelor schițe, codul templierilor a rezistat secole de-a rândul celor mai buni criptologi ai creștinătății. Apoi, prin recuperarea ipotezelor și compararea lor cu inscripțiile pe care templierii prizonieri le-au gravat pe zidurile celulelor lor din Gisors și Paris în așteptarea morții, partea vizibilă a codului a sfârșit prin a-și dezvălui taina sub lupa matematicienilor și teologilor Vaticanului. Era vorba despre un cod alfabetic. Dar în absența oricărei cifre, s-a dedus că pe spatele crucii s-ar fi aflat indicații asupra părții cifrate a codului templier. De aceea nu putuse fi înțeles niciodată sensul mesajelor gravate de membrii ordinului pe piatra închisorilor. Și nici locul în care și-au ascuns comoara înainte de a părăsi Pământul Sfânt – o ascunzătoare a cărei locație nu putea fi aflată decât prin alăturarea celor opt coduri geometrice gravate pe crucile pierdute. O hartă a comorii templierilor.

De când specialiștii Vaticanului reușiseră să spargă codul alfabetic al crucii Săracilor, doar câțiva inițiați, printre care se număra și Carzo, îi cunoșteau secretul: celelalte grile în circulație, din manualele ezoterice și ale lojelor masonice, nu erau decât copii palide, care pierduseră din vedere esențialul. Necazul era că acea gravură, după ce fusese descoperită în 1307, a fost împărțită cu mare grijă în patru părți, care au fost depuse în seifurile unor bănci din Elveția, Malta, Monaco și San Marino. Și atunci cum se făcea că o reproducere atât de fidelă a crucii Săracilor se găsea acum în fața lui Carzo, la unsprezece mii de metri altitudine, deasupra golfului Mexic? Doar dacă nu cumva cel care a trasat codul nu era una și aceeași persoană cu posesorul crucii pierdute de veacuri. Ceea ce însemna că era un descendent direct al demnitarilor Ordinului Templierilor.

100

Părintele Carzo desface și măsura scaunului alăturat și pune o parte din documente. Apoi deschide un carnet și reproduce cele douăzeci și patru de figuri geometrice care compun crucea Săracilor. Cum fiecare reprezintă una dintre literele alfabetului, le extrage pe rând, notând în față litera căreia îi corespunde. După aceea, începe să descifreze rândurile codificate, având grijă să întoarcă crucea pentru fiecare simbol, pentru a orienta în direcția corectă rombul de aur și punctul de deasupra.

Asemenea tuturor codurilor complexe, și cel al templierilor a fost conceput pentru a fi imposibil de descifrat fără grila adecvată, dar lesne de reprodus când dispui de cheia potrivită. Astfel încât Carzo nu a avut nevoie decât de vreo zece minute pentru a traduce primele două rânduri. Din latină.

NOVUS ORDO MUNDI VENIT

Noua ordine mondială se apropie. Un fel de avertisment. Sau deviza unei foarte vechi societăți secrete.

Următoarele patru linii s-au dovedit ceva mai greu de descifrat. Primele tentative ale lui preotului nu au dat la iveală decât o amestecătură de litere și cuvinte fără nicio semnificație, cărora nu a reușit să le identifice nici măcar limba de origine. Apoi, prin ajustări repetate, primele două cuvinte au dinamitat dintr-odată lacătul geometric care controla toate cele patru rânduri. Curios, textul era în engleză, o limbă pe care Biserica Romană nu a folosit-o niciodată. De aceea i-a și fost atât de greu să îl descifreze, deoarece el se aștepta să fie tot în latină.

EDINBURGH NEWS CATHAY PACIFIC

Carzo se încruntă. Ce legătură exista între numele unui cotidian scoțian și al unei companii aeriene și un cod templier? Era categoric un indiciu lăsat de cardinalul Fumului Negru.

Exorcistul trece la ultimele două rânduri ale codului. De astă dată în franceză. Limba fiicei mai mari a Bisericii. Preotul descifrează cu ușurință aceste ultime simboluri și ridică în lumină carnetul cu tot textul, pentru a-l citi:

NOVUS ORDO MUNDI

VENIT
EDINBURGH
NEWS
CATHAY
PACIFIC
FUMUL NEGRU
GUVERNEAZĂ
LUMEA

Da, e un avertisment. Se va întâmpla ceva. Sau deja s-a întâmplat. Oricum, dacă urmezi logica celui cod, era în joc ceva ce va declanșa această nouă ordine mondială și va arunca lumea în mâinile Fumului Negru. Acest pericol iminent îl anunță cardinalul infiltrat în rândurile confreriei prin mesajul pe care Jacomino fusese însărcinat să îl transmită de urgență la Vatican. A dat peste o informație suficient de importantă ca să justifice utilizarea codului templier și declanșarea celui mai înalt grad de alertă, o informație categoric menționată și în cele două fotografii strecurate în plic, alături de foaia cu simboluri.

Carzo o examinează pe prima dintre ele. Reședința Fenimore Harbour, o căsuță cu acoperiș de stuf, pierdută într-un ținut pietros, undeva prin nordul Scoției. Conform dosarului descoperit în seiful de pe aeroportul din Manaus, aici s-ar fi ținut ultima întrunire a congregației Fumului Negru, înainte de deschiderea lucrărilor conciliului Vatican III. Poză de interior. Un bătrân citește un ziar, așezat pe un fotoliu din piele, întors către șemineu. Imaginea e luată din lateral, astfel încât nu se distinge decât silueta bătrânului, o claie de păr cărunt și un mocasin Berluti. Fața este ascunsă de tetiera fotoliului. Carzo era pe punctul de a trece la a doua poză, când privirea îi cade pe ziarul pe care îl citește bătrânul. Își ia lupa și distinge: *Edinburgh Evening News*, luni, 22 ianuarie. Exact acum o săptămână. Un titlu cu litere de-o șchioapă acoperă jumătate de pagină:

Dramatic air crash in northern Atlantic. Flight Cathay Pacific 7890 from Baltimore to Roma disappeared early in the morning above the ocean. Destroyer *USS Sherman* arrived on location. Found no survivor.²

Pe măsură ce descifrează textul din ziar, preotul simte că i se face părul măciucă:

„Dramatic accident aerian deasupra Atlanticului de Nord. Zborul Cathay Pacific 7890, venind de la Baltimore și îndreptându-se spre Roma, s-a prăbușit în această noapte în mijlocul oceanului. Distrugătorul american *USS Sherman*, care efectua manevre în zonă, nu a găsit niciun supraviețuitor.”

Exorcistul închide ochii. Acum își amintește. Avionul se prăbușise în noaptea de duminică spre luni și ținea în continuare prima pagină a ziarelor. Mai întâi, deoarece accidentul rămăsese un mister, în ciuda recuperării cutiilor negre, pe care scufundătorii Marinei americane le-au găsit la mii de metri adâncime, pe fundul oceanului. Apoi, pentru că la bordul celui Boeing al Cathay Pacific se aflau unsprezece episcopi și cardinali care urmau să participe la lucrările conciliului Vatican III de la Roma. Și nu erau niște cardinali oarecare: toți credincioși, puri și duri, din anturajul apropiat al papei. Se întorceau dintr-un turneu, dintr-o inspecție la episcopiile de pe continentul american, cu misiunea oficială de a lua notă de poziția înalților prelați înainte de începerea lucrărilor conciliului. Dar Carzo avea bănuiala că fuseseră de fapt însărcinați cu o cu totul altă anchetă.

Printre ei se afla și cardinalul Palatine, care era șeful cancelariei Scrisorilor apostolice, numărul doi al Secretariatului de Stat al Vaticanului. O altă victimă era cardinalul scoțian Jonathan Galway, care avea un cuvânt greu de spus în gestionarea finanțelor Bisericii. Un altul, Excelența Sa, monseniorul Carlos Esteban de Almaguer, care prezida atotputernica organizație Opus Dei, a cărei armată de preoți și laici se insinuase puțin câte puțin în toate sferile societății pentru a răspândi mesajul divin și a aduce sufletele pierdute pe calea cea dreaptă. Un alt personaj, poate chiar mai important, și-a aflat sfârșitul pe fundul oceanului: Eminența Sa, cardinalul Miguel Luis Centenario, arhiepiscop de Cordoba și succesor desemnat al Sanctității Sale. Centenario nu ducea lipsă nici de dușmani în interiorul curiei, dar nici de susținători puternici. El era cel care avea acordul membrilor conclavului în ceea ce privește deschiderea Bisericii către continentul sud-american, care concentra o treime din cei un miliard și jumătate de catolici din întreaga lume. O măsură absolut necesară într-o epocă în care credința părăsise bătrânul continent și milioane de credincioși invadau Bisericile de pe celălalt mal al Atlanticului. Acesta era planul actualului papă: să pregătească preluarea puterii de către un pontif sud-american. Un lucru de neacceptat pentru congregația Fumului Negru.

Cuprins de amețală, părintele Carzo își trece mâna peste frunte. Ultima fotografie din plic înfățișează aceeași imagine pe care o văzuse cu câteva clipe înainte. Bătrânul, a cărui față tot nu se distinge, nu mai stă acum picior peste picior și a împăturit ziarul. În lumina flăcărilor șemineului, ține în mână un pahar cu whisky în care înoată cuburi de gheață. Carzo analizează mâna care ține paharul. Pe inelar scânteiază un inel, care are un sigiliu cu ametist, familiar preotului. Fixează plafoniera și ridică fotografia, pentru a vedea mai bine blazonul: un leu de aur răgând, pe fond albastru. Armele cardinalului-șambelan Campini, al doilea în ierarhia de putere a Vaticanului.

101

Nările lui Marie Parks freamătă. În chilie, mirosul s-a schimbat. Printre vaporii de lumânare arsă care saturează atmosfera, detectează un iz de grăsime și de carne mucedă. Tânăra se încordează. Miasma respingătoare pare a se ridica din toate cotloanele, în aburi compacți.

Parks se trezește încet, inspiră. Un șuierat. Un acces de tuse. Deschide ochii în penumbră. Pereții sunt acum vagi, ca și cum ar fi lăsat-o vederea.

Întoarce privirea în direcția mesei și constată cu groază că pergamentele lui Landegaard nu mai sunt acolo. Are gâtul uscat. Ciulește urechile, încercând să sesizeze rafalele îndepărtate de vânt. Nimic. Furtuna s-a oprit. *Nu, ea e cea care nu s-a trezit încă.*

Scutură din cap, încercând să reducă la tăcere firul acela de voce care-i răsună în cap. Încearcă să se ridice, dar se prăbușește pe saltea; dintr-odată, conștientizează transformările pe care corpul ei le-a suferit în timpul somnului, de la circumferința coapselor și gleznelor, până la carnea grea și flască a abdomenului și excrescențele moi ale sânilor. Și mirosul ei s-a schimbat, miroase a cărbune, urină și sex murdar. E mirosul care a trezit-o și care vine dinspre subsuorile și pliurile abdomenului ei.

— Dumnezeu, ce se întâmplă?

Tresare, auzind orăcăiala răgușită care-i iese din gâtlee. Nu sunt picioarele ei cheștiile astea pe care încearcă să le dea jos din pat. Nu sunt coapsele, nici șoldurile ei și cu atât mai puțin pânțele ei! Iar cei pe care îi atinge cu vârful limbii nu sunt în niciun caz dinții ei. Și ceea ce tocmai a auzit nu e vocea ei.

Marie ridică privirea spre calendar: sâmbătă, 16 decembrie. Ziua morții pustnicei. Când întinde mâna către măsuța joasă unde a pus filele pe care le-a rupt când a intrat în chilie, vede cu groază o mână bătrână și murdară care se mișcă în locul propriei mâini. O mână plină de bătăături. Se uită în interiorul sertarului. Filele au dispărut.

Parks se arcuiește și izbutește în cele din urmă să se ridice. Cu febrilitate, aprinde un chibrit, își apropie obrazul de oglindă și încremenește când își vede imaginea. Păr cărunt, față căzută și brăzdată de riduri, buze grele și ochi mici, negri, înfundați în arcade străjuite de sprâncene stufoase. Pe măsură ce chibritul arde, Parks simte cum memoria i se umple de amintiri care nu sunt ale ei.

Decembrie. Cu două luni în urmă. În ziua aceea, pustnica se trezise tresărind. S-a ridicat din pat și s-a apropiat de oglindă. Ca și Marie, și-a atins imaginea pe care i-o întorcea sticla și a murmurat.

— Doamne, Dumnezeu, eu am dormit, iar el e acum aici. A intrat în mănăstire. După mine a venit. Doamne, dă-mi puterea să scap de el.

Parks realizează cât de cald e în chilie. E o zi frumoasă. Devine conștientă și de spaima care a cuprins inima călugăriței. Pustnica știe că va muri. A descoperit ceva în biblioteca mănăstirii, un secret de nerostit pe care maicile superioare ale congregației l-au lăsat moștenire de-a lungul veacurilor. Dar, înainte de a muri, pustnica mai are ceva de făcut. Trebuie să își respecte un legământ.

Călugărița cotrobăie pe dulap după o cheie, pe care o introduce în broască, având mare grijă ca nu cumva să scârțâie zăvorul. Exact gesturile pe care încearcă Parks să le reproducă în vis.

Ușa se deschide; pe coridor e frig. Înșfăcând o făclie din perete, pustnica se strecoară pe scări. Treptele scârțâie sub greutatea ei, spaima îi taie răsuflarea.

Ajunsă la primul etaj, se oprește o clipă în fața unei ferestre deschise pentru a inspira aer proaspăt. Prin ochii călugăriței, Parks privește Hristosul de bronz din mijlocul curții. Chipul statuii se întoarce către ea și o privește, zâmbind. O mișcare. Pustnica face ochii mari. În curte se ivește o formă îmbrăcată în rasă neagră, cu o glugă mare, care înaintează parcă alunecând pe dale. Pe călugăriță o cuprinde spaima. Smulgându-se din toropeală, o ia la goană pe trepte până la parter, trece prin fața biroului maicii Abigail. Se întoarce. Creatura a intrat acum în mănăstire și vine pe coridor înspre ea.

Pustnica gonește pe o scară în spirală, care coboară către străfundurile fortăreței. O scurtătură către bibliotecă. La baza scării, o galerie îngustă. Călugărița scoate un strigăt înăbușit, de durere. S-a înțepat în mână într-un cui ruginit. Sandalele îi clămpănesc pe trepte. Își șterge sângele de haine și continuă să

alerge, pipăind cu febrilitate pereții galeriei.

La capătul puterilor, ajunge într-o încăpere mare, care miroase a lemn și a alcool pentru lampă. Ia o lampă cu gaz a cărei flacără reglată la minim strălucește în interiorul globului de sticlă. Înaintează, bâjbâind în întuneric. Flacăra plâpândă scoate la iveală șirul de mese de scris și rafturi pline de cărți vechi. Ajunsă în spatele sălii, răsuțește butonul lămpii. Pe măsură ce flacăra se mărește, lumina îmbrățișează tenebrele împrăștiute ale bibliotecii. Călugărița scoate globul de sticlă și luminează o reproducere a statuii *Pieta* a lui Michelangelo, în care Fecioara îngenuncheată strânge în brațe cadavrul lui Hristos. Parks vede degetele călugăriței oprindu-se asupra ochilor statuii. O șoaptă răgușită:

— Aici trebuie să apeși, ai înțeles? Aici trebuie să apeși ca să deschizi calea ce duce în Infern.

Marie tresare. Pustnica a murmurat această indicație ca și cum ar fi știut că ea, Marie Parks, era acolo. Brusc, flacăra pâlpâie. O mișcare în spatele ei. Un foșnet de veșmânt, ușor ca un suspin. O mână înghețată i se așază pe gură. Simte cum o învăluie duhoarea călugărului. Înțelege că totul e pierdut. O străfulgerare albă în fața ochilor estompează imaginea statuii și chipul trist al Fecioarei. Degetele se răsfiră și scapă din mână lampa, al cărei suport de sticlă se face țândări. Un horcăit agonizant. Sub loviturile de pumnal, bătrâna cade în genunchi. Ochii i se închid. Aplecat deasupra ei, călugărul fredonează, desăvârșindu-și lucrarea ucigașă. Parks tresare violent. Vocea lui Caleb.

Trezindu-se încetul cu încetul, Marie își controlează în gând contururile trupului. Suspină. Viziunea a luat sfârșit. Doar poziția în care se află îi pune ceva probleme. Dacă ar fi să se ia după ceea ce îi transmite creierul, s-a dezvelit de tot, probabil a alunecat de pe saltea în timpul somnului.

Inspiră mirosurile din jur. Putoarea călugăriței și valurile de ceară caldă din chilie au dispărut. În locul lor, Marie detectează acum miresme stranie de lemn și petrol, exact ca în vis. Aerul uscat al chiliei e înlocuit de o atmosferă mult mai proaspătă. Dar și mult mai vastă. Ciulește urechea. În depărtare se aude un dangăt de clopot. Pipăie podeaua. Cementul chiliei a dispărut și el.

Deschizând ochii, Parks abia dacă reușește să își înăbușe un țipăt de spaimă când constată că stă în genunchi pe parchetul prăfuit al bibliotecii. Se uită la lampa cu petrol a cărei flacără pâlpâie sub globul de sticlă. Se ridică. Afară, furtuna își face de cap în continuare. Mirosurile, răcoarea locurilor, toate sunt la fel ca în vis. Tânăra își mușcă buzele. Probabil că a fost victima unui episod de somnambulism, în cursul căruia a repetat toate gesturile pustnicei din noaptea aceea. Marie se agață de ideea asta. Dovadă că teoria ei se apropie de adevăr e greutatea pe care o simte în buzunarul blugilor. E cheia pe care călugărița o luase de pe dulap. Trebuie s-o fi luat de acolo în somn. Da, asta e, nu putea fi decât asta. Aproape că e convinsă de adevărul gândului aceluia, când o durere ascuțită îi schimonosește buzele: când își scoate mâna din buzunar, o durere ascuțită îi străpunge palma, undeva între arătător și degetul mare. Parks privește zgârietura urâtă cu care s-a procopsit pustnica în noaptea aceea. Încă sângerează. Își învelește palma în batistă și face eforturi serioase ca să se calmeze. Probabil că a repetat cu exactitate gesturile defunctei și de aceea s-a zgâriat, la rândul ei, alergând prin galerie spre bibliotecă. Da, asta e categoric explicația.

Pe dracu', scumpo, explicația e cu totul alta și, de altminteri, știi și tu foarte bine chestia asta.

Ia lampa și o reglează la putere maximă. În încăpere se răspândește un miros puternic de gaz lampant. Clatină puțin globul de sticlă și contemplă umbrele care tremură la marginea haloului. Zărește reproducerea statuii *Pieta* a lui Michelangelo. De data asta chiar încremenește. Își simte degetele intrând în contact cu suprafața netedă a marmurei. Chipul Fecioarei. Michelangelo și-a imaginat-o tânără, aproape copilă, încercând astfel să prezeve caracterul pur și nemuritor al personajului biblic. Emană atâta tristețe, încât Parks aproape că îi simte durerea. Dar și mânia. Atingând buzele reci ale Fecioarei, urcă încet până la ochii de marmură.

„Aici trebuie să apeși ca să deschizi calea ce duce în Infern.”

Și apasă. Ochii Fecioarei se înfundă în marmură. Un pocnet. În parchet apare o trapă. Trecerea către zona interzisă a bibliotecii, acel loc păstrat secret, pe care pustnicele îl numesc Infern.

Marie luminează în interiorul trapei și zărește o scară de granit. Rămâne nemișcată o clipă, inspirând adânc mirosul de mucegai și silitră care vine de jos. Apoi, ținând lampa deasupra capului, pune piciorul pe prima treaptă și începe să coboare în tenebre.

Era cam la a zecea treaptă când s-a auzit un zgomot care a făcut-o să tresară. Pusese piciorul pe un mecanism cu resort. Un hârșăit deasupra capului. Trapa grea pivotează și recade cu zgomot pe soclu. Pe fața ei apare o grimasă.

La baza scării, Parks dă peste un grilaj greu, din fontă, care închide accesul în Infern. Observă că forjorii din Evul Mediu au adăugat un caracter gotic, lipit la cald, pe fiecare dintre cele paisprezece bare ale grilajului. Paisprezece litere care se înlănțuiesc, formând o propoziție în latină.

LIBERA NOS A MALO

Mântuiește-ne de cel rău. Deoarece mănăstirea Sfintei Cruci fusese ctitorită către mijlocul secolului al XIX-lea, probabil că măicuțele le ceruseră suratelor din Europa să le trimită poarta aceea cu gratii. La fel va fi fost și cu biblioteca interzisă: va fi fost săpată în taină după consacrarea mănăstirii.

Tânăra se proptește în grilajul care se deschide cu un scrâșnet parcă interminabil, dezvăluind o grotă uriașă, circulară, pe care constructorii au săpat-o cu târnăcopul. O muncă titanică, ce trebuie să fi durat ani de-a rândul.

Înaintează, clătinându-și lampa în întuneric. Pereții sunt acoperiți de o bibliotecă unică, imensă, a cărei structură din stejar înconjoară întreaga grotă. Rafturile gem sub teancurile de manuscrise. Parks se străduiește să parcurgă titlurile care se întrezăresc în pâlpâirea lămpii. Tratate filosofice antice despre forțele misterioase care își fac lucrarea asupra universului. Tratate latinești despre medicină, avort, alchimie. Manuale de exorcizare a puterilor abisurilor. Titlurile acestora erau acoperite de ferecături, pentru a le fi mascat conținutul. Gromovnice ale vrăjitoarelor, biblii blestamate și evanghelii interzise.

Pe fiecare raft, cifrele romane gravate pe panourile din cimișir indicau secolele în cursul cărora manuscrisele fuseseră recuperate de către Biserica. Un al doilea sistem de clasare, ceva mai obscur, consta într-o serie de scrijelituri făcute direct pe lemn. Fără îndoială un cod misterios, care le ajuta pe călugărițe să identifice cărțile în întuneric doar pipăindu-le, pentru a le studia mai apoi, chiar dacă ele vor fi fiind atinse de semnul blestemat al Diavolului. O mie cinci sute de ani de lectură tăcută și terifiantă. Cum să nu înnebunească nefericitele alea, condamnate la o viață de renunțări și la permanenta citire a unor asemenea blestemății în măruntaiele pământului?

Parks vede că ultimele rafturi adăpostesc un șir de sticle și pocale prăfuite.

Îi scapă un sughit de spaimă când descoperă în ele fetuși cu chipurile schimonosite și carnea zdrențuită, plutind într-un amestec de formol și camfor. Pe fiecare recipient, un nume și o dată, pe care Marie le citește pe măsură ce le smulge întunericului: sora Harriet, 13 iulie 1891; sora Mary Sarah, 7 august 1897; sora Prudence, 11 noiembrie 1913... Nume și date care se succed ca un fel de epitafuri în această macabră aliniere de cadavre plutitoare.

Marie observă că pe anumite inscripții a fost adăugat un al treilea rând. O cruce în semn de doliu și câteva cuvinte: „Moartă în scutece.” Se întoarce ca să numere inscripțiile cu trei rânduri. Treizeci în total.

La capătul primului raft, Parks remarcă șapte volume, puse unul peste celălalt. Ia unul la întâmplare, suflă peste copertă pentru a îndepărta praful. Filele mai că se rup sub degetele ei. E un registru de nașteri din perioada 1870-1900. Pagină după pagină, Marie descifrează rândurile pe care o pană înmuiată în cerneală roșie le-a scris cu grijă. Nume și date, corespondență, zeci de scrisori purtând sigiliile unor familii bogate de englezi sau americani care și-au trimis fetele la mănăstirea Holy Cross, lăsând maicii starețe grija de a le închide cu forța.

Sora Jenny, 21 mai 1892, moartă în scutece.

Sora Rebecca, 15 ianuarie 1893, moartă în scutece.

Sora Margaret, 17 septembrie 1900, moartă în scutece.

— Doamne, Iisuse Hristoase...

Parks înțelege acum ce e cu acele mici făpturi lipsite de viață ale căror trupuri descompuse plutesc de mai bine de un secol în formol. Lepădătoare de prunci. Așa își completează pustnicele efectivele ordinului. Fete-mame renegate de familii, cărora bătrânele smintite le provocau avort cu andrele și poțiuni pe salteaua chiliei lor și le sterilizau înainte de a le obliga să îmbrace rasa călugărească. Iată de ce pustnicele nu ieșeau niciodată din mănăstire. Și iată de ce, de teamă ca nu cumva să se descopere vreodată resturile copiilor lepădați, își conservau rodul rușinii lor în biblioteca interzisă. O congregație de nebune mutilate care mutilau, la rândul-le.

OK, Marie, acum e cazul s-o ștergi de aici! Dacă sadicele astea bătrâne își dau seama că le-ai descoperit muzeul ororilor, ar fi în stare să aprindă un rug și să te perpelească toată noaptea,

împungându-te cu vergele și andrele. După aia te vor băga în formol și ai să plutești în întuneric până 'la sfârșitul timpurilor. La dracu ', fată, ești sigură că asta vrei?

Parks dă peste masa grea de mănăstire care tronează în mijlocul bibliotecii. Acolo studiază călugărițele în tăcere, sub privirile stinse ale fetușilor. Pagina 71 a registrului de avorturi, din perioada 1940-1960. Borcanul 701. Sora Marguerite-Marie, călugărița asasinată, intră în mănăstire pe 16 noiembrie 1957. Cum să nu îți pierzi mințile când cadavrul propriului tău copil stă și se holbează la tine cu ochii sticloși și cu gura plină de formol?

Marie se apropie de masa pe care tronează o duzină de sfeșnice cu lumânări, pe care le aprinde pe rând.

Pentru Dumnezeu, Marie, de ce mai stai pe aici? Trebuie s-o tai cât mai repede, să te întorci la Denver și să anunți FBI!

La lumina lumânărilor, Parks vede celelalte lucrări pe care bătrâna pustnică nu a mai apucat să le pună la loc înainte de a muri. Se așază pe bancă, în locul unde va fi stat și ea, și atinge masa acolo unde unghiile nefericitei au săpat zgârieturi adânci în lemn, pe măsură ce descoperea teribilul secret care i-a și semnat condamnarea la moarte. În orice colț de masă s-ar uita, Marie vede zgârieturi asemănătoare în lemn; unele recente, altele mai vechi, ca și cum succesive generații de călugărițe ar fi încercat aceeași spaimă studiind operele secrete ale creștinătății. Parks închide ochii. Da, acum știe că e cu adevărat în pericol.

104

Parks trece în revistă cărțile prăfuite pe care pustnica le adnotase cu câteva ceasuri înainte de a muri, fraze ilizibile care păreau a se supune unui cod complex, compus din hieroglife și foneme. Frunzărește câteva pagini. Pe fiecare călugărița a încercuit cuvinte care se repetau, fiecare dintre acele cercuri fiind legat de o notă din margine. Era un rebus gigantic care se întindea pe mii de pagini. Parks suspină, descurajată. Obligată fiind să studieze manuscrisele din biblioteca interzisă, pustnica trebuie să fi dat peste un amănunt care i-a atras atenția, făcând-o să neglijeze celelalte lucrări. Un fir director, ceva suficient de îngrijorător pentru a declanșa luni și luni de cercetare.

Pe măsură ce răsfoiește manuscrisele, Marie începe să resimtă febrilitatea care trebuie să fi pus stăpânite pe bătrână, pe măsură ce se apropia de soluționarea enigmei. Probabil că se trezea noaptea, când celelalte călugărițe dormeau, și venea aici să își continue cercetările. Astfel trebuie să fi dat peste secretul pentru care a plătit cu viața.

Când Parks se pregătea să pună pe masă ultima carte, dintre copertele ei cad câteva foi care se împrăștie pe tăblie. Le adună și examinează filele transparente pe care călugărița le-a acoperit cu simboluri și figuri neterminate. Genul de semne pe care era suficient să le suprapui peste alte simboluri incomplete pentru a înțelege ansamblul. Un cod puzzle. Așezând o foaie peste o pagină aleasă la întâmplare din unul dintre manuscrise, Marie constată că simbolurile se îmbină perfect și acum poate citi adnotările pustnicei. Începe să răsfoiască din nou manuscrisele și își dă rapid seama că toate cuvintele încercuite de călugărița desemnau de fapt una și aceeași creatură malefică: Gaal-Ham-Gaal. Un domn negru scăpat din Infern, marele rău. Pe el îl desemnează toate celelalte nume, el e cel care i-a plămădit pe toți ceilalți demoni.

Mormăind în întuneric, Parks înșiră ca o litanie numele acelor spirite ale Răului, al căror portret pustnica l-a schițat pe marginea paginilor.

— Abaddon exterminatorul, îngerul distrugător din Apocalipsă, prințul demonilor celei de-a șaptea ierarhii și stăpânul genurilor sufletelor. Adramelech, cancelarul Infernului. Azazel, generalul-șef al armatelor infernale. Belial, Loki, Mastema, Astaroth, Abrahel și Alrinach, stăpânii uraganelor, ai cutremurelor și inundațiilor.

Marie continuă să răsfoiască paginile, suprapunând foile transparente pe margini. Citește:

— Leviathan, Marele Amiral al Infernului. Magog și Maimon, puternicii regi ai Occidentului. Samael, șarpele prin viclenia căruia a căzut Eva. Alu, Mutu, Humtaba, Lamastu, Pazuzus, Hallulaya și Attuku, cei șapte cavaleri ai furtunilor care au răvășit Babilonul. Tiamat și Kingu. Seth, prințul demonilor care au bântuit Egiptul antic. Arhiman și Asmoug pentru perși, Hutgin și Ascik Pacha pentru turci, Tchen'Houang și Yen-Vang pentru chinezi, Durga, Kali, Rakshasa și Sittim pentru indieni.

Își încheie litania cu Huitzilopochtli, zeul Soarelui căruia aztecii îi sacrificau milioane de prizonieri smulgându-le inima, pentru ca lumina lui să nu se stingă. Atâtea nume care, sub pana călugăriței, nu desemnau decât una și aceeași matrice a Răului, un flagel care a ieșit din Infern pentru a bântui întreaga

Parks se freacă la ochi. Pe masă tronează o ultimă carte, groasă și grea ca o biblie. O deschide la pagina la care pustnica pusese semn cu o poză pioasă, începutul Genezei. Testamentul facerii lumii.

— La început, Satana a făcut Cerul și Pământul...

Tresare auzindu-și vocea pronunțând acele cuvinte. Privirea i se întoarce la începutul frazei și remarcă sub numele Satanei un semn. Își trece unghia degetului mare peste litere și simte niște bobițe grunjoase în hârtie, ca și cum textul ar fi fost șters și o mână grijulie ar fi trecut numele Satanei în locul celui al lui Dumnezeu, imitând la perfecție caracterele originale. Pe marginea aceluia verset întemeietor al religiilor Cărții, mâna călugăriței a trasat o serie de caractere cuneiforme, un limbaj atât de vechi că nu putea fi transcris decât sub formă de simboluri, fiecare dintre acele semne desemnând un sunet sau un instrument care slujește la crearea respectivului sunet. Limba antică a regatului Sumerului, o civilizație care a dispărut abrupt cu o mie cinci sute de ani înainte de Iisus Hristos.

Parks citește titlul scrierii: *Povestea copiilor lui Cain, extras din Școala Misterelor*. Dacă era să dea crezare adnotărilor călugăriței, manuscrisul acela fusese transmis de-a lungul veacurilor de la sectele eretice la confreriile secrete. A fost apoi recuperat de Biserică după cucerirea unei fortărețe catare de către cruciații lui Inocențiu al III-lea. Copiii lui Cain.

Cercetările întreprinse de călugăriță au dus-o, pe firul timpului, până în anul 8300 î.Hr., în zorii omenirii. Legenda spune că în această epocă uitată descendența blestemată a lui Cain și-a găsit refugiu aproape de actualele țărmuri ale mării Negre, într-un loc trist și obscur numit Acheron. Acolo, au săpat în măruntaiele pământului și și-au întemeiat un regat întunecat asupra căruia soarele nu se ridica niciodată.

Dar tot săpând, copiii lui Cain au dat de porțile Abisului, care străjuiau intrarea în lumea din adâncuri. Ei sunt cei care l-au eliberat pe Gaal-Ham-Gaal, a cărui putere s-a răspândit atunci pe toată suprafața pământului.

Marie răsfoiește paginile roase de vreme. Ceva mai încolo se reiau și adnotările pustnicei. Văzând că demonii au scăpat din Infern prin grotlele regatului Acheron, Dumnezeu a hotărât să își nimicească lucrarea, înainte ca Răul să se înstăpânească întru totul asupra ei. Și a abătut asupra pământului zile întregi de ploi. Ploi înghețate, ale căror rafale neîncetate au dus la revărsarea oceanelor, au umflat apele Mediteranei și ale mării Marmara, care au străpuns strâmtoarea Bosforului și s-au revărsat în actuala mare Neagră. Potopul biblic a înghițit lumea și grotlele din Acheron, unde se spune că blestemații copii ai lui Cain au murit înecați. Sub apăsarea apelor, porțile Abisurilor s-au închis încetul cu încetul.

În zorii ultimei zile, pământul dispăruse cu totul sub apele Domnului, cu excepția celor mai înalte piscuri, care mai puteau fi zărite ici și colo, la suprafața apelor. Dar demonul pe care copiii lui Cain l-au eliberat din Infern a supraviețuit Potopului și, când apele s-au retras, blestemăția aceea s-a răspândit în străfundurile lumii.

Povești de bătrâne smintite. Cel puțin așa încerca Parks să se convingă singură, când descoperi alte file, pe care pustnica le arhivase cu grijă în huse transparente: studii științifice realizate în secolul XX de echipe de cercetători americani asupra unei inundații catastrofale care s-ar fi produs în Mezolitic în regiunea mării Negre. Parks parcurge textele în grabă.

Pentru oamenii de știință americani, cataclismul a avut cu certitudine loc: în ziua în care bariera de stânci a Bosforului a cedat sub presiunea apelor, cataractele de apă sărată s-au revărsat brusc în apele dulci ale viitoarei mării Negre, care la acea vreme nu era decât un lac. Un torent de patru sute de ori mai puternic decât cascada Niagara a dus la creșterea apelor cu o sută treizeci de metri în doi ani. O sută de mii de kilometri pătrați de teren devastați de cataclism.

Pentru a-și demonstra teoria, arheologii au prelevat mai multe probe din straturile sedimentare ale mării Negre. Cele provenite de la o adâncime mai mare de două sute cincizeci de metri corespundeau perioadei cuprinse între 7500 și 7200 î.Hr. Și erau compuse din cochilii de apă dulce. Mai sus, până la o adâncime corespunzătoare intervalului 7000-6500 î.Hr., sedimentele conțineau numai cochilii de apă de mare, sărată. O dovadă certă că marea Marmara s-a revărsat în lac în perioada 7200-7000 î.Hr.

Aceiași arheologi au descoperit și paleocoaste din pietriș și argilă scufundate la o adâncime de o sută douăzeci și cinci de metri. Erau malurile vechiului lac cu apă dulce care a fost inundat și a dat naștere mării Negre în circa 7100 î.Hr. Conform manuscriselor pustnicei, aceasta ar fi perioada în care copiii lui Cain l-ar fi eliberat pe Gaal-Ham-Gaal.

Parks trece la următorul studiu științific. Doisprezece ani mai târziu, o echipă de cercetători ruși descoperă o rețea de grote la o sută de metri sub nivelul mării Negre. Grote înfundate, ale căror galerii păreau a coborî atât de mult în măruntaiele pământului, că niciun proiector n-a izbutit să le străpungă întunericul. Au fost trimiși roboți submarini care nu s-au mai întors niciodată. Au trimis și scafandri autonomi, echipați cu centuri grele de plumb și proiectoare cu halogen, plecându-se probabil de la principiul că o asemenea genune trebuia în mod automat să ascundă și buzunare de aer, care să permită exploratorilor refacerea rezervelor de aer. Nu s-a mai întors decât unul, unul care a ieșit la suprafață cu mințile rătăcite, cu sângele curgându-i pe gură și pe nas pe sub sticla căștii. Nefericitul abia dacă a apucat să spună că a zărit în fundul genunii o lumină albăstruie în care unduiau formele gigantice ale câtorva monștri marini, prizonieri ai abisului; apoi, cuprins de convulsii, scufundătorul a murit. Parks închide ochii. Arheologii ruși descoperiseră grotele de la Acheron.

106

Marie Parks își înăbușă cu greu o înjurătură și ridică de jos Biblia Copiilor lui Cain, pe care tocmai o scăpase din mână. Când o pune pe masă, constată că mai multe cusături ale legăturii au cedat sub șocul izbiturii. Își strecoară degetele între foițele din piele și simte marginile neregulate ale altor pergamente, pe care călugărița trebuie să le fi ascuns acolo pentru ca nimeni altceva să nu le mai descopere. O ascunzătoare pe care o deschidea, probabil, în fiecare seară, pentru a-și recupera misterioasele comori, iar în zori o cosea la loc, cu un fir de aur identic cu cel original.

La suprafața pergamentelor sclipesc rânduri stranii, roșii. Sau mai curând în interiorul lor, ca și cum pana le-ar fi trasat în trama însăși a hârtiei, fără a fi lăsat vreo urmă la suprafața foi.

Pe măsură ce Parks scoate documentele din ascunzătoare, liniile roșii se estompează. O iluzie optică, fără îndoială: când le examinează îndeaproape, observă că pergamentele sunt curate, nicio urmă de cerneală nu se observă pe foile mototolite. Parks ridică una în fața flăcării unei lumânări. Lumina abia dacă trece prin grosimea hârtiei. Judecând după caracteristicile foi, e probabil vorba de un pergament de Perugia, tăiat din cea mai bună hârtie. Genul de suport rezervat de obicei textelor sacre sau secretelor pe care oamenii au vrut să le conserve de-a lungul veacurilor. Numai că acest pergament rămânea perfect curat, fără nici cea mai mică urmă de pană, fără nici cea mai ușoară zgârietură.

Tot apropiind foaia de flacăra lumânării, Parks simte cum pe degete i se prelinge un strop de ceară topită. Bombănind, întoarce pergamentul. Nici cea mai vagă urmă de arsură. Cu toate acestea, e sigură că flacăra a intrat în contact cu hârtia preț de câteva secunde. Își trece degetul peste hârtie și îl retrage repede: acolo unde flacăra a atins pergamentul, foaia e fierbinte.

Pe măsură ce îndepărtează foaia de lumânare, Parks face ochii mari, constatând că rândurile roșii reapar încetul cu încetul. Ca și cum cerneala cu care fuseseră scrise s-ar fi temut de lumină sau, mai curând, ar fi fost special concepută în acest scop: să nu fie vizibilă decât în întuneric.

Parks suflă în cele mai apropiate lumânări și privește cum scânteiază rândurile roșii. Apoi își pune palmele căuș de o parte și de alta a pergamentului, pentru a accentua obscuritatea și citește cu voce tare mesajul care strălucește în tenebre.

17 Octombrie anul de grație 1307

Noi, Mahaud de Blois, stareța pustnicilor din Notre-Dame-du-Cervin, purcedem în această zi la traducerea și copierea celei mai ticăloase și mai cumplite evanghelii pe care ne-a fost dat s-o adăpostim între aceste ziduri sfinte.

Această lucrare, despre care se zvonește că ar fi fost scrisă de mâna Satanei însuși, a fost găsită de arcașii regelui Franței în fortăreața Ordinului Templierilor, după ce acesta a căzut în dizgrație. Pentru că ereticii nu au dezvăluit nimic din tainele manuscrisului, e de datoria noastră să îi cercetăm conținutul funest.

Vom considera că ne vom fi împlinit sarcina după ce vom fi citit tot ceea ce vom putea citi fără a ne pierde rațiunea, după care scrierea blestemată va fi condusă sub escortă între zidurile confreriei trapiste de la Maccagno Superiore, unde va fi acoperită de mai multe straturi de piele, și apoi va fi sigilată cu un zăvor florentin otrăvit, pentru ca acela care va cuteza să o pângărească să aibă parte de o moarte sigură.

Noi, maica Mahaud de Blois, cu asentimentul papei Clement și al monseniorului episcop d'Aoste, vom lua după aceea hotărârea de a închide manuscrisul în subteranele de neatins ale fortăreței Cervin.

Fie ca Domnul să ne călăuzească ochii și mâinile în această primejdioasă încercare și ca, sub pedeapsa smulgerii membrelor noastre, să ne pecetluim pe vecie buzele pentru ca nicio blasfemie din

câte se vor afla în aceste pagini să nu ajungă vreodată la urechile lumii.

Parks trece la al doilea manuscris. Se înfioară, dându-și imediat seama că are în mână un fragment din evanghelie, copiat de pustnicele din Evul Mediu. Un extras care începe cu un avertisment.

EVANGHELIA DUPĂ SATANA DESPRE ÎNSPĂIMÂNTĂTOAREA NEFERICIRE,
DESPRE MORȚI, FLAGELURI ȘI CATACLISME TERIBILE.
AICI ÎNCEPE SFÂRȘITUL,
AICI SE SFÂRȘEȘTE ÎNCEPUTUL.
AICI ZACE TAINA PUTERII LUI DUMNEZEU.
BLESTEMUL FOCULUI ASUPRA OCHILOR CARE VOR ÎNCERCA
SĂ SE OPREASCĂ ASUPRA EI.

La începuturi, Abisul etern, Domnul tuturor dumnezeilor, picătura din care s-au ivit toate câte sunt, a creat șase miliarde de lumi pentru a îndepărta neantul. Apoi, acestor șase miliarde de lumi le-a dat sisteme, sori și planete, întregul și nimicul, plinul și vidul, lumina și întunericul.

Le-a insuflat apoi echilibrul suprem, cel conform căruia un lucru nu poate exista decât dacă dimpreună cu el coexistă și non-lucrul care îi corespunde.

Și așa au ieșit toate lucrurile din Abisul etern. Și fiecare lucru s-a articulat cu non-lucrul său, iar cele șase miliarde de lumi au intrat în armonie.

Dar întrucât aceste nenumărate lucruri au generat, la rândul-le, alte și alte lucruri generatoare de viață, le făcea trebuință un vector de echilibru absolut, contrariul contrariilor, matricea a tuturor lucrurilor și non-lucrurilor, a Binelui și a Răului.

Abisul etern făcu atunci un supralucru, Binele suprem, și un supranon-lucru, Răul absolut. Supralucrului îi dădu numele de Dumnezeu. Supranon-lucrului îi dădu numele de Satana. Și dăruia acestor mari spirite contrare voința de a se înfrunța întru eternitate pentru a menține în echilibru cele șase miliarde de lumi.

Când într-un sfârșit toate lucrurile se articulară fără ca dezechilibrul să mai rupă vreodată echilibrul care le susținea, Abisul etern văzu că toate acestea erau bune și se închise la sine. Și s-au scurs așa mii de secole în tăcerea lumilor care creșteau.

Dar veni o zi când Dumnezeu și Satana, rămași singuri să controleze aceste șase miliarde de lumi, au ajuns la un nivel atât de înalt de cunoaștere și plictiseală, încât, trecând peste ceea ce Abisul etern le-a interzis, cel dintâi a început să creeze o lume în numele său. O lume imperfectă, pe care cel de-al doilea se strădui din răpuzeri să o distrugă pentru ca nu cumva acest univers cu numărul șase miliarde unu să nu ajungă să distrugă, prin absența contrariului său, alinierea și echilibrul tuturor celorlalte.

Și pentru că lupta dintre Dumnezeu și Satana se concentrează atunci în interiorul acestei singure lumi pe care Abisul etern nu o prevăzuse, echilibrul celorlalte lumi începu să se năruiască.

107

Un foșnet de hârtie. Parks trece la ultimul pergament scris cu cerneală luminescentă. Un extras din facerea lumii. Ca și cum cei care redactaseră această evanghelie ar fi urmat firul Bibliei oficiale, povestind ceea ce s-a întâmplat cu adevărat.

În prima zi, când Dumnezeu a creat cerul și pământul, precum și soarele pentru a-i lumina această lume, Satana a creat golul dintre pământ și stele, apoi a cufundat lumea în tenebre. A doua zi, când Dumnezeu a creat oceanele cu țărurile lor, Satana le-a dat puterea de a se înălța pentru a potopi creația lui Dumnezeu.

A treia zi, când Dumnezeu a creat copacii și pădurile, Satana a făcut vânturile care le culcă la pământ, iar când Dumnezeu a făcut plantele care vindecă și alină, Satana le-a creat pe celelalte, veninoasele, precum și armia celor care înțeapă.

A patra zi, Dumnezeu a făcut pasărea, iar Satana a făcut șarpele. Apoi Dumnezeu a făcut albinda, iar Satana, viespea. Și, pentru fiecare specie creată de Dumnezeu, Satana făcea și el câte un prădător, pentru a nimici acea specie. Apoi, când Dumnezeu a împânzit animalele pe întregul apelor și pământului și cerului pentru a se înmulți, Satana le-a dăruit pe creaturile sale cu gheare și colți și le-a poruncit să

ucidă toate animalele lui Dumnezeu.

A șasea zi, când Domnul Dumnezeu a hotărât că lumea lui era pregătită să plămădească viață, a creat două spirite după chipul și asemănarea lui și le-a numit bărbat și femeie.

Ca răspuns la această crimă a crimelor care amenința alinierea lumilor, Satana a aruncat un blestem asupra acestor suflete nemuritoare. Apoi a semănat îndoiala și disperarea în inimile lor și, furând de la Dumnezeu soarta propriei sale creații, Satana a condamnat la moarte omenirea ce urma să se nască din împreunarea bărbatului cu femeia.

Înțelegând că lupta împotriva contrariului său era zadarnică, în cea de-a șaptea zi Dumnezeu i-a lăsat pe oameni în seama animalelor pământului, pentru ca acestea să le devoreze. Și după ce l-a închis pe Satana în măruntaiele acestui univers haotic pe care Abisul etern nu îl prevăzuse, Dumnezeu și-a întors fața de la lucrarea lui, iar Satana a rămas singur, pentru a-i bântui pe oameni.

***Evangelia după Satana,
Înlănțuirea lui Gaal-Ham-Gaal.
Al șaselea oracol al Cărții Blestemelor.***

Citind ultimele două fraze ale pergamentului, Parks și-a dat seama că înghețase în aerul rece al bibliotecii. Demonul Gaal-Ham-Gaal, acest domn al Infernului pe care copiii lui Cain l-au eliberat din măruntaiele pământului, această ființă la fel de invincibilă ca și Domnul Dumnezeu, era Satana.

108

Parks pune pergamentele cu cerneală luminescentă în copertă și reia lectura poveștii copiilor lui Cain. Odată Gaal-Ham-Gaal eliberat din lanțuri, spiritul său malefic s-a abătut asupra lumii pentru a-i sminti pe oameni. Parks urmă traseul demonului în cele mai îndepărtate dintre civilizații, precum și trecerea lui prin lume sub forma marilor cataclisme și epidemii mortale care au lăsat cicatrici de neșters în memoria umanității. Din Australia, unde reprezentări ale lui Gaal-Ham-Gaal au fost descoperite pe pereții peșterilor, până în marile prerii ale Americii de Nord, trecând prin Africa și platourile înalte din lanțul Anzilor, expedițiile arheologice au dezgropat alte și alte vestigii ale cataclismelor care au bulversat primele vârste ale umanității: inundații, cutremure și erupții vulcanice. Precum și un fel de mare rău straniu, un soi de lepră a arborilor care otrăvea pădurile și ucidea oamenii.

Astfel, demonul cel negru cu o mie de nume a devastat puțin câte puțin memoria oamenilor, lăsând atât în religii, cât și în spirite o amprentă mai profundă decât cea a lui Dumnezeu. Până când, sătul de toate acțiunile lui, Dumnezeu a hotărât să îl închidă din nou pe Gaal-Ham-Gaal în genuni.

S-au scurs multe veacuri apoi fără ca nimeni să mai fi auzit vorbindu-se de el. Și, încetul cu încetul, urma pe care a lăsat-o acesta în interiorul religiilor a început să se estompeze, la fel și amintirea terorii pe care o sădise în inimile oamenilor.

Conform cercetărilor pustnicei, Gaal-Ham-Gaal a fost din nou eliberat în cursul domniei faraonului Tuthmosis al III-lea, întemeietorul Școlii Misterelor, care reunea în secret toate numele valoroase ale Egiptului și lumii elene din domeniul științelor, filosofiei și alchimiei. Tuthmosis i-a adunat pe toți într-o sală întunecată a mării piramide de la Saqqara, pentru a invoca împreună puterile invizibile, pentru ca acestea să le dezvăluie tainele universului. Nu din întâmplare a fost aleasă acea piramidă: conform celor mai vechi credințe, edificiul simboliza colina primordială, cea de la care și-a început marele zeu egiptean Aton facerea lumii. Mai mult, conform calculelor astrale ale marelui preot Imhotep, cel care coordonase ridicarea piramidei, Saqqara s-ar afla exact în centrul lucrării creatoare a zeului Aton, căreia i-a și slujit drept fundație. Datorită acestui atribut aparte, piramida lui Imhotep era poarta secretă între cele vizibile și cele invizibile. O cale de trecere ce unea cele două dimensiuni care în niciun caz nu trebuia să coexiste, căci asta implica riscul de a declanșa haosul distrugător al lumilor.

Această poartă au văzut-o discipolii lui Tuthmosis al III-lea ivindu-se din subteranele piramidei, pe măsură ce incantațiile lor străpungeau tenebrele. Așa s-a deschis calea către Infern și a fost eliberat Gaal-Ham-Gaal, care a răvășit Egiptul umflând peste măsură apele Nilului mai bine de un an și abătând ploii cu scorpioni asupra câmpiilor inundate.

Parks parcurge cu febrilitate ultimele note ale călugăriței, legând povestea copiilor lui Cain de cele aflate din Evangelia după Satana. Conform acesteia din urmă, Gaal-Ham-Gaal s-a manifestat pentru ultima oară la începutul erei noastre, când fiul său a luat locul lui Hristos pe cruce – Iisus, fiul lui Dumnezeu și Ianus, fiul Satanei. Povestea copiilor lui Cain a străbătut veacurile, trecând prin confrerii

secrete și secte satanice, cultul lui Ianus și al lui Gaal-Ham-Gaal generând marile erezii care vor zgudui creștinătatea. O poveste din cauza căreia au fost masacrate pustnicele de la Cervin într-o noapte de ianuarie a anului 1348, o pistă veche de șapte sute de ani a cărei urmă se pierde peste Alpi, până la întunecata fortăreață a Dolomiților, unde evanghelia după Satana pare a fi ieșit din memoria oamenilor.

Într-o învelitoare subțire din piele, tânăra găsește câteva schițe în cărbune și gravuri datând din Evul Mediu, făcute de notarii Inchiziției în timpul întunecatelor procese în care erau judecați cu ușile închise ucigașii de călugărițe.

Prima gravură data din 1412 și se referea la procesul unui călugăr-rătăcitor prins în Calabria, după ce masacraseră congregația pustnicilor din Cervin. A doua data din 1511, anul masacrării congregației pustnicilor din Saragosa, Spania. 1591, încă un masacru, cel al congregației pustnicilor de la Santo Domingo, dosar instrumentat de Inchiziția spaniolă. De fiecare dată, ucigașul a fost condamnat la cele mai teribile torturi și la cea mai lentă dintre morți: a fost tras pe roată, membrele i-au fost smulse, a fost spânzurat și ars în ulei clocotit. Apoi i-a fost tăiat capul, pentru a nu mai afla niciodată ieșirea din mormânt. Dar de fiecare dată genul acela de crime se relua după câțiva ani, în altă parte a lumii.

Înarmată cu o lupă, Parks compară fețele condamnaților, așa cum au fost ei immortalizați de notarii Inchiziției la pronunțarea sentinței. De fiecare dată același chip: cel al lui Caleb.

109

Absorbită în lectură, Parks a și uitat de trecerea timpului. Când și-a ridicat privirea, a văzut că lumânările erau pe jumătate arse și rotocoale mari de ceară topită și întărită împodobeau acum brațele sfeșnicilor. Se uită la ceas: patru și jumătate. Trebuia să se grăbească, dacă voia să nu fie găsită acolo de pustnice.

Închide cartea copiilor lui Cain și o pune la loc pe raftul bibliotecii. Un abur alb îi iese de pe buze. Temperatura a scăzut brusc. Parks observă că manuscrisele s-au acoperit de o peliculă fină de gheață. Un suspin în tenebre.

Răsucindu-se, Marie zărește o formă așezată pe locul pe care îl ocupase cu doar câteva clipe în urmă.

Bătrâna pustnică asasinată atinge scrijeliturile pe care unghiile ei le făcuseră în lemn. Cu mâna tremurândă, alunecându-i spre patul armei, Parks se uită la nefericita care șoptește ceva de nedeșluit între două suspine. Își scoate pistolul, pe care îl ține lipit de coapsă. Bătrâna ridică încet capul. Deși fața ei e acum o masă diformă de carne putrezită, Parks citește atâta tristețe și durere în ochii aceia morți, că teama o părăsește dintr-odată. Era pe punctul de a deschide gura, când ochii călugăriței înțepenesc. O voce răgușită și înecată în sughițuri iese de pe buzele moartei.

— Poți să mă vezi?

Marie face semn din cap că da. Pustnica închide ochii.

— Acum ce ai de gând să faci?

— Am să anunț autoritățile.

— Nu vei avea timp, biată copilă.

— De ce?

Marie tresare. Depart, deasupra ei, se aude o pocnitură în întuneric. Trapa bibliotecii. Parks începe să tremure din toate încheieturile auzind râsul smintit al pustnicei.

— Vine.

Marie ridică arma spre tavan.

— Cine vine?

A..... a

— Încetează să te mai opui, copilă, și descarcă-ți mai bine arma aia în țeastă, ca să te iau cu mine în iad. Căci nu poți face nimic împotriva celui care vine.

Pași îndepărtați răsună în tăcere. Cineva coboară scările care duc la biblioteca interzisă. Mișcându-se ca o pisică, Parks îndreaptă țeava armei către locul dinspre care se aud pașii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, soră, spune-mi cine vine!

Marie se întoarce către masă. Călugărița a dispărut. Sesizând că podeaua scârțâie sub pașii ei, se ghemui în întuneric și își aținti arma asupra intrării în grotă.

O umbră imensă agită flacăra lumânărilor; cineva pătrunse în bibliotecă. Poartă o rasă neagră și sandale. Fața îi e ascunsă de o glugă. Ochii par a-i scânteia pe când cercetează rafturile. Parks își duce o mână la gură. *Dumnezeule, e imposibil...*

Atingând ușor cotoarele cărților, călugărul pătrunde tot mai mult în bibliotecă. Apoi se oprește. A găsit

ce căuta. Ia de pe raft un volum greu, pe care îl pune pe masă. În lumina tremurândă a lumânărilor, Parks îl vede deșirând legătura lucrării și scoțând un fel de plic. Străduindu-se să își țină respirația, Parks se întreabă câte documente secrete nu vor fi ascuns astfel pustnicele de-a lungul veacurilor. Fără îndoială, mii de file.

Călugărul rupe plicul, scoate de acolo o foaie și începe să o descifreze la lumina lumânărilor, apoi înalță capul. Parks încremenește. Creatura i-a adulmecat prezența. Atunci, ridică siguranța armei și iese din întuneric.

Călugărul nici măcar nu tresare când vede arma îndreptată către el. Luând în cătare spațiul invizibil pe care îl ghicește între ochii ucigașului, tânăra îl vede ridicând încet brațele, ca și cum s-ar fi pregătit de rugăciune.

— Fă-mi plăcerea, lepădătură, să mai miști mâinile fără să îți dau eu voie, că îți zbor gluga în celălalt capăt al încăperii!

O adulmecare. O răsuflare grea.

— Arma asta nu ți-ar sluji la nimic dacă aș fi cu adevărat cel care îți imaginezi că aș fi.

Vocea asta... Mâinile lui Marie se încleștează pe patul armei.

— Cine ești?

Bărbatul își ridică încet gluga și lasă vederii un chip epuizat, dar zâmbitor. Degetele lui Parks se relaxează pe trăgaci.

— Sunt părintele Alfonso Carzo, exorcist al Congregației Miracolelor de la Vatican. Vin din Manaus și sunt aici pentru a te ajuta, agent special Marie Parks.

— De unde știi cine sunt?

— Știu multe despre tine, Marie. Știu că ai darul de a vedea lucruri pe care alții nu le văd. Știu că ai descoperit un secret pe care nu ar fi trebuit să îl descoperi niciodată. Și mai știu că acum te paște un mare pericol.

— Ar fi prea mult dacă ți-aș cere să îmi arăți ce ai descoperit în bibliotecă?

— O listă de citate în latină și greacă. Un document care ne va fi de mare ajutor în ancheta noastră.

— Ancheta noastră?

— Îți voi răspunde mai târziu la toate întrebările. Acum trebuie să ne mișcăm repede.

Parks vrea să mai adauge ceva, când clopotele mănăstirii încep să bată, dangătul lor fiind înăbușit de grosimea zidurilor. Chipul părintelui Carzo se crispează.

— Ce-i asta, părinte? Prima slujbă din zori?

— Nu, e altceva.

Exorcistul înalță privirea către plafon și ascultă atent notele care pătrund până la ei.

— Doamne, e toaca.

— Adică?

— Un semnal de alarmă.

Un zgomot îndepărtat deasupra lor. Trapa bibliotecii se deschide. Foșnete. Ceva coboară treptele în grabă. Parks simte cum mâna preotului o înșfacă de braț cu o forță uimitoare.

— Dacă vrei să trăiești, urmează-mă.

În timp ce preotul o trage spre un coridor ascuns în spatele bibliotecii, Parks pare a pricepe în sfârșit ce se întâmplă: tropăielile și frânturile acelea de voci de deasupra lor erau ale haitei de pustnice care năvăliseră pe scări scoțând schelălăituri pline de ură.

110

Marie aleargă cât poate de repede prin subterane. Alunecă de mai multe ori pe pământul înmuiat și doar datorită mâinii preotului care se strânge de fiecare dată în jurul brațului ei reușește să rămână în picioare. Au parcurs mai bine de patru sute de metri în întuneric și tânăra e convinsă că măicuțele au renunțat la urmărire. La capătul puterilor, încearcă să încetinească ritmul, dar părintele Carzo o trage de mână și o obligă să țină pasul.

— În niciun caz nu te opri.

În aceeași clipă, Parks aude un zgomot de sandale. Preotul mărește pasul.

— Fugi! Fugi cât poți de repede!

Ciulind urechea printre propriile ei gâfâieli, Parks aude rumoarea care însoțește plescăiturile sandalelor. Țipete și mârâieli. Pustnicele se apropie. Cum pot fugi atât de repede babele alea? *Nu fug. Galopează.*

Vocea lui Carzo răsună din nou.

— Nu, Marie! mai ales nu privi în urmă!

Prea târziu. Ca o puștoaică urmărită de un monstru, Marie nu s-a putut abține să nu se uite. Și ceea ce vede aproape că îi taie picioarele. Flăcări. Creaturile alea bătrâne, cu corpurile schimonosite, galopează în patru labe cu o viteză formidabilă și scot niște grohăituri de fiare. În fruntea haitei, țopăie maica Abigail, care scoate niște urlete mânioase. Spectacolul o face pe Marie să se-nfioare.

În depărtare, se întrezărește o lumină cenușie. Îi tresaltă inima. Ieșirea din subteran se decupează în albeața zorilor. Atunci reîncepe să alerge cu ultimele puteri, străduindu-se să ignore behăiturile pustnicilor care se apropiau. Brusc, creaturile care galopau în subteran tac. Sandalele lor fac în continuare zgomot, dar ele nu mai latră, ca și cum și-ar economisi suflul pentru a-și prinde prada înainte de ieșirea din tunel.

Accelerând, Abigail s-a distanțat de haită. Parks îi aude maxilarele clămpănind la câțiva metri în spatele ei. Și, ca o fetiță epuizată, simte că o lasă puterile. Îi vine să se oprească și să se lase jos, în genunchi. Dar părintele Carzo o obligă să alerge în continuare.

— Încă puțin, Marie, aproape am ajuns.

Mai sunt cam treizeci de metri până la ieșire. Tânăra nu mai simte nici mușcătura crampelor care îi sfârtecă picioarele, nici acidul care îi sufocă mușchii. Fuge, potrivindu-și pasul după cel al preotului, respirând pe gură ca o alergătoare de viteză.

Pe măsură ce întunericul se risipește, grohăiturile maicii superioare se transformă în behăituri mânioase, apoi în guițături de spaimă. Zgomotul sandalelor se depărtează, făcând loc unui zumzet al cărui ecou umple subterana. Parks și părintele Carzo ies în sfârșit sub cerul liber.

Zorii înroșeau munții albiți de zăpadă. Furtuna se potolise. Din tunel răsunau acum lătrături furioase și urlete de durere. Cizmele i se afundau în zăpadă în timp ce cobora în fugă panta, alături de preot, îndreptându-se către parcare. Lui Parks i se păru că pustnicele erau pe cale de a se devora între ele.

PARTEA A ȘAPTEA

Interstatala 70. Cu fruntea sprijinită de geamul mașinii FBI-ului, Marie Parks contemplă munții Stâncoși, peste ale căror piscuri ninse apune soarele. Pe bancheta din spate, Crossman și părintele Carzo au parte de pâ râiturile difuzoarelor.

Dis-de-dimineață, după ce au scăpat de răzbunarea pustnicilor, Parks și Carzo au condus prin nămeți până la Holy Cross City. Acolo, au alertat biroul FBI din Denver. Crossman era deja pe poziții. Au fost recuperați rapid, iar după-amiaza au și fost trimise elicoptere la mănăstire. Aceasta e operațiunea pe care preotul și tânăra femeie o urmăresc acum din mașină, printre pâ râiturile care ies din difuzoare. Huruitul elicopterelor care aterizează. Ordinele care răsună în căști. Zăpada care scârțâie sub cizme în timp ce agenții FBI încercuiesc mănăstirea. În habitacul răsună glasul șefului unui grup.

— Albastru, aici Albastru 2. Efectiv desfășurat.

Cu nasul lipit de geam, Marie îl aude pe Crossman apăsând pe butonul stației de emisie-recepție.

— Aici Albastru. Atacați.

O explozie. Un zgomot de parcă s-a prăbușit ceva. Federalii tocmai au aruncat în aer poarta grea, cu ajutorul explozibililor fixați în crăpături. Șoapte, zgomote de pași. Respirații agitate în microfoane. În timp ce un grup pătrunde în subterana care duce spre bibliotecă, grosul detașamentului urcă în grabă treptele mănăstirii.

Parks se ghidează după zgomotul tălpilor pentru a estima cât de departe au ajuns oamenii. Par a fi depășit jumătatea scării, iar acum aleargă pe falsul platou care adăpostește celulele din care au ieșit mâinile care au încercat să o strângă de gât.

Parks închide ochii. În spate, Carzo și Crossman ascultă încordați. Zgomotele pașilor se aud din nou. Grupul parcurge acum ultima parte a scării.

— ... al nenorocitei ăleia de scări?

Marie tresare auzind vocea înghețată a directorului FBI.

— Poftim?

— Te-am întrebat ce e în capătul nenorocitei ăleia de scări care nu se mai termină.

— O nenorocită de clopotniță.

Parks fixează vârfurile albe ale munților, care defilează prin fața geamului mașinii. Nu vrea să își ia privirea de la ele. Altminteri, va fi absorbită de zgomotele care se revarsă din difuzoare. Sunete care îi umplu urechile și care i-ar putea declanșa în orice clipă o viziune care să o întoarcă acolo, jos. Orice, numai asta nu. Îl aude pe Crossman apăsând din nou butonul stației.

— Aici Albastru. Din informațiile mele, scara dă într-o clopotniță.

Acum, agenții au ajuns la capătul treptelor. Zgomotul vântului. Din nou, vocea conducătorului echipei:

— Și după aceea?

Crossman ia degetul de pe butonul stației.

— După aceea, Parks?

— Un Hristos din bronz, un portal și un coridor lung. Scările deserveșc chiliile pustnicilor, dar nu aici le vor găsi.

— Atunci, unde?

— Trebuie să coboare direct către bibliotecă și să facă joncțiunea cu cealaltă echipă.

Crossman transmite informațiile echipei de pe scări, apoi îl contactează pe conducătorul detașamentului care înaintază în subteran.

— Albastru 3, aici Albastru. Raportează contactul.

Pâ râituri. Se pot auzi șușotelile agentului special Woomak.

— Aici Albastru 3. Am ajuns la patru sute de metri în interiorul tunelului. Contact negativ.

— Fir-aș al dracului, Woomak. Îți tremură glasul. Ce se întâmplă?

— Ar trebui să vezi asta, șefule.

— Ce, Woomak? Ce să văd?

— Sânge, șefu'. Pentru Dumnezeu, e atât sânge aici, de parcă am fi într-un abator...

Cealaltă echipă ajunge la biblioteca mănăstirii.

— Albastru, aici Albastru 2. Am dat de o trapă deschisă în podeaua bibliotecii. O scară.

Agasat, Crossman ia din nou degetul de pe butonul stației.

— Ce dracu', Parks, ce naiba mai e și cu scara aia?

— E scara care coboară în Infern.

— Bați câmpii? Chiar vrei să le spun chestia asta?

— Așa își numesc pustnicele biblioteca interzisă.

Crossman ridică iar stația de emisie-recepție.

— Albastru 2, aici Albastru. Coborâți rapid scara aia și faceți joncțiunea cu echipa lui Woomak. Mișcați-vă repede, că arde.

— Recepționat, Albastru.

Pașii grăbiți ai agenților răsună pe scări. Pârâituri. Vocea lui Woomak se aude iar din subteran:

— Doamne, Iisuse Hristoase...

— Fir-ar să fie, Woomak, spune-mi ce vezi!

Marie contemplă piscurile. Viziunea se apropie. Deja luminile încep să se estompeze. Deja începe să simtă cum sub degetele ei plasticul portierei se transformă treptat în ceva mai tare și rugos, asemenea pietrei. Închide ochii.

Flash.

Întineric. Woomak tocmai intră în biblioteca interzisă. Parks geme. În spatele lui, mai mulți agenți și-au scos cagulele de protecție și vomită pe dalele grotei. Vocea tremurătoare a lui Woomak:

— Albastru, aici Albastru 3. Contact pozitiv. Pustnicele sunt aici, șefu'.

— Și?

Grilajul scârțâie din balamale. A ajuns în Infern și cealaltă echipă. Marie deschide ochii și strânge pumnii cu putere pentru a alunga viziunea. Își astupă urechile ca să nu audă vocea lui Woomak. Imaginile cu cadavre mutilate cu atrocitate se disipează. Se încăpățânează să privească piscurile acoperite de zăpadă, care defilează prin dreptul geamului.

112

Difuzoarele au tăcut. Limuzina gonește în tăcere pe Interstatala 70. Un panou îi anunță că mai sunt douăzeci de kilometri până la aeroportul Denver. Parks aruncă o privire în oglinda retrovizoare de interior. Cu fața trasă și cu privirea ațintită în gol, Crossman nu și-a descleștat buzele de când s-a întrerupt comunicarea cu mănăstirea din Denver. Soneria telefonului sfâșie tăcerea. Directorul FBI ridică receptorul. Nu scoate niciun sunet. Apoi închide și tușește ușor, pentru a-și dregre vocea:

— Câțiva legiști s-au deplasat la fața locului pentru a aduna resturile de cadavre și pentru a încerca să înțeleagă ce s-a întâmplat acolo. Au găsit deja echivalentul a paisprezece cadavre. Spun „echivalentul” pentru că, vedeți dumneavoastră, părinte, legiștii mei nu reușesc să reconstituie cadavrele în întregime. Au capete de brațe, mâini, degete și niște bucăți de picioare sfâșiate, dar nu prea reușesc să își dea seama cui și ce aparține din hălcile alea de carne. De unde întrebarea pe care sper că mă veți scuza că v-o adresez atât de direct: Ce dracu' s-a întâmplat acolo, sus?

Tăcere. Părintele Carzo îl privește fix și îndelung pe directorul FBI.

— Domnule Crossman, credeți în Dumnezeu?

— Doar duminica. De ce?

— Pentru că uneori sunt în joc forțe care depășesc puterea noastră de înțelegere când încercăm să le explicăm în mod rațional.

Un zâmbet glacial arcui buzele lui Crossman. Scoase din buzunar un plic și îl pune pe măsuta din fața preotului.

— Bine, părinte, dacă așa vreți să jucați, fie! Aveți aici cele două bilete la clasa întâi pe care mi le-ați cerut, cu destinația Geneva. Un avion Lufthansa decolează de la Stampelton la ora optsprezece. Aveți suficient timp pentru a mă convinge să vă permit să plecați împreună cu agentul meu. Până atunci, fie veți fi îmbarcat liniștit în acel avion, fie o să vă îmbarc eu pentru obstrucționarea unei anchete federale.

Un moment de tăcere. Apoi preotul spune:

— De câteva luni asistăm la o recrudescență spectaculoasă a cazurilor de posedare satanică, ceea ce ne face să credem că vechile profeții ale creștinătății sunt pe cale de a se împlini.

— Dacă doriți să îmi povestiți despre întoarcerea Satanei, vă dau eu adresa lui: lucrează pe Wall Street și în fiecare vară face surfing în California.

— Nu glumiți cu astfel de lucruri, domnule Crossman. Fiara există, agenții voștri tocmai au avut posibilitatea să își dea seama. Dar, asemenea lui Dumnezeu, Satana poate lua diferite înfățișări, și tot asemenea Domnului, îi place în mod deosebit să se slujească de oameni ca să-și atingă scopurile.

— Această profeție are vreo legătură cu evanghelia pe care Biserica a pierdut-o în Evul Mediu?

— Știu că o confrerie secretă de cardinali s-a infiltrat la Vatican. Această lojă se autointitulează Fumul

Negru al Satanei. Evanghelia cea le aparține și vor face orice pentru a pune mâna pe ea.

— Ce conține manuscrisul?

— O minciună. Ceva ce papii ascund de secole, iar Fumul Negru încearcă să scoată la lumină pentru a zgudui din temelii întreaga creștinătate. Sunt fanatici, cardinali sataniști. Nu îi interesează puterea. Îi motivează doar haosul. Credem că vor profita de conciliu pentru a prelua controlul asupra Vaticanului.

— Îmi puteți da vreun nume?

— Îmi puteți jura că informația nu va ieși din limuzina asta?

— Aveți chef de glume? Chiar vă imaginați că am dreptul să țin pentru mine o asemenea informație? În orice caz, vă pot garanta că un astfel de lucru nu va fi niciodată făcut public.

Carzo scoate din buzunarul sutanei plicul care conține codul templierilor. Ezită o clipă, apoi i-l întinde lui Crossman. Directorul FBI desface foaia și o analizează preț de câteva secunde. Apoi se uită și la poze și, în cele din urmă, ridică un ochi întrebător către preot.

— Mesajul a fost trimis acum o săptămână. Provine de la un cardinal de la Vatican infiltrat în congregația Fumului Negru. Folosește un cod pe bază de simboluri geometrice.

— Și?

— Și în acest mesaj cardinalul cu pricina vorbește despre prăbușirea cursei Cathay Pacific 7890.

— Baltimore-Roma?

— Da. Vorbește și despre un cotidian scoțian, *Edinburgh Evening News*. E ziarul pe care îl citește bătrânul din fotografie. A doua zi după accident.

— Nu vă înțeleg.

— Pozele au fost făcute într-un loc numit Fenimore Harbour Castle, o mică fermă în extremitatea nordică a Scoției. Conform informațiilor noastre, acolo a avut loc ultima întrunire a Fumului Negru. A doua zi după accident.

— Tot nu vă înțeleg.

— Sunt sigur că mă înțelegeți, domnule Crossman.

Degetele directorului FBI zboară acum pe tastatura laptopului pe care tocmai l-a deschis. Se conectează la baza de date a FBI și cere lista pasagerilor dispăruți în catastrofa aviatică. Ridică din nou privirea către Carzo.

— Glumiți?

— Așa vi se pare?

— Încercați să-mi spuneți că Fumul Negru și-a permis luxul unui atentat în aer pentru a șterge de pe lista participanților la conciliu numele câtorva cardinali?

— Nu e vorba despre niște cardinali oarecare, domnule Crossman. În acel accident a dispărut elita Vaticanului. Toți devotați papei și, credeți-mă, numărul acestora este foarte mic. Dar atenția mi-a reținut-o în special prezența cardinalului Miguel Luis Centenario, și asta în măsura în care el avea sprijinul cardinalilor electori și tocmai de aceea numele lui era vehiculat cu temei drept succesor al papei.

— Ceea ce înseamnă că Fumul Negru a organizat acel atentat pentru a scăpa de singurul pretendent cu șanse reale la tronul Sfântului Petru?

— Și pentru ca omul propus de Fumul Negru să rămână singurul în cărți în cazul unui conclave.

O tăcere.

— Cine e bătrânul din fotografie?

— Cardinalul șambelan Campini.

— Cel care deține puteri depline la Vatican dacă moare papa? Vă dați seama ce înseamnă asta?

— Ei, nu ar mai trebui decât să moară papa și Sfântul Scaun să fie vacant.

— În acest caz, părinte, vă anunț cu regret că papa a decedat ieri la prânz, după ora Romei. Dacă povestea dumneavoastră despre această confrerie e adevărată și ei sunt cei care au aruncat în aer zborul Cathay Pacific care-l avea la bord pe potențialul său succesor înseamnă că Fumul Negru are acum mână liberă pentru a-și instala unul dintre membri în fruntea Bisericii. Și cum cardinalii creștinătății s-au reunit deja la Vatican pentru conciliu, a-i convinge să transforme conciliul în conclave nu va fi decât o simplă formalitate.

În timp ce Carzo închidea ochii pentru a lupta împotriva amețelii care îl cuprinsese, Crossman ridică telefonul de urgență. Câteva tonuri în gol. În sfârșit, răspunde o voce.

— Cartierul general din Langley, vă ascult.

— Stuart Crossman sunt, faceți-mi legătura cu directorul CIA.

— Domnul Woodward e la pescuit, undeva prin Arizona.

— Cum?

- E ziua lui liberă, domnule Crossman.
- Atunci transmiteți-i să își împacheteze undița și să se întoarcă rapid. Avem o urgență.
- Rămâneți pe fir, vă fac legătura pe mobil.
- Un păcăit. Vocea îndepărtată a lui Stanley Woodward:
- Alo, Stuart, ce s-a întâmplat?
- Avem un cod H în brațe.
- O alertă de lovitură de stat? Unde? Prin Africa, America de Sud pe undeva?
- Roma, Cetatea Vaticanului.
- Tăcere.
- Îți bați joc de mine?
- Întoarce-te rapid, Stan. E urgent.

Cetatea Vaticanului, ora unu

Monseniorul Ricardo Ballestra se trezește tresărind și se ridică în pat. Visase o epidemie mortală care se răspândise în toată lumea și decimase orașe întregi. Un coșmar atât de îngrozitor, încât omul Bisericii are senzația că visul se continuă în realitate.

Așa cum i-a recomandat cardiologul, prelatul inspiră încet pe nas, pentru a scădea presiunea din artere. În gând îi revin frânturi din coșmar.

Molima a atins mai întâi păsările migratoare; mii și mii de berze și găște cenușii au părăsit Africa, pentru a infesta regiunile cu climă temperată. Unele au căzut în timpul călătoriei, fulgerate deasupra oceanului de răul pe care-l purtau asupra lor. Altele s-au sufocat în uriașele plase aeriene pe care autoritățile emisferei nordice le-au întins pentru a stăvili invazia. Dar grosul acestei adevărate armate a atins coastele, iar molima s-a extins cu rapiditate în zonele rurale și în orașe.

Spitalele au fost rapid depășite de situație și în scurt timp a fost nevoie să se instituie zone de carantină, pentru a se stopa răspândirea epidemiei. S-a apelat apoi la armată, care a încercuit orașele și a primit ordin să tragă în fugarii care încercau să străpungă barajele. În ultimele zile ale mării nenorociri au fost văzute chiar avioane de vânatoare lansând rachete și bombe cu carburant solid asupra Parisului, Londrei sau New Yorkului pentru a rade de pe fața pământului cartierele măcinate de rău. Se mai zvonea că guvernele asiatice și-au evacuat capitalele pentru a le nimici apoi din temelii cu încărcături nucleare. Dintr-odată, asupra lumii s-a lăsat tăcerea, o tăcere de moarte.

Ballestra își amintea că la sfârșitul visului său Roma nu mai era decât o imensă groapă comună asupra căreia planau mii și mii de păsări de pradă. Piața Sfântul Petru și cupolele bazilicii erau pline de găinaț, străzile Cetății Eterne gemeau de cadavre în putrefacție. În acest moment a apărut Fiara: un călugăr deasupra căruia se rotea un stol de corbi cobora pe Via della Conciliazione în direcția palatului pontifical.

Monseniorul Ballestra îl privea apropiindu-se de la fereastra biroului său. Când Fiara a trecut peste lanțurile care protejau palatul sfânt, un vânt înghețat s-a abătut asupra Vaticanului și Ballestra a zărit, în depărtare, cum apele Tibrului se revarsă. Ape roșii, ale căror șuvoaie otrăvitoare s-au unit și au năvălit înspre bazilică, infiltrându-se printre coloane și acoperind pavajul. Ca și cum întreg orașul ar fi început să sângereze. Călugărul a încremenit în mijlocul pieții, iar clopotele au început să bată năvalnic.

Ballestra aruncă privirea spre ceasul deșteptător: unu și două minute. Au trecut aproape treisprezece ore de când Sanctitatea Sa a fost găsit mort în pat, cu ochii larg deschiși și cu răsuflarea stinsă. O zi încărcată de tristețe, care fără îndoială explică acest coșmar căruia i-a căzut pradă.

Inspirând adânc pentru a alunga spaima care încă îi stătea ca o gheară-n gât, Ballestra își amintește ce agitație a cuprins Vaticanul când la vremea prânzului s-a auzit *Angelus*. Încetul cu încetul, tăcerea de marmură care domnea de obicei în cetate a fost înlocuită de murmurele prelaților și foșnetul sutanelor. Robele au traversat în lung și-n lat piața, pentru a răspândi discret vestea. Doar cei inițiați au înțeles ce se întâmplă. Strânși în sala presei și ascultându-l pe cardinalul Camano care le povestea balivernele lui despre ectoplasmă și manifestări paranormale, jurnaliștii nu au văzut și nu au auzit nimic. A fost nevoie ca mulțimea să înceapă să se adune în piața Sfântul Petru pentru ca telexurile agențiilor de presă din întreaga lume să înceapă și ele să bâzâie.

Monseniorul Ballestra s-a strecurat atunci prin grupurile de prelați care se buluceau pe coridoarele palatului apostolic pentru a aduce un ultim omagiu defunctului. Sărutând fruntea mortului, s-a minunat de căldura pielii. Categorie, din cauza instalației de încălzire care a fost pusă în funcțiune și care întârzia

instalarea rigidității cadaverice. Dar după aceea, când era pe punctul de a se ridica, a simțit un firicel de aer atingându-l pe gât, venind dinspre buzele mortului, care erau totuși imobile și întredeschise. A rămas o clipă uitându-se fix la gura mortului, pândind un semn care nu a venit. Un curent de aer, fără îndoială. Și cu toate că papa părea mort, Ballestra avu impresia că învelișul nu era tocmai... gol. Ultimele secunde ale prezenței sufletului. Acest contrast subtil între trupurile care tocmai au murit și cadavrul care este coborât în pământ. Asta a simțit Ballestra sărutând fruntea bătrânului. Că papa ar fi în continuare viu. Sau nu, ca și cum nu ar izbuti să moară.

Ridicându-se încet, a mai sesizat că un strat straniu de cenușă căptușea nările Sanctității Sale. Aceeași cenușă folosită la trasarea semnelor Crucii pe fruntea credincioșilor la începutul postului. Apoi, simțind mâna șambelanului cuprinzându-i umărul, Ballestra s-a depărtat, întrebându-se dacă nu cumva ceea ce a văzut era rodul imaginației sale. Când a părăsit apartamentele papei, tocmai soseau cei care urmau să se ocupe de îmbălsămare. Aveau să scoată măruntaiele Sfinției Sale, înainte ca învelișul din carne să fie depus pe un catafalc din catifea în centrul bisericii. Căci indiferent dacă îi convenea lui sau nu, papa era mort și în marea carte a Bisericii urma să se deschidă o nouă filă. O pagină sumbră, în aceste vremuri în care s-au dezlănțuit cu toată puterea forțele Răului.

Asemenea gânduri se îngâmădeau în mintea prelatului care încerca să alunge ultimele rămășițe ale coșmarului. Tocmai se pregătea să se întindă din nou, să mai prindă câteva ceasuri de somn, când țârâitul telefonului sfâșie liniștea. Ballestra pipăie pe noptieră și ridică receptorul mormăind.

— Prefectura Arhivelor Vaticanului, monseniorul Ballestra la telefon.

Un pârâit. O voce întreruptă și îndepărtată.

— Monsenior, sunt părintele Alfonso Carzo.

114

Monseniorul Ballestra aprinde veioza și pipăie după ochelari.

— Alfonso? Pe unde naiba umbli? Cardinalul Camano te caută peste tot. Eram morți de îngrijorare.

— Vă sun de pe aeroportul internațional Denver. Mă pregătesc să mă îmbarc, vin în Europa.

— Sfântul Scaun e vacant, Alfonso. Sfântul Părinte ne-a părăsit ieri, după o scurtă agonie.

— Sunt la curent și, credeți-mă, e o veste mai proastă decât vă închipuiți.

— Cum ar putea fi mai rea decât este?

— Ascultați-mă cu atenție, monseniore. Iezuiții din Manaus au fost asasinați. Înainte de a muri, superiorul lor a apucat să îmi dezvăluie o conspirație în interiorul Vaticanului. O confrerie secretă care se autointitulează Fumul Negru al Satanei.

Ballestra tace o clipă.

— Dar e o poveste veche, Alfonso. Nu cred că e nici momentul, nici situația potrivită pentru a o dezgropa.

— Din contră, monseniore, nu cred că ar fi vreo oră mai indicată. Dar pentru asta am nevoie să deschideți mai întâi arhivele secrete ale papei. Trebuie neapărat să știu ce au descoperit pustnicele din Evul Mediu înainte ca întreaga comunitate de la Cervin să fie masacrată.

— Alfonso, arhivele au același regim de secret absolut ca și revelațiile Fecioarei sau cele șapte peceti ale sfârșitului timpurilor. În afara Sanctității Sale, nimeni nu poate avea acces la ele. Și oricum nimeni nu știe unde sunt depozitate.

— În Camera Misterelor, monseniore, acolo trebuie să le căutați.

— Dragul meu, camera aceea e o poveste de adormit copiii. Toată lumea vorbește despre ea, dar nimeni nu știe dacă a existat vreodată cu adevărat.

— Există. Superiorul iezuiților din Manaus mi-a spus locul în care se află și combinația cu ajutorul căreia o puteți deschide.

— Combinația?

— Tocmai v-o trimit prin fax.

Ballestra se ridică din pat și se îndreaptă către birou. Telecopiatorul intră în funcțiune. Imprimanta scoate o foaie pe care arhivistul o parcurge în diagonală.

— Citate în greacă și latină?

— Fiecare dintre ele corespunde unei lucrări care trebuie deplasată de pe rafturile mării biblioteci a Arhivelor pentru a acționa mecanismul camerei.

Ballestra suspină.

— Alfonso, dacă această cameră chiar există și conține arhivele secrete ale papilor, probabil că acestea

sunt pecetluite cu un sigiliu de ceară marcat cu inelul Sanctității Sale. Cel ce rupe acest sigiliu e imediat excomunicat. Cu atât mai mult în aceste vremuri dureroase, când Scaunul e vacant.

— Monsenior, am neapărat nevoie de acele informații. E o problemă de viață și de moarte.

— Nu înțelegi: dacă mă prinde cineva citind asemenea secrete, îmi risc cariera.

— Cu tot respectul cuvenit, Sfinția Voastră nu înțelege: dacă ceea ce bănuiesc eu e adevărat, dacă Fumul Negru al Satanei s-a răspândit din nou asupra lumii, atunci riscăm cu toții mult mai mult decât propria noastră carieră!

Monseniorul Ballestra se uită la cadranul luminos al deșteptătorului.

— Să văd ce pot face. Cum dau de tine?

— Vă voi căuta eu. Grăbiți-vă, monseniore, căci timpul ne presează, iar eu...

Un pâraie îndelung acoperă vocea lui Carzo.

— Alfonso?

— ... un ultim lucru important: feriți-vă de cardinalul... el e neîndoielnic cel care... mă auziți?

— Alo? Părinte Carzo?

Legătura se întrerupe. Perplex, Ballestra se holbează la receptor chinându-se să își dea seama împotriva cui a încercat Carzo să îl pună în gardă. Apoi prin fața ochilor încep să plutească stolurile de corbi invadând Vaticanul și sângele Tibrului năvălind pe străzi. Este imposibil să mai spere că va mai închide ochii în noaptea asta.

115

Cetatea Vaticanului, ora unu și jumătate

Monseniorul Ballestra traversează sălile imense cu colonade ale bibliotecii Vaticanului, în care generații de arhiviști au depozitat memoria scrisă a omenirii. Cât vezi cu ochii, doar rafturi care gem de tomuri frumos alinate, pe care copiii din veacurile trecute le-au migălit, pentru a le salva conținutul de ravagiile timpului. Mii și mii de opere de artă originale se odihnesc în sălile subterane.

La capătul ultimei săli, un grilaj din oțel marchează intrarea în perimetrul rezervat arhiviștilor legiuți. La apropierea lui Ballestra, cei doi uriași în albastru și cu tricorn își îndepărtează halebardele și ridică grilajul mobil. În partea cealaltă, o scară ce poartă urmele a mii și mii de tălpi conduce la Arhivele secrete. Acolo, în acel labirint de culoare subterane și încăperi obscure, arhiviștii depozitează de veacuri cele mai secrete dosare ale Bisericii.

Ajuns la baza scării, monseniorul Ballestra împinge o poartă din fier care dă într-o sală uriașă, garnisită cu biblioteci și seifuri. Pustii la aceste ceasuri, când echipele care lucrează ziua nu și-au început încă munca, locurile miroseau a praf și a parchet proaspăt lăcuit. Prelatul se oprește în mijlocul sălii. Dacă ar fi să dea crezare dezvăluirilor iezuitului din Manaus, aici s-ar afla intrarea în Camera Misterelor.

Potrivit legendei, această încăpere ar fi fost construită în Evul Mediu pentru a depozita comorile cucerite în cruciade. Se spune că arhitectul ar fi fost zidit de către oșteni în zidurile ei, pentru ca secretul să nu iasă niciodată la iveală. Un secret care, de atunci încolo, se transmitea din papă în papă, conform procedurii sigiliului pontifical: când suveranul pontif murea, cardinalul șambelan declara *sede vacantis*, vacanța Sfântului Scaun, o perioadă de doliu și de conclav pe durata căreia nu se putea lua nicio decizie importantă. Cardinalii se limitau să își rezolve problemele curente; șambelanul era cel care intra în apartamentele papei și sigila seiful care conținea scrisori și secrete pe care doar succesorul Sanctității Sale avea dreptul să le citească.

Fiecare dintre acele documente era pecetluit cu un sigiliu de ceară marcat cu inelul pontifical. Cum acest inel era spart de șambelan în momentul în care tot el constata decesul papei, nimeni nu mai putea sigila sau desigila documentele pe durata vacanței Sfântului Scaun.

Din clipa în care era ales succesorul, meșteșugarii Vaticanului făceau un alt inel, cu efigia noului papă. Însoțit de șambelan, acesta intra în noile sale apartamente și asista la deschiderea seifului, asigurându-se că pe durata conclavului nu a fost rupt niciun sigiliu. Rupea pecetea documentelor pe care dorea să le consulte, resigilându-le apoi cu propria-i pecete. În felul acesta, nu doar că orice suveran pontif se putea asigura că nimeni altul în afară el nu a avut acces la documente, dar putea ști când și de către ce papă anume a fost consultat cutare sau cutare document. Era o amprentă caracteristică fiecăruia și era suficient să se uite în marea carte a sigiliilor pontificale pentru a ști exact cine ce sigiliu a avut.

Grație aceluia procedeu ingenios papii au putut transmite succesorilor, veac după veac, secrete care nu trebuiau văzute decât de ochii Sanctităților Lor: revelația celor douăsprezece mari mistere, avertismentele

Fecioarei, codul secret al Bibliei, cele șapte peceti ale sfârșitului vremurilor, precum și rapoartele confidentiale ale comploturilor de la Vatican. Astfel, dacă un papă se temea pentru viața sa și voia să își avertizeze urmașul, care, la rândul-i, risca să fie și el amenințat, prin procedeul sigiliului pontifical mesajul străbătea veacurile.

Se mai întâmpla totuși ca seifurile să se umple peste măsură, atât de mult le plăcea pontifilor să își transmită secrete. Conform legendei, Sanctitatea Sa o lua pe un culoar secret care lega apartamentele sale de Camera Misterelor, unde aranja aceste documente în criptele predecesorilor. De aici, misterul care înconjură această încăpere stranie pe care generații de prelați și-au imaginat-o fie sub mormântul Sfântului Petru, fie în catacombe, fie chiar în canalele Romei.

Ballestra e acum pe punctul de a descoperi exact această încăpere. E o idee care îl tulbură profund acum, în timp ce se îndreaptă spre imensa bibliotecă ce tapetează peretele din spate. Acolo sunt conservate majoritatea manuscriselor originale ale Bisericii. Banca de date a arhiviștilor.

Încremenit în fața rafturilor, Ballestra se concentrează. Clopotele de la Santa Maria Maggiore bat în depărtare. Le răspund cele de la San Lorenzo. Înmarmurit cu lista citatelor expediată de părintele Carzo, arhivistul se cațără pe una din acele scări din lemn cu care sunt de obicei dotate bibliotecile, și găsește cu ușurință operele corespunzătoare pasajelor respective. Șapte cărți prăfuite pe care le deplasează câțiva centimetri, una după alta, mișcarea declanșând de fiecare dată un zgomot caracteristic mecanismelor cu scripeți.

Coborât de pe scară, Ballestra tocmai mișcă și cea de-a șaptea carte, aflată pe un raft cam la înălțimea unui stat de om. Un pârâit surd se propagă în tot raftul. Urmează un scârțâit interminabil de scripeți și butuci, care iese din adâncul zidurilor. Făcând câțiva pași în spate, arhivistul vede cum biblioteca se separă în două într-un nor de praf, eliberând trecerea către Camera Misterelor, al cărui aer stătut năvălește în sala mare precum suspinul unui uriaș.

116

Ținându-și respirația, de parcă s-ar teme că încăperea ar conține în atmosfera ei rarefiată cine știe ce otrăvă în suspensie, monseniorul Ballestra pășește printre corpurile larg deschise ale bibliotecii. Făcând acest pas, are neplăcuta senzație că trece o frontieră invizibilă între două lumi diametral opuse.

Abia ce pune piciorul de partea cealaltă, că aude cele șapte volume alunecând la locurile lor cu un fâșăit de copertă de piele. Apoi răsună o serie de pocnete surde, iar biblioteca se închide la loc, scârțâind. O gheară de spaimă îi sugrumă gâtul; Ballestra se răsucesc. Luminile sălii arhiviștilor au dispărut. Un ultim pocnet, iar laturile bibliotecii se unesc din nou, un ultim scârțâit, iar roțile înțepenesc și piedicile mecanice cad la loc, condamnămnd mecanismul: un fel de încuietore automată, care parcă arată existența unei alte treceri, căci pare evident că cea din bibliotecă nu slujește decât pentru a intra în Camera Misterelor, în niciun caz pentru a și ieși. Cel puțin asta speră monseniorul Ballestra când își aprinde lanterna.

Contrar a ceea ce crezuse, trecerea secretă nu ducea direct în Camera Misterelor, ci într-o galerie îngustă care șerpuia pe sub Vatican, un tunel înalt cât un stat de om, pe care arhitecții de odinioară l-au susținut cu bărne grele.

Înaintând în subteran, monseniorul Ballestra numără două sute de pași în direcția bazilicii. Apoi ecoul sandalelor pare a se amplifica și tenebrele încep a se lărgi în jurul lui. Aerul e mai proaspăt: Camera Misterelor. Ballestra se oprește și se rotește pe loc, măturând încăperea cu lanterna.

Camera e mai vastă decât ar fi crezut. Cam patruzeci de metri în lungime. Douăzeci în lățime. O sală joasă și arcuită, ale cărei bolți se unesc în două șiruri de piloni suficient de puternici pentru a susține apăsarea câtorva mii de tone. Ceea ce pare a demonstra că încăperea a fost săpată la temelia unui monument care exista deja – bazilica Sfântul Petru – și că arhitecții fuseseră suficient de precauți pentru a o întări zdravăn, pentru ca nu cumva să apară crăpături la suprafața podelei edificiului, fapt ce ar fi sfârșit prin a trăda existența acelei camere din măruntaiele pământului.

În timp ce Ballestra rătăcește prin întuneric, luminează cu lanterna nenumăratele fresce de pe pereții albi: scene de odinioară, ce descriu lupta arhanghelilor cu forțele Răului. Ceva mai departe, tablouri uriașe cu vopseaua scorjită povestesc despre marile procese ale Inchiziției și torturile la care au fost supuși ereticii: masa pentru întins, pe care erau alungite tendoanele, sfarmă-oase, masca de fier încins la alb și grătarul pe care era prăjit brațul suspectului, ungând în permanență carnea arsă cu grăsimea care se scurgea.

Ballestra își agață lanterna între piloni. Cripte de marmură adăpostesc mese grele de scris, din lemn

masiv, și rafturi îmbrăcate în purpură. Acolo se află arhivele secrete ale fiecărui papă, de la Leon cel Mare până la Ioan-Paul al II-lea. Arhivistul observă că aproximativ treizeci dintre cripte sunt construite din marmură neagră și că ele par a sluji la arhivarea documentelor aparținând așa-numiților antipapi și pontifilor blestemați: cei care au fost unși în mod ilegal în timp ce alt papă domnea deja pe tron și cei care au trădat demnitatea cu care au fost învestiți. Prevaricatorii, otrăvitorii, fornicatorii și apostatii.

Stele albe și stele negre. Ballestra merge pe firul secolelor până la cripta papei Leon cel Mare, căruia omenirea îi datorează întemeierea a două dintre cele mai secrete ordine ale Bisericii: cel al arhiviștilor, din care Ballestra însuși făcea parte, și cel al pustnicilor. Aceasta este epoca în care a început totul.

Ballestra face o plecăciune înainte de a ridica perdeaua de catifea ce protejează corespondența secretă a lui Leon cel Mare. Sub lanterna lui ies la lumină teancuri de suluri și pergamente. Arhivistul le extrage pe rând și le pune pe masa de lucru. Hârtia îi pocnește între degete în timp ce derulează cu grijă filele acelea. Documentele sunt atât de vechi, încât din cerneala cu care au fost redactate au mai rămas acum doar câteva urme albăstrie.

Ballestra începe prin a citi scrisorile pe care Leon i le-a trimis lui Attila în taină în anul 452, în momentul în care hunii amenințau Roma. Misive scurte, în care se vorbea despre pregătirea viitoarei lor întâlniri de pe colinele Mantovei.

Mesajul următor datează din 4 octombrie 452, a doua zi după întâlnire. Leon cel Mare se întoarce la Roma cu două care pline cu manuscrisele pe care Attila i le-a oferit în semn de respect. Prețioasele documente fuseseră furate de barbari din mănăstirile Orientului. Leon s-a închis în apartamentele lui și nu a mai ieșit decât peste o săptămână, epuizat și slăbit.

Căutând în continuare, Ballestra dă peste multe alte suluri, cărora le rupe sigiliul. Leon cel Mare a consemnat pe acele pagini note în urma lecturii unui manuscris blestemat găsit în carele trimise de Attila, un text într-atât de întunecat, încât papa a decis să îl trimită cât mai departe de Roma. L-a încredințat de curând înființatului ordin al arhiviștilor, propria lui creație, și ai cărui primi membri l-au escortat până la o veche mănăstire de lângă Alep, unde a căzut în uitare.

Înainte de a închide cripta, Ballestra mai desfășoară un ultim pergament, ale cărui file crăpate de vreme cuprindeau un fel de testament. Nu, mai curând un avertisment pe care Sanctitatea Sa l-a lăsat moștenire urmașilor sub pecetea secretului absolut.

Scrisoarea datează din 7 noiembrie 461, cu doar trei zile înainte de moartea lui Leon cel Mare. Rândurile sunt aproape ilizibile, iar zgârieturile făcute de pană sunt acoperite, pe alocuri, doar de un praf de cerneală. Din câte reușește Ballestra să descifreze, Sanctitatea Sa povestește succesorilor despre înspăimântătorul conținut al manuscrisului descoperit. Conform spuselor sale, ar fi vorba despre o mărturie referitoare la Iisus, o evanghelie care-l insultă grav pe Creator, înlocuind istoria lui Mesia cu o cu totul altă blestemăție. După această scriere, Iisus l-ar fi renegat pe Dumnezeu pe cruce și s-ar fi transformat într-o bestie urlătoare și blasfemiatoare pe care romanii ar fi fost obligați să o ucidă cu lovituri de ciomege. Atunci pe cer ar fi apărut semne și un nor de fum negru, gros, s-ar fi înălțat de la cruce până la nori: fumul negru al Satanei.

Arhivistul face ochii mari: cu uimire, descoperă o gravură pe care papa însuși o făcuse cu stiletul pe o bucată de piele. Era o reproducere a portretului de pe coperta manuscrisului și reprezenta un Hristos a cărui gură schimonosită de ură și suferință blestema mulțimea și Cerul. Sub această gravură, Leon a copiat și sensul denaturat al *titulus*-ului pe care romanii l-au bătut deasupra capului creaturii: *Ianus Nazarenus Rex Infernorum*. Acesta este Ianus, Regele Infernului. Ballestra tresare citind titlul pe care Leon cel Mare l-a dat acestui manuscris, altminteri neintitulat: *Evanghelia după Satana*. Arhivistul închide ochii. Iată că ceea ce a fost luat drept o legendă funestă, acest Mesia al întunericului urlând pe cruce și această evanghelie, matricea Răului, care îi spunea povestea, se dovedește a fi real.

Ballestra face cale-ntoarsă și scotocește una după alta criptele succesorilor lui Leon cel Mare. Întinde pe mesele de scris numeroase pergamente pe care le consultă la lumina lanternei. Abia în cripta lui Pascal al II-lea regăsește urma manuscrisului.

Conservată cu grijă în mănăstirea de lângă Alep, unde o trimisese sub escortă Leon cel Mare, evanghelia după Satana a căzut în uitare vreme de aproape șapte veacuri. Până în anul 1104, în timpul

primei cruciade. Un anume Guillaume de Sarkopi, căpitanul comandant al ariergărzii armatei prințului normand Bohemond, o găsește pe jumătate îngropată în nisip în mijlocul scheletelor păzitorilor ei. Sarkopi trimite o scrisoare la Roma pentru a-l avertiza pe papă. Ballestra citește cu voce tare acest mesaj, datat 15 septembrie, anul de grație 1104.

Sanctitate,

Astăzi, lângă Alep, am descoperit o mănăstire din bârne a cărei congregație restrânsă, de unsprezece membri, pare a fi fost decimată de un rău straniu.

Reproduc aici blazonul acestei confrerii, pentru ca să puteți să îi aflați originile. Dar, din câte au spus călugării care mă însoțesc, el nu seamănă cu niciun altul cunoscut. Ca și cum acest ordin nu ar fi existat niciodată sau s-ar fi născut dintr-un jurământ secret al câtorva prea-puternici prelați.

Și mai ciudat încă, se pare că această congregație nu avea altă rațiune de a exista decât conservarea manuscriselor vechi pe care le-am găsit în grotile mănăstirii.

Printre aceste lucrări, care poartă semnele Orientului și amprenta Fiarei, se află una anume, cea mai întunecată dintre toate, în jurul căreia cadavrele erau așezate în cerc, de parcă ar fi vrut să o păzească până la ultima suflare.

Înainte de a muri, starețul confreriei a apucat să schițeze un avertisment pe nisip, căci am găsit osul degetului lui înțepenit la capătul ultimei litere pe care a avut puterea să o scrie. Urmele au rămas intacte datorită aerului încremenit și foarte uscat care domnește în grotle. Iată ce am putut înțelege, după ce unul din lăncierii mei italieni mi-a tradus conținutul, căci se pare că semnele în nisip au fost scrise în limba mercenarilor din Genova.

Hârtia foșnește. Ballestra citește acum rândurile pe care Sarkopi le-a recopiat pornind de la inscripțiile trasate cu un secol în urmă în nisip.

13 august 1061. Noi, fratele Guccio Lega de Palissandre, cavaler arhivist la ordinele Sfântului Scaun, avertizăm asupra unui rău nevindecabil care ne-a lovit comunitatea și că eu însumi, singurul supraviețuitor dintre toți confrății mei, mă voi stinge în scurt timp, dar nu înainte de a porunci celui care ne va descoperi rămășițele să umble cu mare grijă cu manuscrisul pe care l-am așezat în mijlocul cadavrelor noastre. Căci aceasta este lucrarea Celui Rău și trebuie transportată neîntârziat până la prima fortăreață a creștinătății, între ale cărei ziduri va fi ferită de ochi cercetători. De acolo, va trebui trimisă sub mare pază la Roma, unde doar Sanctitatea Sa va fi în măsură să hotărască ce se va alege cu ea. Închei aici cu un blestem și spun ca aceuia ce va comite ireparabilul sacrilegiu de a deschide această lucrare blestemată să-i ardă ochii în orbite, iar sufletul lui să nu își afle niciodată odihna.

Ballestra lăsa din mână pergamentul, care căzu jos; cu febrilitate, se apucă să citească a treia filă a mesajului pe care Sarkopi l-a expediat la Roma.

Sanctitate, așa cum recomandă acest avertisment, am vârat manuscrisul într-o învelitoare de pânză și acum îl ducem, sub pază, la fortăreața Acra, pe care regele Baudouin tocmai a smuls-o din mâinile arabilor. Acolo voi aștepta ordinele Sfinției Voastre cu privire la soarta scrierii, care pare atât de întunecată și blestemată, că aș putea jura că ea e cea care și-a ucis paznicii.

Continuându-și cercetările în cripta lui Pascal al II-lea, Ballestra scoate la lumină un sul legat cu o panglică. Era un mesaj scris chiar de papă. Noiembrie 1104. După ce a primit mesajul lui Sarkopi, Sanctitatea Sa ordonă garnizoanei din Acra să îl sugrume pe acesta din urmă și să îi expedieze detașamentul în prima linie, pentru ca mercenarii lui să își afle sfârșitul într-o luptă demnă de servitorii Domnului. Manuscrisul urma a fi zidit în subteranele fortăreței până ce va fi trimis cineva după el.

Punând documentul pe măsura de scris, Ballestra aproape că aude șnurul de piele șuierând în jurul gâtului tânărului cavaler, a cărui singură vină a fost aceea de a fi dezgropat ceea ce ar fi trebuit să rămână pe vecie ascuns. Vede și săgețile sarazinilor străpungând platoșele bărbaților dați pe mâna dușmanului, în cursul unui asalt din care nu aveau nicio șansă să scape cu viață.

În nișele următoare arhivistul nu mai găsește nicio referire la evanghelie vreme de optzeci de ani. Dar căderea fortăreței Acra în mâinile sarazinilor în 1187 va scoate iar la iveală acea blestemată amintire.

În cripta rezervată corespondenței secrete a papei Celestin al III-lea Ballestra dă iar de urma firului pierdut. Iulie 1191. A treia cruciadă condusă de Richard Inimă-de-Leu recucerește fortăreața Acra după un asediu care a durat aproape un an. După ce au pus pe fugă armatele lui Saladin, cruciații au pătruns în cetate. Printre ei, cavalerii templieri, conduși de Marele lor Maestru, Robert de Sable.

Zile la rând, templierii au inspectat orașul în căutarea relicvelor pierdute și a bijuteriilor uitate. Sunt specialiști în ascunzători secrete și încăperi mascate, cunosc toate tehnicile de tănuire a unei comori folosite de arabi și creștini. Așa au reușit în cele din urmă să dea de evanghelia pe care defunctul comandant al garnizoanei o îngropase în subteranele fortăreței.

La câteva ore după descoperire, în timp ce vălătuci de fum negru se înălțau din rugurile pe care cruciații ardeau cadavrele, Robert de Sable trimite un porumbel călător cu un mesaj la Roma, cel pe care Ballestra îl găsește acum în cripta lui Celestin.

Sanctitatea Voastră,

Acra a căzut, iar între zidurile ei am găsit un volum cu o legătură stranie, care ne-a dus cu gândul la un manuscris despre care legenda povestește că ar fi fost îngropat aici încă din timpul primei cruciade a lui Bohemond. Legendă sau realitate, cert e că această scriere a fost zidită în subterane cu infinite precauții, pe care zidarii și le iau în general când au de-a face fie cu o comoară neprețuită, fie cu un obiect blestemat. Deoarece descoperirea nu include aur sau argint și depășește cadrul misiunii mele, îmi iau libertatea de a vă informa despre cele petrecute pentru ca Sfinția Voastră să trimită niște arhiviști care, neîndoios, vor ști mai bine cum să procedeze.

Pentru că mai avem de cercetat aripa de vest a fortăreței înainte de a face joncțiunea cu armatele lui Richard Inimă-de-Leu, voi rămâne la Acra atât timp cât va avea nevoie Sfinția Voastră să organizeze trimiterea manuscrisului în locuri mai puțin expuse profanatorilor și celor lipsiți de suflet.

13 iulie, anul Cruciadei 1191

Robert de Sable,

Mare Maestru al templierilor

120

Ballestra scoate alte pergamente din cripta lui Celestin al III-lea. Răspunsul la mesajul lui Sable ajunge la Acra în zilele de 21,22 și 23 iulie, sub forma unor copii ale aceleiași scrisori, purtate de un stol de porumbei călători; această insistență a răspunsului îl convinge pe templier de importanța descoperirii sale. Papa îl avertizează că lucrarea nu trebuie deschisă sub niciun pretext. Îl mai previne și că un grup de arhiviști a și pornit la drum pentru a pune la punct repatrierea documentului. Sanctitatea Sa îi mulțumește lui de Sable pentru devotament și îi acordă ca recompensă pentru osteneala sa o mie de indulgențe.

După ce a citit acele mesaje, Robert de Sable a făcut un calcul rapid: distanța dintre Acra și Roma nu putea fi străbătută în mai puțin de o lună pe mare, din acest interval, iar porumbeii călători au avut nevoie de patru zile și trei nopți pentru a ajunge de la Roma la fortăreață. Așadar, avea la dispoziție aproximativ trei săptămâni, pentru a vedea dacă nu cumva secretele conținute de manuscris puteau sluji propriei sale cauze, înainte de a fi închis pe vecie în tainele Vaticanului. Va trebui, așadar, să o asigure pe Sanctitatea Sa că a primit mesajele, apoi să se închidă cu cei mai buni dintre templierii lui în subteranele fortăreței și să studieze evanghelia.

Analizând la lumina lanternei cripta lui Celestin al III-lea, Ballestra descoperă alte documente, așezate într-un plic greu, sigilat cu ceară: vreo cincizeci de file cu însemnările făcute de de Sable după citirea manuscrisului din subteranele cetății Acra.

La început bine definită, scriitura templierului devine, de-a lungul paginilor, un fel de mângălitură, de parcă de Sable ar fi fost teribil de înspăimântat. Călugărul spune că evanghelia este blestemată și că mărturisește în rândurile ei întunecate că o fiară monstruoasă i-a luat locul lui Iisus pe cruce. Iisus, fiul lui Dumnezeu, și Ianus, fiul Satanei. Sable mai pretinde că discipolii care au asistat la abjurarea lui Iisus au decimat detașamentul roman însărcinat cu crucificarea, au furat cadavrul lui Ianus și au fugit cu el. La sfârșit, templierul afirmă că se apropie ceasul Fiarei și niciun munte nu va fi suficient de înalt pentru a opri vânturile ce se vor dezlanțui.

Ballestra constată că ultimele pergamente redactate de Sable sunt acoperite în întregime de caractere minuscule, fără spații între ele sau între rânduri. O amestecătură continuă de litere microscopice fără puncte, fără virgule, în care Marele Maestru al templierilor explică faptul că a descoperit în ultimele pagini ale evangheliei un secret atât de înspăimântător, că nu are curajul nici măcar să îl transcrie. Apoi

anunță că în următoarele zile va trimite un detașament de templieri către o destinație necunoscută, în nordul Țării Sfinte, unde, spune el, s-ar putea afla dovada celor consemnate în manuscrisul cel întunecat. Ultimele cuvinte ale lui de Sable reflectă un asemenea strigăt de disperare, încât Ballestra, pronunțându-le cu voce tare, înțelege că templierul și-a pierdut mințile:

— Dumnezeu e în Infern. Poruncește demonilor. Poruncește sufletelor osândite. Poruncește umbrelor care rățesc în tenebre. Totul este fals. Oh, Doamne! Tot ceea ce ni s-a spus este o minciună!

Arhivistul se apleacă pentru a căuta prin ce mai rămăsese pe cripta lui Celestin al III-lea. Mai era un singur pergament, a cărui panglică o desface grăbit. E vorba despre o scrisoare adresată Vaticanului cu câteva ceasuri înainte să moară de către Umberto di Brescia, căpitanul arhivist, comandant al detașamentului trimis la Acra pentru a repatria evanghelia.

Așezat jos, pe podea, Ballestra își ascultă propria voce înălțându-se în întuneric ca și cum, traversând veacurile, Brescia însuși și-ar fi recitat epistola înainte de a o expedia la Roma.

121

Sanctitatea Voastră,

După ce au înfruntat o furtună puternică pe marea Egee, corăbiile noastre au atins în sfârșit coastele Pământului Sfânt la capătul celei de-a treizeci și treia zile de navigare neîntreruptă. Când treceam prin dreptul cetății Haifa, am zărit coloane de fum negru înălțându-se dinspre fortăreața Acra și, când norii de cenușă s-au abătut asupra pânzelor noastre, am înțeles că duhoarea cumplită adusă de vânt era a cărnii de om arse pe ruguri.

Când am trecut printr-un fel de strâmtoare, din cocă au început să răzbată zgomote ciudate. Când ne-am aplecat peste bastingaj, am băgat de seamă înspăimântați că prora noastră își croia cu greu drum într-un ocean de cadavre atât de lipite unele de altele, că nici nu se mai vedea luciu de apă între leșurile acelea plutitoare.

În cele din urmă, am intrat în portul Acra, ale cărui ape fumegau. Așa cum se afla, acoperită de praful de cenușă, fortăreața părea a fi un lăcaș infernal, de unde demoni în armură aruncau cadavre peste metereze. O cruzime dezlănțuită, care ne-a făcut să ne gândim că Diavolul s-a înstăpânit asupra cetății Acra.

Ajunși sub zidurile ei, am cerut să fim primiți de Marele Maestru al templierilor, care fusese prevenit de misiva Sfinției Voastre despre sosirea noastră. Un cavaler s-a îndepărtat în galop către partea de sud a cetății, unde se pare că ordinul și-a stabilit cartierul general. Am avut de așteptat o oră până când cavalerul s-a întors și ne-a anunțat să ne prezentăm la baza fortăreței. Robert de Sable ne-a primit pe un promontoriu, la adăpost de privirile celorlalți. Îl cunoșteam, căci mă întâlnisem adesea cu el la Roma și Veneția. De aceea m-a și surprins să văd cât de mult părea a fi îmbătrânit. La început, am pus această stare de fapt pe seama numeroaselor lupte și odioaselor condamnări la moarte la care templierii trebuie să fi fost martori. Dar cuprinzându-l și îmbrățișându-l pe Robert de Sable, fără a da atenție mirosului de carne arsă cu care îi erau impregnate hainele, am văzut din ochii lui injectați că bărbatul săvârșise ceva mai cumplit decât toate crimele comise în acea anticameră a Infernului. Reproduc în continuare frânturi din schimbul nostru de cuvinte petrecut la umbra zidurilor. Am început prin a-i spune:

— În numele lui Hristos, Robert, te rog să îmi răspunzi fără ocolișuri la întrebarea pe care am să ți-o pun. Ai comis fărădelegea de a deschide evanghelia pe care sunt însărcinat să o duc la Roma? Și dacă da, imprudența e cea care a declanșat dezlănțuirea de ură și nebunie? Căci, dacă așa s-a întâmplat, Robert, dacă ai parcurs efectiv paginile pe care niciun ochi nu le poate citi fără a se stinge, am toate motivele să mă tem că, procedând astfel, ai eliberat niște forțe care te depășesc cu mult. Te ascult. Ai comis ireparabilul?

Auzind vocea care s-a desprins de pe buzele templierului, am început să tremur.

— Fugi, biet smintit, căci Dumnezeu a murit aici, la umbra acestor metereze.

— Ce spui, creatură nefericită?

— Am spus că Dumnezeu a murit și de aici începe domnia Fiarei. Du-te și spune-i papei că totul e fals. Ne-au mințit, Umberto. Sufletele ard întru eternitate, iar Dumnezeu e cel care întreține flacăra ce le mistuie.

Pentru că arhiviștii mei își acopereau fața auzindu-l cum ridică brațele pentru a insulta Cerul, l-am somat să îmi predea evanghelia și l-am amenințat că voi trimite Inchiziția să stârpească Diavolul dintre zidurile cetății Acra. Păru încurcat și regretându-și, fără îndoială, spusele, îmi făgădui că manuscrisul va fi adus pe corabia noastră la căderea întunericului. Nu am crezut o iotă din cuvintele lui și, întors pe vas,

vă scriu această misivă pentru a vă împărtăși temerile mele.

Un foșnet de hârtie. Ballestra desfășoară și ultimul pergament al scrisorii lui Brescia.

Sanctitate, mai sunt câteva ceasuri până la căderea întunericului; noi vom aștepta ca de Sable să își fină făgăduiala, dar vom întări și garda pe punte. Căci, așa cum mă tem, e posibil să trimită câțiva ucigași cu ordinul de a ne spinteca și a ne azvârli cadavrele pe rugurile care luminează în ceață.

Refuzând să abandonez evanghelia blestemată în mâini care vor fi osândite la moarte, dacă o vor atinge, îmi încredințez soarta în mâinile Domnului. Vă voi trimite acest mesaj cu cel mai bun dintre porumbeii mei voiajori pentru ca, în cazul în care noi vom dispărea, să puteți da dispozițiile care se impun pentru a readuce ordinea cuvenită în Acra și a goni dintre zidurile sale sfinte teribilul demon care și-a făcut sălaș acolo.

20 August, anul Cruciadei 1191

Scris de pana lui Umberto di Brescia,

Cavaler-arhivist aflat la ordinele Romei.

Așa se termină mesajul căpitanului. Conform unui raport redactat în aceeași noapte de șeful garnizoanei din Haifa, în larg a fost reperată o goeletă în flăcări plină cu cadavre, iar cele câteva șalupe trimise pentru salvarea supraviețuitorilor nu au putut să o ajungă. Ballestra închide ochii; nu îi vine greu să își imagineze ce s-a întâmplat atunci. De Sable și-a pierdut cu adevărat mințile, iar templierii s-au grăbit să îl urmeze pe calea adoratorilor forțelor Răului.

122

Ballestra se uită la ceasul ale cărui limbi lucesc slab în întuneric. De mai bine de patru ceasuri scormonea prin Camera Misterelor și mai avea vreo duzină de cripte de cercetat. Desfășoară repede câteva brațe de suluri de pergamente, pe care le studiază febril la lumina lanternei.

În secolul care a urmat masacrării arhiviștilor de către templieri, la Acra, nimeni nu a mai auzit vorbindu-se despre evanghelia după Satana. A fost o vreme de mari tulburări și de cumplite suferințe, în cursul căreia cruciații au pierdut unul după altul locurile sfinte ale creștinătății. Dar și o perioadă în care templierii s-au îmbogățit peste măsură, strângând o comoară fabuloasă care a atras curând ranchiuna și pizma puternicilor lor debitori.

În decursul aceluiași secol, ordinul templierilor s-a infiltrat în Vatican, atrăgând de partea sa episcopi și cardinali, cărora le-a fost dezvăluită odioasa minciună pe care de Sable a descoperit-o citind evanghelia după Satana. Păstrând secretul convertirii lor, acești prelați au început să țeasă intrigi pentru a prelua controlul Bisericii.

Desfășurând alte și alte pergamente, lui Ballestra i se taie răsuflarea când descoperă întunecatul complot care s-a petrecut în virtutea atotputerniciei templierilor.

Pe 16 iunie 1291, la aproape o sută de ani de la cucerirea fortăreței Acra de către Richard Inimă-de-Leu, armatele sultanului egiptean Al-Ashraf au ocupat-o pentru totdeauna. Bătălia a durat câteva săptămâni; în decursul acelor zile sângeroase, templierii, ospitalierii și cavalerii teutoni au lăsat la o parte neînțelegerile dintre ei pentru a face față sutelor de breșe deschise de musulmani în zidurile cetății.

A căzut Acra, urmată de Sidon și Beirut; Pământul Sfânt a fost pierdut, iar cruciadele – abandonate. Templierii au făcut marea greșală de a-și stabili cartierul general în Franța, unde domnea cel mai înverșunat dușman al lor, regele Filip al IV-lea cel Frumos, care le datora o sumă uriașă.

5 iunie 1305. Clement al V-lea este ales papă și se instalează în Avignon. Este prieten cu regele Franței. Și așa, lațul se strânge în jurul templierilor. Prin scrisoarea din 11 august 1305, papa declanșează mai multe anchete ale Inchiziției împotriva templierilor, bănuți de erezie.

Octombrie. Un prim raport al inchișitorului Adhemar de Monteil susține că templierii l-au renegat pe Dumnezeu și că în locul Lui îl adoră pe Baphomet, monstrul cu cap de țap, cel a cărui efigie împodobește medalionul pe care îl poartă în taină pe sub tunicile lor. Monteil mai afirmă că ordinul s-a infiltrat în Vatican și că demnitarii lui se reuniau în încăperile secrete ale fortărețelor lor pentru a pune la cale o lovitură de stat împotriva Bisericii. Și mai grav încă, în raport se spune că Marele Maestru Jacques de Molay ar fi în posesia unei evanghelii stranie și blestemată, descoperite în timpul cruciadelor, cea căreia ordinul îi datorează formidabila lui putere și inestimabilele sale bogății. Inchizitorii au întors pe dos toate

arhivele vremurilor și au sfârșit prin a da peste mesajul expediat din Acra de căpitanul Umberto di Brescia, cu câteva ore înainte de a fi ucis, împreună cu oamenii lui, de templierii lui de Sable.

Toate acele dezvăluiri au pecetluit soarta templierilor; oamenii papei și cei ai regelui Franței s-au întâlnit în taină în Elveția pentru a pune la cale distrugerea ordinului. Acordul s-a încheiat pentru ca regele să păstreze comoara templierilor, iar suveranul pontif, evanghelia blestemată. Odată înțelegerea parafată, în zorii zilei de 13 octombrie 1307 toți templierii din Franța au fost arestați și aruncați în temniță.

Ballestra își agață lanterna de cripta lui Clement. I-au mai rămas patru pergamente. Ia unul la întâmplare și îi dezleagă șnurul.

15 octombrie 1307, la două zile după arestarea călugărilor-soldați, în amurg, spionii regelui Franței predau evanghelia emisarilor Sanctității Sale într-un castel situat lângă Annecy. Chiar în aceeași seară manuscrisul ia calea munților până la mănăstirea Notre-Dame-du-Cervin.

Pergamentul următor conține mesajul secret expediat de urgență de pustnicele de la Cervin, la cinci zile de la sosirea evangheliei în mănăstirea lor, la 21 octombrie 1307. Redactată în grabă, scrisoarea anunță că au fost descoperite cadavrele a patru călugărițe spânzurate în chiliile lor, iar o a cincea nefericită s-a aruncat de pe zidurile fortăreței. Era vorba despre cele cinci pustnice însărcinate să deschidă evanghelia. A cincea era Mahaud de Blois, maica stareță.

Înainte de a se arunca în gol, călugărița și-a sfâșiat fața cu unghiile. Apoi, cu degetele înmuiate în sânge, a scris pe zidurile chiliei ei cuvintele pe care Iisus însuși le-a rostit înainte de a muri pe cruce: „Doamne, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?” Și-a străpuns apoi ochii cu o pană înmuiată în cerneală, după care s-a aruncat pe fereastră.

Ballestra își șterge broboanele de sudoare de pe frunte. Ce va fi putut citi acea slujitoare a Domnului, de i-a tulburat într-atât sufletul, încât să-și piardă credința și dorința de a trăi? Răspunsul era conținut în penultimul document aflat în cripta lui Clement al V-lea. Un pergament din vremea cruciadei lui Richard Inimă-de-Leu, pe care inchizitorii l-au găsit în arhivele secrete ale templierilor.

123

Documentul era datat 27 iulie 1191, la patru zile după ce de Sable profanase manuscrisul. Lui Ballestra i se pune un nod în gât: e pergamentul care conține cheia misterului.

După ce au fugit cu cadavrul lui Ianus, discipolii prezenți la abjurarea lui Iisus au ajuns la muntele Hermon, în vârful căruia au descoperit o grotă. Acolo, în măruntaiele stâncii, au întocmit ei evanghelia după Satana. E grotă pe care au descoperit-o templierii trimiși de de Sable în nordul Galileei, după o noapte de galop nebun, de mai c-au murit caii sub ei.

Pergamentul din mâinile lui Ballestra este scris de sergentul templier Hubert de Clairvaux. Îl anunță pe Robert de Sable că el și oamenii lui s-au afundat în măruntaiele muntelui și au dat peste o peșteră mare, circulară, ai cărei pereți erau acoperiți de inscripții malefice și unde au descoperit un perete zidit pe care era reprodus cu litere însângerate *titulus*-ul lui Hristos, în versiunea denaturată de adoratorii lui Ianus. Clairvaux povestește că a pus să fie spart zidul, iar suflul arzător și coroziv care a năvălit prin breșa făcută i-a desfigurat patru oameni.

Odată otrava risipită, supraviețuitorii au pătruns în acea parte a peșterii zidită de discipolii renegării. Acolo au găsit un mormânt de granit în mijlocul căruia era construit un fel de pat din ramuri. Pe el, odihnea o formă omenească acoperită de un lînțoliu prin a cărui țesătură rărită se întrezăreau oseminte umane. Clairvaux povestește că templierii au discusut giulgiul pentru a scoate scheletul. Între oasele încheieturilor mâinilor și la glezne luceau slab piroane mari, ruginite de aerul acid din peșteră. Articulațiile și oasele cadavrului păreau fracturate în mai multe locuri. În jurul craniului, care fusese și el spart cu lovituri de piatră, templierii îngroziți au văzut o coroană uscată de spini, dintre care unul străpungea arcada torturatului. Cadavrul lui Ianus. Asta descoperiseră în peșteră templierii lui Clairvaux: dovada irefutabilă care confirma ceea ce de Sable citise în evanghelie. Aceeași dovadă pe care pustnica Mahaud de Blois a dezgropat-o din arhivele ordinului templierilor. Ballestra închide ochii. Ce i s-ar fi putut întâmpla mai îngrozitor acelei biete călugărițe din Evul Mediu, cu mintea plină de superstiții și spaime sfinte? Citind acele rânduri, probabil că întreaga ei credință s-a năruit. Un sentiment pe care el,

Ballestra, îl poate înțelege foarte bine, căci iată, propria lui credință se cutremură, iar spiritul i se clatină ca un catarg în furtună.

— Dumnezeu e în Infern. Poruncește demonilor. Poruncește sufletelor osândite. Poruncește umbrelor care rățăcesc prin tenebre. Totul e fals. Oh, Dumnezeule! Tot ceea ce ni s-a spus e o minciună!

Ballestra se-nfioară auzindu-se șoptind acele cuvinte. Vorbele pe care le-a rostit și Robert de Sable, cel

care și-a pierdut mințile în subteranele fortăreței Acra. După patru zile, primea acel mesaj expediat de la grotile de pe muntele Hermon de către Hubertin de Clairvaux. Mai rămăseseră doar câteva rânduri șterse de vreme din acea poveste tristă, pe care Ballestra le citește rapid.

Clairvaux scrie că, în momentul în care au vrut să scoată osemintele lui Ianus, din pereții peșterii au năvălit mii și mii de scorpioni și păianjeni veninoși care i-au atacat pe profanatori. Descrie cumplitele urlete ale templierilor, care au răsunat multă vreme în străfundurile pământului, în timp ce el însuși urca spre lumina zilei cu sângele otrăvit.

Reușind să iasă la suprafață, a scrijelit cu ultimele puteri rândurile pe care le-a strecurat sub șaua iepei, după care i-a dat un lat de spadă pe crupă, sperând că va afla cumva calea către Acra. După aceea, înnebunit din cauza celor văzute, Clairvaux și-a luat viața cu propria spadă.

Așa l-au găsit templierii din Acra. La ordinul lui de Sable, au provocat o avalanșă de bolovani pentru a bloca pentru totdeauna intrarea în peștera în care odihneau rămășițele lui Ianus. După acele întâmplări teribile, ordinul templierilor a supraviețuit unui secol de cruciade și masacre, unui veac de sânge și durere, în răstimpul căruia singura lui obsesie a fost să strângă suficiente comori pentru a-i cumpăra pe cardinalii electori și a-l pune pe unul dintre ei în fruntea Bisericii. Un papă antihrist, care să nimicească creștinătatea și să înlocuiască domnia lui Hristos cu cea a Fiarei. Ambasadorul lui Ianus.

124

Ballestra își verifică bateriile reportofonului, apoi începe să șoptească în microfon, trecând în revistă mandatele de arestare și actele de punere sub acuzare emise pe numele cavalerilor templieri și semnate de mâna papei Clement al V-lea.

În acel 13 octombrie 1307, în zori, în timp ce trei mii de arcași dă râmu portile reședințelor templierilor risipite în întreg regatul, iscoadele regelui Franței infiltrate la Vatican îi sugrumau pe cardinalii convertiți la blestemata credință a ordinului, cu excepția câtorva, a căror apartenență la acesta a rămas necunoscută. Intrând în clandestinitate, acei înalți prelați au întemeiat atunci o confrerie secretă pe care au botezat-o Fumul Negru al Satanei. Cum în acea perioadă papii s-au refugiat de la Roma la Avignon, confreria a continuat să se extindă în interiorul Vaticanului.

Ballestra desface apoi un pergament de Bergamo, pe care un miniaturist al lui Clement al V-lea a reprodus blazonul Fumului Negru: o cruce de un roșu însângerat, încercuită de flăcări ale căror capete se înlănțuie pentru a forma cele patru litere ale *titulus*-ului blestemat al lui Ianus. Simbolul aramaic al damnării eterne, emblema Hoților de Suflare.

Ia alte două suluri din arhivele secrete ale templierilor și le citește cu voce scăzută în microfon.

Martie 1314. La capătul unui proces a cărui sentință era dintru început stabilită, Jacques de Molay, ultimul Mare Maestru al ordinului templierilor, este condamnat la ardere pe rug pentru păcatul de a-și fi renegat jurămintele. Încremenit în mijlocul flăcărilor, îi blestemă pe rege și pe papă, căruia îi prevede că va compărea, în mai puțin de un an, dinaintea judecății lui Dumnezeu. Nimeni nu ia amenințarea în serios, cu excepția lui Clement al V-lea, căruia posteritatea îi va datora prima scrisoare de avertizare a succesorilor prin procedura sigiliului pontifical. Aceasta e epistola, datată 11 aprilie 1314, pe care Ballestra a găsit-o în cripta papei Inocențiu al VI-lea. Ilustrul predecesor al acestuia afirma în misivă că în sânul Vaticanului dospește o lojă secretă, iar cardinalii convertiți la cultul Satanei completează împotriva Sfântului Scaun. În mesajul lui, Clement al V-lea vorbește despre arestarea templierilor, despre regăsirea evangheliei blestemate într-unul dintre refugiile lor și despre blestemul proferat pe rug de ultimul Mare Maestru al templierilor. Clement mai avertizează și că Fumul Negru al Satanei câștigă teren la Vatican și că papii ce vor urma va trebui să supravegheze cu atenție semnele prevestitoare ale întoarcerii Fiarei. În încheiere, Clement al V-lea declanșează o anchetă internă care se va întinde de-a lungul câtorva secole, fiecărui papă cerându-i-se să adauge la dosar concluzia propriilor sale cercetări, înainte de a-l transmite succesorului prin intermediul sigiliului pontifical.

Pergamentul următor. Pe 20 aprilie 1314, la nouă zile după ce ordonase acea investigație, Clement al V-lea se stinge la Roquemare, după o agonie pe cât de stranie, pe atât de fulgerătoare. Șambelanul consemnează că Sanctitatea Sa a fost găsit fără viață, întins în pat, cu ochii larg deschiși și cu nările înfundate cu un praf misterios care aducea foarte mult a cenușă.

— Doamne, Iisuse Hristoase...

Îngrozit de cele pe care tocmai le citise, Ballestra rupe în grabă sigiliul de ceară al câtorva pergamente alese la întâmplare din teancul documentelor care purtau pecetea pontificală. Într-un act datat 11 aprilie 1835 descoperă lista papilor morți în aceleași circumstanțe stranii ca și Clement al V-lea: douăzeci și opt

de suverani pontifi găsiți fără suflare în patul lor, cu ochii ieșiți din orbite și nările căpușite cu un strat de cenușă.

Pe lângă acea listă de răposăți, un document întocmit de Grigore al XVI-lea enumeră simptomele tăcute ale răului bizar care pare a lovi în mod repetat de-a lungul secolelor: pielea caldă, ochii larg deschiși ai „defunctului” și impresia tuturor celor veniți să-i aducă ultimul omagiu că sufletul nu i-ar fi părăsit trupul.

— Oh, Dumnezeu, Te implor, fă în așa fel încât să nu...

La trei zile după redactarea aceluia manuscris, șambelanul lui Grigore al XVI-lea îl găsește pe Sanctitatea Sa fără suflare, cu ochii larg deschiși și nările astupate cu cenușă. Pune un eșantion din praful misterios într-un vas închis ermetic, care va traversa veacurile, ascuns în întunericul arhivelor Camerei Misterelor.

Ștergându-și fruntea de sudoare, Ballestra deschide ultimele cripte și desface pergamentele care se răspândesc pe podea; le aruncă, pe rând, furios, peste umăr. Găsește în sfârșit ceea ce caută: într-un plic maroniu care poartă sigiliul lui Pius al X-lea, trei file pe care le desfășoară cu grijă.

Iulie 1908. Suveranul pontif reia ancheta inițiată de Clement al V-lea și adaugă la lista papilor asasinați un raport întocmit în cel mai mare secret de un grup de medici elvețieni, în baza analizei probei de cenușă prelevate cu un secol în urmă de șambelanul papei Grigore al XVI-lea. Raportul afirmă că e vorba despre o otrăvă cu acțiune lentă, care are proprietatea de a cufunda victima într-o stare de letargie comparabilă cu o comă profundă. Atât de profundă, încât oricine l-ar fi consultat pe nefericit nu ar fi putut decât să-i constate decesul. O otrăvă cataleptică. În acest fel îi asasinaseră cardinalii Fumului Negru pe suveranii pontifi de-a lungul veacurilor. Ballestra simțea că își pierde mințile Câți papi vor fi fost îngropați de vii și vor fi murit apoi de foame și de sete, cu ochii larg deschiși, în beznă? Și după ce efectul otrăvii trecuse, câte spectre nu se vor fi trezit urlând și zgâriind piatra grea, de granit, care îi acoperea? Și, mai rău chiar, câți nenorociți nu vor fi fost eviscerați de vii de când fusese introdusă îmbălsămarea în ritualul funerar al papilor?

Ballestra scapă lanterna din mână și face câțiva pași în spate, în întunericul Camerei Misterelor. Trebuie să iasă cu orice preț de acolo și să îl avertizeze pe șambelan că Fumul Negru al Satanei se pregătește să preia controlul asupra conclavului. Nu, nu pe șambelan! Mai bine pe redactorul-șef al cotidianului *Observatore romano*. Sau mai bine pe un reporter de la *Corriere della Serra* sau *Stampa* sau orice ziar american, *Washington Post* ori *New York Times*. Da, asta trebuie să facă, cu riscul de a semna condamnarea la moarte a Bisericii prin dezvăluirea teribilei taine. Orice, numai să nu permită unuia dintre membrii congregației Fumului Negru să urce pe tronul Sfântului Petru!

În timp ce Ballestra se apleacă să își ia reportofonul, simte o adiere în ceafă. Dă să se întoarcă, dar nu mai apucă. Un braț cu o putere supraomenească i se închelează în jurul gâtului. Lama unui pumnal îi mușcă spatele și o străfulgerare de lumină albă îl orbește. Și-n vreme ce tăișul iese din carne doar pentru a lovi iar și iar, Ballestra caută în minte o rugăciune, o rugă către Dumnezeu în care a crezut atât. Numai că își dă seama, cu o imensă durere, că a lui credință s-a stins, la fel cum iată, el însuși e pe cale să se stingă. Și bătrânul scoate un urlat răgușit, al cărui ecou se pierde sub arcadele Camerei Misterelor.

125

Subteranele din Bolzano. Părintele Carzo dă drumul mâinii lui Marie. El continuă să fugă. Ea îl strigă, întinde mâinile spre el. El se îndepărtează. Ea fuge cu ultimele puteri, dar o dor atât de tare picioarele, că nu mai poate, încetinește. În spatele ei, răsuflarea micii Abigail se simte tot mai aproape.

Marie urlă de groază când mâinile călugăriței îi cuprind gâtul. Degetele ei s-au înfipt în carne. Marie cade în genunchi. Simte în obraz răsuflarea puturoasă a pustnicei și colții acesteia sfâșiindu-i grumazul. Pe bărbia bătrânei smintite curge un firicel de lichid cald. Marie încearcă să țipe după ajutor, dar sângele îi îneacă plămâni. Celelalte călugărițe se năpustesc asupra ei. Mârâie, latră, mușcă. O vor devora. Marie întinde mâinile înspre ieșirea din tunel. În depărtare, părintele Carzo a ajuns în lumină. Se întoarce. Zâmbește.

Parks se trezește tresărind și se agață cu disperare de șuieratul reactoarelor. Își privește imaginea reflectată în hublou. Jos, sub avion, departe, apele înghețate ale Atlanticului de Nord strălucesc sub luna plină. Se uită la ceas. Zboară deja de mai bine de șapte ceasuri, iar orizontul începe deja să se albească – un firicel rozaliu mângâie linia pământului. Se întoarce către părintele Carzo, ai cărui ochi larg deschiși par a scruta întunericul. Ai zice că nu s-a clintit niciun milimetru de la decolare. Parks își mușcă buzele

când revede coșmarul a cărui amintire se risipește încetul cu încetul. Își adună gândurile.

— Acum, părinte, ori îmi spui exact ce trebuie să facem în Elveția, ori sar din avion.

Carzo tresare încetișor, ca și cum întrebarea ei l-ar fi smuls dintr-o reflecție profundă.

— Ce vrei să știi?

— Totul.

Preotul se întoarce și examinează cu atenție cabina. Pasagerii dorm, tolăniți în scaunele lor. Exorcistul se destinde.

— Cum ți-am spus deja, am fost trimis de la un capăt la altul al pământului pentru a ancheta multe cazuri de posedare care par a însoți asasinarea pustnicilor.

— Ce cazuri?

— De posedare multiplă: posedați risipiți prin toată lumea, care prezentau toți aceleași simptome și rosteau exact aceleași cuvinte, în același timp, fără a se fi cunoscut vreodată.

— Ca și cum același demon i-ar fi posedat pe toți, simultan, în mai multe țări? Asta vrei să spui?

— Da, ceva de genul ăsta. Numai că aici avem de-a face cu demoni din cea de-a șaptea ierarhie: garda apropiată Satanei. Asemenea cazuri de posedare sunt extrem de rare, mai ales dacă adăugăm faptul că fiecareia dintre aceste posedări demonice, așa cum apăreau ele odinioară, îi corespundea alt caz, când persoana era, dimpotrivă, însuflețită de un înger, un duh al Domnului care vorbea prin intermediul ei, în timp ce trupul părea cufundat într-un somn profund. Cazurile de posedări benefice prezentau toate stigmatele Patimilor lui Iisus: răni la mâini, la picioare și pe coaste, precum și înțepăturile provocate de coroana de spini de pe frunte, craniu și arcadă. Manifestări pe care noi, exorciștii, le numim cazuri de prezență.

— Sunt frecvente?

— Biserica a înregistrat ultima dată un astfel de fenomen în ianuarie 1348 la Veneția. Pe trupul unei fete pe nume Toscana au apărut dintr-odată stigmatele Crucii. Cu o voce gravă și înecată în lacrimi, Toscana a anunțat iminenta izbucnire a epidemiei de ciumă neagră. S-a spus și că trupul martirizatei emana un puternic miros de trandafiri, un alt semn distinctiv al acestor manifestări: persoanele care sunt protagonistele unor cazuri de prezență răspândesc un miros de trandafiri, în timp de răsuflarea posedaților duhnește a violete.

După o scurtă pauză, Parks întreabă:

— Aceste cazuri de posedare te-au determinat să anticipezi iminenta împlinire a unei profeții a Bisericii?

— De fapt, noi știam că profeția e pe cale de a se împlini și că trebuie să facem totul pentru a împiedica acest lucru. Dar, pentru a o putea contracara, mai întâi e nevoie să o înțelegem. De aceea trebuie să găsim evanghelia după Satana.

— Și care ar fi rostul meu în povestea asta?

— Ai aflat niște taine pe care nu ar fi trebuit să le descoperi niciodată, agent special Marie Parks. De-a lungul veacurilor, puțini sunt cei care au trăit mai mult de o oră știind ceea ce știi tu acum, Marie.

— Fără intervenția ta, aș fi fost moartă acum.

— Sau poate că nu. În orice caz, ar fi trebuit să mori cu mult înainte de a ajunge la mănăstirea pustnicilor. O remarcabilă realizare care poate fi pusă pe seama încăpățânării tale. Dar și a harului tău.

— Cum?

— Vezi lucruri pe care alții nu le pot vedea, Marie Parks. De aceea ai și reușit să mergi atât de mult pe urmele Hoților de Suflete. Și tot de aceea Caleb nu te-a ucis atunci când te-a avut în gheare, în tenebrele din criptă.

Parks se concentrează pentru a nu-și trăda tulburarea: preotul o citește ca pe o carte deschisă.

— De unde știi toate astea despre mine?

— Biserica este o instituție extrem de bine informată.

— Ce altceva mai știi?

— Aproape totul.

— Adică?

— Știu că lucrezi la departamentul de psihologie criminalistică a FBI și ești specializată în criminali-rătăcitori. Știu că ești cea mai bună la luat urma acestor bestii. Intri în pielea lor, îți însușești raționamentul lor, te contopești cu ei.

Tânăra inspiră adânc, încercând să scape de nodul care i se pusese în gât de spaimă.

— Altceva?

— Mai știu că vezi morți și că iei somnifere pentru a dormi. Știu că ai avut un accident grav în urma

căruia ai stat câteva luni în comă profundă. Viziunile au început să apară în urma șocului.

— Sindromul mediu-mnic reacțional. Și?

— Suficient ca să găsești evanghelia înaintea cardinalilor Fumului Negru.

— Tot nu am înțeles cum anume te-aș putea ajuta în mod concret.

— Vom relua ancheta lui Thomas Landegaard, pentru a descoperi ce s-a întâmplat în acea zi de februarie 1348. Ziua în care a dispărut evanghelia.

— Te referi la inchișitorul trimis de papă pentru a ancheta masacrarea pustnicilor de la Cervin?

— Acolo a început totul. De acolo va trebui să luăm și noi totul de la zero.

— Și cum anume ai de gând să acționezi?

— Folosind și harul tău, și pe al meu. Vreau să te hipnotizez ca să te determin să intri în pielea lui Landegaard.

Tăcere. Parks caută un fir călăuzitor, încercând să pună cap la cap informațiile primite în ultimele minute.

— Ai spus că datorită a ceea ce tu numești harul meu nu m-a omorât Caleb atunci, în criptă.

— Este evident, altminteri nu ai mai fi aici, depănând amintiri cu mine.

— Dar atunci, dacă îmi dorea cu atâta ardoare binele, de ce dracu' s-a mai ostenit să mă răstignească?

— A fost o înscenare. Caleb a hăcuit-o pe prietena ta, Rachel, doar pentru a te scoate din pădure, sau, mai bine zis, a te face să intri în pădure. Altminteri, nu și-ar fi asumat niciodată riscul de a răspunde anunțului dat de nefericita aceea în ziarul din Hattiesburg, exact în ajunul morții sale.

— Vrei să spui că acest Caleb știa că poliția e pe urmele lui?

— Noțiunile astea nu au nicio relevanță pentru mintea lui. Să spunem, mai curând, că ți-a simțit prezența și știa că vei porni în urmărirea lui.

— Bați câmpii!

— Din păcate nu, Marie! Caleb știa prea bine că tu și numai tu aveai puterea de a-l găsi în câteva ceasuri, în timp ce poliția convențională ar fi pierdut săptămâni întregi periind pădurea. De aceea nu te-a omorât. Pentru a te obliga să iei urmele evangheliei, mergând pe pista pustnicilor. Ești singura care poate găsi manuscrisul. Iar Caleb știa asta foarte bine.

— Vrei să spui că acesta e singurul motiv al prezenței mele în avion? Pentru a găsi un manuscris blestemat pe care Biserica l-a pierdut prin tenebrele Evului Mediu? Să fim serioși, părinte, eu nici nu mai știu exact cu ce mână se face semnul crucii!

— Știi că la începuturi Magii au fost asasini plătiți de Irod pentru a-l ucide pe Iisus?

— Și?

— Ei, și Dumnezeu i-a condus El însuși până la staulul unde urma să se nască fiul Lui, tocmai pentru ca ei să se convertească. I-ar fi putut lăsa să moară de foame și de sete în deșert sau să-i abandoneze haitelor de câini sălbaticiți. Dar nu, El i-a dus până la Iisus, tocmai pentru ca ei să se căiască și să-l trădeze pe Irod.

— Dar de ce? Unde vrei să ajungi cu toată povestea asta?

— La faptul că neștiute sunt căile Domnului, copila mea. Dar și la acela că folosirea necredincioșilor întru atingerea scopurilor Sale ascunse pare a fi o artă pe care acest bătrân ciudat o îndrăgește foarte mult.

126

Cetatea Vaticanului, ora șapte

Cardinalii, îngenuncheați în bazilică, se holbează la cadavrul monseniorului Ballestra, răstignit între stâlpii de marmură ai mormântului Sfântului Petru, pe o cruce din lemn de stejar, pe care asasinul a fixat-o cu sfoară. Măinile și picioarele arhivistului au fost străpunse de piroane imense. Sângele încă șiroiește din răni și din gâtul tăiat, semn că asasinatul a avut loc nu cu multă vreme în urmă.

La schimbarea de dimineață a gărzii au fost descoperite cadavrul nefericitului și balta de sânge de la baza altarului. Comandantul gărzii elvețiene l-a trezit pe cardinalul șambelan Campini. Acesta, la rândul-i, l-a anunțat pe Camano, iar telefoanele au început să sune de la un birou la altul, chemându-i la apel pe capii tuturor congregațiilor.

Gărzile elvețiene au dat jos de pe cruce cadavrul schingiuitului, iar înalții prelați se strâng în jurul trupului lui Ballestra, care zace pe dalele de marmură. Punând un genunchi la pământ, Camano se apleacă asupra cadavrului și se adresează direct comandantului gărzii elvețiene, o namilă de doi metri, cu față de dog german și o privire înghețată.

— A fost ucis aici?

— Nu am descoperit nicio altă urmă de sânge, cu excepția bălții de sub victimă. Nu știm decât că gărzile care păzeau biblioteca l-au văzut pe monseniorul Ballestra intrând acolo în jurul orei unu și jumătate dimineața, de unde nu a mai ieșit.

— Deci a fost omorât jos, în bibliotecă?

— Așa credem, dar nu am găsit niciun indiciu în sala Arhivelor. Niciun strop de sânge, nici cea mai mică urmă de luptă.

Perplex, Camano palpează cu vârful degetelor pleoapele lui Ballestra. Părându-i-se ciudat de flasce, le întredeschide cu delicatețe, între degetul mare și arătător. Fire de sânge se preling pe tâmpilele albe. În vreme ce cardinalii scapă strigăte de groază, Camano se apleacă pentru a examina orbitele goale. Așa erau pedepsiți de către Inchiziție cei care comiteau fărădelegea de a citi cărți interzise.

Punând o mână pe bărbia lui Ballestra, cardinalul Camano apasă pentru a deschide maxilarele crispate de rigiditatea cadaverică. Gura arhivistului e plină de sânge coagulat. Prelatul îndreaptă lumina lanternei în fundul gurii și observă o bucată de limbă tăiată. Ballestra era încă în viață când fusese supus la acel supliciu, folosit odinioară pentru cei care intraseră în posesia unui secret, ca să-i împiedice să vorbească. Era clar că asasinul aplicase practicile Sfintei Inchiziții. Nu putea fi vorba, așadar, decât de o față bisericească sau de un istoric. Sau de o persoană care era și una, și alta. Cardinalul își șterge degetele pe sutana lui Ballestra și suspină adânc.

— Atunci, unde a fost omorât?

— Imposibil de știut, Eminență. Cadavrul pare a fi fost transportat, nu târât de la locul crimei.

— Fără ca ucigașul să fi lăsat nici cea mai mică urmă de sânge după el și fără să fi fost văzut de gărzile voastre în timp ce traversa bine mersi piața Sfântul Petru cu un cadavru în spate?

Comandantul gărzilor elvețiene ridică mâinile spre cer, în semn de neputință. Camano analizează acum sandalele lui Ballestra. Pe tălpi observă urme de pământ umed și niște pietricele.

— Știe cineva dacă a plouat în noaptea asta?

Comandantul gărzii face semn din cap că nu. Continuându-și inspecția, Camano sesizează praful de pe sutana arhivistului. Își trece mâna prin părul cadavrului și își privește degetele la lumina becului: praf de var și pânze de păianjen, ca și cum Ballestra ar fi bântuit prin subterane înainte de a-și fi aflat moartea. Camano se apleacă mai mult și simte mirosul ciudat, de carne arsă, care vine dinspre cadavru. Înălții prelați murmură când trage sutana lui Ballestra. Torsul arhivistului e o grămadă de carne carbonizată pe care asasinul a gravat patru litere cu fier înroșit în foc: INRI. Comandantul gărzilor elvețiene traduce cu voce tare în semiîntinericul bazilicii:

— Iisus din Nazaret, regele iudeilor.

— Nu. Ianus, regele Infernului. Se ridică și, fixându-i pe rând pe cardinalii prezenți, Camano adaugă: Asta înseamnă, Eminențele Voastre, că Fumul Negru al Satanei s-a răspândit din nou asupra lumii și că membrii lui nu se vor da în lături de la nimic pentru a pune stăpânire pe conclav. Și vreți să știți care e partea cea mai ciudată?

Din rândul prelaților se înalță alte murmure.

— Partea cea mai ciudată este că, deoarece în această clipă, când vă vorbesc, sunt de față cei mai puternici cardinali ai Vaticanului, există toate șansele ca un membru al congregației blestemată să îmi asculte chiar acum spusele.

— Și ce propuneți să facem?

— Cardinalii participanți la conciliu fiind deja aici, sugerez să anulăm ceremoniile de primire și să convocăm conclavul imediat după înmormântarea papei.

— Dar nu riscăm să facem jocurile dușmanului?

— Dimpotrivă, presupun că singura noastră șansă de a controla din nou conclavul este să obligăm Fumul Negru să își joace cărțile mai repede decât era prevăzut. S-ar putea ca această grabă să îi facă să comită o greșeală care să îi dea de gol. După aceea, dacă vom reuși să ne unificăm voturile și să alegem în câteva ceasuri un papă de încredere, Fumul Negru va fi pierdut partida.

După o pauză, cardinalul șambelan Campini întreabă pe un ton ezitant:

— Iar cu cadavrul lui Ballestra ce facem? Anunțăm carabinierii?

— Poliția romană? Și de ce nu și FBI-ul, dacă tot veni vorba? Conclavul va începe, iar porțile Vaticanului se vor închide. Vom fi deci obligați să rezolvăm problema în interior. Sper că m-ați înțeles destul de bine, domnilor. Nicio vorbă despre povestea asta. Cât despre tine, comandante, răspunzi de gărzile tale, altminteri deschid o ambasadă la Teheran doar pentru plăcerea de a te trimite acolo!

— Pare a fi genul de secret care lasă multe cadavre în urmă, Eminență.

La auzul vocii feminine care tocmai răsunase sub bolta bazilicii, cardinalii tresar speriați. Furios, Camano își îndreaptă lanterna spre forma care pășește pe aleea centrală, cu un țăcănit de tocuri. Fasciculul luminos conturează o femeie înaltă, brunetă, îmbrăcată cu un taior negru și un impermeabil alb. În spatele ei, în biserică pătrund patru carabinieri și câțiva polițiști în civil.

— Cine sunteți și ce vreți?

— Comisar Valentina Graziano, Eminență. Am fost însărcinată de superiorii mei să asigur protecția turmei pe care o păstoriți. Sper că ați înțeles că asemenea crime, de felul celei pe care încercați să o mușamalizați, nu se vor opri, din nefericire, aici.

— Copila mea, oricât de romană și comisar vei fi fiind tu, mi se pare că uiți că Vaticanul e stat independent și nu ai dreptul să pătrunzi aici fără o autorizație semnată de Sanctitatea Sa.

— Un document greu de obținut în această perioadă de doliu. Mă tem că va trebui să ne descurcăm fără el.

Apropiindu-se de tânără, în încercarea de a masca oarecum cadavrul lui Ballestra, Camano inspiră parfumul ei tulburător.

— M-ați înțeles greșit, doamnă. Această crimă este o problemă internă aflată strict sub jurisdicția statului suveran al Vaticanului. Mă văd nevoit să vă cer să părăsiți imediat acest loc.

— Nu, Sfinția Voastră a înțeles greșit. Tribunalele solemne ale Bisericii sunt abilitate să rezolve cazuri de anulare a căsătoriilor sau derogări de la dogme, dar în niciun caz crime. Iată ce vă propun: dacă acceptați să colaborați cu autoritățile civile ale Romei, vă garantez totala mea discreție.

— Și dacă refuz?

O ploaie de flash-uri luminează biserica, în timp ce legiștii poliției iau primele imagini de la fața locului.

— Dacă refuzați, fotografia cadavrului monseniorului Ballestra va fi mâine pe prima pagină a ziarelor din întreaga lume. Toți vor afla impresionata listă a pustnicilor asasinate, o altă afacere pe care Vaticanul încearcă să o ascundă de câteva săptămâni.

— E un șantaj odios, doamnă Graziano. Fiți sigură că le voi transmite cele convenite superiorilor dumneavoastră.

Tânăra suspină ușurată.

— Eminență, faceți-mi plăcerea și spuneți-mi Valentina.

127

Cu fața lipită de hublou, Parks admiră oceanul, ale cărui valuri se decupează în penumbră. Banchize albe și uriașe aisberguri se ciocnesc în imensitatea apelor cenușii. Spuma valurilor pare a încremeni sub efectul frigului. În depărtare, Marie întrezărește coastele Groenlandei. Se uită la ceas. Încă patru ore de zbor. După care va trebui să înfrunte necunoscutul, rătăcirea spre Infern, pe urmele unei pustnice moarte în Evul Mediu.

Parks tresare dureros. Gândindu-se la calea aceasta rece și fără de întoarcere care o așteaptă, își amintește de o cină cu prietenii, la un restaurant, unde a acceptat ca o țigancă să îi ghicească viitorul. Un episod pe care îl crezuse uitat cu totul. Se întâmplase cu o lună înainte de accident. S-a cutremurat dezgustată când degetele noduroase ale cerșetoarei i-au înșfăcat mâna. Prietenii ei au glumit puțin atunci, dar lui Marie zâmbetul i-a înghețat pe buze când țiganka a început să îi strângă tot mai tare mâna. Când a ridicat privirea, a văzut o pâlpâire de spaimă cumplită în ochii vrăjitoarei. Răsetele mesenilor s-au stins tot atunci și peste toți s-a lăsat o tăcere înghețată.

Țiganka a început să dea ochii peste cap și să mormăie cuvinte fără noimă.

Dumnezeule, mai are puțin și face o criză de epilepsie! La asta s-a gândit Marie când cerșetoarea a început să se zvârcolească pe podea.

Prin hublou, Parks privește noaptea. O săptămână mai târziu, țiganka a reușit să îi telefoneze, dejucând vigilența celor de la secția de psihiatrie, unde fusese internată. Marie a întrebat-o ce anume a văzut în seara aceea. După o lungă ezitare, femeia i-a răspuns că a zărit cinci răstignite într-o criptă. O altă tăcere grea. Și vocea înspăimântată a vrăjitoarei a răsunat din nou în aparat.

— Ascultă-mă cu atenție, nu mai am timp. Hoții de Suflete se apropie. Te caută. Patru femei vor dispărea. Tu vei fi însărcinată cu ancheta. Nu trebuie să te afunzi în pădure. Ai înțeles? Orice ar fi, nu te afunda în pădure!

— De ce?

— Pentru că a cincea ești tu!

Parks își șterge o lacrimă. Câteva zile mai târziu, țiganca s-a sinucis, lăsând în urmă o cameră plină cu schițe ale viziunilor ei: bătrâne crucificate, morminte deschise și păduri de cruci. Dar și un teanc de desene ale unei fortărețe cocoțate pe un pisc de munte. O mănăstire. Cea a pustnicilor de la Cervin.

Marie închide ochii. Da, părintele Carzo are dreptate: răpind cele patru femei la Hattiesburg și lăsându-le hainele la lizieră, Caleb știa că pe ea o va suna șeriful Bannerman în noaptea aceea. De aceea o omorâse pe Rachel.

Epuizată de rememorarea atâtor lucruri, Parks adoarme. Peste vreo două ceasuri, când se trezește, avionul coboară lin înspre Alpi.

PARTEA A OPTA

Veneția, ora treisprezece

Înfofoliți în pelerine și cu fețele ascunse în spatele unor măști din argint, au coborât pe debarcaderul palatului Canistro de la bordul vedetelor în ale căror geamuri vitrate se reflectau apele tulburi. Pentru a nu atrage atenția, au sosit la intervale neregulate, cu ambarcațiuni diferite. Nu se cunosc între ei, nu și-au văzut niciodată omologii și nici nu le-au auzit timbrul vocii.

Au ales Veneția fiindcă cetatea se afla în plin carnaval, așa că nimeni nu va fi intrigat să vadă șapte pelerine negre în noianul acela de măști și costume care a inundat străduțele și podurile și care va dansa până târziu, în zori, la balurile private.

În timp ce înaintau pe debarcader, în straiile lor de odinioară, nimănui nu i-ar fi trecut prin minte că majordomii se înclină în fața a șapte dintre cei mai puternici cardinali ai creștinătății. Cum au aflat de conciliu, și-au părăsit episcopiile de la capătul lumii, din Australia sau Brazilia, din Africa de Sud sau Canada. Nimeni, niciodată, nu trebuia să bănuiască motivul prezenței lor în locuri alese în ultimul moment, de la cele mai mari palate ale planetei, până la cele mai discrete hanuri. De aceea se deplasau întotdeauna incognito și participau la reuniunile secrete ale ordinului mascați și echipați cu aparate pentru distorsionat vocea. Acesta este motivul pentru care nu se cunoșteau între ei și, mai mult, nici nu încercau să o facă. Era o chestiune de viață și de moarte pentru Fumul Negru al Satanei.

Majordomii îi conduc în încăperile private, unde, în așteptarea ceasului întâlnirii, le este oferită o gustare. Acolo, fără a schimba nicio vorbă, înalții prelați se cuibăresc în fotoliile adânci, printre care servitorii se agită tăcuți.

O oră mai târziu, la bordul unei vedete rapide care nici măcar nu își oprește motorul, sosește și Marele Maestru al Fumului Negru. Patru gărzi elvețiene costumate în arlechini desfășoară puntea și rămân să supravegheze împrejurimile, în timp ce înaltul prelat dispare în *palazzo*. Șambelanii îl escortează până la încăperea subterană, unde au fost conduși și cardinalii, imediat ce le-a fost anunțată sosirea lui. Murmurul prelaților se stinge. Se ridică și se înclină în fața nou-venitului, apoi se așază în jurul unei mese dreptunghiulare, pe care servitorii au pus bucatele pentru cină. Sorb în tăcere din cupele cu vin și gustă antreurile îmbietoare. Când Marele Maestru apreciază că au mâncat destul, agită un clopoțel din argint. Cupele cu vin sunt rapid abandonate pe masă. Clinchetul tacâmurilor se oprește.

Marele Maestru își drege glasul și vorbește apoi în aparatul electronic cu care e prevăzută masca, cel care îi distorsionează vocea.

— Frații mei! Se apropie ceasul în care un papă al Fumului Negru se va așeza în sfârșit pe tronul Sfântului Petru.

Dinspre adunare răsună murmure, în timp ce măștile se înclină satisfăcute una către cealaltă.

— Numai că, înainte de asta, va trebui să preluăm controlul conclavului care începe în această seară, lucru pe care, de altminteri, îl pregătim de multă vreme, cu daruri scumpe și numiri utile. Gesturi măgulitoare, la care majoritatea cardinalilor au rămas insensibili. Robele alea bătrâne fidele tronului uzurpatorului nu trebuie în niciun caz să încline balanța votului. Veți găsi adresele familiilor și ale apropiaților lor în camerele voastre de la hotel. Transmiteți-le urgent contactelor voastre, pentru a putea face presiunile necesare. Noi ne însărcinăm să aducem la cunoștința conclaviștilor vizați că soarta apropiaților lor depinde de votul pe care îl vor da.

— Și cei care nu au familie? întreabă un cardinal cu o voce guturală.

— Nu sunt mai mult de trei sau patru. Va trebui să avem grijă să nu poată participa la conclav.

— Dar atâtea crize cardiace nu vor stârni suspiciuni?

— Dușmanii noștri știu că existăm, dar nu știu cine suntem. Le vom exploata așadar teama și îngrijorarea pentru a ne atinge scopurile.

Cardinalii meditează asupra acelor ultime cuvinte. Marele Maestru își reia expunerea.

— Încă ceva. În această noapte, prefectul Arhivelor secrete ale Vaticanului a reușit să se strecoare în Camera Misterelor. Deoarece ne-am temut că ne-ar putea demasca, am fost obligați să îl asasinăm și să crucificăm cadavrul în bazilică.

— De ce nu l-am făcut mai curând dispărut?

— Tocmai din cauza fricii, dragii mei frați. Frica este cel mai prețios aliat al nostru, iar descoperirea acelui imbecil golit de sânge a înghețat inimile dușmanilor noștri. Acum știu că avem puterea de a lovi chiar și în inima Vaticanului. Rămâne problema numărul unu, cea a evangheliei noastre pe care trebuie

neapărat să o găsim înaintea dușmanilor noștri. Știm că un exorcist din congregația Miracolelor tocmai a ajuns în Europa. E însoțit de agentul acela FBI... Cum spuneți că se numește?

— Marie Parks, Mare Maestru. A descoperit multe secrete în mănăstirea pustnicilor din Denver. Un alt risc considerabil pentru ordinul nostru.

— Un rău necesar. Ea e singura noastră șansă de a găsi evanghelia. Va trebui așadar să ne concentrăm toate eforturile asupra părintelui Carzo și a acestei Marie Parks. Trebuie să aveți grijă ca nu cumva să pățească ceva înainte de a găsi evanghelia.

— Și după aceea?

— După aceea va fi deja prea târziu.

Un moment de tăcere.

— O ultimă problemă înainte de a ne despărți. Una dintre cupele din care ați băut în această seară conținea o doză șoc din acea otravă care a făcut faima confreriei noastre de-a lungul veacurilor. Cupa lui Iuda.

Un cor de exclamații de groază se înalță după această ultimă afirmație. La celălalt capăt al mesei, unul dintre cardinali își duce mâna la gât și începe să gâfâie.

— Armando Valdez, cardinal-arhiepiscop de Sao Paolo, vă acuză de înaltă trădare față de Fumul Negru. Voi sunteți cel care a dezvăluit preotului iezuit Jacomino existența Camerei Misterelor. Procedând astfel, ați acționat nu doar ca un trădător, ci și ca un imbecil: din cauza voastră, va trebui acum să apelăm la forță, acolo unde am fi putut folosi viclenia.

Cardinalul Valdez reușește să se ridice și să își smulgă masca, dezvăluindu-și chipul schimonosit de durere. Din gură i se prelinge un firicel de sânge negru; se prăbușește. Trupul mai zvâcnește convulsiv de câteva ori. Dar creierul îi murise deja.

129

Parks și părintele Carzo au închiriat un jeep cu care se îndreaptă în trombă spre Zermatt. Pe măsură ce automobilul înghite kilometri de viraje, tânăra are tot mai pregnantă senzație că silueta impunătoare și rece a mănăstirii Cervin zdrobește orizontul. Se întoarce către preot, care pare trist și îngrijorat. Acum o oră, când au aterizat pe aeroportul din Geneva, s-a baricadat într-o cabină telefonică, spunând că unul dintre contactele lui de la Vatican trebuia să îi transmită informații de cea mai mare importanță. Parks îl privea cum bătea darabana în geamul cabinei, așteptând să ridice cineva receptorul la capătul firului. Apoi văzu cum chipul lui Carzo se descompune sub ochii ei și, când ieși, femeia înțelese că preotul tocmai pierduse un prieten.

Zermatt. Lăsându-și mașina într-o parcare pustie la poalele muntelui, Parks și Carzo o apucă pe cărările bătătorite de catări, care duc spre zidurile mănăstirii. E o vreme păcătoasă, iar piscurile dispar încetul cu încetul sub ceața groasă. Omătul scârțâie sub cizmele călătorilor. La capătul puterilor, Parks e pe punctul de a deschide gura pentru a-l anunța pe preot că nu e dispusă să mai facă niciun pas, când acesta se oprește și îi arată un punct pierdut în ceață:

— Uite, e sus, acolo.

Marie înalță privirea. Oricât s-ar holba la stânca aia, nu distinge nimic altceva decât piatra cenușie și înghețată.

— Ești sigur?

Carzo încuviințează. Mijind ochii, Marie reușește să întrezărească un zid vechi, care se decupează pe fondul cenușiu al stâncii. Suspină, iar aerul expirat îngheață instantaneu.

— De când e pustie mănăstirea?

— A fost părăsită după masacrarea pustnicilor. Cu excepția unei perioade de la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, când aici și-a găsit refugiu o congregație de surori trapiste.

— Și nu au rămas aici?

— La sfârșitul războiului, un detașament american a spart porțile mănăstirii. Înăuntru, au găsit cadavrele călugărițelor, unele mutilate, altele spânzurate. Se pare că acele nefericite, cuprinse de nebunie, s-au ucis între ele, iar supraviețuitoarele au devorat cadavrele victimelor înainte de a-și pune capăt zilelor.

— Vrei să spui că a fost la fel ca și cu pustnicele de la Holy Cross? Preotul nu răspunde.

— Mulțumesc pentru că mi-ai ridicat moralul. Cum urcăm?

— Pe aici.

Prelingându-se pe lângă peretele de stâncă, cei doi se îndreaptă spre o bară de metal fixată în piatră. Pe măsură ce urcă spre pisc, arsura metalului le mușcă adânc palmele.

După ce trec peste un pod de gheață de deasupra unei prăpăstii amețitoare, Carzo și Parks înaintează cu grijă, lipiți de perețele de stâncă. În cele din urmă, dau de o breșă, îndeajuns de largă cât să poată trece un om. Parks se strecoară și ea, în urma lui Carzo. Vântul care șuieră afară pare a se îndepărta.

În interior, aerul înghețat e încremenit.

Ascultându-și zgomotul pașilor pe ciment, Parks inspiră mirosul de pământ ud și praf care domnește pe culoare. Și de piele. Da, predomină un iz de piele, ca și cum mirosul manuscriselor interzise ascunse de-a lungul veacurilor în această mănăstire s-ar fi impregnat în ziduri. Memoria pietrelor. Parks își fixează atenția asupra torței pe care o aprinde Carzo. Flacăra pâlpâie în curenții de aer, ca și cum la etajele superioare s-ar fi deschis, pe undeva, o ușă.

Merg acum pe un coridor larg, care urcă în pantă lină. Scrutând tavanul, Parks zărește nenumărate pământuri portocalii pe care torța le luminează în trecere. Un fâlfâit de aripi. Un țipăt ascuțit se propagă în tunel. Ultrasunete.

— Pentru Dumnezeu, Carzo, stinge imediat torța!

Instinctiv, preotul înlemnește și înalță torța. La început, lumina pare a se pierde într-un fel de frunziș des care acoperă pereții și tavanul, apoi, cortina de frunze începe să agite furioasă aerul din jur, ca o pădure de aripi și boturi împodobite cu colți.

— Doamne, Iisuse Hristoase, acoperă-ți fața și fugi cât te țin picioarele!

Ai fi zis că tavanul și zidurile s-au năruit când liliicii au năpădit coridorul.

Carzo bate aerul cu torța, pentru a-și croi un drum. Îneacă de mirosul de carne arsă care invadează brusc tunelul, Parks se agață de rasa călugărului când simte niște gheare înfigându-i-se în păr. Îngrozită, trage piedica armei și expediază trei gloanțe în botul miciei bestii – trei detunări scurte care îi explodează în timpane, în vreme ce carnea moale și sfărțecată a animalului îi cade pe grumaz.

— Nu te opri sau suntem pierduți!

Parks simte că o năpădește un val de mânie. Nu avea nici cea mai mică intenție să sfârșească așa, devorată de vie de vampirii ăia mici care au bunul obicei să ronțăie cadavrele până la os. Supunându-se îndemnului lui Carzo, Parks țipă furioasă și îl împinge pe preot în fața ei cu toate puterile.

Roma, ora paisprezece

Comisarul Valentina Graziano închide ușa camerei monseniorului Ballestra. Un parfum de om bătrân plutește în aer. Din câte își poate da deocamdată seama așa, în penumbra în care sunt cufundate toate, în cameră se află un pat acoperit cu un pled roșu, deasupra căruia se înalță un crucifix ornat cu câteva ramuri uscate. La dreapta, un dulap din lemn masiv, o măsuță joasă din același material și un cabinet de toaletă protejat de o draperie. Pe un birou, un teanc de dosare, un calculator și o imprimantă.

Conform raportului gărzii de noapte, monseniorul Ballestra a intrat în Arhive către unu și jumătate dimineața. Ciudată oră de muncă! „Cătuși de puțin!”, i-a întors-o cardinalul Camano în bazilică, adăugând că Ballestra era insomniac și i se întâmpla adesea să profite de somnul altora pentru a-și finaliza lucrările cu care era în întârziere. Valentina a încuviințat din cap, lăsându-l pe cardinal să creadă că a păcălit-o. Dar imediat ce a ieșit din biserică a sunat la comisariatul central pentru a cere lista apelurilor telefonice pe care arhivistul le-a primit și le-a dat între orele douăzeci și unu și unu dimineața. La celălalt capăt al firului, șeful ei, Pazzi, mai avea puțin și se sufoca de tot.

— Ești sigură că nu vrei să pun direct Casa Albă sub ascultare, ca să nu ne mai încurcăm cu fleacuri de-astea?

— Trebuie să știu dacă victima a primit sau a dat ceva telefoane în orele care au precedat asasinatul. Nu-mi pasă cătuși de puțin că e cardinal, astronaut sau un amărât de chereștegiu canadian!

— Valentina dragă, te-am trimis acolo ca să asiguri protecția conclaviștilor, nu ca să scormonești în mușuroi, cum ai făcut la Milano sau la Treviso!

— Guido, dacă ai fi vrut cu adevărat să nu faci valuri, ai fi trimis pe oricine altcineva în afară de mine.

— Fii totuși cu ochii-n patru și păzește-ți spatele. De data asta nu ai de-a face cu judecători sau cu politicieni corupți. E Vaticanul în joc, ce aia mă-sii! Fii politicoasă cu popii și închină-te când treci pe lângă nu știu ce statuie sau te mut cât ai zice pește la Scorta de Palermo, ca să asiguri protecția rudelor

nașilor care s-au dat cu noi!

— Termină cu porcoșeniile și trimite-mi ce te-am rugat.

— Mă scoți din fire, Valentina. Și apoi, de ce ești așa de sigură?

— Așa de sigură de ce?

— Așa de sigură că e vorba de o crimă.

— Ar trebui să fii teribil de disperat ca să te bați singur în cuie, la doisprezece metri deasupra solului, asta după ce ți-ai retezat beregata și ți-ai spart ochii, nu ți se pare, dragul meu?

— OK, îți trimit tot ce vrei, dar promite-mi că ai să fii cuminte.

Zece minute mai târziu, Valentina primea prin SMS lista apelurilor pe care monseniorul Ballestra le-a recepționat cu câteva ore înainte de a muri. Primele, de departe cele mai numeroase, erau între orele douăzeci și unu și douăzeci și două. Majoritatea apeluri interne din Vatican, câteva din Roma și din mai multe orașe din Italia sau restul Europei. Ceva firesc în orele agitate care au urmat morții papei. Șase apeluri între orele douăzeci și două și douăzeci și trei. Apoi nimic. Până la ora unu și două minute dimineța. Acel apel, care fusese dat de pe aeroportul din Denver, fusese cel care îl trezise pe arhivist în toiul nopții. Valentina se uită spre deșteptătorul preotului, să vadă la ce oră era fixat: cinci dimineța. Clar, bătrânul era matinal, nu insomniac.

Comisarul inspectează urmele lăsate de Ballestra la părăsirea camerei. Așternutul e în neorânduială, iar pijamaua zace lângă papuci, pe care i-a descălțat în grabă. Abia dacă a avut vreme să își tragă sandalele și o sutană. Valentina pipăie chiuveta. Nici urmă de umezeală. La fel, nici pe robinet. Cu degetul mare, verifică și periuța de dinți: uscată și ea.

Ridică un flacon greu de sticlă și adușmă miresma: o apă de colonie puternică, pe bază de ambră, exact efluviile care plutesc în încăpere. Monseniorul Ballestra a avut totuși răgazul să își îmborsățească fața cu parfumul lui favorit. Apoi a ieșit, uitând să-i pună capacul.

Valentina zări un telefon fără fir pe măsura joasă. Așezându-se pe marginea patului, apăsă o tastă și se uită la numărul de pe ecran: 789-907. Ultimul număr din lista trimisă de Pazzi. Acest apel intern, din Vatican, fusese dat la ora cinci și jumătate dimineța, așadar la peste patru ceasuri după ce Ballestra dispăruse în Arhive. Valentina ascultă soneria care țârâie în gol, apoi cineva răspunde:

— Arhivele, vă ascult.

Un accent elvețian îi zgârie urechile. Comisarul întrerupe comunicarea și, suspinând, pune telefonul la loc pe măsura. Din două, una: fie Ballestra s-a întors în cameră să dea un telefon înainte de a muri, dar atunci de ce nu îl văzuse nimeni ieșind din Arhive? Sau altcineva folosisese telefonul din camera lui, cineva care știa că Ballestra era mort. Asasinul, de pildă.

132

Temându-se că nu vor reuși să ajungă la capătul tunelului, Marie Parks și părintele Carzo reușesc în cele din urmă să găsească poarta din stejar a fostului refectoriu al mănăstirii. Luptându-se ca să evite zgârieturile și mușcăturile, izbutesc să se strecoare și să trântesc ușa grea în fața haitei urlătoare de lilieci. Totuși, vreo duzină de animale au reușit să intre agățate de spatele lor. Două dintre ele și-au înfipt colții în brațele și în beregata lui Carzo, iar Marie trebuie să le distragă cumva atenția pentru a-și lăsa prada. Ceilalți zboară împrejurul lor cu un fâlfâit sinistru. Parks le ia la țintă ca la antrenament și le trimite două gloanțe de 9 mm direct în pânze. Peste refectoriu se așterne din nou tăcerea.

În timp ce preotul aprinde câteva torțe, Parks îngenunchează și se uită de jur împrejur. Refectoriul pustnicilor a fost săpat în măruntăile muntelui pe o lungime de mai bine de două sute de pași și o lățime de aproximativ șaiszeci. Patru rânduri de mese grele ocupau sala în lungime. Aici se întâlneau călugărițele din Evul Mediu pentru a mânca în tăcere terciul de linte, masa lor zilnică.

La capătul sălii, pe o estradă îmbrăcată în roșu se afla un fotoliu vechi, din lemn, pe care în mod cu totul ciudat secolele păreau a-l fi cruțat. La dreapta, un pupitru și un taburet acoperit de o pânză zac în praf amestecat cu fecale de șobolani. Pustnica desemnată se așeza acolo și începea să mormăie lectura zilei, epistole terifiante și extrase din Evangheliile, în larma gamelelor și a gurilor pline de terci.

Închizând ochii, Parks simte cum mirosurile străvechi îi umplu nările și toate acele zgomote uitate încep să îi izbească timpane. Pașii preotului de lângă ea se estompează tot mai mult, pe măsură ce spiritul i se moleșește.

Când redeschide ochii, părintele Carzo a dispărut, iar sala de mese e invadată de o lumină chioară. În aerul înghețat plutește un miros puternic de ceară și de lampă cu ulei. Își reprimă un strigăt de stupefacție la vederea pustnicilor așezate la masă. Le aude târșăitul saboților, le vede mâinile ducând la gură terciul pe

care îl sorb cu plescăituri. Parks întoarce privirea către fotoliul pe care șede o călugăriță fără vârstă. Are ochii închiși, pare a fi adormit. Alături, pe estradă, pustnica însărcinată cu lectura își mormăie epistolele. În mod evident deranjată de apropierea surorilor sale, o călugăriță scoate un răget de fiară, la care celelalte guri pline răspund printr-un cor de chicoteli – un râs de smintite pe care nici măcar cravașa nu le-ar putea potoli. Sub ochii lui Marie adunătura guiță, cotcodăcește, behăie. Iar când clopotele care dau alarma răsună în turn, îi îngheață sângele în vene. Tresare. Ușa refectoriului se deschide și în încăpere năvălește o pustnică. Cele care stăteau la masă scapă lingurile din mâini și se întorc către maica stareță, care deschidea încet ochii. Parks își dă seama că în noaptea aceea a fost atacată mănăstirea: 14 ianuarie 1348, imediat după prima slujbă a serii.

Parks își acoperă fața în timp ce călugărițele se bulucesc urlând să iasă din sala de mese. Le simte trupurile și mirosurile. Încremenește. O mână i se așază pe umăr.

133

Valentina își îndreaptă lampa către biroul monseniorului Ballestra. Pe sub hârtii clipește o luminiță roșie. Dă la o parte teancul de foi și găsește un reportofon, pe al cărui ecran sunt anunțate două mesaje înregistrate. Primul, la ora unu și două minute, celălalt, la cinci și jumătate, un apel dat la Arhive. O cuprinde o stare de agitație. Deranjat în toiul nopții, Ballestra trebuie să fi întârziat ceva până a ridicat receptorul, iar aparatul de înregistrare pornise înainte ca el să răspundă. Mai rămânea de aflat de ce se înregistrase și apelul care fusese dat la cinci și jumătate dimineața. În mod clar, o eroare de manevrare. Sau, cine știe, poate bătrânul arhivist avea obiceiul să își înregistreze toate convorbirile. Discuții telefonice pe care le reasculta sau întâlniri pe care și le nota după ce pune receptorul în furcă. Sau, la fel de bine, poate se va fi temut de ceva.

Valentina ridică receptorul și formează numărul comisariatului central. Răspunde un funcționar.

— Alo?

Auzind banda pornind automat pentru a înregistra convorbirea, pe Valentina o pufnește râsul.

— Comisar Graziano. Ceva mesaje pentru mine?

— Nu, comisare, dar comandantul Pazzi a cerut să îl sunați imediat.

Valentina închide. Acum, pe ecranul aparatului de înregistrat figurează trei mesaje. Îl șterge pe al ei și apasă tasta de redare pentru a asculta mesajul de la unu noaptea, cel de pe aeroportul Denver. O serie de bipuri. În aparat răsună vocea metalică a arhivistului.

Ascultă cu atenție conversația, până la punctul la care vocea lui Carzo se pierde în pâraiturile de pe fir. Apoi rămâne câteva clipe cu ochii închiși, ascultându-și bătăile inimii. Dacă ceea ce tocmai a auzit nu e rodul imaginației ei, înseamnă că e pe punctul de a face saltul de la o simplă crimă la un complot orchestrat de o conspirație în cadrul Vaticanului. Un drum fără ocolișuri către postul de comandant de divizie. Sau către morgă.

Valentina analizează faxul. Cine știe, poate are norocul ca arhivistul să nu fi știut că aparatele moderne păstrează o perioadă în memorie ultimele mesaje primite. Apasă pe tasta de reimprimare. Imprimanta scoate o nouă filă, pe care femeia o recuperează din tăviță. Bingo. Șapte citate din șapte volume care trebuiau mutate, din biblioteca din sala Arhivelor. Împăturește lista, o strecoară în buzunar. Apasă pe altă tastă, pentru a trece la înregistrarea automată a apelului de la ora cinci și jumătate. Banda începe să se miște.

O sonerie în gol. Între două tonuri de apel, o răsuflare grea în receptor. O fracțiune de secundă, Valentina speră că va auzi vocea lui Ballestra, apoi își amintește de cadavrul masacrat, luminat de flash-urile legiștilor, în bazilică. O ultimă țârâială. Cineva răspunde.

— Arhivele Vaticanului, vă ascult.

Valentina tresare. Același accent elvețian care îi zgârie urechile și aceeași voce pe care a auzit-o și mai devreme. Vocea necunoscutului de la cinci și jumătate spune:

— S-a rezolvat.

Tăcere.

— Cine e la telefon.

— Eu.

— Tu?

— Da.

— De unde suni?

— Din camera lui.

— Ai înnebunit? Închide imediat și șterge toate urmele trecerii tale pe acolo! Ai recuperat lista cu citate?

— O caut.

— Găsește-o, pentru numele lui Dumnezeu, și șterge-o de acolo înainte să dea careva peste tine!

Un clic. Vocea de la Arhive a închis. Valentina se desfată cu plăcuta senzație de amețală care a pus stăpânire pe ea. Ballestra căzuse într-o capcană, dar înainte descoperise ceva, ceva ce îi semnase condamnarea la moarte. Mai rămânea să afle despre ce anume era vorba. Pentru aceasta însă, va trebui să se aventureze în Arhivele Vaticanului.

134

— Trezește-te, Marie.

Când deschide ochii, Parks zărește obrazul preotului aplecat asupra ei.

— Nu mai închide ochii până nu îți spun eu.

— De ce?

— Pentru că în încăperea asta au fost schingiuite până au murit pustnicele în noaptea aceea și nu e un loc prea sigur pentru cei care pot să readucă la viață asemenea grozăvii.

— Semăna cu un vis.

— Nu a fost un vis.

— Cum adică?

— Marie, e foarte important să înțelegi că în timpul transelor tale te afli într-o primejdie de moarte. Datorită harului tău, nu te transpui acolo, jos, doar în gând, ci cu întreaga ta ființă. Riști în orice moment să rămâi blocată în viziune sau să o iei pe o cale greșită.

Parks își amintește de teribila durere pe care o resimte de fiecare dată după ce re trăiește supliciile victimelor ucigașilor în serie pe care îi anchetează. Părintele Carzo are dreptate: nu doar că asistă la viziune, ci participă efectiv la ea.

Sprîjinită de preot, urcă pe estradă și se așază pe fotoliul al cărui lemn mâncat de vreme geme sub greutatea ei. Părintele Carzo deschide un săculeț, scoate o seringă și o umple cu un lichid transparent.

— Ce ai acolo?

Preotul îi leagă un garou deasupra cotului și împinge pistonul, pentru a elimina bulele de aer.

— Un drog șamanic care relaxează mușchii. Vrajitorii Yanomani îl foloseau pentru a intra în contact cu spiritele pădurii. Te va ajuta să te destinzi și va limita impactul pe care viziunile l-ar putea avea asupra mentalului tău.

Marie se strâmbă când acul îi înțepă pielea. Lichidul care i se propagă prin vene e atât de arzător, că aproape reușește să îi urmărească traseul în timp ce i se dizolvă în trup. Apoi arsura se estompează și spiritul începe să i se moleșască. Se uită la părintele Carzo, al cărui chip pare acum aureolat de o lumină stranie, albastruie. Cu gâtul uscat, întreabă:

— Și acum?

— Bătrâna călugăriță care a reușit să fugă în noaptea aceea cu evanghelia după Satana se numea Gabriella. Conform documentelor pe care le-am găsit, se pare că ea e cea care a preluat stăreția congregației după sinuciderea maicii Mahaud de Blois.

— Cea care s-a aruncat de pe metereze după ce a citit câteva fragmente din evanghelia după Satana?

— Da. Sunt aproape sigur că, în noaptea în care Hoții de Suflete au atacat mănăstirea, maica Gabriella stătea pe fotoliul acesta.

— Am văzut-o.

— Cum?

— Adineauri, în timpul viziunii. Era aici.

— Asta ne poate ajuta să intrăm în contact cu ea.

— Cu ea?

— Cu duhul ei, vreau să spun. Sau, mai curând, cu amintirea ei.

— Nu pricep.

— Pe fața pământului, există multe locuri stranii care rămân profund impregnate de dramele la care au fost martori tăcuți: case bântuite, păduri blestemate și mănăstiri de felul acesteia, ale căror ziduri încă își amintesc de cumplitele întâmplări la care au asistat și pe care oamenii le-au uitat.

— Memoria pietrelor?

— Da, se poate spune și așa.

— Credeam că vrei să intru în contact cu inchișitorul Landegaard.

— Mai târziu. Deocamdată, trebuie neapărat să știu ce s-a întâmplat în ziua aceea. Dar e foarte important să nu uiți că în acel 14 ianuarie 1348 au murit toate pustnicele, cu excepția maicii Gabriella. În niciun caz nu va trebui să intervii și să influențezi cursul evenimentelor la care vei asista. Trebuie să te concentrezi strict asupra ei. Dacă ai modifica fie și cel mai neînsemnat amănunt, e posibil ca maica Gabriella să moară. Iar odată cu ea, vei muri și tu.

Marie Parks tace îndelung.

— Ești gata?

Cu un nod de spaimă în gât, face semn că da.

— Închide ochii, acum. Vreau să îți golești mintea. Alungă-ți orice urmă de teamă și mânie.

Tânăra încearcă să se elibereze de toată tensiunea acumulată în mușchi.

— Acum, vreau să asculți numai și numai de vocea mea. Nimic altceva nu mai contează. Doar vocea mea te va conduce printre meandrele viziunii. Pe măsură ce vei intra într-o stare de hipnoză din ce în ce mai profundă, vei avea impresia că nu îmi mai auzi vocea. Totuși, fiecare dintre cuvintele mele se va întipări în subconștientul tău. E foarte important să adormi ascultându-mi glasul. Căci doar el va avea puterea să te aducă înapoi dacă demersul nostru va lua o întorsătură nedorită.

Încetând să mai lupte împotriva toropelii care o cuprinde, Marie reușește cu greu să mai articuleze câteva cuvinte care plutesc parcă la suprafața spiritului ei năcut.

— Ce trebuie să fac dacă sunt în pericol?

— Taci. Nu mai vorbești. Dacă ești în primejdie, strânge pumnii și te voi aduce înapoi. Acum, vreau să te concentrezi asupra maicii Gabriella. E așezată aici, unde stai tu. Măinile ei se odihnesc în același loc în care se odihnesc mâinile tale. O vezi?

Vântul a tăcut. Vocea părintelui Carzo s-a estompat. Parks simte cum pânțelele i se îngreunează, sânii îi ies din sutien, coapsele i se fleșcăiesc, iar carnea brațelor îi atârână pe sub haine. Țesătura aspră a unei rase înlocuiește atingerea blugilor și a hanoracului. Șalele îi devin rigide, sexul i se contractă. Simte cum dinții i se depărtează și i se cariază. Un miros acid îi inundă sinusurile. Același miros de oțet care a trezit-o la mănăstirea din Holy Cross.

Pe măsură ce intră în trupul maicii Gabriella, Marie Parks aude din nou zgomotul lingurilor, târșăitul saboților și sorbiturile călugărițelor care iau masa. Deschide ochii în lucirea palidă a torțelor. 14 ianuarie 1348, anul mării epidemii de ciumă neagră... În seara aceea, legănată de vocea monotonă a pustnicei care recita de la pupitru litanii demonilor, maica Gabriella ațipise. În cele câteva secunde de relaxare, a visat o ploaie cu stropi mari, cadavre abandonate în ruine, haite de câini vagabonzi terorizând cetățile devastate de ciumă. A mai văzut și cavaleri ciudați, îmbrăcați în rasă și cu glugă călugărească, ce purtau torțe și călăreau întins spre mănăstire. Ușa izbită a sălii de mese a trezit-o, făcând-o să tresare. Călugărița care intrase gesticula, arătând înspre întunericul de afară.

În acea seară, stareța Gabriella a înțeles că acei cavaleri se apropiau de mănăstire.

135

După ce cardinalii au fost anunțați de iminenta începere a conclavului, cardinalul șambelan a dispus închiderea porților Vaticanului, izolând prelații tăcuți de mulțimea de credincioși care năvălise în piața Sfântul Petru. Apoi a dispus gărzile elvețiene la intrarea în bazilică, pentru a îndruma șirul pelerinilor veniți să se închine dinaintea rămășițelor pământești ale papei, un șir interminabil, care ajungea până la podul Sant' Angelo și care va șerpui probabil câteva zile, în ciuda burniței dese și reci care se abătuse deasupra Romei.

Croindu-și drum prin mulțime, comisarul Valentina Graziano ajunge la clădirea Arhivelor. Își flutură permisul de trecere și depășește cordonul de pază, cu halebardele lucind sub stropii de ploaie.

Înăuntru, bibliotecile și statuile sunt cufundate în întuneric, iar Valentina are senzația că a pătruns într-un cimitir. La sosirea ei, ofițerul care păzea arhivele secrete face un semn și soldații își încrucișează halebardele. Apoi apucă permisul de liberă trecere pe care i-l întinde femeia.

În timp ce ofițerul examinează documentul, comisarul se întreabă unde mai văzuse ea mutra aceea de bulldog. Își amintește: namila în armură care întoarce pe toate părțile permisul e chiar comandantul gărzii elvețiene a Vaticanului, cel a cărui siluetă impunătoare a zărit-o alături de cardinalul Camano când și-a făcut spectaculoasa intrare în bazilică. Și-l amintește cu atât mai bine, cu cât i s-a părut ciudat atunci pasul în spate, în umbră, pe care l-a făcut la sosirea ei. De parcă nu ar fi vrut să îi rețină chipul. Straniu, din nou, faptul că un ofițer de rangul lui își pierde vremea pe la arhivele secrete, când în bazilică au început deja

ceremoniile de reculegere.

Comandantul o măsoară pe Valentina, care reușește cu greu să îi susțină privirea. Niște ochi reci și lipsiți de orice urmă de omenie. Îi face semn să rămână pe loc, ridică un telefon și începe să șușotească în receptor. Tânăra desface un pachet de gumă și își îndeasă o lamă în gură, pentru a-și ascunde nerăbdarea. Doar namila știe prea bine că permisul ei e valabil, de vreme ce el însuși l-a contrasemnat. Ceea ce înseamnă că încearcă să câștige timp pentru ca oamenii lui să apuce să ștergă toate urmele din arhivele secrete.

Mestecând gumă, Valentina așteaptă sub privirea distantă a halebardierilor. Sună telefonul. Comandantul ridică receptorul și ascultă răspunsul. Valentina strânge pumnii în buzunarele impermeabilului. La telefon nu era secretarul de stat, ci mai curând complicele care îl informa că a terminat de curățat urmele. *Nu mai fabula, fătucă dragă, elefantul ăsta cu fustiță își face datoria, nimic altceva.*

Comandantul închide și îi întinde Valentinei permisul.

— Aveți grijă, domnișoară, treptele sunt alunecoase și n-aș vrea să vă frângeți gâtul ăsta dragălaș căzând în beznă.

Auzind accentul elvețian al colosului, femeia tresare. El e cel care a răspuns când a format ultimul număr înregistrat pe telefonul lui Ballestra și când asasinul arhivistului l-a sunat din camera victimei.

— S-a întâmplat ceva?

— Poftim?

Valentina simte o senzație de leșin când ochii colosului se înfig din nou în fața ei.

— Sunteți foarte palidă.

— Puțină febră. Probabil am răcit.

— Atunci, ar trebui să vă întoarceți acasă până nu e prea târziu, spuse el cu același accent elvețian care îi zgâria urechile.

O flacăra ironică dansa în ochii lui. Valentina ar fi jurat însă că era altceva: o sclipire de răutate pură. Nu, și de nebunie. Tipu' ăsta e smintit. Dus cu pluta, plecat de-acasă, complet deraiat. *Pentru Dumnezeu, Valentina, doar vezi și tu că știe și că trebuie să își fi postat gărzile la baza scărilor. Ce dracu' îți închipui? Că o să te lase să o iei pe urmele lui Ballestra?*

Valentina e pe punctul de a renunța, când uriașul se întoarce brusc și face semn gărzilor să ridice grilajul. Tânăra simte că i se moaie genunchii. Ar trebui s-o ștergă. Să invoce ceva, orice, să plece, să anunțe carabinierii și să-i aresteze pe ticăloșii ăștia. *Să pui cătușe comandantului gărzii elvețiene a Vaticanului în plină ceremonie de reculegere? Pe baza căror dovezi? O voce cu accent elvețian înregistrată pe o bandă nenorocită? Ce Dumnezeu, Valentina! Doar sunt elvețieni, toți vorbesc cu accent elvețian! Nu mai bate câmpii!* Ceea ce nu înseamnă că, dacă și-ar fi urmat instinctul, nu i-ar fi înfipt tipului un toc în boase și ar fi tuit-o cât ar fi ținut-o picioarele. În loc de asta, pe măsură ce grilajul arhivelor se ridica greoi, cu un scrâșnet metalic, picioarele se îndreptau aproape fără voia ei, spre capătul întunecat al scărilor.

136

Părintele Carzo, îngenuncheat în fața agentei FBI care se răsucesc în fotoliu, simte cum îl cuprinde îngrijorarea. Transa începuse bine și tânăra părea a dormi liniștită. După, aceea însă, pe chipul ei au apărut grimase de spaimă, iar mușchii brațelor au început să se contracte convulsiv. Mai mult – chiar dacă rațiunea lui refuză să accepte acest lucru – exorcistul observă că Parks îmbătrânește. Trăsăturile feței i s-au lăsat, pielea s-a încrețit, i-au apărut riduri. Acum și gâtul i s-a fleșcăit, iar fața pare a i se șterge, ca și cum ar fi pe punctul de a se nărui cu totul.

Carzo e tentat să pună schimbarea asta pe seama luminii slabe a torțelor, dar când și părul negru al fetei începe să albească, preotul e obligat să admită că Parks e pe cale de a se transforma. Brusc, Marie începe să urle cu o voce puternică, ce nu semăna deloc cu glasul ei:

— Înapoi, blestemaților! Nu puteți intra aici!

Sunt cuvintele pe care le strigase maica Gabriella cavalerilor care se pregăteau să dea asaltul final sub zidurile mănăstirii. Călugări-rătăcitori fără de Dumnezeu și fără de stăpân, briganzi șieretici care s-au întors la starea de sălbăticie în acele vremuri răvășite de ciumă, în care legea spadei a înlocuit-o pe cea a lui Dumnezeu.

Scuipând flăcări care înghit acoperișurile și mistuie bârnele caselor, rugul care s-a întins în întreg cătunul Zermatt luminează munții. Cavalerii i-au masacrat locuitorii și au incendiat toate fermele întâlnite

în cale, pentru a nu lăsa niciun martor al fărâdelegilor care aveau să urmeze.

Fornăind și lovind cu copitele, vreo sută de cai s-au oprit în fața zidurilor mănăstirii. Maica Gabriella strigă din nou la ei. La auzul țipătului care vine dinspre metereze, călugării înalță privirea. La lumina lunii, ochii le ard ca niște geme. O pădure de licurici, asta vede Parks cu ochii maicii Gabriella, care se apleacă peste ziduri. Apoi aude o voce care se înalță dinspre ceata călare:

— Aruncă-ne corzi ca să putem urca! Aruncă-ne corzi sau o să vă înghițim sufletele!

Pustnicele înghesuite pe ziduri încep să țipe, speriate; maica Gabriella e nevoită să ridice glasul ca să le potolească. Apoi se adresează din nou cavalerilor:

— Ce căutați prin locurile astea, voi, cei care jefuiți și incendiați ca niște câini rătăcitori ce sunteți?

— Căutăm o evanghelie care ne-a fost furată și pe care o ascundeți fără rușine între zidurile astea.

Maica Gabriella tresare. Înțelege cine sunt călugării și ce manuscris vor să recupereze.

— Manuscrisele din sfânta mănăstire aparțin numai și numai Bisericii și sunt cu toate atinse de pecetea Fiarei. Așa că vedeți-vă de drum dacă nu aveți ordin de rechiziție de la Sanctitatea Sa papa Clement al VI-lea care domnește la Avignon.

— Am ceva mai bun decât atât, femeie. Am un ordin de drum semnat chiar de mâna Satanei. Aruncați-ne funiile alea sau jur pe toți diavolii care ne conduc că o să ajungeți să ne implorați să vă omorâm!

— Atunci întoarceți-vă la Satana, dacă tot de acolo veniți, și spuneți-i că eu nu ascult decât de bunul Dumnezeu!

De-a lungul zidurilor se înalță urletele Hoților de Suflete. De parcă ar fi fost mii și mii, iar vocile lor s-ar înmulți la infinit. Când asupra munților se lasă din nou tăcerea, călugărița se apleacă iar peste ziduri, să vadă ce se întâmplă jos. Dar ceea ce vede îi îngheață sângele în vene: înfigându-și unghiile în zonele de îmbinare a blocurilor de granit, Hoții de Suflete escaladau peretele înghețat cu aceeași ușurință cu care ar fi mers pe el.

— Marie, trebuie să te trezești acum!

Carzo o zgâlțâie. Respirația ei e sacadată și şuierătoare.

Maica Gabriella fuge. Își conduce suratele în subsolul mănăstirii. Înainte de a dispărea în pasajele secrete, mai întoarce o dată capul. Multe dintre surori au rămas în urmă, împietrite de spaimă. Altele s-au aruncat în gol pentru a scăpa de soarta crudă pe care o anticipau. Celor care au îngenuncheat hohotind, în vreme ce umbrele imense săreau parapetul, Hoții de Suflete le-au frânt gâtleurile înainte de a le arunca peste ziduri.

Carzo ridică pleoapele Mariei. Ochii femeii și-au schimbat culoarea. Drogul i-a dilatat pupilele și privirea ei pare moartă, ca și cum conștiința i s-ar fi dizolvat total în cea a pustnicei. O fuziune mentală extrem de rară pe care Carzo nu a mai văzut-o decât la unii posedați aflați în ultimul stadiu al Răului. O zgâlțâie din nou, cu toate puterile. Cu orice preț, trebuie să găsească modalitatea de a o scoate din transă, altminteri riscă să se trezească legată fedeleș de un pat dintr-un spital de psihiatrie, cu spiritul captiv pe vecie în acela al unei călugărițe bătrâne, care a murit acum șase secole.

— Marie Parks, mă auzi? Acum trebuie să te trezești!

Exorcistul e pe punctul de a se ridica, când mâna femeii țâșnește de pe brațul fotoliului și o apucă pe a lui cu o forță uimitoare. Încearcă să își elibereze degetele din strânsoarea care le frânge. Însă, la auzul vocii tenebroase care iese printre buzele lui Marie, încremenește pur și simplu:

— Dumnezeuule, sunt aici... au ajuns...

Maica Gabriella și pustnicele ei și-au găsit refugiu în biblioteca interzisă a fortăreței. Acolo, între rafturile prăfuite și șemineul pe care îndesau de zor teancuri de manuscrise cărora le dădeau foc, călugărițele s-au așezat în șir indian, trecând de la una la alta volumele grele, pentru a reuși să dea pradă flăcărilor toate paginile blestемate pe care niciun ochi nu trebuia vreodată să le citească.

Lăsându-le să își vadă de treaba lor, maica Gabriella acționează o ușă ascunsă și se strecoară în altă sală secretă. Odată blocată trecerea, stareța îngenunchează și deschide un bloc de granit care maschează o ascunzătoare. În interior, mai multe cufere pe care le scoate și le pune jos, apoi le desface lacătele. Scoate din ele suluri de pânză cerată și cearșafuri de pânză pe care le despătorește; în ele, câteva oase, printre care și un craniu încoronat cu spini. Măinile maicii Gabriella încep să tremure. Își amintește, acum își amintește... S-a întâmplat cu patruzeci de ani în urmă. Ea e cea care a găsit cadavrul lui Mahaud de Blois jos, la baza zidurilor. Ea e cea care a șters cuvintele scrise cu sânge de sinucigașă pe pereții chiliei. După ce a descoperit motivele aceluia gest teribil în paginile evangheliei după Satana, maica Gabriella l-a

anunțat pe papă, care a trimis în secret un detașament în Țara Sfântă, ocupată de armatele musulmane. Cei câțiva dominicani și cavaleri arhiviști au găsit peștera de pe muntele Hermon. Pentru că aveau la ei leacuri împotriva păianjenilor și scorpionilor care mișunau în sanctuar, au dezgropat cadavrul lui Ianus, au împărțit osemintele și s-au despărțit, luând-o fiecare pe alt drum. Oseminte pe care garda papei le-a adus apoi acolo, la Cervin, pentru a le încredința pustnicilor. Și trecuseră de atunci patruzeci de ani...

După ce bagă craniul într-un săculeț de piele, maica Gabriella adună celelalte oase în poala rasei și se întoarce la pustnicele care întrețin focul din șemineu cu teancuri de manuscrise din bibliotecă.

O duhoare iute de carne arsă se risipește în încăpere. Călugărițele își privesc stareța care aruncă în foc moaștele. Și înțeleg că totul e pierdut. Așa că își înghit lacrimile și încearcă să se miște mai repede. Sunt pe punctul de a ajunge la cel mai prețios manuscris pe care îl păstrau, când în ușa bibliotecii răsună bubuituri.

— Dumnezeuule, au ajuns...

Cu chipul înroșit de căldura flăcărilor, maica Gabriella strânge la piept evanghelia după Satana, ale cărei filigrane roșii sclipesc în penumbră. Se uită cu tristețe la cuptor, în vreme ce berbecele Hoților de Suflete se izbește în ușa ferecată. Da, știe că flăcările nu vor apuca să mistuie manuscrisul. Așa că îl pune într-un etui de pânză și, împreună cu craniul lui Ianus, îl aruncă în trapa pentru lături a mănăstirii. Ascultă cum pachetele alunecă de-a lungul toboganului de piatră care se deschide, două sute de metri mai jos, într-o groapă săpată și ea în munte. Apoi încremenește, auzind țipetele pustnicilor: porțile bibliotecii au cedat.

Maica Gabriella se întoarce. Conducătorul Hoților de Suflete se îndreaptă spre ea. În mână are un pumnal plin de sângele unei pustnice pe care tocmai a hăcuit-o pentru că încercase să îi stea în cale. Stareța îi simte duhoarea. În picioare are cizme grele, de cavaler, fața îi e ascunsă sub o glugă mare, de călugăr, iar ochii îi ard în întuneric. Ochii și un medalion imens, din argint, care îi lovește pieptul, o stea cu cinci colțuri ce încadrează un demon cu un cap de țap. Semnul adoratorilor Fiarei. În timp ce se apropie de ea, stareța îi vede încheieturile și pielea de pe brațe scarificate până la os cu o lamă ascuțită. O cruce de un roșu sângeri, înconjurată de flăcări ale căror vârfuri se împletesc pentru a forma *titulus*-ul lui Iisus.

— Doamne, cine ești tu?

De sub cagula călugărului iese o voce cavernoasă:

— Numele meu este Caleb. Sunt Rătăcitorul.

Pustnica e cuprinsă de o spaimă teribilă. Știe că nu se poate aștepta nici la cea mai mică urmă de milă de la un astfel de demon. Și se aruncă în pumnalul pe care Hoțul de Suflete abia ce apucă să îl întoarcă cu vârful în jos. Un strigăt de durere. Maica Gabriella s-a rănit. Caleb o lovește cu pumnul în gât.

În jurul călugăriței care se prăbușește încep să plutească tot felul de luminițe. Simte răsuflarea lui Caleb pe buze.

— Nu te îngrijora, maică Gabriella, vei muri curând. Dar înainte de asta ai să îmi spui unde e evanghelia.

138

— Marie, mă auzi?

Carzo își mușcă buzele ca să nu urle de durere când degetele lui Parks se încheștează convulsiv pe mâna lui. Plecând privirea, observă că pe antebrațul tinerei apăruse o tăietură, iar pe estradă picurau stropi de sânge. Fuziunea era pe cale de a deveni ireversibilă.

— Unde ne duc? Dumnezeuule, unde ne duc?

Exorcistul își înfinge unghiile în încheietura lui Marie pentru a o face să îi lase mâna. Palma femeii se desface. Preotul își masează degetele înțepenite, apoi rupe ambalajul seringii de unică folosință în care trage conținutul unui alt flacon. Un antidot menit să inducă un șoc nervos, care ar putea-o determina pe

Marie să-și vină în fire. În carnea slăbită a tinerei, venele abia mai zvâcnesc pe sub piele. Carzo face stază cu garoul și o înțeapă la întâmplare. Venele sunt atât de întărite, că trebuie să înțepe de două ori până ce reușește să străpungă una. Injectează o jumătate de seringă. În clipa aceea, Marie începe să urle ca o nebună și să se zbată, de parcă s-ar lupta cu o forță invizibilă.

După ce au stins focul și au răvășit cenușa în căutarea resturilor evangheliei, Hoții de Suflete le-au târât pe pustnicele rămase în viață în refectoriu și le-au legat de mese. Au legat-o și pe maica Gabriella de fotoliul ei, ca nu cumva să piardă ceva din spectacol. Au pângărit femeile cu bucăți de tăciune și le-au tăiat gâtul cu lame încinse în flăcăr. Pentru că nu au obținut răspunsurile dorite, le-au străpuns ochii și le-

au smuls unghiile cu cleștii. Le-au sfărâmat încheieturile cu ciocane și le-au bătut piroane mari în mâini și în picioare.

— Marie, te implor, trezește-te!

Majoritatea călugărițelor au murit în timpul torturilor. Cele rămase în viață, cu mințile rătăcite, urlau atât de tare, că Hoții de Suflete au fost nevoiți să le strângă de gât ca să le facă să tacă. Apoi s-au dezlănțuit asupra stareței Gabriella, pe care însă au lăsat-o legată de o masă din refectoriu, pentru a-și continua căutările prin mănăstire. Tăcere. Pârâitul torțelor. Chițcăitul șobolanilor care alergau de-a lungul coridoarelor pentru a linge și ultimul strop de sânge.

Închisă în trupul pustnicei, lui Parks îi e rău. Cu carnea hăcuită, stareța Gabriella încearcă acum să își țină răsuflarea ca să moară mai repede. Nu izbutește. Atunci începe să smucească de legăturile de la mâini și picioare. Nu-i vină să creadă. Un nod prost făcut cedează. Trage și reușește să își elibereze un braț plin de sânge. După alte câteva minute de chin, cu dinții încheștați ca să nu urle de durere, bătrâna călugăriță se ridică și se dă jos de pe masă. Traversează încăperea. O ușă. Maica Gabriella o ia pe culoare și străbate clătînându-se cei aproximativ o sută de metri până la uriașa tapiserie a lui Mortlake pe care o ridică, lăsând o urmă de sânge pe perete. Un pocnet sec. Se deschide o trecere secretă. Bătrâna călugăriță se afundă în întuneric. Colțul de zid se închide în urma ei.

— Marie, mă auzi, Marie?

O scară de piatră în spirală coboară în măruntaiele stâncii. Când trece prin dreptul încăperilor interzise, pustnica se oprește o clipă pentru a asculta prin pereți urletele îndepărtate ale Hoților de Suflete ale căror ecouri își răspund de la o cameră la alta. Au descoperit ceva: osemintele calcinate în vatra șemineului. Vor scormoni prin rafturi și vor ciocăni în ziduri câteva ceasuri până când își vor da seama că evanghelia nu mai e acolo. Apoi se vor întoarce să își tortureze iar prizoniera.

Maica Gabriella o ia din loc. Strâmbându-se de durere, Parks se clatină împreună cu ea în întuneric, abia abținându-se să nu urle la fiecare pas.

Când ajunge la baza scării, bătrâna o ia spre dreapta, pe o galerie îngustă ce duce direct la puțul cu lături prin care mâinile ei scormonesc acum cu febrilitate. Marie simte cum mâinile ei, acum bătrâne, apucă un etui de pânză și un săculeț din piele. Apoi merge de-a-ndăratelea prin galeria îngustă până când ajunge la pasajul care coboară în pantă lină spre vale. În clipa aceea Parks simte că spiritul se desparte de ea. Durerile care îi biciuiesc trupul încep să se atenueze. Rămasă singură, se uită după bătrâna călugăriță care se îndepărtează clătînându-se către capătul tunelului. Tresare. O voce îndepărtată o strigă în tenebre:

— Marie, trezește-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Pe măsură ce antidotul i se răspândește în vene, Marie începe să întinerească sub ochii uluiți ai lui Carzo. Pielea feței se întinde, iar părul i se înnegrește. Apoi preotul vede că pieptul tinerei se contractă violent, iar ea se ridică, înghițind aerul ca o înecată. *Dumnezeule, se sufocă...*

Carzo o împinge înainte și o izbește cu toată puterea în spate, pentru a o forța să respire. Un sughiț. Când pieptul începe să i se ridice normal, în ritmul respirației, Parks slobozește un urlet prelung, de groază.

Ajunsă în arhivele secrete ale Vaticanului, Valentina își scoate pantofii cu toc cui, pentru a nu altera indiciile de la prezumtivul loc al crimei și se desfată o clipă cu parchetul calduț de sub tălpi. Apoi își trage o pereche de mănuși din latex și se îndreaptă spre rafturile din lemn de cedru care gem sub dosarele aliniat, pergamentele clasificate în ordine cronologică. Tulburată de liniștea locului, are senzația că se află printre raioanele pustii ale unui supermarket în care a fost încuiată peste noapte. Din câte a auzit, acolo s-ar afla documentele proceselor lui Galilei și ale lui Giordano Bruno, precum și discursul pe care Columb l-ar fi ținut în fața savanților Universității din Salamanca, cei care refuzau să creadă că Pământul e rotund.

Încremenită în mijlocul sălii, Valentina suspină descurajată. I-ar trebui ani de zile ca să găsească cele șapte manuscrise indicate de Carzo printre sutele de mii de volume de pe rafturi. Trebuie să înceapă prin a descoperi în ce parte a încăperii se află. Din câte își amintea, Carzo îi spusese lui Ballestra că manuscrisele se aflau în marea bibliotecă a Arhivelor. Valentina privește de jur-împrejur și numără nu mai puțin de șase, dintre care una, imensă, acoperă în totalitate peretele din spatele încăperii.

Cu lanterna între dinți, pipăie raftul primei biblioteci. Nici urmă de praf. Se îndreaptă către a șasea, care era atât de înaltă, că fusese prevăzută cu scări montate de roți. Până acum, parchetul reflectase atât de bine lumina lanternei, de parcă ar fi fost o oglindă. Însă pe măsură ce comisarul înaintează spre partea din

spate a sălii, parchetul începe să își piardă din luciu, ca și cum natura materialului ar fi fost alta sau, mai curând, cei care l-au lăcuit se opriseră pe undeva, pe acolo. Un strat de praf acoperă podeaua, din ce în ce mai gros, cu cât se apropie de ultima bibliotecă.

Valentina îngenunchează și pipăie parchetul. De mână se prind particule negre și fire de pânză de păianjen. Ca și cum aici, în zona asta, s-ar afla un pasaj străvechi care, când s-a deschis, a murdărit parchetul cu toate mizeriile pe care le conținea.

Cu ajutorul lanternei, a descoperit rapid urmele sandalelor imprimate în praf. Mergând pe firul lor, fasciculul de lumină se oprește asupra celei mai îndepărtate: o jumătate de urmă doar, restul sandalei dispărând sub bibliotecă. Cineva stătea în mijlocul norului de praf în clipa în care trecerea secretă s-a deschis.

140

— Ești sigură că vrei să te întorci?

Parks încuviințează clătinând încet din cap. Sângele încă îi bubuie în tâmpile din cauza spaimei pe care a tras-o după prima ședință de hipnoză. Carzo suspină.

— Mă îngrijorează stigmatul tău.

— Ce?

Preotul arată spre brațele ei. Rana pe care a căpătat-o în timpul transei e acum vindecată și se reduce la o cicatrice fină, în formă de semilună.

— Ce-i asta?

— O rană care a apărut în momentul în care Caleb a lovit-o pe stareță cu pumnul. A început să se cicatrizeze rapid din clipa în care te-ai întors. Asta înseamnă că harul tău e mai puternic decât credeam și că transele tale țin de o formă extremă de posedare. Dacă aș fi știut asta mai devreme, nu te-aș fi trimis înaintea Hoților de Suflete. De aceea te întreb din nou dacă ești sigură că vrei să intri în contact cu inchișitorul general Landegaard. Ar putea fi foarte periculos.

— Nu, cu condiția să nu fi ajuns deja la mănăstirea Bolzano. I-am citit rapoartele secrete la pustnicele din Denver.

— O parte din rapoarte. Dumnezeu știe câte fragmente însemnate nu vor fi distruse încântătoarele noastre gazde de la Denver.

— De aceea vrei să mă trimiți acolo, jos, nu?

— Da.

— Atunci, hai să începem. Dar de data asta fără drog.

Părintele Carzo scoate din rucsac curele prevăzute cu bucle largi și fermoare securizate.

— Ce faci?

— Sunt curele de contenție folosite în spitalele de nebuni.

— Aș fi preferat o brățară, ceva.

— Nu glumesc, Marie. Când erai în contact cu maica Gabriella a fost cât pe ce să îmi frângi degetele, deși era vorba doar de o biată băbuță inofensivă. Acum, vei intra în spiritul unui inchișitor general în floarea vârstei, o namilă la vreo treizeci de ani, care putea ucide un taur cu mâinile goale.

Exorcistul trece curelele peste încheieturile și gleznele lui Parks și le strânge la ultima gaură, fără ca femeia să aibă vreo clipă senzația că e legată. Cu toate acestea, nu își poate mișca deloc membrele.

— Faine, șmecheriile astea ale tale.

— Au fost concepute special pentru ca imobilizații să nu aibă senzația că sunt legați de pat. În acest fel, se evită creșterea stresului. Le folosesc pentru subiecții aflați în ultimul stadiu de posedare. Până acum, nu s-a plâns nimeni.

Parks încearcă să zâmbească, dar e prea înspăimântată pentru a reuși.

— Și de data asta cum ai să mă aduci înapoi dacă lucrurile iau o întorsătură nedorită?

— Nu știu încă, dar o să găsesc eu ceva.

Tăcere.

— Ești gata?

Ea închide ochii și încuviințează.

— Bine. Acum, te trimit în ziua de 11 iulie 1348. E ziua în care Landegaard a ajuns la mănăstire, trimis de Sanctitatea Sa, papa Clement al VI-lea, pentru a vedea care este cauza tăcerii pustnicilor din Cervin.

— Ce să spun, mare vizionar, Clement ăsta al tău!

— Gata, nu mai vorbi. În epoca în care te vei trezi, ciuma neagră face ravagii în toată Europa de peste

un an. După ce a trecut prin Italia și Elveția, flagelul a lăsat în urmă sute de mii de morți, orașe pustii și câmpuri peste care nu mai răsună decât croncănitul corbilor și urletele lupilor.

Cuvintele lui Carzo se insinuează în spiritul ei ca o ceață. Parks simte cum conștiința i se estompează treptat. Are impresia că trupul i se lungește, ca și cum ar trage la infinit de brațe și de picioare.

141

— 1348. În primăvara aceluia an al groazei și al dezolării, Landegaard a părăsit Avignonul împreună cu notarii lui, carele-celulă și garda, pentru a cerceta mănăstirile care au supraviețuit marelui rău. Are o dublă misiune, cât se poate de crudă: trebuie nu doar să verifice dacă acele comunități au supraviețuit, ci și să se asigure că disperarea și singurătatea nu i-au aruncat pe ocupanții lor direct în brațele Diavolului. Are mână liberă pentru a judeca și condamna la ardere pe rug orice călugăr sau călugăriță care se va fi făcut vinovat de rătăcire.

Pe măsură ce vocea lui Carzo se îndepărtează, lui Parks i se pare că trupul nu i se mai lungește. Acum brațele încep să se umfle din cauza mușchilor, groși și tari ca niște odgoane. Umerii încep să i se lățească în pârâituri de cartilaje și tendoane. Gâtul și fața i se măresc și, în timp ce i se risipește și ultima rămășiță de conștiință, are certitudinea fermă că i s-au mărit și picioarele. Apoi bazinul i se strânge și abdomenul se face tare, ca de piatră. Între picioare începe să îi crească un sex bărbătesc. Vocea lui Carzo încă șoptește undeva, la suprafața spiritului ei:

— Încă ceva, înainte de a adormi. Pentru a putea intra pe deplin în mintea lui Landegaard, trebuie să știi ce rol avea un inchizitor în acele vremuri de restriște. În 1348, acești slujitori ai papei sunt, înainte de orice, anchetatori, căutători ai adevărului. Contrar legendelor, torturează arareori și chiar și mai rar ard oamenii pe rug, iar asta doar în ultimă instanță. Înainte de toate, sarcina lor constă în a aduna mărturii și a conduce anchetele ascultând toate părțile implicate, cam cum face astăzi un judecător de instrucție. Când sunt însărcinați să ancheteze un dosar fierbinte în interiorul unei confrerii contaminate de Demon, au obiceiul de a pătrunde acolo îmbrăcați ca niște călători rătăciți. O tehnică de infiltrare care le permite să asiste ei înșiși la fărâdelegile de care e acuzată respectiva comunitate.

Vocea lui Carzo se face tot mai mică. Marie simte un buchet de miasme asaltându-i nările. Efluvii de sudoare și de murdărie pe care nici piatra de alaun, nici pulberea de nisip nu au reușit să le înlăture. Și mirosul veșmintelor.

O țesătură aspră și grosolană care îi irită pielea și care duhnește a umezeală și a foc de lemne.

— Aceste misiuni pot dura câteva zile sau câteva săptămâni și nu de puține ori s-a întâmplat ca inchizitorul să fie descoperit de membrii comunității în care s-a strecurat. De cele mai multe ori, asasinii îi hăcuiesc cadavrul și împrăstie bucățile în cele patru vânturi. Astfel, când peste o perioadă apare un alt inchizitor, cu carele și cu gărzile lui, criminalii speră că se pot sustrage dreptei judecăți. Dar niciun asasin nu cunoaște un important aspect al acestei stranii miliții a Domnului: de fiecare dată când un inchizitor infiltrat se simte amenințat cu moartea sau face o descoperire importantă, gravează un mesaj pe o piatră de la ieșirea din mănăstire sau pe cel de-al doisprezecelea stâlp al clopotniței, folosind un cod pe care doar tovarășii lui știu să-l decodifice.

În jurul lui Parks lumea începe să se lărgască din nou, pe măsură ce trece de partea cealaltă. Alte mirosuri plutesc acum în jurul ei. Unele savuroase, dintre cele mai vii și mai puternice din câte i-a fost dat să simtă. Mireasmă de piatră caldă și de iarbă udă. Parfum de ciuperci, de mentă și de conifere. Plouase zdravăn în ziua aceea, iar acum pământul întorcea oamenilor toate miresmele pe care le cuprindea. Marie ciulește urechea pentru a auzi ultimele frânturi din vocea lui Carzo, care parcă ajunge la ea purtată de adierea vântului:

— În acest scop, inchizitorul are un etui în care sunt puse ordonat douăzeci și cinci de ciocănele ale căror capete, tăiate în forma literelor alfabetului, care îi permit să își compună mesajul imprimându-l direct în piatră. Cel de-al douăzeci și cincilea slujește la semnarea mesajului, cu ajutorul lui încrustându-se blazonul inchizitorului. Se știe că, dată fiind natura secretă a misiunii lor, pustnicele au obținut și ele autorizația de a utiliza acest procedeu în caz de pericol. Cum clopotnița de la Notre-Dame-du-Cervin nu a rezistat secolelor și frigului, va trebui să cauți în altă parte inscripțiile. Cele pe care maica Gabriella sigur le-a lăsat în urma ei când a hotărât să fugă, dar și cele pe care Landegaard trebuie să le fi gravat pentru a-și anunța tovarășii că, pentru a-și urma pista, va urca în munți. Și ține minte, timpul ne este potrivnic, așa că trebuie neapărat să te întorci înainte ca Landegaard să părăsească mănăstirea...

Tăcere. Apoi șuieratul vântului. Picăturile care cad de pe frunzele arborilor, pe covorul de vegetație uscată. În depărtare, bubuie un tunet. Caii fornăie și atacă panta. Pe măsură ce vocea lui Carzo se stinge,

Marie detectează senzații noi, cu ultimele ei rămășițe de conștiință: tropotul copitelor, fâsăitul hăturilor în mâinile ei păroase și pline de bătători, antebrațele noduroase și puternice, coapsele musculoase și zdravene lipite de șaua calului.

Chiar dacă în ziua aceea plouase, nici stropii de ploaie, nici mormăitul îndepărtat al tunetelor nu reușeau să tulbure liniștea inchizitorului general care picotea, cu bărbia-n piept, aplecat de spate, așa, cocoțat în șa cum se afla. Thomas Landegaard deschide ochii asupra culorilor asfințitului, își îndreaptă spinarea și trage adânc în piept o gură de aer tare, încărcat de miros de pin și ferigi. În depărtare, în ceață se decupează piscurile de deasupra cătunului Zermatt. Landegaard schițează un zâmbet. Cu voia Domnului, în noaptea asta se va întinde într-un pat adevărat, cu burta plină cu o halcă zdravănă din capra pe care unul dintre arcașii lui a doborât-o în urmă cu câteva ceasuri. Cu gândul la aceste bucurii simple, inchizitorului nici nu-i trece prin gând ce i se va întâmpla în curând.

142

Îngenuncheată pe parchetul sălii arhivelor secrete, Valentina pulverizează o soluție care acoperă urmele pe care sandalele lui Ballestra le-au lăsat în praf. După ce substanța se solidifică, pune în dreptul fiecărei amprente cartoane numerotate de la unu la șapte, trasând astfel traseul urmat de arhivist. Apoi își scoate camera al cărei bliț sfâșie întunericul în timp ce tânăra fotografiază amprente.

Pipăie primele urme, clare și adânci, care de conturează de o parte și de alta a fascicului lanternei. Lumina se oglindește în parchetul lustruit, semn că nu există nici cel mai mic fir de praf: da, acolo așteptase arhivistul ca pasajul secret să se deschidă.

Ampretele următoare sunt mai apăsate pe călcâi și vârf. Forma unei tălpi în mișcare. Valentina îndreaptă lanterna în direcția lor: parchetul nu mai reflectă lumina, deci praful din pasajul secret trebuie să fi acoperit deja locul în care Ballestra pusese piciorul.

La câțiva centimetri de bibliotecă, un al doilea grup de urme adânci, apropiate, cu praful tasat pe fundul amprente și pe parchetul tern. Înainte de a se fi aventurat în pasaj, prelatul trebuie să fi zăbovit din nou câteva clipe acolo – câteva secunde de ezitare, răstimp în care, probabil, va fi scrutat tenebrele. Lanterna Valentinei pălpăie. Apoi vârful ultimei urme dispare sub bibliotecă: Ballestra a intrat în pasaj, iar biblioteca s-a închis în spatele lui.

Tânăra desface lista cu citate și își plimbă ochii peste rafturile cu cărți. Paisprezece metri lungime și cam șase înălțime: pe puțin șaiszeci de mii de manuscrise. Și face un calcul rapid. Trebuie să găsească șapte cărți dintr-o bibliotecă ce conține șaiszeci de mii, ceea ce înseamnă, pentru fiecare volum, o șansă de 1 la 8 752 de a găsi cartea de care avea nevoie. Odată cele șapte cărți găsite, trebuie să descopere și ordinea în care vor trebui mișcate pe rafturi, adică încă 823-853 de posibilități. Rezultă că riscul de a da de combinația adecvată mișcând la întâmplare cărțile pe rafturi este de 1 la 700 de miliarde. Niciun seif de pe planeta asta nu garantează o securitate mai bună decât acest procedeu inventat în Evul Mediu, nici măcar în cele mai bine protejate bănci elvețiene, în subsolurile blindate ale Rezervei Federale Americane sau în tezaurului betonat al Băncii Mondiale. Fără a mai pune la socoteală faptul că, pentru a modifica toată combinația, era suficient să fie înlocuite cărțile prin șapte lucrări desemnate prin altă listă de citate. Valentina simte un gust amar în gură. Zi de zi, veacuri de-a rândul, mii de arhiviști au mutat și răsmutat toate acele volume, fără ca niciunul dintre gesturile lor să fi avut fie și cea mai mică șansă de a declanșa mecanismul.

Comisarul scrutează sala arhivelor secrete. Ca în orice bibliotecă din lumea asta, trebuie să existe pe undeva o înregistrare a listei de titluri. Plimbându-se printre rafturi, Valentina zărește monitorul unui calculator. Pe ecran rulează la nesfârșit o frază: *Salve Regina, Mater Misericordiae* – primele cuvinte din *Ave Maria*, în latină. Întrerupe mesajul apăsând pe o tastă. Monitorul clipește, apoi afișează o fereastră în care i se solicită parola.

— Fir-ar să fie, nu se poate! Da' ce se cred ăștia, spioni?!

Pipăie pe sub tăblia mesei, în speranța de a găsi o dublură a parolei. Nimic. Atunci încearcă la întâmplare diverse combinații. Date, cifre romane, toți termenii religioși care îi vin în minte. La fiecare tentativă, pe ecran apare o fereastră care îi anunță eșecul. Când era gata să renunțe, pe buze îi apare un zâmbet sardonice.

— Dă, Doamne, să fie cu totul imbecili!

Tastează rapid și introduce în calculator mesajul care rula pe ecran. *Salve Regina, Mater Misericordiae*. Apoi apasă tasta *enter*; inima începe să îi bubue în piept când aude hardul pârâind.

— Mulțumescu-Ți Ție, Doamne...

Acum, pe monitor se derulează office-ul calculatorului. Valentina dă clic pe baza de date. În fața ochilor îi defilează mii și mii de titluri în latină și greacă. Sus, deasupra listei, un câmp de căutare. Introduce primul citat. Calculatorul începe să toarcă în timp ce procesorul trece prin memorie pentru a găsi scrierile care conțin respectiva frază. Un semnal sonor. Pe ecran sunt afișate douăsprezece titluri care corespund criteriului. Valentina examinează răspunsurile. Două dintre volume conțin fraza exactă, celelalte nu fac decât să o reia în formă de citat: un manuscris în latină și traducerea lui în greacă. Citatul expediat de Carzo fusese redactat în latină. Valentina apasă pe link-ul respectiv. Pe monitor apare răspunsul: *Prima Secundae*, al doilea volum din *Summa Theologica* a Sfântului Toma d'Aquino. Conform bazei de date a arhiviștilor, cele patru tomuri ale acestei scrieri monumentale se aflau în bibliotecă. În fereastră, înaintea titlului, apare poziționarea exactă a volumului: rândul 12, nivelul al treilea, raftul 6.

Valentina introduce următorul citat, a cărui traducere apare automat pe ecran. „În acele vremuri, mana cădea din înaltul cerului.” Un citat din *Apocalipsa siriană* a lui Baruch, o culegere de texte apocaliptice ale iudaismului antic, întocmită cu o sută de ani înainte de nașterea lui Iisus. Rândul 50, nivelul unsprezece, raftul 4. Repetă manevrele pentru toate citatele și își notează rezultatele afișate. Face ochii mari pe măsură ce pe ecran apare traducerea ultimului citat: „Atunci am văzut Fiara ivindu-se din ape și nimicind pământul. În pânțele ei respira ființa supremă, omul nedrept, fiul pierzaniei. Cel pe care Scripturile îl numesc Antihrist și care se va ivi din neant pentru a sminti lumea.”

Un extras din *Apocalipsa Sfântului Ioan*. Rândul 62, primul nivel, raftul 2. E ultima lucrare din listă, cea care va trebui să acționeze deschiderea pasajului, când celelalte vor fi deblocat mecanismul.

Întorcându-se în bibliotecă, Valentina împinge scara grea în fața celui de-al doisprezecelea rând și se urcă până la al treilea nivel. Cu lanterna între dinți, nu-i trebuie mult să găsească volumele îmbrăcate în piele neagră ale lucrării lui Toma d'Aquino, *Summa Theologica*. Prinde cotorul volumului între degete și îl trage încet înspre ea. Ciulește urechile. Aude un zgomot îndepărtat, care seamănă cu pârâiturile unui catarg de navă pe punctul de a se rupe.

Lăsând cartea puțin ieșită din rând, coboară și împinge iar scara de la un raft la altul. Fiecare volum pe care îl deplasează produce același zgomot caracteristic vechilor mecanisme cu scripeți. Apoi dă scara deoparte și se uită la *Apocalipsa Sfântului Ioan*, aflată pe un raft situat aproximativ la înălțimea ei. Ținându-și respirația, trage încet volumul, declanșând astfel ultimul mecanism, ale cărui unde de șoc se propagă în tot corpul bibliotecii. Se dă înapoi câțiva pași; un scrâșnet interminabil de lemn și metal se înalță din adâncurile zidului. Biblioteca grea se deschide într-un nor de praf, lăsând să pătrundă în încăpere un curent de aer călduț care o învăluie.

143

Inchizitorul general Landegaard, împreună cu gărzile lui nobile, carele și notarii lui a părăsit Avignonul. A urcat spre nord până la Grenoble, apoi la Geneva, de unde a hotărât să se întoarcă în Italia scurtând drumul prin munți. În buzunar, pe o foaie de hârtie împăturită, sunt menționate congregațiile pe care trebuie să le inspecteze, risipite între malurile lacului Serre-Poncon și îndepărtații Dolomiți. Paisprezece schituri și mănăstiri care nu mai răspund apelurilor Sanctității Sale.

Cervin este a șasea etapă a aceluși periplu prin Alpi. Și cea mai periculoasă: chiar dacă o cunoaște personal pe maica Gabriella și are o slăbiciune pentru ordinul tăcut care slujește celor mai înalte scopuri ale Bisericii, Landegaard știe și că acele ziduri adăpostesc evanghelia după Satana și osemintele lui Ianus, două relicve care prezintă cel mai înalt interes pentru numeroșii dușmani ai credinței. Iată de ce tăcerea pustnicilor, după trecerea valului de ciumă, nu poate fi decât îngrijorătoare; a șasea etapă se bucură de întreaga atenție a lui Landegaard. Insistase pe lângă Sanctitatea Sa să se ducă direct la Cervin. Dar Clement îi spusese că, dacă s-ar îndrepta spre Cervin fără a se opri la congregațiile aflate în drum, ar fi putut atrage atenția asupra adevăratei misiuni a pustnicilor.

La câteva ceasuri după părăsirea Pământului Sfânt, inchizitorul și oamenii lui au dat de ultimele gropi comune săpate în solul ținutului Provence; gropari epuizați acopereau cadavrele calde încă. După aceea, nu au mai întâlnit nici țișenie de om prin cetățile pustii și câmpurile părăsite pe care le-au traversat.

Aceeași tăcere și senzație de singurătate s-au pogorât, încetul cu încetul, și asupra micii trupe care se apropia de satul Zermatt: de câțiva kilometri, un miros straniu de șarpantă arsă și jar mocnit gâdila nările cavalerilor, care se înălțau în șa căutându-i sursa.

Landegaard a fost primul care a zărit ruinele carbonizate ale satului. Patru ostași care se hlizeau în spatele coloanei au tăcut brusc la vederea spectacolului sinistru: ferme mistuite de foc și hambare prăbușite peste familii întregi, ale căror schelete arse inchizitorul le-a descoperit în mijlocul ruinelor.

Ridică privirea către mănăstirea ale cărei ziduri se profilează pe cerul asfințitului.

Un stol de corbi planează în jurul turnurilor. Fără a scoate o vorbă, Landegaard încalecă din nou și își conduce oamenii pe cărarea catârilor, care șerpuiește până sub zidurile Cervinului.

144

Strunindu-și bidiviul la o aruncătură de băț de mănăstire, Landegaard privește în sus, către piscul stâncii și meterezele pustii. Suflă de patru ori din corn, patru semnale prelungi care ridică stolurile de corbi pe cerul lăptos. Ascultă încordat tăcerea, sperând să audă un zgomot omenesc. Dar nu aude decât croncănitul păsărilor și șuieratul vântului. Așa cum se aștepta, din ceață nu se ivește nicio coardă pentru a-și putea urca trupa spre pisc.

Landegaard scrutează zidurile. Nimeni. Întorcându-se către notarii care îl însoțesc pentru a le face semn să consemneze că Cervin nu răspunde, distinge niște forme întunecate ceva mai jos, la baza zidului. Dă pînteni calului, care începe să galopeze nechezând.

Pe măsură ce se apropie, Landegaard îngheață în șa, dându-și seama că formele acelea contorsionate poartă straie de călugărițe. Unsprezece cadavre zdrobite de stâncă. După cum erau dispuse trupurile, se părea că nefericitele căzuseră claie peste grămadă, aruncându-se dintr-un anume loc din turn. Landegaard se uită în sus și vede un parapet, deasupra meterezelor. Nu aveau cum să ajungă toate acolo, jos, decât dacă escaladaseră zidul și se aruncaseră în gol.

Bidiviul lui e foarte agitat. Landegaard se apleacă asupra cadavrelor. Judecând după culoarea neagră a pielii, se părea că măicuțele stătuseră acolo toată iarna, fluidele corporale înghețând. Când ninsoarea s-a mai potolit, cadavrele s-au mumificat. De unde duhoarea râncedă adusă de vânt și faptul că trupurile se conservaseră relativ bine.

Inchizitorul general descalecă și se apropie de stârvul unei călugărițe în ai cărei ochi sticloși, larg deschiși, se citea o spaimă cumplită. Vertijul căderii în gol, desigur. Deși... nu, era altceva. Landegaard dă la o parte gulerul veșmântului. Gâtul nefericitei fusese devorat până la tendoane de un maxilar puternic. Pipăie rana cu vârful degetelor înmănușate. Prea largă să fie opera unui lup, prea îngustă să fie a unui bot de urs. Dacă ar fi fost înghețat, stârvul n-ar fi putut fi mușcat astfel, și nicio altă parte a corpului nu mai fusese profanată. Ceea ce însemna că acele nefericite fuseseră mușcate de ceva care le atacase sus, în vârful meterezelor, ceva care le sfărtecăse beregata înainte de a le arunca în gol. În carnea măcinată de frig i se pare că vede o licărire. Scoate din buzunar un cleștișor, îl introduce în rană, apucă obiectul respectiv și ridică instrumentul la lumină. Încremenește. Obiectul care lucește în lumina asfințitului e un dinte de om.

145

Comisarul Valentina Graziano înaintează prin pasajul secret care șerpuiește pe sub Vatican. E atât de întuneric, încât are senzația că înoată într-o piscină cu cerneală. Cu câteva ceasuri în urmă, prin tenebrele acelea a mers și Ballestra, în întâmpinarea propriului destin. Pentru a-și da mai bine seama unde se află, își pune ochelarii pentru timp de noapte, ale căror lentile dau o tentă albastrie beznei din tunel. Acum, poate observa și pașii lui Ballestra pe pământ, dar și urmele de altă temperatură pe care mâinile lui le-au lăsat pe ziduri.

Inspiră adânc mirosurile din tunel. Un parfum de pietre vechi și pământ jilav. O adiere slabă de scorțișoară și tutun încă plutește la suprafața acestor duhori stătute: apa de toaletă a lui Ballestra. Judecând după urmele adânci care punctau din loc în loc pasul lent și măsurat al arhivistului, se pare că acesta s-a oprit de mai multe ori pentru a analiza arhitectura din subteran.

Ecoul pașilor ei pare a se stinge. Zidurile tunelului se largesc. Valentina își reglează ochelarii de noapte la capacitate maximă. Consultă planurile Vaticanului pe care le-a luat cu ea. Fundațiile cetății sunt împânzite de catacombe săpate în vremea romanilor. Unele dintre cele mai vechi galerii datează din timpul domniei lui Nero și se unesc cu mai multe construcții din centrul orașului, precum vestigiile Senatului imperial și palatul împăraților. Alte subterane, aflate în stare mai proastă, leagă între ele cele șapte coline ale Romei. Ultimele galerii, de dată mai recentă, leagă dependențele Vaticanului de clădirile Bisericii aflate în afara zidurilor cetății.

Comisarul caută zadarnic în plan pasajul în care se află, a cărui existență ar fi trebuit consemnată pe undeva, pe sub dalele pieței Sfântul Petru. Urmărește harta cu degetul. După numărul de pași pe care i-a făcut în subteran, plus cele două cotituri ale tunelului, Camera Misterelor ar trebui să fie undeva, imediat

sub bazilică. Or, pentru a ajunge la bazilică pornind de la arhive, pe o distanță așa de mică, tunelul nu putea fi săpat decât sub piața Sfântul Petru. Cu toate acestea, pe harta ei, acolo, nu figurează niciun tunel.

Și mai ciudat, deschizătura uriașă săpată în fundațiile bisericii nu este consemnată nicăieri, în vreme ce grotelile în care au fost îngropați papii sunt marcate în culori deschise și vizibile pe harta pliantă pe care o deschide acum Valentina. Camera Misterelor și tunelul care duce la ea fuseseră deci săpate în cea mai mare taină. O taină care a străbătut veacurile și pentru care, iată, acum murise un bătrân.

Tânăra se îndreaptă spre centrul sălii. Dacă socotelile ei sunt corecte, acum se află pe verticala mormântului Sfântului Petru, la doar câțiva metri de locul în care odihnește papa, pe catafalcul înălțat special pentru a-i expune rămășițele pământești în fața mulțimii de credincioși. Comisarul își lipește urechea de stâlpul central al Camerei Misterelor și percepe sunetele îndepărtate ale orgii mari, care se propagă prin zidurile fundației. Își imaginează zgomotul tuturor acelor tălpi care, deasupra capului ei, înaintează încet către catafalc. O mare de suflete îndurerate care se mișcă greoi pe fundalul *Stabat Mater* a lui Pergolesi, ale cărei note suspendate în norii de tămâie seamănă cu niște lacrimi grele.

Deschizând ochii, Valentina scrutează atentă încăperea. Stâlpi cât vezi cu ochii, iar între aceștia, tabernacule acoperite cu catifea roșie care arătau ca și cum cineva ar fi scotocit prin ele. Pe marmura de deasupra criptelor sunt gravate numele papilor creștinătății. Ridică unele acoperitori. Criptele au fost golite. Dacă ar fi fost să se ia după ceea ce i-a spus Carzo lui Ballestra, se pare că acolo ar fi fost depozitate cele mai arzătoare secrete ale Bisericii, încă din negura vremurilor. Tot acolo a fost încolțit și arhivistul, după balta de sânge de lângă cripta lui Pius al X-lea. Pe puțin patru litri. Acolo fusese torturat Ballestra, acolo îi fusese tăiată beregata, înainte ca asasinului să îi vină ideea să mute cadavrul în bazilică. Valentina privește dărele de sânge care se pierd spre spatele încăperii. Cu ochelarii ei de noapte, zărește sub criptă o lucire slabă. Se apleacă și zâmbește în întuneric. Prea ocupat să golească criptele din Camera Misterelor, ucigașul lui Ballestra nu sesizase reportofonul pe care victima îl scăpase în praf. Valentina îl ridică și apasă pe tasta de ascultare. Aparatul emite un semnal sonor. Șoaptele îngrozite ale lui Ballestra răsună în întuneric.

146

— Marie?

Tânăra respiră sacadat; printre buzele întredeschise îi ies aburi denși. Carzo dârdâie. De câteva minute, temperatura a început să scadă în refectoriu, ca și cum un val de aer rece ar fi învăluit brusc mănăstirea. Nu, e altceva, ceva ce Carzo refuză din toate puterile să creadă, la fel cum refuză să creadă că zidurile încep să își schimbe culoarea și mirosurile se transformă. Simte o duhoare de lână și de bălegar. Și mirosul de om începe să se insinueze în încăperea, odată cu palele de curent care aduc cu ele amintirea pustnicilor. Mănăstirea se trezește. Carzo înlemnește când aude șoaptele care umplu dintr-odată tăcerea, zgomotele de voci, imnurile, rugăciunile mormăite monotone. Dar și zgomote de pași, dangăt de clopote și trântitul ușilor. Da, mănăstirea își amintește. Ca și cum transa lui Parks l-ar fi proiectat și pe preot în trecut, deopotrivă cu zidurile, mirosurile și toate celelalte.

— Marie, mă auzi?

Aceeași respirație sacadată. Același abur care îi iese pe gură. Pe fruntea Mariei, adormită, preotul vede o venă zbătându-se. Se luptă cu ceva.

Carzo aude pârâitul curelelor care imobilizează brațele fetei. Pleacă privirea și nu-și crede ochilor. Antebrațele lui Parks s-au umplut acum de echimoze, din cauza presiunii pe care mușchii ei o exercită asupra curelelor de piele. Încearcă să o zgâlțâie de umeri, dar articulațiile ei sunt atât de strâns legate, că nu reușește să o clintească nici măcar cu un milimetru.

— Marie, lucrurile au mers prea departe! Trebuie să te trezești!

Parks deschide ochii. Pupilele îi sunt dilatate. Vocea îi vibrează straniu în tăcerea refectoriului.

— Se apropie. O, Doamne, se apropie...

147

— Mă numesc Ricardo Pietro Maria Ballestra. M-am născut pe 4 august 1932 la Toscana. Mama se numea Carmen Campieri, iar tatăl meu – Marcello Ballestra. Numele meu secret de arhivist este fratele Benedetto da Messina. Rostul datelor de aici este acela de a demonstra că sunt cu adevărat autorul prezentei înregistrări.

Comisarul Valentina Graziano își lipește reportofonul de ureche, pentru a prinde mai bine șoaptele lui

Ballestra.

— Noaptea aceasta, în jurul orei unu, am fost trezit de părintele Alfonso Carzo, care m-a sunat când se întorcea din Amazonia, unde a fost trimis să ancheteze niște cazuri de posedare extremă. Pretindea că a descoperit niște fresce foarte vechi în vestigiile unui templu aztec. După el, basoreliefurile ar reprezenta scene biblice. Ceea ce pare a se lega de mărturiile conchistadorilor, când au debarcat pe urmele lui Columb pe coastele Americii. Indigenii care le-au ieșit în întâmpinare i-au primit ca pe niște zei. Mărturiile spun că oamenii albi fuseseră deja văzuți în acele locuri cu multă vreme în urmă și întoarcerea lor era așteptată. Ceea ce pare a acredita teza multor studii științifice care afirmă că misionarii catolici ar fi pus piciorul pe pământul Americii cu mult înaintea spaniolilor. Cu deosebirea, totuși, că frescele văzute de Carzo în jungla amazoniană nu îl reprezentau pe Iisus din Scripturi, ci mai curând dublura lui satanică: o fiară feroce pe care strămoșii aztecilor au pironit-o în vârful uneia dintre piramidele lor, o creatură care a provocat distrugerea civilizației lor. Ianus, fiul Satanei. Ciuma olmecilor.

Valentina dă sonorul la maximum pentru a acoperi foșnetul documentelor pe care arhivistul le cercetează în timp ce vorbește.

— Imediat după telefonul părintelui Carzo, am descoperit în subsolurile bazilicii Camera Misterelor, pe care atâția predecesori au căutat-o înaintea mea. Aici este depusă corespondența secretă a papilor care se transmite de secole prin procedeul sigiliului pontifical. Rupând aceste peceti am descoperit existența unei uriașe anchete interne care avea ca scop demascarea nelegiuirilor congregației Fumului Negru, o conspirație a cardinalilor, a cărei influență crește de veacuri în interiorul Vaticanului. De șase sute de ani confreria încearcă să găsească evanghelia după Satana, un manuscris care ar conține, zice-se, dovada unei minciuni atât de mari, că dezvăluirea ei ar duce la prăbușirea Bisericii. Din câte am putut eu descoperi, Fumul Negru ar țese intrigi și ar ucide și în încercarea de a recupera un craniu uman ale cărui răni ar fi dovada că Evangheliile mint.

Valentina închide ochii. Era mai grav decât își închipuise.

— După acest manuscris, după renegarea lui Iisus de pe cruce, discipolii ar fi dus cadavrul lui Ianus în grotle din nordul Galileei. Acolo și-ar fi scris evanghelia, iar apoi și-ar fi trimis misionarii către nord, pentru a propovădui cuvântul Antihristului. Acum se știe, după urmele de evanghelizare pe care le-au lăsat, că acești misionari au traversat Mongolia și Siberia. De acolo, au trecut pe ghețurile strâmtoarei Bering pentru a coborî apoi pe continentul american, de-a lungul coastelor Pacificului. Așa se face că au ajuns în Mexic, Columbia și Venezuela. E o teză avansată de unii cercetători americani, care au încercat să explice astfel prezența Potopului și a miturilor Facerii la civilizațiile care, teoretic, nu s-au întâlnit niciodată. La acea dată, Biserica a respins categoric o asemenea teorie. Dar ea știa... O, Doamne Sfinte...

Un foșnet de hârtie: Ballestra desfășura un alt pergament.

— În cripta papei Adrian al VI-lea am găsit niște carnete vechi, din piele, care seamănă cu acele jurnale de bord în care exploratorii Lumii Noi își consemnau descoperirile. *Valladolid*, nava-amiral a lui Hernando Cortes... Unul dintre ele conține o foarte veche hartă maritimă, acoperită cu un strat gros de ceară, care pare a ține seama de mersul stelelor și de vânturi. În coperta celui de-al doilea carnet am găsit o altă hartă, de astă dată terestră, acoperită de simboluri maiase și aztece, precum și de cruci de un roșu însângerat care par a indica amplasamente misterioase risipite în lanțul Anzilor și în cele mai înalte platouri ale Mexicului.

Iar foșnete de hârtie. Ballestra vorbește în timp ce descifrează documentele. Și vocea lui se aude iar în reportofon:

— În aceeași criptă am descoperit scrisorile pe care Cortes le-a adresat Inchiziției spaniole și oamenilor Bisericii de la Universitatea Salamanca. Exploratorul și conchistadorii lui au trimis aceste mesaje din inima Imperiului Aztec, pe care au ordin să îl supună prin violențe. Cortes scrie că împăratul Montezuma îi crede zeii care au promis să se întoarcă. Așa se face că s-a bucurat de ospitalitatea dușmanilor și, mai mult, aceștia l-au invitat să asiste la o ceremonie religioasă stranie. Templul aztec în care s-a desfășurat ritualul este împodobit cu o cruce grea de marmură, deasupra căreia se afla o cunună de spini însângerați. Ceremonia este un fel de replică a sfintei liturghii: un preot cu o robă împodobită cu pene oficiază în fața unui altar, rostind cuvinte sacre într-un amestec de limbi, de la turcă la latină. Și încă ceva: când ritualul ajunge la sfârșit, Cortes îl vede pe preotul aztec punând în două cupe de aur bucăți de carne de om și un lichid roșu care părea a fi sânge. Sub ochii conchistadorului, credincioșii s-au așezat pe două șiruri și au îngenunchat unul după altul în fața preotului pentru a primi împărtășania.

O pauză. Vocea lui Ballestra rupe din nou tăcerea. Pare epuizat.

— Oh, Dumnezeu, toate acestea demonstrează că aztecii au fost efectiv evanghelizați de misionarii eretici cu mult înainte de sosirea expediției lui Columb. Asta explică și descoperirile părintelui Carzo în

templul amazonian și demonstrează că discipolii renegării au ajuns până la coastele Mexicului, după ce au trecut pe ghețurile strâmtorii Bering. Ei sunt cei care i-au convins pe azteci că Ianus a fost ciuma olmecilor și va trebui ca ei să îl venereze, dacă nu vor să împărtășească aceeași soartă ca și strămoșii lor. Iată ce se străduiește Biserica să ascundă de veacuri întregi. Marea minciună.

Valentina începe să își dea seama în ce mușuroi a intrat. Îl aude pe Ballestra scotocind prin alte cripte.

— Doamne, te implor, fă în așa fel încât să nu fie adevărat...

Un foșnet de hârtie. Vocea arhivistului se frânge.

— Sunt în posesia dovezii că, pentru a acoperi această minciună și a recupera evanghelia după Satana, cardinalii Fumului Negru asasinează papi încă din secolul al XIV-lea. Prima lor victimă a fost Sanctitatea Sa, papa Clement al V-lea, ucis prin otrăvire la Roquemare, pe 20 aprilie 1314. Conform documentelor pe care le-am descoperit în ultimele cripte, lista crimelor săvârșite de Fumul Negru ar cuprinde douăzeci și opt de suverani pontifi uciși în decurs de aproape cinci secole.

Un pocnet. Arhivistul își va fi lăsat reportofonul jos, pentru a avea mâinile libere. O clipă, vocea îi e acoperită de foșnetul pergamentului pe care pare să-l fi desfășurat, scuturându-l. Descoperise un raport de expertiză din 1908 pe care îl comenta pe măsură ce îl citea.

— Otrava folosită de această confrerie e un neuroleptic puternic care cufundă victima într-un somn cataleptic vecin cu moartea. Dar acest produs de nedepistat la analize lasă cel puțin o urmă lesne de observat de către cei care știu ce să caute. Un fel de cenușă ce se formează în interiorul nărilor victimei. Exact ca praful a cărui prezență am observat-o la cadavrul papei care tocmai a murit.

Valentina aude zgomotul lanternei pe care arhivistul o scăpase din mână.

— Doamne, Dumnezeuule, fă în așa fel încât să iasă la lumină toată această minciună înainte ca Fumul Negru să pună stăpânire pe Vatican...

Pașii lui Ballestra se îndepărtează. Îl aude șoptind ceva la distanță, apoi se apropie iar de reportofon. Un foșnet de sutană: se apleacă. Un șoc. Un țipăt înăbușit. Zgomote cleioase și metalice, ca niște lovituri de pumnal. Un ultim vaiet răsună sub boltă. Tăcere. Valentina ia aparatul de la ureche. Acolo se încheie drumul lui Ballestra. Se apleacă pentru a examina mai îndeaproape urmele agoniei lui când, prin lentilele ochelarilor de noapte, sesizează o formă albăstruie care se strecoară printre coloanele Camerei Misterelor.

148

După ce a pus în buzunar macabra descoperire, Landegaard a ordonat escortei să deschidă un drum în stâncă folosind corzi și pioleți pentru a putea urca notarii, cu numeroasele lor registre. Refuzând să se lase tras ca un măgar, inchizitorul se leagă de talie cu o coardă și face singur ascensiunea.

— Mai repede, băieți, nu mai avem mult.

Inchizitorul ajunge sus, pe metereze, și sare peste parapet apucând mâna pe care i-o întinde unul dintre străjeri. Apoi se apleacă deasupra golului pentru a-i călăuzi pe notarii înfricoșați pe care oștenii îi trag în sus prin forța brațelor. Jos, la baza zidurilor, cadavrele pustnicilor contemplă cerul.

Odată trupa adunată sus, pe metereze, Landegaard se îndreaptă către poarta grea, de fier, care dă spre mănăstire. Aruncă o privire la vizorul rămas deschis. În partea cealaltă, o altă încăpere mare, cu pereții albiți de căldură. Nici cea mai vagă mișcare pe coridoare, nici cel mai mic zgomot, în afara șuieratului vântului care se plimbă nestingherit printre geamurile pe care pustnicele au uitat să le închidă.

După ce a rezolvat problema lacătului cu o lovitură de picior, Landegaard și oamenii lui se împrăstie ca să cerceteze împrejurimile: câțiva o iau spre etajele superioare, în timp ce inchizitorul și garda lui se îndreaptă spre scările care duc la încăperile secrete ale mănăstirii. Acolo, descoperind porțile smulse din țâțâni și bibliotecile răsturnate, inchizitorul înțelege că ireparabilul s-a produs deja.

Îngenuncheat lângă șemineu, analizează stratul gros de cenușă pe care curenții îl agită în aer. Judecând după cristalele de gheață de pe conductă, căminele nu au mai fost aprinse de luni de zile. Dând la o parte cu grijă cenușa cu vâtraiul, mâna înmănușată a lui Landegaard scoate la iveală fragmente de hârtie arsă și bucăți de copertă. Își trece degetul peste un fir de grăsime care s-a prelins pe marginea căminului. O grămadă de praf urât mirositor pe care nările lui îl identifică fără greș: e duhoarea pielii arse, cea cu care erau legate manuscrisele. Inchizitorul se întoarce către bibliotecile răvășite. Prinse în capcană, pustnicele au aplicat fără zăbavă regula bibliotecilor interzise: mai bine distrugi manuscrisele, decât să permiți dușmanului să pună mâna pe ele.

Landegaard continuă să scormonească prin cenușă. Niște așchii albe și tari în fundul vetrei. Le adună și le examinează în tăcere. Păreau fragmente de os. Apoi găsește o așchie mai groasă, pe care o scoate cu un clește: o bucată dintr-o tibie umană, uscată și friabilă, pe care focul a mistuit-o repede. O pune într-un

săculeț de catifea și se întoarce ca să examineze podeaua. Peste amprente de sandale, se suprapun urme de cizme, cizme de cavaleri, ale căror tălpi pline de noroi au pângărit acele locuri retrase. Alte urme de sandale se opresc lângă un perete pe care ochiul exersat al inchișitorului observă o ușoară denivelare datorată unei uși secrete. Pipăind panoul, descoperă repede mecanismul de deschidere cu balamale. Panoul se dă la o parte cu un scârțâit. O cameră secretă. Aceleași urme de sandale în praf. O ascunzătoare deschisă în perete. În mijlocul încăperii, Landegaard găsește cufere deschise și bucăți de pânză cerată. Atunci își dă seama că resturile de oseminte pe care le-a găsit în cenușă provin din scheletul lui Ianus. Dar – și aici inchișitorul e sigur – în cenușă nu a găsit nici dinții, nici articulațiile maxilarelor. Se agață de această speranță. Cu puțin noroc, poate călugărița care a recuperat osemintele a reușit să salveze craniul lui Ianus. Asta dacă nu a murit și ea în timpul atacului, iar cele două relicve nu au căzut în mâinile dușmanului. Ar fi o catastrofă fără precedent în istoria Bisericii. Căci, dacă secretele cuprinse în evanghelia blestemată s-ar dezvălui în acele vremuri de ciumă și haos, în câteva săptămâni toată creștinătatea s-ar năruia. Orașe și continente întregi trecute prin foc și sabie, sfârșitul regatelor și al imperiilor, armate de nelegiuiri incendiind bisericile și spânzurând preoții de ramurile copacilor, în marșul spre Roma, unde ar urma gestul final: destituirea papei. Iar omenirea s-ar cufunda în mii de ani de întuneric. Domnia Fiarei.

Landegaard se pregătea să părăsească încăperea secretă pentru a se întoarce la oamenii lui, când un sunet prelung de corn răsună la etajele superioare. Detașamentul trimis în acea parte a mănăstirii trebuie să fi descoperit ceva.

149

Cel care înaintea în Camera Misterelor pare a pluti deasupra podelei. Poartă o rasă și o glugă de călugăr care îi ascunde în întregime fața.

Valentina se ascunde după ultimul stâlp și își scoate pistolul Beretta. Se asigură că e încărcat și trage piedica de siguranță. Ciulește urechile. Călugărul ăsta nu face niciun zgomot când merge.

Când consideră că ucigașul se află cam la cincizeci de metri de ea țâșnește de după coloană și țintește forma care înaintea în lumina albastrie a ochelarilor:

— Stai! Poliția!

Călugărul nu pare deloc impresionat. Valentina simte un ghem în stomac. Tipul ori e surd, ori e cu adevărat tâmpit. Țintește cu degetul încheștat pe trăgaci.

— Ultimul avertisment: stai pe loc sau trag!

Vede lucirea unei lame străpungând întunericul în momentul în care călugărul depărtează brațele. O năpădește un val de mânie amestecată cu spaimă.

— Ascultă-mă cu atenție, javra naibii: lasă arma jos sau te dobor ca pe un câine ce ești!

Călugărul ridică atunci capul. Îi vede ochii scânteind sub glugă. Simte cum i se contractă vezica. Ucigașul zâmbește.

Comisarul trage patru gloanțe unul după altul, ale căror fragmente luminescente îl ating în umăr. Primul impact îl oprește. Celelalte îl fac să dea înapoi. Când ea ridică privirea prin vâlul de fum care iese din țeava armei, realizează că monahul vine spre ea. Înaintea. Încearcă să își potolească bătăile dezordonate ale inimii și acum țintește direct în toracele bărbatului. Apoi, cu un picior în spate, ca la antrenament, trage nouă gloanțe blindate care îi sfâșie pieptul; la fiecare impact țâșnește mult, foarte mult sânge. Cade în genunchi. Nouă cartușe fumegânde zac acum în praf. Valentinei i se pare că mirosul prafului de pușcă îi arde nările. Tresare violent când îl vede pe călugăr ridicându-se încet. Bărbatul se clatină puțin, apoi începe din nou să meargă, apăsându-și rănile cu palmele.

Dumnezeule, e imposibil...

Cu degetul mare, eliberează încărcătorul gol care cade pe podea. Călugărul mai are mai puțin de zece metri până la ea. Pune un încărcător nou, pe care îl golește în el, urlând din răsuferință:

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu ai de gând să mori odată, ticălos ordinar?

Gluga pare a se năruia sub rafala gloanțelor care explodează în obrazul călugărului. Se clatină și scapă pumnalul, apoi cade în genunchi și se prăvălește pe-o parte.

Valentina scoate al doilea încărcător gol, îl fixează pe al treilea, ultimul, de altminteri, și trage chiulasa pentru a fixa un glonț pe țeavă. La capătul puterilor, înaintea încet către ucigaș. Luând în cătare cagula plină de sânge, mai trage patru gloanțe care explodează în liniștea de sub pământ. Și, când e sigură că blestematul de călugăr nu se va mai ridica niciodată de jos, izbucnește în hohote de plâns.

Frigul devine tot mai pătrunzător. Carzo privește urmele violacee pe care curelele de piele le desenează pe antebrățele lui Parks. Respirația tinerei e tot șuierătoare. Numai că ritmul în care i se ridică pieptul nu coincide deloc cu cel al respirației, ca și cum altceva ar respira prin ea, ceva care a pus treptat stăpânire pe trupul ei. Sau, mai curând, ca și cum, punând încetul cu încetul stăpânire pe Parks, acel ceva ar deveni din ce în ce mai... *prezent*. Da, asta îl înspăimântă cel mai mult pe Carzo, în timp ce chipul tinerei femei se schimonosește sub ochii lui: acel ceva care crește înlăuntrul Mariei e pe punctul de a prelua controlul.

— Marie?

Un șuierat răgușit și adânc. Curelele de piele se întind sub presiunea brațelor lui Parks. Carzo se întoarce. Culoarele refectoriului se schimbă; reapar vechile tapiserii care înfrumusețau încăperea în Evul Mediu. Acum, țesăturile acoperă toate urmele mai deschise la culoare cu care absența lor a împodobit pereții. Țesături grele de praf și de amintiri. Carzo tresare când aude, în depărtare, un sunet de corn. Se întoarce către Parks și realizează că tânăra îl fixează cu atenție.

— Marie?

Preotul o privește în ochi. Nu, ăștia nu sunt ochii ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Marie, trebuie să te trezești acum! Doamne, iar sunt pe punctul de a te pierde!

Tăcere. Din nou, un sunet de corn răsună prelung în întuneric. Carzo înțepenește când aude zgomot de cizme pe scările fortăreței.

— Marie?

O voce gravă și melodioasă vibrează în gâtul agentei FBI:

— Numele meu este Thomas Landegaard, inchișitor general al ținuturilor Aragon, Catalonia, Provence și Milano.

— Hai, Marie, fii drăguță și trezește-te!

Curelele cedează cu un pocnet sec. Tânăra se ridică și se îndreaptă către mesele din refectoriu.

151

Abandonând cadavrul călugărului în Camera Misterelor, Valentina o ia pe urma dărelor de sânge lăsate de acesta când a transportat trupul lui Ballestra.

În spatele încăperii, dă peste o trecere secretă rămasă deschisă în perete.

Orgile cele mari se aud din ce în ce mai puternic pe măsură ce comisarul urcă treptele. În capul scării, iese din pasaj și examinează tunelul îngust și boltit în care a nimerit. Recunoaște catafalcul iluminat pe care sunt depuse moaștele Sfântului Petru. S-ar părea, așadar, că a ajuns în galeria deschisă publicului, care trece pe sub mormântul din bazilică. Cu pistolul în mână, Valentina urcă cele câteva trepte care o mai despart de suprafață.

Și iese în mijlocul mulțimii de pelerini în momentul în care orga atacă primele măsuri ale *Patimii* lui Bach. Se lipește de o coloană: după aerul stătut și apăsător din camera subterană, vaporii de tămâie și notele asurzitoare ale muzicii sacre au amețit-o cu totul. Expuse în fața altarului, rămășițele pământești ale papei sunt încadrate de membrii gărzilor elvețiene, îmbrăcați în ținută de gală. La căpătâiul sicriului se află patru șiruri de cardinali în robe purpurii, îngenuncheați; o adevărată armată de prelați pe care mulțimea e nevoită să o ocolească atunci când înconjoară catafalcul, pentru a se îndrepta apoi încet, spre ieșire.

Ascunsă după o coloană, Valentina se întreabă ce ar face oare toți oamenii aceia care se reculeg, triști, dacă s-ar apuca să urle cât o țin puterile că deține dovada că papa a fost asasinat, iar conjurații sunt cardinali. Închide ochii, încercând să alunge fantomele care o bântuie. Dacă ar începe să strige acum, pe fundalul muzicii de orgă, probabil că sute de chipuri anonime s-ar întoarce spre ea, i-ar zâmbi, ar lua-o drept o nebună oarecare, apoi și-ar continua în tăcere procesiunea. Ar veni apoi gărzile elvețiene care, cu blândețe, ar încerca să o conducă la comandant. *Nu. S-ar arunca asupra mea și m-ar sfâșia de vie.*

Valentina tresare. Acesta e motivul pentru care nu scoate niciun sunet și se lasă dusă de valul mulțimii către ieșire. Privește totuși pe furiș peste umăr și îl vede pe comandantul gărzii șoptind ceva la urechea cardinalului șambelan Campini, îngenuncheat pe un scăunel pentru rugăciune. Bătrânul ascultă cu capul plecat. Apoi sușotește și el ceva la urechea comandantului. Pare furios. Colosul se îndreaptă de spate, face semn câtorva gărzi, se răsucesc pe călcâie și dispăre după o ușă mascată.

Tânăra încearcă să dea din coate pentru a ajunge mai repede la ieșire, dar e atât de multă lume, că nu

reuşeşte decât să îşi atragă priviri dezaprobatore şi murmure de nemulţumire. Zece minute mai târziu, când ajunge în sfârşit în piaţeta bătută de ploaie, un detaşament de gărzi elveţiene e deja pe poziţii.

Cocoţat în capul scării, comandantul priveşte pelerinajul credincioşilor. Nu, nu, de fapt scrutează chipurile oamenilor. Valentina tremură în bătaia vântului care mătură piaţa. Încearcă să se dea câţiva paşi înapoi, dar mulţimea nu îi permite. Aşa că se refugiază sub o umbrelă, zâmbeste pelerinului care o ajută şi profită de ocazie să se lipească de el în timp ce procesiunea trece prin faţa gărzilor. Simte privirea colosului sfredelind umbrela. Având grijă să nu îl strângă prea tare de braţ pe bietul om fără vină, Valentina înaintează odată cu mulţimea. Gata, a ajuns la baza scărilor. Pierzându-se în aglomeraţie, aruncă o privire peste umăr. Namila se uita în altă parte. Dă drumul braţului pelerinului şi se strecoară printre coloanele care străjuiesc piaţa. Apoi o ia la goană pe pavajul ud al Borgo Santo Spirito şi, din câţiva paşi, ajunge la podul de peste Tibru. Aici, clăntănind din dinţi sub ploaia deasă, îşi scoate mobilul şi formează numărul personal al lui Mario Canale, redactorul-şef al *Corriere della Serra*.

152

Când goarna răsună în întuneric, inchizitorul şi străjerii săi se reped pe scările care duc la etajele superioare ale mănăstirii. Sus, dă într-un coridor larg, care urcă în pantă lină. La capătul lui, uşa refectoriului, pe care Landegaard o trânteste de perete cu o izbitură de umăr, aproape smulgând-o din tâţâni.

Gornistul e îngenunchat în praf. Ceilalţi ostaşi sunt livizi. Pustnicele asasinate erau legate de mesele refectoriului cu şnururi de cânepă. Odată cu venirea dezgheţului, cadavrele umflate au început să se descompună; pe podea, fluidele trupurilor mutilate se preling şuvoaie, amestecându-se cu sângele uscat care acoperă lemnul. Duhoarea de stârv se împleteşte cu aceea de linte stricăta, uscată pe fundul gamelelor.

Trecând de la o masă la alta, Landegaard examinează îndelung cadavrele şi, pe măsură ce descoperă torturile la care au fost supuse femeile, stomacul i se face ghem: ochii spărţi, limbile smulse, sexele profanate şi membrele jupuite. Suplicii extreme, arareori practicate de Sfânta Inchiziţie. Numai că de astă dată torturile au fost comise într-o asemenea dezlănţuire de ură şi mânie, că nu puteau fi duse la îndeplinire decât de adepţii Satanei sau de mercenari nebuni. Cei care le-au chinuit pe călugăriţe nu au încercat doar să le smulgă o mărturie, ci au vrut şi să se răzbune, ca şi cum ei înşişi vor fi fost interogaţi odinioară într-un fel asemănător. Landegaard încearcă să îşi aducă aminte. Inchiziţia a aplicat ultima dată astfel de pedepse cu aproximativ patruzeci de ani în urmă, în temniţele regelui Franţei, când templierii au fost schingiuiţi luni la rând pentru a-şi mărturisi crimele.

Inchizitorul se întoarce către una dintre gărzile sale, care îi întinde un medalion găsit în praf. Răsucind lanţul în jurul degetului înmănuşat, Landegaard îl examinează. O cruce cu cinci braţe care încadrează un demon cu chip de ţap. Simbolul Hoţilor de Suflete.

Landegaard examinează celelalte cadavre din refectoriu. Chipuri desfigurate şi trupuri martirizate, printre care se străduieşte zadarnic să îl recunoască pe acela al maicii Gabriella. Paisprezece cadavre. Cu cele şapte nefericite pe care Hoţii de Suflete le-au aruncat de vii de sus, de pe parapet, sunt în total douăzeci şi una de slujitoare ale Domnului care şi-au pierdut viaţa în noaptea aceea. Landegaard se apropie de unul dintre notari, care tocmai găsisese registrul mănăstirii. Cu excepţia unei pustnice moarte anul trecut din cauza unei gripe, lipseşte doar maica superioară, gărzile nu au găsit-o.

Inchizitorul se apropie de ultima masă. E goală şi plină de sânge uscat. Se apleacă şi ia de pe jos nişte capete de sfoară. Pe acea masă fusese torturată maica Gabriella, alături de surorile ei. Pentru că nu au obţinut niciun răspuns, Hoţii de Suflete îşi vor fi întrerupt probabil lucrarea şi se vor fi întors să scotocească prin mănăstire. Iar călugăriţa trebuie să fi profitat de răgaz pentru a fugi.

Landegaard se ia după dărele de sânge uscat de pe jos. Bătrâna pustnică a găsit cumva forţa de a se ridica şi de a traversa refectoriul, până la o altă poartă, ce dădea spre clopotniţă.

Mergând pe această urmă de-a lungul coridorului, Landegaard se opreşte în faţa unei tapiserii mari, de Mortlake. Urmele se opresc acolo. Inchizitorul ridică tapiseria şi dă de degetele însângerate ale pustnicei întipărite pe zid. Pune şi el mâna în acelaşi loc. Un pocnet sec. O pală de aer îngheţat năvăleşte prin crăpătura care s-a deschis în perete. De partea cealaltă, o scară care coboară în beznă – un pasaj secret, întâlnit în toate mănăstirile şi abaţiile creştinătăţii, şi pe care arhitecţii de mănăstiri îl numesc, generic, cale de fugă. În caz de pericol de moarte, congregaţiile au ordin să se salveze folosind acest drum alternativ. În mod normal, pasajul secret ar trebui să ducă undeva, la câţiva kilometri în afara mănăstirii. Pe acolo trebuie să fi fugit maica Gabriella.

Traversând încet podul de peste Tibru, Valentina ascultă mobilul sunând de câteva ori în gol. În cele din urmă, Mario răspunde. Dându-și seama după vocea tinerei că ceva nu e în regulă, redactorul-șef al *Corriere* i-o retează scurt:

— Presupun că nu m-ai sunat ca să îmi povestești despre farmecul ploii?

— Sunt în rahat, Mario.

— Zi-i!

Comisarul îi rezumă situația. După ce termină, Mario tace în continuare câteva secunde.

— OK, sun imediat la tipografie să oprească rotativele și să modific deschiderea de pe pagina întâi.

— Bun, da' eu ce fac?

— Ne întâlnim în zece minute pe terasa hotelului Abruzzi, în fața Panteonului. Adu înregistrarea lui Ballestra.

— De ce nu direct la redacție?

— Nu tu ai zis că Fumul Negru este pe urmele tale?

— Ba da.

— Ei, atunci la ziar ar fi prea periculos. Dacă șambelanul face cu adevărat parte din conspirație, înseamnă că va pune sub supraveghere redacțiile tuturor cotidianelor importante din Roma. Așa că te faci mică de tot, cât un șoarece, rămâi în mijlocul mulțimii și pe mine mă găsești în zece minute la Panteon.

Tăcere.

— Valentina?

— Da.

— Dacă papa chiar a fost asasinat de Fumul Negru, ești în pericol de moarte. Așa că fie-ți milă de fundul tău și ține-te departe de stâlpii de iluminat!

Mario închide. Valentina tresare violent auzind pași în urma ei. Se întoarce.

Nimeni. În depărtare, o mare de lumânări înaintează către domurile bazilicii Sfântul Petru. Cetatea Eternă e în doliu. Uitându-se la pelerinii lipiți unii de ceilalți, Valentina realizează brusc că oricine ar fi putut s-o ucidă adineauri, în mulțime. Un pumnal în spate, cadavrul aruncat peste parapet, dispărut în apele măloase ale Tibrului... Se poate muri atât de ușor în mijlocul unei mulțimi.

— Marie?

Părintele Carzo o urmărește din priviri pe tânăra care se plimbă prin refectoriu, examinând mesele. Se apleacă. A găsit ceva pe jos. Totuși, când se ridică nu are nimic în palmă. Însă Marie își privește îndelung mâna goală. Apoi înaintează analizând podeaua, ca și cum ar merge pe niște urme de mult șterse. Se oprește dinaintea unei uși ruginite care dă spre clopotniță și adulecă, înălțându-și capul. Carzo o urmează. Rămâne înțepenită dinaintea unui perete pe care îl pipăie cu vârful degetelor. Un declic. Peretele glisează. Parks ia torța pe care i-o întinde Carzo și luminează o scară care coboară în beznă.

— Unde duce scara asta, Marie?

Înșfăcând torța întinsă de unul dintre străjeri, Landegaard intră în pasajul subteran și se ține după urmele pustnicei. Ceva mai jos, călugărița s-a sprijinit de un zid. Judecând după balta de sânge din acel loc, se pare că maica Gabriella a zăbovit ceva vreme aici. Va fi încercat să găsească, probabil, înlăuntrul ei, puterea de a merge mai departe.

Flacăra torței pâlpâie când o preumblă de-a lungul zidurilor pentru a depista alte urme. Landegaard își continuă coborârea în adâncul stâncii. Zidurile sunt acoperite de un strat de gheață. Are impresia că merge de ceasuri întregi.

În sfârșit, ajunge la ultima treaptă. Pereții tunelului se înclină. Inchizitorul merge acum printr-un soi de canal. Zărește un culoar și mai îngust care se desprinde din subterana principală; simte un miros de lături. Puțul cu dejecțiile și gunoiul mănăstirii. Întinde torța și luminează pereții. Urme de sânge înghețat. Maica Gabriella a mers în direcția aceea. Inchizitorul zâmbește în sinea lui. Își amintește că în încăperile secrete ale mănăstirii a zărit o trapă pentru gunoi, o trapă prin care pustnica trebuie să fi aruncat craniul lui Ianus

și evanghelia după Satana înainte de a cădea în mâinile Hoților de Suflete.

Landegaard mai face câțiva pași pe culoarul principal și regăsește urmele călugăriței, care s-a întors de la groapa cu dejecții. Flacăra torței se zbate tot mai puternic sub curenții de aer. Mai merge preț de un kilometru; în zare, se vede punctul alb al ieșirii din tunel. Pustnica a pierdut atât de mult sânge, încât inchișitorul se așteaptă la fiecare pas să se izbească de cadavrul ei. Dar nu. Mănată de Dumnezeu știe ce forță, a reușit să se țină pe picioare.

Acum, Landegaard nu mai are nevoie de torță. Stinge flacăra cu talpa, aruncă parul peste umăr și, din câțiva pași, ajunge la grilajul greu, care blochează ieșirea din tunel. Câțiva stropi de sânge pe grilajul răsucit, câțiva stropi și pe broasca pe care maica Gabriella va fi pipăit-o, ca să vâre cheia. Înarmat cu spada, inchișitorul zboară cât acolo lacătul și împinge grilajul. În fața lui se înalță piscurile Alpilor.

Ochii i se umplu de lacrimi în fața luminii orbitoare care făcea zăpada să scânteieze. Landegaard pipăie piatra plată, care străjuiește intrarea. Dacă ar fi fost obligat să fugă pe acolo, piatra aceea ar fi ales-o pentru a lăsa un mesaj tovarășilor săi.

Fără a-și dezlipi privirea de la splendoarea Alpilor, pipăie în continuare adânciturile bolovanului, acolo unde dăltița pustnicei a indicat locul spre care se îndreaptă. Fortăreața-abație de la Maccagno Superiore, o congregație de trapiști a căror mănăstire străjuiește unda înghețată a lacului Maggiore. Călugări legători, care își văd în tăcere de arta legătoriei. La ei au dus călugărițele evanghelia, pentru a o acoperi cu mai multe straturi de piele, înainte de a o fereca bine cu o încuietorie otrăvită. Apoi, sfintele femei au încrustat în piele acele stranii filigrane roșii, care nu se lasă văzute decât la adăpostul întunericului.

Arcuindu-și buzele învinețite de frig într-un zâmbet, inchișitorul pune mâna pe cornul care îi atârna la cingătoare și suflă îndelung. Ecourile chemării lui se înalță din văile munților; înalță privirea și urmărește conturul piscurilor. Două sute de kilometri de drum înghețat și nesigur care șerpuiește până la îndepărtatele frontiere ale Ungariei. Cel mai periculos itinerar. În acea direcție a apucat-o bătrâna pustnică acum șase luni, ducând cu ea un craniu uscat și o carte veche.

156

E noapte. Luna și stelele scaldă piscurile într-o lucire stranie, albăstrie. La capătul puterilor, Marie se prăvălește peste stela pe care acesta și-a dăltuit destinația. Din stânca netedă pe care Landegaard a pipăit-o cu veacuri în urmă nu a mai rămas decât un bolovan vechi, acoperit de mușchi.

— Marie, te simți bine?

Clănțanind în vântul înghețat, tânăra simte mâna preotului atingându-i umărul. Se agață de acea atingere. Viziunea care e pe sfârșite încă îi vuiește în cap. Mirosul lui Landegaard încă îi bănuie prin minte. Marie se apleacă și vomită. Nu doar din cauza mirosului lui, ci și din pricina amintirii trupului bărbatului. Ca și cum brațele și picioarele ei nu ar izbuti să își găsească încă dimensiunile firești. Un nou spasm o frânge în două. Când se ridică în sfârșit, dă peste preotul care o privește îngrijorat.

— Gata, Carzo, liniștește-te, m-am întors.

Marie tresare: nici cu vocea nu stă mai bine decât cu corpul!

157

Valentina își croiește drum prin mulțimea compactă de credincioși și o ia la stânga, pe străduțele pustii ale Romei.

În mai puțin de zece minute ajunge la piața Navona, unde e înghițită de altă procesiune. Înaintează prin oceanul de lumânări ale căror flăcări luminează frânturi de chipuri înlăcrimate și copii adormiți. Depășește în cele din urmă mulțimea și se oprește o clipă, inspirând adânc mirosul înnebunitor de pâine caldă, care răzbește prin ușile unei patiserii. Când marea de lumânări se închide în spatele ei, privește în spate și înlemnește: de cealaltă parte a pieței apar doi călugări, care înaintează fără probleme spre masa de credincioși. Poartă glugi mari, sub care ochii lucesc slab la lumina lumânărilor. Valentina mai înaintează câțiva metri, apoi întoarce iar capul. Călugării au ajuns în mijlocul mulțimii. Merg de parcă ar pluti deasupra pământului, iar gloata nici măcar nu își dă seama de prezența lor. *Dumnezeule, ei sunt...*

Înnebunită de spaimă, Valentina iuțește pasul și o ia pe o străduță îngustă, ce duce direct la Panteon. Se abține cu greu de la o înjurătură de durere când își scrântește glezna din cauza tocului care s-a prins între două dale de pavaj.

Își scoate pantofii și o ia la fugă fără să se mai sinchisească de bălțile înghețate de pe drum. La capătul puterilor, se îndreaptă către lampadarele care sclipesc în depărtare. În urma ei se înalță cor de lătrături de

câine, de parcă toate javrele alea s-ar fi înțeles să-i anunțe pe Hoții de Suflute de trecerea ei. *Nu mai bate câmpii, fetițo, fugi cât poți de iute!*

Chiar înainte de a ajunge la Panteon, se întoarce și scrutează bezna prin perdeaua de ploaie. Nimeni. Se strecoară în umbra unei statui pentru a cerceta piața. Îl zărește pe Mario, care tocmai coboară dintr-un taxi la câțiva metri de hotelului Abruzzi. Înlemnește. De partea cealaltă a Panteonului au apărut cei doi călugări care se îndreaptă spre el. În loc să se uite pe unde merge, redactorul-șef formează un număr pe telefonul mobil. *Mario, te implor, ridică odată capu'...*

Călugării mai au mai puțin de treizeci de metri până la el. Valentina îl vede pe unul dintre ei scoțând o lamă curbă, care fulgeră pe sub mâneca rasei.

— Mario! Pentru numele lui Dumnezeu, fugi!

Urletele ei se risipesc în ploaie. Călugării nu mai au nici zece metri până la ziarist. El s-a oprit în ploaie și formează din nou numărul pe care probabil nu l-a nimerit la prima tentativă. Apoi, fără a înălța privirea, lipește telefonul de ureche și își vede de drum. Valentina e pe punctul de a o lua la goană spre el când îi zumzăie mobilul. Răspunde și, când aude vocea lui Mario, izbucnește în plâns.

— Valentina, ce naiba faci?

— Mario! Atenție! În fața ta!

Redactorul-șef rămâne stană de piatră.

— Ce? Ce-ai spus?

— Pentru Dumnezeu, Mario! Călugării! Te omoară!

Vede pe Mario ridicând ochii exact în clipa în care pumnalul călugărului îl izbește în pânțece. Scapă mobilul și întoarce capul spre Valentina, care se și repede în ajutorul lui. Dar nu mai are vreme: scoțându-și pumnalul pe care îl șterge de sânge pe haina lui Mario, călugărul se îndreaptă spre ea.

PARTEA A NOUA

Lacul Maggiore, Italia, ora douăzeci și unu

Din clipa în care jeepul s-a cufundat în noapte cu viteză, pentru a recupera timpul pierdut, Parks și părintele Carzo nu au schimbat nicio vorbă. Trei ore de mers prin Elveția și strâmtoarea Saint-Gothard pentru a ajunge acolo unde, în urmă cu șapte secole, lui Landegaard și escortei sale i-au trebuit zece zile de marș greu prin Alpi.

Au parcat pe malurile lacului Maggiore, apoi au urcat la ruinele calcinate ale fortăreței-abație Maccagno Superiore. Din această cetate trapistă a Evului Mediu, care a apărut vreme îndelungată zona Milano de năvălirile barbare, nu au mai rămas acum decât patru corpuri năruite de clădiri și câțiva metri de metereze năpădite de mușchi. Da, și un rest de clopotniță în care copiii locului aprindeau focuri de tabără și spuneau povești terifiante.

Carzo se întoarce spre Parks. Cu privirea pierdută în zare, tânăra îi indică o capelă veche, ale cărei ziduri calcinate erau lipite de vestigiile clopotniței. Au intrat acolo. Parks s-a așezat pe un vechi jilț de ceremonie, ale cărui încheieturi mâncate de vreme au protestat ascuțit sub greutatea corpului ei. La fel ca și fotoliul din refectoriul pustnicilor din Cervin. Și aceeași tapiserie, acea catifea roșie și prăfuită care purta mirosul veacurilor apuse.

— Ești gata?

— Da.

Parks întoarce privirea către nișele care străpung zidurile din Maccagno. Printr-o fantă îngustă, zărește luna care se reflectă în unda lacului Maggiore.

— Acum închide ochii.

Marie privește pentru ultima dată zidurile în ruină și băncile pentru rugăciune răsturnate pe jos. Apoi închide ochii și își deschide spiritul la vocea lui Carzo.

— Te trimit la zece zile după masacrul de la Cervin. Conform registrelor de drum, inchizitorul Landegaard și trupa lui au ajuns sub zidurile fortăreței Maccagno în zorii zilei de 21 iulie 1348. Știm că ceva s-a întâmplat acolo. Ceva ce Landegaard nu a prevăzut. Dar nu știm ce anume. Or, ceea ce s-a întâmplat în acea zi constituie, fără îndoială, cheia care duce la evanghelie. Așa că fii extrem de prudentă, Marie, căci știm că Landegaard nu a fost binevenit în acele locuri și nu a lipsit mult să își piardă viața. De aceea trebuie neapărat să știm ce s-a întâmplat cu trapiștii de la Maccagno după trecerea inchizitorului și de ce...

Pe măsură ce vocea preotului se estompează, Marie își simte din nou trupul mărindu-i-se, mâinile lățindu-i-se sub piele și picioarele lungindu-i-se. Torsul i se acoperă de păr, mușchii se întăresc. Adulmecă, în cele din urmă, duhoarea de jeg care se degajă dinspre subțiori și pânțele. Ca și la Cervin, în aerul cald se amestecă alte și alte mirosuri. Parfumuri care se conturează încetul cu încetul, precum tușele unui tablou. Mireasma plăcută a pietrelor încinse, a mierii de albine și a tufelor de mărăcini. Și zgomotele se insinuează în urechile ei: murmurul unui stup, clipocitul unui pârâu, târșăitul saboților pe pietrele unui drum, zumzăitul insectelor și icnetele cailor care urcau. Cu ultimele urme de conștientă, Parks sesizează aceleași senzații pe care le-a încercat și când a intrat prima dată în pielea lui Landegaard. Recunoaște fâșăitul hățurilor în mâini și senzația de frecare a coapselor de lateralele șei.

În ziua aceea era cumplit de cald, dar nici razele soarelui, nici roiurile de fânțari însetați de sânge nu au izbutit să tulbure odihna inchizitorului general, care a adormit din nou în șa, cu capul în piept și lăsat pe spate. Când se dezmeticește, Thomas Landegaard deschide ochii și admiră apele adânci ale lacului Maggiore. În zare, turele fortăreței Maccagno Superiore se decupează pe cerul sângerieu al asfințitului.

Cu fața arsă de soare și tăbăcită de vânturile aspre din munți, Landegaard și escorta lui au mers fără încetare vreme de zece zile de-a lungul creștelor care leagă Cervinul de relief abrupt al munților Tessin. În zorii celei de-a șasea zile, căruța unuia dintre notari s-a prăvălit în hău. Înălțându-se în șa, Landegaard s-a aplecat deasupra prăpastiei, privind atelajul care se dezmembra și se rostogolea în genune, izbindu-se de stânci. Fără a arunca nicio privire către însoțitorii săi, Landegaard le-a făcut semn că trebuie să-și continue drumul.

În acea zi, spre asfințit, când deja așteptau de ceasuri întregi să le răsară dinainte mănăstirea marialelor

din Ponte Leone, au zărit în sfârșit zidurile calcinate ale lăcașului și și-au așezat acolo trista lor tabără. Landegaard a inspectat stâlpii clopotniței și a sfârșit prin a descoperi inscripția pe care o căuta. Pustnica a trecut prin aceste locuri, unde a zăbovit câteva ceasuri, cât să își panseze rănilile. Apoi, deoarece marialele au descoperit ce relicve duce cu ea, nefericita a fost nevoită să își reia calea însingurată către Maccagno. Lui Landegaard nu i-a fost deloc greu să descopere urmarea popasului pustnicei, odată cu găsirea rămășițelor călugărițelor bătute în piroane de porțile mănăstirii. Ceea ce însemna că Hoții de Suflete continuaseră urmărirea maicii Gabriella.

Oamenii lui Landegaard și-au reluat marșul la primele ore ale dimineții. Au coborât de pe piscuri în direcția lacului Maggiore, jos, departe, în vale. Era din ce în ce mai cald. Îmboldiți de Landegaard, nu au făcut decât foarte scurte popasuri până sub zidurile abației Maccagno.

Parks geme în somn. În memoria acestui inchizitor care se trezește din picoteală în apropierea fortăreței-abație, descoperă zece zile grele de tristețe.

160

Ajuns în fața meterezelor, inchizitorul smucește hățul și ridică o mână înmănușată. În spatele lui, căruțele se opresc în scrâșnet de roți. Landegaard ascultă liniștea munților. Nicio răsuflare, niciun croncănit de corb. Înălțându-se în sa, izbește de trei ori în poartă inelul greu de metal. Ecoul lui răsună de-a lungul zidului și se pierde în aerul încărcat de zumzăit de insecte. Landegaard ciulește urechea. Nimic. Atunci arată către mecanismul care controlează coborârea punții, ce se zărește printre gratiile grilajului. Arbaletrierii își saltă armele pe umeri și se pregătesc să tragă când de sus, de pe metereze, o voce firavă îi întreabă cine sunt, în aceste vremuri de ciumă și restriște. Surprins, Landegaard își înfinge pintenii în burta bidiviului, care se cabrează ridicând un nor de praf. Inchizitorul ridică privirea și zărește sus, pe metereze, un cap cu tonsură. Își face palmele pâlnie la gură și strigă:

— Hei, cei de pe metereze! Numele meu este Thomas Landegaard, inchizitor general al ținuturilor Aragon, Catalonia, Provence și Milano. Am misiunea de a inspecta congregațiile muntienilor, pentru a ne asigura că nu s-a petrecut nimic rău în lăcașurile Domnului. Și te anunț, călugăre, că ciuma face acum ravagii în nord și nu văd de ce ar trebui să croncănesc eu aici ca un corb pentru ca tu să binevoiești să cobori puntea și să îl primești cum se cuvine pe ambasadorul Sanctității Sale de la Avignon.

Lângă cel dintâi cap apar acum alte și alte tonsuri. Un vântuleț ușor aduce până la urechile lui Landegaard zvonul sfatului trapiștilor. E pe punctul de a se enerva, când primul călugăr se apleacă din nou peste creneluri.

— Mulțumită Domnului, Excelență, congregația noastră a scăpat de flagel. Dar eu am auzit că ar trebui să vă îndreptați fără zăbavă spre abația Santa Madonna di Caravagna, deasupra lacului Como. Cam cu o lună în urmă, călătorii ne-au vestit că marele rău a semănat moarte și dezolare în rândul fraților noștri cistercieni.

Landegaard se întoarce către oamenii lui, care îi întorc zâmbetul și răspunde:

— Iată un răspuns care mi se pare cel puțin suspect, frate trapist. Sper că înțelegi că un inchizitor de rangul meu nu se poate lua după bârfele călătorilor pentru a-și stabili calea pe care trebuie să o apuce pentru a-și împlini misiunea. Coborâți imediat puntea ca să mă asigur cu ochii mei că răul cel mare v-a cruțat. Lăsați-o fără zăbavă sau, pe legea mea, vor avea berbecii mei grijă!

Capetele cu tonsură se bulucesc peste metereze. Landegaard numără vreo șaisprezece, plus încă o duzină care se agită și se fâfâie de ici și colo. Răsună un scrâșnet de lanțuri, în vreme ce mâini invizibile coboară puntea. După ce și-a dispus arbaletrierii în spatele lui, inchizitorul dă pinteți bidiviului.

Urmat de străjeri și de căruțe, Landegaard pătrunde în fortăreață și se uită cu atenție la trapiștii care s-au adunat în curte. Patruzeci de călugări murdari și temători care au supraviețuit în mod miraculos ciumei, hrănindu-se cu corbi și carne de câine, după cum o indică resturile și craniile risipite pe jos. În țărână, se descompun și schelete de pisici și cozi de șobolani. Și resturi de bufnițe, pe care moșnegii le-au ros până la os pentru a-și amăgi foamea. Iată ce a făcut ciuma din mândra comunitate a legătorilor de la Maccagno. Cu toate acestea, chiar dacă trapiștii slăbiseră în mod evident, un rest de burdihan mai rotunjește ici, colo, rasele. Ceea ce nu se prea potrivește cu restul tabloului. Asta, dar și licărirea stranie care le joacă în străfundul ochilor.

161

Arbaletrierii își ocupă pozițiile de tragere. Una dintre gărzi se apleacă spre Landegaard și îi șoptește

ceva la ureche. Inchizitorul se ridică în șa și se răsucesce către călugări.

— Mi s-a spus că izvorul care vă alimentează mănăstirea a fost infectat de un cadavru de ciumat. Aștept explicații.

Remarca e întâmpinată de o tăcere mormântală. Apoi o voce răgușită se înalță din rândul călugărilor.

— Monsenior, am topit zăpada și am băut apă de ploaie.

Un notar deschide un registru gros cu copertă de piele și i-l pune lui Landegaard în poală. Inchizitorul consultă câteva pagini.

— Pot accepta explicația pentru zăpada din timpul iernii trecute, dar conform celor consemnate aici, astă-primăvară nu a plouat decât de patru ori în regiunile Como și Caravagna.

O nouă tăcere.

— Suflecați-vă mânecile și arătați-vă brațele notarilor.

Călugării execută, descoperind nenumărate tăieturi care le acoperă brațele mizere: morți de sete și deshidratați din cauza lipsei apei, trapiștii au fost obligați să își străpungă carnea și să își sugă sângele. Cum gărzile mânuiau manivelele arbaletelor pentru a fixa banda din piele, călugării au căzut în genunchi în praf implorându-l pe inchizitor să îi cruțe. Landegaard îi reduce la tăcere cu o plesnitură de bici.

— Să lăsăm aceste lucruri la judecata Domnului, care va avea milă pentru suferințele pe care le-au adus sufletelor noastre aceste timpuri de pierzanie. Nu rătăcirile voastre m-au adus aici. Sunt în căutarea unei pustnice bătrâne din Cervin, care a fugit din mănăstirea ei în toiu iernii. Știu că a trecut pe aici și aștept să îmi dați vești despre ea.

Tăcere. Landegaard se înfurie.

— V-ați înghițit limba? După registrele mele, superiorul congregației voastre e părintele Alfredo de Toledo. Să facă un pas înainte ca să îl cunoaștem.

Un murmur străbate ceata de călugări îngenuncheați. Un monah bătrân se apropie, îndoit de spate. Landegaard îi ridică bărbia cu capătul cravașei. Bătrânul își ferește ochii.

— V-am cunoscut odinioară la seminarul din Pisa, don Alfredo. Dacă memoria nu mă înșală, la vremea aceea ascundeai sub un strat gros de pudră o cicatrice urâtă pe care v-a făcut-o un tâlhar, care v-a crestat adânc obrazul cu pumnalul. Oare foamea și setea s-o fi șters de pe chipul vostru?

— Timpul, Excelență, timpul a șters-o.

Cravașa lui Landegaard șuieră în aer și sfâșie obrazul călugărului, al cărui sânge înroșește țărâna.

— Uite-ți îndărăt păcatoasa cicatrice, frate mincinos ce ești. Și adresându-se celorlalți, ai căror genunchi tremură în praf, Landegaard tună: Adunătură de porci, aveți vreme cât ai clipi din ochi să îmi spuneți ce ați făcut cu părintele Alfredo. După aceea, îi voi alege pe călăii care mă însoțesc să vă pună întrebări.

O voce șovăielnică se înalță din rândurile celor îngenuncheați:

— Excelență, părintele Alfredo a plecat dintre noi acum o lună.

— Și din ce cauză a murit, dacă nu ți-e cu supărare?

— Asta a fost vrerea Domnului. S-a stins, iar noi l-am vegheat cum se cuvine înainte de a-l coborî în pământ.

Landegaard îi interoghează din priviri pe notari. Bătrânul Ambrosio, bun cunoscător al întunecimilor sufletului omenesc, își mângâie barba. Nici inchizitorul nu crede o iotă din ceea ce tocmai a auzit.

— Atunci conduceți-mă la cimitir și arătați-mi mormântul.

O lucire țâșnește la picioarele lui Landegaard. Călugărul biciuit scoate de undeva un pumnal și se aruncă asupra inchizitorului, care își cabrează calul. Deviat de mișcare, pumnalul se înfige în grumazul animalului. O săgeată șuieră prin aer și se oprește în gâtul trapistului. Sărind de pe calul care se prăbușește în praf, Landegaard le face semn oamenilor săi, care îi încercuiesc rapid pe cei îngenuncheați. Apoi, lăsându-i sub pază bună, Landegaard și câteva gărzi deschid mormântul lui Alfredo. Fără să fie surprinși, constată că e gol. Așa că le ordonă însoțitorilor săi să scotocească mănăstirea din turnuri până în subterane.

După câteva minute, un corn răsună din adâncul pământului. Landegaard se duce la străjerii care au găsit cadavrul starețului, fără membre, într-o chilie din subteran. Cu o batistă la nas și la gură, inchizitorul examinează cadavrul. Tăieturile pe trupul nefericitului au fost acoperite din belșug cu sare, pentru a nu putrezi: zi de zi, călugării au tăiat bucăți de carne de pe lateralele și din părțile moi ale părintelui Alfredo. Landegaard se cutremură când își închipuie gurile alea bătrâne și fără dinți mestecând carne de om.

Toată noaptea i-a torturat inchizitorul pe nelegiuți, pentru a-i determina să spună ce soartă infamă îi rezervaseră pustnicei. Printre urletele de durere, a reușit să afle că maica Gabriella a ajuns la ei în cea de-a treisprezecea zi de la fuga din Cervin. A strigat către metereze că vine din Cervin și a cerut azil peste

noapte. Dar trapiștii nu au lăsat-o să intre și i-au aruncat doar câteva bucățele de pâine, puțin vin și insulte din belșug. Și scuipături.

Urlând ca din chinurile iadului în timp ce presa îi zdrobește oasele, cel mai tânăr membru al congregației mizerabile își amintește că a auzit-o pe pustnică ciocănind ceva în bolovanul aflat lângă puntea fortăreței. Apoi, a văzut-o îndepărtându-se spre est.

— Și după aceea? Ce s-a întâmplat după aceea?

Trapistul scoate un urlat agonic când inchișitorul îi pune sare pe răni.

— Vorbește, blestematule!

— Două zile mai târziu, niște cavaleri au strigat sub ziduri că se află în căutarea unei pustnice fugite de la Cervin. Le-am spus să își vadă de drum, dar au început să escaladeze zidurile de parcă picioarele lor ar fi fost despicate, precum copitele țăpilor.

— Nu te opri, câine blestat! Au aflat încotro a apucat-o călugărița după ce ai alungat-o?

— Pentru Dumnezeu, Excelență! Ne-au obligat să le spunem!

— Atunci cum se face că v-au cruțat?

Izbucnind într-un râs smintit, trapistul înalță capul și îl scuipă pe inchișitor în obraz:

— Da' tu ce crezi, avorton nenorocit al lui Dumnezeu? Am abjurat-o pe Fecioară și ne-am închinat Diavolului ca să ne lase în viață!

În timp ce călăii continuă să-i tortureze pe cei condamnați, Landegaard se năpustește spre grilajul de la intrare. Trebuie să găsească rapid stânca pe care pustnica a scrijelit următoarea etapă a itinerarului. Degetele bărbatului pipăie cu febrilitate piatra. Înlemnește.

— Doamne, ai milă de sufletele noastre! Abația cisterciană Santa Madonna di Caravagna!

162

— Trezește-te, Marie!

— Nefericita! S-a aruncat direct în gura ciumei!

Vocea gravă care iese acum de pe buzele tinerei repetă cuvintele ca un ecou. Parks are ochii larg deschiși, capul i s-a prăvălit pe fotoliu. De câteva minute bune, Carzo îi ia pulsul. O mică venă vineție se zbate tot mai tare, pe măsură ce Marie se găsește tot mai mult blocată undeva, prin cine știe ce cotlon al transei. Atunci încep convulsiile, iar preotul se vede nevoit să îi facă o injecție cu adrenalină, pentru a-i susține inima, ale cărei bătaii ajung acum la o sută șaptezeci și cinci pe minut.

— Ține-te bine, Marie, te aduc înapoi!

Adrenalina îi arde venele. Parks scoate un urlat prelung, țâșnind în cele din urmă la suprafață din viziunea ei. Deschide ochii și înghite aerul ca o înecată. E în derivă. Părintele Carzo o cuprinde în brațe și o strânge cu stângăcie la piept, legănând-o, încercând să o încălzească. Tânăra femeie e înspăimântată.

— Ce s-a mai întâmplat, Marie? Ce ai văzut?

Cu vocea încă spartă din cauza timbrului aspru al lui Landegaard, Marie îi povestește părintelui Carzo sfârșitul viziunii. Preotul face ochii mari, stupefiat.

Insensibil la lacrimile mâncătorilor de oameni, Landegaard a pus să fie îngropați de vii. Apoi inchișitorul și escorta lui au incendiat mănăstirea și au luat-o spre creste, spre Dolomiți, pe drumul pe care o apucase, cu câteva luni în urmă, maica Gabriella.

Simțind cum lacrimile Mariei îi udă fața, Carzo o strânge și mai tare în brațe. A asistat la dezlănțuirile Inchișiției, va avea nevoie de ceva timp ca să digere ceea ce a văzut.

— Spuneai că pustnica a luat-o spre abația cisterciană Santa Madonna di Caravagna. Așa e?

— Da.

— Bun. S-a terminat. Altminteri, transele astea o să te omoare.

— Și atunci ce facem, renunțăm?

— Imposibil. Dar acum știm că pustnica nu a lăsat manuscrisul niciuneia dintre comunitățile cărora le-a cerut găzduire în timpul fugii.

— Le-o fi lăsat cistercienilor de la Caravagna?

— Nu cred că asta a fost intenția ei. Și apoi, trapiștii din Maccagno i-au spus adevărul lui Landegaard, cel puțin sub un anumit aspect.

— Care?

— Abația din Caravagna a fost efectiv decimată de ciumă în acel an. Știm, din arhivele noastre, că au lăsat între ziduri o femeie însărcinată, fără să știe că purta răul în ea. Dacă pustnica a bătut cu adevărat la poarta acelei abații, sunt sigur că nu i-a răspuns nimeni, pentru simplul motiv că nu avea cine, nu mai erau

decât cadavre. Scurtăm drumul și ne ducem direct la mănăstirea din Bolzano, acolo unde Landegaard și oamenii lui și-au găsit moartea, iar Biserica a pierdut definitiv urma manuscrisului. Acolo se oprește și drumul călugăriței.

Parks își amintește de ultimul mesaj al inchișitorului, pe care l-a citit în biblioteca pustnicilor din Denver. Cel în care îi spunea papei că fantomele străjerilor săi erau pe punctul de a sparge poarta donjonului în care își aflate refugiu.

— Nu... nu voi avea puterea să re trăiesc așa ceva...

— Nu te teme, Marie, nu sunt chiar atât de smintit încât să te trimit la Landegaard chiar înainte de a muri. Nu ai rezista.

Lipită de pieptul preotului, Parks ascultă bătăile inimilor lor contopindu-se în tăcerea din jur. Marie știe că minte. Și ochii i se umplu iar de lacrimi.

— Cu toate astea, voi fi obligată să intru iar în pielea pustnicei, dacă vrem să găsim evanghelia.

— Voi fi cu tine.

— Nu, Alfonso, singură voi scormoni pământul cu ghearele după ce augustinele îmi vor fi îngropat trupul. Voi fi singură, știi foarte bine.

Carzo simte răsuflarea lui Marie în obraz. Se cufundă în ochii ei îngroziți. Buzele tinerei îi pecetluiesc gura.

— Marie...

Încearcă să reziste încă puțin. Apoi închide ochii și îi întoarce sărutul.

163

Roma, ora douăzeci și două

Așezat pe bancheta din spate a limuzinei care îl culege de pe undeva, de prin cartierul Colosseum, cardinalul Patrizio Giovanni e îngrijorat. La Vatican domnește o tăcere stranie, o senzație de vid și așteptare, ca și cum Biserica și-ar ține răsuflarea. Nici măcar mulțimea de pelerini care se revarsă permanent către piața Sfântul Petru nu face mai mult zgomot decât o armată de fantome. Dar ceea ce îl preocupă în cel mai înalt grad pe cardinalul Giovanni, în timp ce limuzina în care se află își croiește cu greu drumul prin mulțimea de pelerini, e că de la moartea papei nimic nu se petrece așa cum s-ar cuveni. În orice caz, nimic din cele prevăzute de convențiile și regulile sacre ale Bisericii. Cu câteva ceasuri în urmă, cardinalul șambelan Campini a anunțat chiar iminenta înmormântare a Sanctității Sale și anularea perioadei de reculegere de dinaintea începerii conclavului. De secole nu s-a mai văzut una ca asta.

Pe la jumătatea acelei după-amiezi, șambelanul Campini a urcat la tribuna conciliului pentru a anunța vestea colegiului cardinalilor, justificându-și decizia prin tulburările care ar agita creștinătatea și care ar urgenta desemnarea noului papă. Giovanni își amintește murmurele care s-au înălțat din rândul prelaților. Apoi, după ce a anunțat dizolvarea conciliului în virtutea canonului 34 al Constituției apostolice *Universi Dominici Gregis*, Campini a convocat cardinalii la conclavul care urma să înceapă imediat după coborârea papei în mormânt. De atunci, o tăcere de moarte s-a abătut asupra Romei. Ca și cum ceva straniu s-ar fi insinuat la Vatican. Ceva ce era pe punctul de a se înstăpâni asupra Cetății Sfinte.

Prin geamurile limuzinei, cardinalul privește străzile ude ale bătrânului oraș. Habitaclul miroase a piele și a malț. Un Bentley de colecție, care aparține cardinalului Angelo Mendoza, secretar de stat al Vaticanului și prim-ministru al Bisericii. Imediat după intervenția șambelanului și în timp ce cardinalii din conciliu îi comentau anunțul într-un freamăt de voci, mâna bătrână a lui Mendoza a pus un plic pe pupitrul lui Giovanni. Acesta din urmă l-a acoperit, pre- făcându-se că își adună hârțoagele. A privit spre Mendoza, care se îndepărta într-un freamăt de sutană. A desfăcut plicul mai târziu, la adăpost de priviri străine. Înăuntru, o foaie obișnuită, pe care el mângălise câteva cuvinte în latină care însemnau „Cel smintit are ochii deschiși, dar cel înțelept pășește în beznă.”

Văzând acea nouă versiune a citatului din *Ecleziastul* pe care bătrânul Mendoza l-a copiat inversând subiectele, Giovanni a zâmbit în barbă. „Cel înțelept are ochii deschiși, dar cel smintit pășește prin beznă”, așa suna versiunea originală a maximei. Acum desface din nou foaia, așa cum făcuse în camera lui de hotel, imediat după ce părăsise conciliul. Privind frazele scrise cu cerneală roșie care îi joacă în fața ochilor, Giovanni nu mai zâmbește. Cerneală luminescentă vizibilă doar în întuneric, în vreme ce textul original dispare. Amprenta cavalerilor din ordinul Arhiviștilor, care utilizează întotdeauna arta pustnicilor când vor să împărtășească taine. Giovanni citește încă o dată rândurile roșii care par a juca în trama hârtiei:

*Limuzina mea va trece să te ia la orele douăzeci și două
de pe Via di San Gregorio, numărul 12.
Nu vorbi cu nimeni.
Ești în pericol.*

Giovanni împăturește hârtia și o strecoară în buzunarul sutanei. Mendoza e numărul doi în ierarhia de la Vatican, prieten fidel al papei care tocmai s-a stins, membru al vechii gărzi. El e cel care, cu șase luni în urmă, i-a recomandat Sanctității Sale să îl înalțe pe Giovanni la rangul de cardinal la vârsta de cincizeci și unu de ani, făcând astfel din el cel mai tânăr dintre capii Bisericii. Dar și cel mai naiv. Însă oricât de neexperimentat ar fi fost, în mijlocul acestor scorpii bătrâne și pline de răutate, Giovanni a învățat repede că e mai bine să ai încredere într-un om decât să te păzești de toți. Așa că și-a pus toată încrederea în cel care a făcut din el ceea ce era astăzi. De aceea îl îngrijorează mesajul lui Mendoza. Ca și tăcerea care a cuprins Vaticanul.

Prelatul deschide ochii. Limuzina se oprește într-o fundătură, în capătul căreia sclipesc neoanele unei restaurant. Un șef de sală așteaptă la intrarea de serviciu, adăpostit sub o umbrelă.

— Aici este.

Prelatul tresare ușor auzind prin interfon vocea metalică a șoferului. Se uită către geamul despărțitor. Bărbatul nici măcar nu a întors capul. Giovanni deschide portiera, iar pantoful i se cufundă într-o băltoacă. Coboară din limuzina care demarează lin și dispore.

Cardinalul o ia pe străduță. Șeful de sală îi iese în întâmpinare și îi șoptește:

— Sunteți Ecclesiastul?

— Poftim?

Giovanni se uită în ochii înghețați ai bărbatului care așteaptă un răspuns. Cardinalul era pe punctul de a i-l da, când în întunericul fundăturii observă patru umbre care se ascundeau. Patru bărbați. Face un pas în spate când îl recunoaște pe unul dintre ei, cel mai apropiat, al cărui chip e pentru o secundă luminat de un neon: căpitanul Silvio Cerentino, comandantul gărzii loiale defunctului papă.

— Pe toți sfinții, ce se întâmplă aici și ce caută gărzile elvețiene în afara zidurilor Vaticanului?

— Monsenior, v-am pus o întrebare. Sunteți Ecclesiastul?

Vocea șefului de sală e înghețată. Giovanni tresare când observă că bărbatul și-a strecurat deja mâna în vestă. Era înarmat. Așa că răspunde:

— Cel smintit are ochii închiși, dar cel înțelept pășește prin beznă.

Chipul interlocutorului se destinde. Ia mâna de pe patul armei. Întinde umbrela, pentru ca prelatul să se poată adăposti de ploaie.

— Cardinalul Mendoza vă așteaptă, Eminență.

Giovanni aruncă o privire în spate, spre fundătură. Gărzile elvețiene au dispărut.

164

Mulțimea de pelerini din piața Sfântul Petru și-a îngroșat rândurile. Sunt atât de mulți, încât murmurele lor seamănă acum cu un zumzăit. Sute de mii de buze care se roagă într-o mare de lumânări. Ca un monstru, o hidră cu mii și mii de fețe triste și trupuri încremenite.

Din vârful scărilor bazilicii, șambelanul Campini contemplă marea umană care se apropie. Are impresia că toată creștinătatea se revarsă în inima Romei, ca și cum credincioșii ar presimți ceea ce e pe cale să se întâmple între zidurile Vaticanului.

Campini simte statura impunătoare a comandantului gărzii care rămâne nemișcat un pas în spatele lui.

— Te ascult.

— Trei cardinali lipsesc de la apel, Eminență.

Campini se încordează.

— Cine?

— Cardinalul secretar de stat Mendoza, cardinalul Giacomo din congregația episcopilor și cardinalul Giovanni.

— Primii doi au depășit limita de vârstă, deci nu pot participa la conclav.

— Totuși, Eminență, cardinalul secretar de stat și patronul congregației episcopilor, numerele doi și șase de la Vatican...

— Îți amintesc că, numărul unu fiind mort, numerele doi și șase nu au mai multă putere decât

echivalentele lor dintr-un pachet de cărți de joc. Când Sfântul Scaun e vacant, singurul care poruncește e șambelanul. Iar șambelanul sunt eu.

— Credeți că știu?

— Cred că își închipuie că știu. Dar indiferent ce ar pune la cale, e mult prea târziu.

Tăcere.

— Ceva noutăți despre părintele Carzo și acea Marie Parks care vede aievea lucrurile de odinioară?

— Au părăsit abația-fortăreață Maccagno Superiore. Acum se îndreaptă spre mănăstirea Bolzano.

— E absolut necesar ca evanghelia să fie găsită pentru a o utiliza la slujba solemnă care se va ține imediat după alegerea Marelui Maestru.

— Credeți că ar trebui să intervenim?

— Nu te băga în lucruri care te depășesc, comandante. Nimeni nu trebuie să se atingă de părintele Carzo înainte de a veni ceasul.

— Și cardinalii care lipsesc de la apel?

— Mă voi ocupa eu de ei.

Campini aruncă o ultimă privire înspre mulțime.

— Dublează cordoanele de securitate și închide bazilica.

Comandantul face semn gărzilor care strâng rândurile. Apoi împinge porțile grele în spatele șambelanului, care dispare în interiorul clădirii.

165

Șeful de sală îl conduce pe cardinalul Giovanni în saloanele private ale restaurantului. Deschide ușa, apoi se dă la o parte, pentru a-l lăsa să treacă. Înăuntru, Giovanni descoperă o încăpere cu atmosferă liniștită, cu pereții acoperiți cu tapiserii și parchet veci, care pâraie sub tălpile lui. La singura masă rotundă din cameră stau cardinalii Mendoza, Giacomo, prefect al congregației episcopilor, și un bătrân în costum închis la culoare și o pălărie din fetru, cu un chip atât de brăzdat de riduri, că ai senzația că zâmbește permanent. Giovanni inspiră mirosul de fum de țigară și lichioruri care plutește în aer.

În astfel de rezerve, risipite prin toată Roma, se întâlnesc de obicei prelații când vor să își împărtășească secretele, la adăpost de urechi indiscrete. Lucruri pe care nimeni nu îndrăznește să le murmure în incinta Vaticanului sunt spuse cu voce scăzută între două sorbituri de lichior și două lingurițe de moca. Așa se țin intrigile care pregătesc căderea ambițioșilor, dizgrația celor puternici și scoaterea în afara jocului a celor pretențioși.

Giovanni se așază în fața cardinalului Mendoza. Un chelner îi umple paharul și îi pune dinainte un platou cu produse de patiserie. Apoi, cu voce scăzută, îi întreabă dacă dorește să ia cina. Bătrânul cardinal face semn cu mâna că nu. Chelnerul dispare și închide ușa după el.

— Mi-am permis să comand o porție din acest excelent tiramisu și o carafă de rachiu de Abruzzo, după care Mântuitorul însuși s-ar fi dat în vânt, fără îndoială, spuse Mendoza.

— Ce-ar fi, mai bine, să îmi spuneți ce se întâmplă aici, Eminență?

— Mănâncă mai întâi, avem tot timpul să stăm de vorbă.

Giovanni se supune. Amestecul de ciocolată și alcool îi arde gâtul. Ridică privirea spre Mendoza, care îl fixează prin norii de fum de țigară. Bătrânul cu pălărie abia dacă s-a atins de desertul din față. Își rulează o țigară pe care o lipește între buze și o aprinde cu o brichetă cu fitil. Apoi se întoarce către un bărbat în haine civile, care tocmai intrase în cameră cu un plic voluminos sub braț. Se înclină în fața bătrânului cu pălărie și îi șoptește ceva la ureche. Giovanni se încordează. Sicilieni. Mesagerul îi lasă plicul bătrânului, apoi se retrage. La rândul lui, bătrânul sicilian îi întinde plicul lui Mendoza.

— Vă ascult, Eminență, începe Giovanni. De ce m-ați pus să vin aici și cine sunt acești oameni?

Mendoza lasă țigara în scrumieră.

— Patrizio, avem motive întemeiate să credem că Vaticanul e pe punctul de a încăpea pe alte mâini decât ale noastre. Conciliul nu a fost decât un pretext, iar conclavul care se anunță nu va fi decât o formalitate.

— Fumul Negru al Satanei?

— Știm că ei sunt cei care l-au asasinat pe monseniorul Ballestra. Și mai știm că bătrânul nostru prieten a descoperit ceva în subteranele Vaticanului.

— Ce anume?

— Dovezile unui complot, adunate cu răbdare de-a lungul veacurilor.

— Da, și?

— După moartea lui Ballestra și suspecta trecere în neființă a papei, am căutat în propriile noastre arhive certificatele de deces ale suveranilor pontifi începând cu secolul al XIV-lea și am descoperit că alți douăzeci și opt de pontifi au fost răpuși de același rău straniu și fulgerător.

— Vreți să spuneți că Sfântul Părinte a fost asasinat?

— Mă tem că da.

— Și atunci, ce mai așteptați ca să opriți mascarada și să scoateți adevărul la lumină?

— Nu-i atât de simplu, Patrizio!

— Nu-i atât de simplu? Eminență, ați trimis limuzina să mă ia de lângă Colosseum, mi-ați dat un mesaj folosind codul arhiviștilor, ați pus un șef de sală să mă întâmpine ca pe un hoț, cerându-mi o parolă în fundul unei ulițe protejate de gărzi elvețiene în civil, apoi îmi oferiți un pahar de tărie și îmi spuneți senin că papa a fost asasinat și că Fumul Negru se pregătește să pună stăpânire pe Vatican. Imaginați-vă ce aș putea eu înțelege de aici! Ce nu reușesc deloc să pricep e ce vreți de la mine și de ce vorbim în fața unui necunoscut care vă șoptește nu știu ce la ureche în siciliană.

Pe buzele bătrânului cu pălărie se ivește un zâmbet larg. Mendoza soarbe o gură de tărie, apoi pune paharul pe masă.

— Dă-mi voie să ți-l prezint pe don Gabriel.

— Mafia? Ați înnebunit?

— Mafia, cum îi spui tu, e o mare familie, care își are verii, unchii și trădătorii ei. Don Gabriel reprezintă ramura din Palermo a Cosa Nostra, Mafia bine-cunoscută, cea cu care Biserica are de veacuri relații pe cât de prețioase, pe atât de inevitabile. Dar nimic reprobabil, fii liniștit. Don Gabriel ne este prieten drag și e un om credincios. M-a căutat pentru că are lucruri importante de dezvăluit.

— Ce anume?

Bătrânul suflă un nor de fum. Când, în sfârșit, începe să vorbească, lui Giovanni i se pare că ascultă un personaj de film.

— În seara aceasta, familiile aliate din Trapani, Agrigento și Messina ne-au avertizat asupra unei tranzacții în derulare dintre două ramuri trădătoare ale Camorra și Cosa Nostra. Cele pe care noi le considerăm fructe putrede căzute din copac.

— Deja mi-e greu să vă urmăresc.

— Așa cum spun cei care nu știu să tacă, Mafia e compusă din cinci organizații principale. Camorra și Cosa Nostra sunt cele mai vechi. Ne urâm, e drept, dar cu onoare. După aceea, vin cei de la 'Ndrangheta, calabrezii.

Cu adevărat răi, extrem de cruzi. Urmează Stidda, care înseamnă *stea* în siciliană. Îi include pe cei care au dezertat din Cosa Nostra. Sunt lesne de recunoscut, pentru că idioții au o stea cu cinci colțuri tatuată între degetul mare și arătător. Se ocupă de drogurile din Asia și de prostituția din Est. E rău. În sfârșit, cei mai răi sunt cei din Sacra Corona Unita, originari din regiunea Puglia. Sunt ca niște câini turbați. Obligă copiii să se prostitueze și omoară bătrâne. Sau invers, nici nu mai știu.

Excedat, Giovanni se întoarce către cardinalul Mendoza:

— Chiar suntem obligați să ascultăm toate astea?

— Reveniți la subiect, don Gabriel, vă rog.

Bătrânul trage din chiștocul lui și își culege câteva fire de tutun de pe limbă.

— Tranzacția în curs, despre care Cosa Nostra a auzit vorbindu-se, implică mai multe clanuri din Stidda și Sacra Corona Unita. Se zvonește că în seara asta mulți, foarte mulți bani au trecut dintr-o mână murdară în alta. Gentlemenii bine îmbrăcați au venit să propună acestor organizații de pușcăriași o misiune ceva mai specială, în schimbul câtorva valize cu bani. Un sacrilegiu pe care Camorra sau noi, cei din Cosa Nostra, nu am fi acceptat niciodată să îl comitem, pentru tot aurul din lume.

— Ce sacrilegiu?

— În noaptea asta, la ora unu dimineața, mai multe grupuri înarmate aparținând Stidda și Sacra Corona Unita au luat ostatici o sută de familii de pe tot cuprinsul Italiei, dar și din restul Europei. Familii ale cardinalilor care participă la conclav; în mod cert, se urmărește constrângerea lor pentru a vota într-un anumit mod.

Giovanni se încordează în fotoliul lui.

— Refuz să cred alegațiile unuia care se ocupă cu tăiatul beregatelor.

— Și v-ați înșela, Eminență, pentru că cel care se ocupă cu tăiatul beregatelor, cum spuneți dumneavoastră, s-ar putea să v-o salveze cât de curând pe a Sfinției Voastre.

— Cred că am auzit destul pentru seara asta!

— Stai jos, Patrizio.

Giovanni se lasă iar în jilț.

— Haideti, Eminență, nu-mi spuneți că dați crezare unui naș al Mafiei care vă spune că înalți prelați de la Vatican au fost în stare să trimită ucigași plătiți ca să facă presiuni asupra cardinalilor ca să dirijeze voturile conclavului!

La un semnal al lui Mendoza, don Gabriel îi întinde lui Giovanni plicul gros adus de unul dintre oamenii lui cu câteva clipe în urmă.

— Deschideți-l.

Giovanni scoate din plic vreo duzină de fotografii. Recunoaște aleea străjuită de măslini care duce spre casa părinților lui de pe colinele din Germagno, în munții Apenini, ghivecele masive cu flori care împodobesc clădirea veche, din secolul al XVIII-lea, precum și pridvorul din lemn masiv. În pozele următoare, părinții lui stau pe canapeaua din salon: mama e îmbrăcată cu eterna ei rochie înflorată, iar în picioare are șosete din lână; tatăl lui poartă vechea lui vestă de vânatoare și pantalonii decolorați din catifea reiată. Aveau mâinile legate la spate și o bandă lată, adezivă, peste gură. În ultima imagine, un tip din Sacra Corona Unita proptea țeava unui pistol automat în tâmpla mamei lui, care plângea. Cel mai tânăr dintre cardinalii Vaticanului ridică o privire încărcată de ură către don Gabriel.

— Cum ați intrat în posesia acestor fotografii?

— Am plătit ceea ce trebuia plătit.

— Și de unde știu eu că ucigașii care apar aici nu sunt oamenii voștri?

— Oamenii mei nu sunt niciodată mascați.

— OK, gata, ajunge!

Giovanni împinge jilțul și își înșfacă haina.

— Unde te duci?

— La carabinieri, să le predau acest dosar.

— Și de ce, mă rog?

— Voi ce credeți?

— Cardinale Giovanni, echipele de la Stidda și Sacra Unita comunică între ele din sfert în sfert de oră prin walkie-talkie și mesaje codate. Dacă un detașament de carabinieri ar interveni asupra unei echipe sau alteia, toate familiile cardinalilor ar fi ucise în același moment. Asta vreți?

— Nu primesc lecții de la un naș mafiot!

— Nu veți apuca să faceți nici treizeci de metri în afara acestei încăperi!

— E o amenințare?

Bătrânul cu pălărie suflă din nou un nor de fum. Nu mai zâmbește. Intervine cardinalul Mendoza.

— Patrizio, conclavul începe în scurt timp, iar noi nu mai avem nicio secundă de pierdut. E posibil să mai existe o cale de a opri Fumul Negru, dar trebuie să ne mișcăm repede. Acordă-mi câteva minute, poate reușesc să te conving. După aceea, vei fi liber să faci așa cum îți vor dicta sufletul și conștiința.

Luat din scurt, Giovanni se așază din nou, pune mâna pe paharul cu tărie și îl dă peste cap. Alcoolul îi arde gâtul ca un râu de lavă. Pune paharul pe masă și privește fix spre Mendoza.

— Vă ascult.

166

— Ați auzit vorbindu-se de rețeaua Novus Ordo?

— Nu.

— Novus Ordo este o lojă ultrasecretă creată la finele Evului Mediu. Ea există și astăzi și este alcătuită din patruzeci dintre cei mai puternici bărbați și femei de pe întreaga planetă. E un fel de club al liderilor, al bancherilor și al celor mai bogați industriași care conduc în taină destinul omenirii. Nimeni nu știe cine sunt și unde se întâlnesc.

— Doar nu aveți de gând să ne serviți acum teoria stăpânilor lumii?

— Cardinale Giovanni, dacă vrei să convingi oamenii că ceva sau cineva nu există, lansează zvonul că acel lucru anume există bine mersi, apoi aruncă pe piață contraargumentul, cum că nu există de fapt nimic, că totul nu e decât un zvon. În acest fel, eventualele dovezi vor fi imediat denunțate drept un nou element al zvonului, și nu vor face decât să întărească ideea că acel lucru nu există. Exact așa s-a putut dezvolta în liniște Novus Ordo de-a lungul veacurilor. Toată lumea a auzit vorbindu-se despre această rețea, dar toți cred, asemenea ție, că e un zvon fără niciun fundament.

— Așadar, Novus Ordo și-a inventat o legendă pentru a se ascunde mai bine în spatele ei?

— Da, e vorba de povestea Iluminaților, acea lojă atotputernică care ar fi fost, chipurile, creată în 1776

de către un iezuit, la Weinberg. Elită a elitelor, Novus Ordo a atribuit chiar și un simbol acestui mit: o piramidă al cărui vârf, despărțit de bază, este iluminat de ochiul cunoașterii supreme. Elita care a atins revelația și masa plebee și oarbă. Ba chiar au imprimat acest simbol și deviza Iluminaților pe bancnotele de un dolar american, pentru ca toată lumea să le aibă astfel sub ochi. Apoi, au lansat zvonul că Iluminații ar fi răspunzători de toți și de toate. În răstimp, Novus Ordo a continuat să se dezvolte în liniște.

— OK, să spunem că așa e. Dar ce legătură are povestea asta cu Fumul Negru?

— Novus Ordo este o organizație creată de Fumul Negru la sfârșitul Evului Mediu și avem toate motivele să credem că o parte din cardinalii lor sau măcar Marele lor Maestru aparține acestei elite conducătoare.

— Vreți să spuneți că Fumul Negru nu ar fi decât ramura vaticană a Novus Ordo?

— Asta a devenit de-a lungul veacurilor: o parte a unui ansamblu gigantic creat de ea însăși. Dar nu o parte oarecare, căci din punctul de vedere al Novus Ordo, Fumul Negru are în ograda sa cea mai importantă dintre misiuni.

— Care?

— Pervertirea Bisericii din interiorul ei. Doar astfel Novus Ordo va putea controla planeta în întregul ei.

— E total absurd!

— Nu, Patrizio, nu sunt doar zvonuri.

Un moment de tăcere.

— Cum a început totul?

— Pe 13 octombrie 1307, în ziua arestării templierilor, agenții regelui Franței infiltrați la Vatican i-au asasinat pe majoritatea cardinalilor care trecuseră de partea ordinului. Șapte dintre acești prelați, cei mai puternici, au reușit să scape și au întemeiat Fumul Negru al Satanei. În același timp, înalții demnitari templieri au fost arestați în Franța și închiși în temnițele de la Paris, Gisors și Chinon, pentru a-și aștepta sfârșitul prin tortură sau ardere pe rug. Înainte de executarea sentinței, condamnații la moarte au încredințat fraților din ordin misiunea de a lua și de a ascunde cele opt cruci care cuprindeau codul templierilor. Crucile celor opt Fericiri.

Un nou moment de tăcere.

— Când au fost întemnițați, fiecare dintre acești demnitari templieri a gravat pe peretele celulei locul unde se afla crucea care îi aparținea. Opt locuri secrete care s-au transmis de la o generație la alta de templieri, ajungând să fie cunoscute de cardinalii Fumului Negru, ai căror emisari au recuperat, una după alta, crucile împrăștiate prin lume. După un moment de tăcere, Mendoza continuă.

Cu ajutorul celor opt cruci ale Fericirilor, cardinalii Fumului Negru au putut găsi locul în care, la sfârșitul cruciadelor, și-au ascuns comoara templierii. E vorba despre locul pe care îl indicau cele opt cruci alăturate.

— Unde anume?

— Credem că e vorba despre peșterile submarine din largul insulei Hierro, în arhipelagul Canare, încă virgin și neexplorat.

— Se cunoaște valoarea acestor bogății?

— La apogeul supremației sale bancare, ordinul rula echivalentul a cincisprezece miliarde de dolari americani pe an. Creditori ai regilor și ai puternicilor zilei, bancheri și finanțatorii ai cruciadelor, templierii aveau propriile lor nave cu care făceau comerț. Ei au inventat banca, scrisoarea de schimb, creditul și comisionul. Știind că au funcționat la capacitate maximă vreme de patruzeci și șapte de ani, apreciem că în acea perioadă le-au trecut prin mâini aproximativ șapte sute optzeci de miliarde de dolari, la paritatea actuală. Evident că toți banii aceștia nu le aparțineau în totalitate, dar, dacă ținem seama de veniturile pe care le raportau cele nouă mii de comandamente pe care le patronau, de pământurile, castelele, comerțul pe care îl practicau, comisioanele și dobânzile pe care le percepeau de la seniorii fără niciun sfânt și de la regii ruinați de războaiele pe care ei înșiși le organizau, am putea estima în mod rezonabil că bogăția templierilor se ridica la circa o sută șaptezeci și trei de miliarde de dolari în monede de aur și pietre prețioase. Credem că și-au folosit propriile nave de comerț pentru a-și transporta comoara până la Hierro.

Tăcere.

— Și după aceea?

— Pe parcursul lentei și misterioasei recuperări a comorii, cardinalii templieri au păstrat discreția. Credem că au profitat de această perioadă pentru a-și structura confreria și a reînnoa contactele cu marii bancheri ai Evului Mediu: lombarzii, genovezii, venețienii și florentinii, familii puternice care au primit,

toate, câte un procent din comoară cu ordinul de a-l fructifica și de a deschide alte și alte bănci în toată Europa. Grație acestor sume fabuloase, bancherii Novus Ordo au devenit, la rândul-le, creditorii regilor și ai celor puternici, i-au înarmat pentru Războiul de O Sută de Ani pentru a-i ruina apoi și a prelua controlul asupra finanțelor lor.

— Cam cum au făcut și templierii, la apogeul puterii lor?

Mendoza încuviință din cap.

— De pe la mijlocul secolului al XV-lea se știe că Novus Ordo cuprindea unsprezece familii care dominau Italia și restul Europei. Dar Mediterana nu era suficientă pentru apetitul lor devastator, aveau nevoie de noi rute maritime. Cu ajutorul fabuloaselor bogății acumulate, bancherii Novus Ordo s-au lansat în construcția de nave, tot mai mari și mai performante. Ei sunt cei care au dotat caravanele maritime ale lui Columb, Cortes și Pizarro. Ei sunt cei care au finanțat expedițiile lui del Cano și Magellan, ale căror nave au făcut primul ocol al Pământului în 1522. Aurul incașilor, mirodeniile din India și uriașa piață de sclavi. Așa a traversat veacurile Novus Ordo, edificându-și treptat un imperiu imens. Familiile care îi erau supuse au răsturnat regi și au alimentat revoluții, apoi au finanțat războiul american de independență, înainte de a traversa Atlanticul pentru a pune bazele marilor dinastii ale Lumii Noi. În sfârșit, tot acești bancheri au declanșat revoluția industrială, expansiunea căii ferate și a transportului aerian, exploatarea petrolieră și comerțul internațional. În spatele tuturor acestor imperii și multinaționale se află comoara templierilor. Secole de comerț, de comisioane și de dobânzi. În aceste familii puternice moștenirea s-a transmis din generație în generație, iar elita lor alcătuiește în continuare creierul Novus Ordo, care controlează cele mai multe piețe bursiere, cele mai mari multinaționale și cvasi-totalitatea băncilor planetei. Novus Ordo instalează democrații și răstoarnă dictaturi. Finanțează revoluții și destabilizează guverne ale căror politici sunt considerate contrare intereselor sale. La fel ca în republicile de odinioară din Geneva, Florența și Veneția, scopul este controlul asupra bogățiilor lumii și exploatarea popoarelor în folosul propriei îmbogățiri. Numai că această îmbogățire nu este decât o consecință, nicidecum un scop în sine. Căci înainte de toate, ei doresc aneantizarea religiilor și a libertății de gândire, pentru a-și aservi mai lesne popoarele. Puterea supremă.

Giovanni tace îndelung, contemplându-și paharul gol. Când ridică privirea, întâlnește ochii scormonitori ai cardinalului Mendoza.

— O singură întrebare, Eminența Voastră.

— Da.

— De unde știți toate acestea dacă nu faceți parte din Fumul Negru?

Mendoza schimbă o privire cu cardinalul Giacomo, care de la începutul întrevederii nu a spus nimic. Bătrânul prelat al congregației episcopilor clatină din cap și rostește:

— La începutul anilor șaizeci, înainte de deschiderea lucrărilor conciliului Vatican II, am reușit să infiltrăm un agent în interiorul Fumului Negru. Vaticanul nu era la prima astfel de tentativă. De-a lungul veacurilor, unsprezece astfel de agenți au fost demascați și masacrați, ceea ce a însemnat eșecul misiunii lor. Predecesorii noștri au greșit prin aceea că și-au subestimat adversarii. Dar cum le-am putea reproșa acest lucru câtă vreme iată, nici măcar noi, astăzi, nu știm exact cu ce dușman avem de-a face.

Tăcere.

— Constrânși de toate aceste tentative ratate, am luat la puricat dosarele viitorilor episcopi și am reținut unul: al unui tânăr protonotar apostolic pe nume Armondo Valdez, al cărui parcurs exemplar îl recomanda drept o persoană de o onestitate și o credință fără fisură. Așadar, l-am chemat și i-am vorbit despre existența Fumului Negru, propunându-i să îl infiltrăm în confrerie. Nu i-am ascuns pericolele de moarte implicate de o asemenea misiune. A acceptat; noi ne-am ocupat de educația lui, pe care am desăvârșit-o, trimițându-l la Academia pontificală și în mai multe nunțiat-uri sensibile din întreaga lume. În același timp, exorciștii noștri l-au inițiat în forțele răului și în cultul celui de nenumit.

Un moment de tăcere. Cardinalul Mendoza preia ștafeta.

— Au trecut patru ani, timp în care Valdez a devenit episcop, apoi cardinal. O ascensiune rapidă, care nu putea fi asociată decât influenței Fumului Negru. La câteva săptămâni după numire, ne-a parvenit un mesaj de la el prin care eram anunțați că fusese primit în sânul confreriei. O infiltrare care ne-a costat șapte ani de așteptare răbdătoare și multe nopți albe.

Alt moment de tăcere.

— Așa cum i-am ordonat, cardinalul Valdez a rămas inactiv timp de trei ani, pentru a se infiltra cât mai profund cu putință în structurile Fumului Negru. După aceea, când a fost în sfârșit în măsură să ne anunțe că făcea parte din cercul închis al celor opt cardinali din fruntea confreriei, l-am reactivat. Și a început să facă cercetări asupra arcanelor Fumului Negru, trimițându-și rapoartele prin intermediul misiunilor care

aveau ordin să ni le transmită, la rândul lor, prin canale securizate.

— Ce fel de canale?

— Cel mai adesea, prin intermediul unor simpli misionari însărcinați cu recuperarea rapoartelor agentului nostru din seifuri de pe aeroporturi, pentru a ni le aduce apoi personal.

— Ce conțineau acele rapoarte?

— Cardinalul Valdez avea o dublă misiune: identificarea ramificațiilor Novus Ordo de-a lungul și de-a latul lumii și, pe cât posibil, aflarea identității celorlalți șapte cardinali din conducerea Fumului Negru. În special pe aceea a Marelui Maestru. Dificultatea constă în faptul că demnitarii ordinului nu se cunosc între ei, iar la întruniri vin mascați și echipați cu aparate pentru distorsionarea vocii. Nu ai cum să îi trădezi pe cei pe care nu îi cunoști. Doar Marele Maestru și cel mai fidel secund al lui cunosc identitatea celorlalți membri, dar niciunul dintre aceștia din urmă nu a văzut vreodată chipul confrăților săi. Or, se pare că în urmă cu o săptămână Valdez a izbutit să-i facă o poză unuia dintre ei, într-un mic han din nordul Scoției. A expediat către mai multe misiuni din întreaga lume un pergament care utiliza codul templier și cele două imagini despre care vorbeam.

— Marele Maestru?

— Nu. Cardinalul șambelan Campini, numărul doi în cadrul ierarhiei Fumului Negru.

O tăcere grea.

— Și cine este numărul unu?

— Tot ce știm e că el este cel desemnat de confrerie să devină papă dacă Fumul Negru reușește să controleze voturile în conclav. Ceea ce pare a se potrivi cu cele spuse de don Gabriel, dar și cu dispariția tragică a succesorului oficial al papei după prăbușirea în ocean a cursei Cathay Pacific.

— Cardinalul Centario? Doamne, doar nu vă gândiți că...

— Tot cardinalul Valdez a descoperit asta: pregătirea atentatului și punerea în aplicare a planului în ajunul ultimei reuniuni a Fumului negru.

— Așadar, Marele Maestru este unul dintre cardinalii cu funcții înalte la Vatican?

— E posibil. În orice caz, e un om pe care probabil îl cunoaștem foarte bine.

— Și cardinalul Valdez? Nu poate face nimic, să oprească procesul dinlăuntrul lui?

Mendoza și Giacomo schimbă o privire. Bătrânul secretar de stat al Bisericii reia cu o voce fără vlagă.

— Cu cardinalul Valdez am mai stabilit un lucru: în cazul în care i se întâmplă ceva, vom primi un plic sigilat în care ni se va indica locul în care vom putea găsi dosarele complete ale celor treizeci de ani de anchetă pe care a desfășurat-o în sânul confreriei.

— Da, și?

Mendoza scoate un plic de sub sutană. Giovanni închide ochii.

— În seara asta ne-a parvenit acest document prin curier special. Provine de la Lazio Bank din Malta.

— Atunci totul s-a sfârșit.

— Poate că nu.

— Haideti, Eminență, Valdez e mort, Centario și alți zece prelați au dispărut în mijlocul oceanului, jumătate din conclaviști vor afla curând că familiile le vor fi secerate dacă nu votează cu candidatul care le va fi indicat, șambelanul controlează Vaticanul până la anunțarea rezultatului final al conclavului, iar noi nu cunoaștem nici măcar identitatea Marelui Maestru al Fumului Negru!

— Aici intervin eu, Eminență!

Giovanni se întoarce către don Gabriel, care între timp își regăsise zâmbetul.

— Aș fi curios să aflu la ce vă gândiți.

— Oamenii mei vă vor conduce la aeroport, de unde vă va prelua un elicopter care vă va lăsa în Marina di Ragusa, la extremitatea sudică a Siciliei. De acolo, vă veți îmbarca la bordul unui pescador care vă va duce în Malta. Dacă vă veți mișca repede, veți putea ajunge în La Valetta la ora deschiderii băncii Lazio.

— Și de ce să nu fac tot drumul cu elicopterul?

— Pentru că teritoriul pe care îl controlez se termină la Marina di Ragusa, iar elicopterele fac zgomot sau, mai rău, se pot prăbuși.

— Și bărcile, ele nu se pot scufunda?

— Nu ale mele.

Giovanni se întoarce spre cardinalul Mendoza.

— Uitați un amănunt important.

— Care?

— Sunt așteptat la conclav, unde am un loc rezervat. Probabil că deja au început să se îngrijoreze din

cauza absenței mele.

Bătrânul cardinal îi întinde lui Giovanni o mapă din carton care conține mai multe fotografii făcute de carabinieri la un accident rutier produs în acea după-amiază, lângă Roma. Într-una dintre ele, cardinalul vede un Jaguar zdrobit între un trailer și o camionetă.

— Dumnezeule, e mașina mea! Am împrumutat-o unui prieten, un episcop, care avea de făcut un drum urgent, dus-întors, până la Florența. Trebuia să mi-o aducă astă-seară.

— Monseniorul Gardano. A murit în accident. Un deces providențial.

— Poftim?!

— Oficial, te-ai stins în ambulanța care te transporta la clinica Gemelli din Roma. Chirurgical defunctului papă va confirma acest lucru agenților Fumului Negru care își vor manifesta rapid îngrijorarea în ceea ce privește absența ta de la conclav. Cadavrul lui Gardano era atât de desfigurat, că pregătirea lui va dura câteva ceasuri. Ceea ce îți dă un răgaz suficient, cel puțin până în zori, exact cât să ajungi în Malta și să aduci dosarul cardinalului Valdez.

— Și dacă își vor da seama mai repede că mortul de la morga Gemelli nu sunt eu?

— Atunci, vei fi avut dreptate măcar sub un aspect.

— Care anume?

— Că totul s-a sfârșit.

168

În timp ce ultimele note ale orgii se ridică în norii de tămâie, groparii coboară sicriul papei în subteranele în care odihnesc suveranii pontifi ai creștinătății. Coșciugul se lovește de zidurile gropii când corzile alunecă în mâinile înmănușate. Cardinalii se apleacă pentru a inspira adânc mireasma eternității care năvălește din catacombele Vaticanului. O ultimă pală de vânt înghețat și groparii trag lespedeza grea. Cardinalul Camano ascultă zgomotul surd pe care îl face tona de marmură când cade iar pe soclu. Înălță capul și se uită la ceilalți prelați.

Privind lespedeza, șambelanul vorbește cu cardinalul care se ocupă de penitențe, cu vicarul general al diocesei Romei și parohul bazilicii vaticane. Acesta din urmă pare mânios. Camano ghicește de ce. După legile Bisericii, funeraliile papei ar fi trebuit cinstite prin nouă zile de pelerinaj. După coborârea sicriului în pământ ar fi urmat un răgaz decent de șase zile, timp în care congregațiile ar fi avut posibilitatea de a se reuni în palatul apostolic, pentru a pregăti conclavul. Așadar, între decesul papei și începutul alegerilor ar fi trebuit să existe un interval cuprins între două săptămâni și douăzeci de zile. În loc de asta, pontiful era îngropat ca un lepros, iar conclavul era convocat în aceeași seară, de parcă ar fi fost o haită de conspiratori.

Dinaintea asaltului acestor șoapte agitate, Campini rămâne neclintit. Le amintește, cu voce scăzută, de vremurile deosebit de tulburi pe care le traversează Biserica și de obligația șambelanului de a da cât mai repede un căpitan navei în derivă. Parohul intenționează să insiste, dar Campini se întoarce brusc și îi spune apăsător că nu e nici locul, nici momentul pentru asemenea conciliabule. Jignit, prelatul pălește și face câțiva pași în spate.

Cercetându-i pe ceilalți membri ai curiei, Camano își dă seama că toți se privesc pe ascuns, încercând să își dea seama care face parte din Fumul Negru și care nu. Deoarece confreria nu are niciun semn distinctiv, niciun tatuaj sau simbol satanic, nicio posibilitate de recunoaștere. Iată de ce Fumul Negru a putut să traverseze veacurile fără probleme: niciodată mai mult de opt cardinali în fruntea ierarhiei și nici cea mai mărunță urmă a activităților lor.

Camano îngheață când protonotarul lui vine și îi șoptește că Armondo Valdez, cardinal arhiepiscop de Sao Paolo, a fost găsit mort într-o lagună din Veneția.

— Când?

— Astă-seară. Trebuie să opriți totul, Eminență. Trebuie să anulați conclavul și să anunțați mass-media. Lucrurile au mers prea departe.

Fără a îndrăzni să rostească niciun cuvânt, cardinalul Camano scoate un plic din sutană și i-l întinde discret interlocutorului. În plic, trei fotografii făcute în împrejurimile Perugiei: o clădire veche, între vii, o femeie tânără și trei copii palizi și înspăimântați, trei ucigași cu cagule care le înfig armele în obraji. Protonotarul șoptește la urechea lui Camano:

— Doamne, cine sunt oamenii ăștia?

— Nepoata mea cu copiii. În mod cert, ucigașii sunt oamenii de casă ai Fumului Negru. Majoritatea conclaviștilor au primit asemenea fotografii, împreună cu un mesaj prin care suntem anunțați că imediat

după începerea conclavului ni se vor da indicații asupra votului.

— Vă dați seama ce înseamnă asta?

— Da. Că dacă vreunul dintre noi anunță media sau autoritățile, familiile noastre vor fi executate imediat.

— Și atunci, ce mai rămâne de făcut?

— Să așteptăm conclavul. Acolo, vom fi cu toții închiși într-o încăpere și candidatul Fumului Negru va fi obligat să se demaște. Vom vedea atunci ce opțiuni avem.

Dangătul clopotului de la Sfântul Petru îi acoperă vocea. Cardinalii curiei încep să urce spre bazilică. Afară, clopotele fac să vibreze pavajul din piață și inimile sutelor de mii de pelerini încremeniți în burniță. Mulțimea se dă în lături, pentru a face loc celor două rânduri de cardinali electori care se îndreaptă spre conclav. O sută optsprezece prinți ai Bisericii în robă roșie, care trec tăcuți de porțile Vaticanului pe care gardurile elvețiene le vor zăvorî curând. Se vor aduna în Capela Sixtină. Procesul alegerii noului papă va începe curând.

169

Un hop. Jeepul o ia pe un drum îngust, care se pierde în inima unei păduri de pin negru. Parks deschide ochii și privește luna care dispare pe măsură ce mașina se cufundă tot mai mult pe sub arbori. Se întinde.

— Unde suntem?

— Aproape.

Cu un ochi pe ecranul GPS-ului și cu celălalt pe drumul smuls întunericului de lumina farurilor, preotul conduce cu viteză pe cărarea desfundată. Din când în când, frânează pentru a putea citi panourile de lemn cufundate în penumbră apoi apasă până la fund pedala de accelerație și demarează iar în trombă, stârnind nori de stropi de noroi, atacând strâns curbele în unghi aproape drept.

După aproximativ trei kilometri, oprește mașina în fața unei răscruci, întrerupe contactul și arată spre o cărare.

— Pe aici e.

Parks coboară. Arborii miros a mușchi și a mucegai. Încercând să pășească pe urmele lui Carzo, Marie merge pe mijlocul cărării. Nicio adiere de vânt. Niciun zgomot. Are impresia că aerul e mai curat, mai pur.

Pădurea se rărește și luna plină îi luminează din nou pe drumeți. Pământul, care adineauri era în pantă, acum redevine plat. Ajung la un fel de promontoriu unde copacii au renunțat să mai crească, un luminiiș natural. Acolo se înalță zidurile mănăstirii augustinelor din Bolzano. O fortăreață rotundă, ale cărei metereze, acoperite de iederă, lasă la vedere o curte rotundă și câteva clădiri pe jumătate năruite.

— Aici este.

— Știu.

170

— Papa a fost asasinat într-un complot al cardinalilor sataniști? Ai înnebunit de tot?

Valentina Graziano își înmoaie buzele în cana cu cafea pe care i-a dat-o Pazzi. Ia o înghițitură și urmărește mental traseul băuturii fierbinți care se risipește în stomac. Apoi pune reportofonul lui Ballestra pe biroul comandantului și apasă pe tasta de redare. În timp ce Pazzi se lasă în fotoliu pregătindu-se să asculte, Valentina închide ochii și se gândește la ultimele ceasuri, când a fost atât de aproape de moarte...

Cuprinsă de spaimă la vederea celor care-l asasinaseră pe Mario care se îndreptau direct spre ea, tânăra găsisese totuși puterea să fugă. Piața Panteonului era pustie. Se îndreptase spre fântâna Trevi, unde spera să dea de o procesiune, ca să se poată pierde printre pelerini. Dar cu excepția câtorva lampioane abandonate, esplanada din fața fântânii era goală. La capătul puterilor, Valentina scoase un țipăt de groază văzând călugării tot la cincizeci de metri în spatele ei, deși ar fi putut jura că nu alergaseră deloc.

Epuizată, fusese tentată să se oprească. Ar fi fost atât de ușor să îngenuncheze și să se lase în voia sorții. Dar își amintise de pumnalul care îl lovise pe Mario în pânțe. De privirea lui. Urlase furioasă și începuse să fugă înainte, balansându-și brațele pentru a accelera ritmul. Nu era nevoie să se uite în spate, știa, era sigură: călugării erau tot acolo. Da, de fapt nu trebuia, nu avea voie să se uite în spate. Căci dacă s-ar fi uitat, ar fi fost paralizată de spaimă.

Picioarele ei goale plesăiseră prin bălțile înghețate. Urcase pe colina lui Quirinal înspre centru și trecuse prin fața palatului prezidențial. Căutase din priviri gardurile care ar fi trebuit să se afle la post, în

fața porților. Gheretele erau goale, își continuase fuga. Când zărise în depărtare zidurile palatului Barberini, alți doi călugări îi răsăriseră în față, la nicio sută de metri. Cotise pe o străduță plină de pubele. Distinsese lumânările unei procesiuni pe Via Nazionale. În spatele ei, cei patru călugări erau tot mai aproape. Niște luciri albastre: cu girofarurile aprinse, patru mașini de carabinieri încadraseră procesiunea credincioșilor. Un ultim efort, un ultim sprint.

Chiar înainte de a ajunge la grosul procesiunii, Valentina își scosese arma și golise încărcătorul în aer. Cartușele fierbinți aterizaseră pe asfalt. Mulțimea se risipise, cuprinsă de panică. Fugind în continuare către carabinieri care o luau în cătare, Valentina ridicase mâinile în care își ținea insigna la vedere, strigându-le în același timp numărul de înregistrare. Apoi se prăbușise în brațele unui caporal. O ultimă privire peste umăr, în timp ce carabinierul o acoperea cu o pătură de lână. Călugării nu mai erau acolo.

171

În vechiul cimitir al mănăstirii Bolzano, umăr la umăr, Parks și Carzo descoperă mormântul pustnicei. Piatra funerară nu are nicio inscripție, abia dacă se mai zărește conturul șters de vreme al unei cruci. Acolo au îngropat-o augustinele pe bătrâna călugăriță într-o zi de februarie 1348. Ziua în care Fiara intrase în mănăstire.

Dând la o parte un tufiș de mei, Marie descoperă o altă piatră funerară acoperită de mușchi. Pipăindu-i cu vârful degetelor asperitățile, citește epitaful pe care timpul și înghețurile aproape că l-au șters:

— Aici zace Thomas Landegaard, inchizitor al ținuturilor Aragon și Catalonia, Provence și Milano.

Deci acolo odihnea omul cu care împărtășise câteva momente din viață. Pe Marie o încearcă o tristețe stranie, ca și cum ceva din ea însăși ar fi fost îngropat acolo. Sau, mai bine spus, ca și cum inchizitorul și-ar fi amintit el însuși de întâmplările teribile ale acelui an. Parks se întreabă la ce se va fi gândit Landegaard când gărzile lui moarte se izbeau în ușa donjonului. La călugărițele mariale din Ponte Leone, crucificate de Hoții de Suflete? Va fi auzit, pentru ultima oară, urletele cumplite ale trapiștilor îngropați de vii? Sau poate în gând se va fi ivit acel parfum atât de feminin și tulburător care i-a mângâiat nările când s-a ridicat în șa și a inspirat adânc aerul înghețat din Cervin? O lacrimă tremură în genele lui Marie. Da, la ea s-a gândit Landegaard când fantomele propriilor lui străjeri îl hăcuiau, iar el se stingea; ca și cum transa a făcut-o să traverseze cu adevărat veacurile și să lase ceva, o urmă, în sufletul inchizitorului. Ceva care nu a pierit. Ceva care nu va pieri niciodată.

Parks dă drumul tufei de mei și își șterge ochii. Carzo o cuprinde de după umeri.

— Haide, Marie. Aproape am ajuns.

172

Valentina deschide ochii când în reportofon răsună ultimele vorbe ale lui Ballestra. Chipul lui Pazzi rămâne neclintit și în momentele în care asasinul îl înjunghie pe arhivist. Degetul comandantului oprește înregistrarea.

— Tare mă mai scoți din fire, Valentina.

— Cum?!

— Te-am trimis la Vatican ca să organizezi paza conciliului și tu mi te întorci cu un sac de oase, o evanghelie din Evul Mediu și o pretinsă conspirație a cardinalilor.

— Uiți cu totul de uciderea pustnicilor și de minciuna Bisericii.

— Da, sigur, iar tu, fir-ar a dracului să fie, în loc să vii fuguța aici, te apuci și îl suni pe redactorul-șef de la *Corriere della Serra*! Și încă de pe mobilul tău!

Pe Valentina o inundă un val de tristețe.

— I-ați recuperat cadavrul?

— Nu există niciun cadavru.

— Ce?!

— La fel cum nu există nici urme de sânge pe trotuar și nici măcar pe stradă.

— Angajații hotelului Abruzzi, în fața căruia a fost asasinat Mario, trebuie să fi văzut ceva, nu se poate!

— I-am interogat. Nimeni nu a văzut nimic.

Tăcere.

— Și tu, Valentina?

— Eu, ce?

— Tu ce ai văzut?

— Mă crezi tâmpită?

— Valentina, amândoi suntem polițiști. Așa că știm amândoi cum stau lucrurile. Te-ai trezit prinsă într-un pasaj secret pe sub Vatican, ai clacat și ai început să îți imaginezi încăperi pline cu tot soiul de seifuri și ucigași deghizați în călugări. Mă înșel eu vreodată?

Valentina smulge reportofonul din mâna lui Pazzi.

— Și asta, pe toți dracii, asta ce-i? Tot eu am înregistrat-o? Poate chiar într-un studio?!

— Delirul unui arhivist bătrân, depresiv și alcoolic? Da, sigur, chestia o să facă furori în ziarele de scandal! Parcă văd titlurile: *Reglare de conturi la Vatican: un prelat dat afară din curie inventează un complot pentru a se răzbuna pe intrigile colegilor cardinali*. Trezește-te, Valentina, ce naiba! Fără documente care să-i susțină afirmațiile, înregistrarea ta nu valorează mai mult decât un spot publicitar pentru o marcă de prezervative.

— Prin urmare, dacă te înțeleg eu bine, vor scăpa cu toții. Îl vor băga în pământ pe papă și vor manipula conclavul ca să-l instaleze pe unul de-al lor în capul Bisericii.

— Da' ce ți-ai închipuit? C-o să trimit un detașament de parașutiști la Vatican? Credeai c-o să încatușez la vreo sută de cardinali sau că o să le interzic să îl îngroape pe papă? La dracu'! Chiar, oare n-ar fi mai bine să îi chem pur și simplu pe ăia de la baza aeriană Latina, să tragă scurt o rachetă nucleară asupra bazilicii?!

Înșfăcând telecomanda, Pazzi deschide televizorul încastrat în bibliotecă. Un prim-plan al bazilicii. Vocea prezentatorului acompaniază mișcarea lentă a obiectivelor celor unsprezece camere de filmat pe care Rai Uno le are ațintite în permanență aspra Vaticanului. Jurnalistul explică faptul că papa tocmai a fost înhumat și că, din cauza problemelor care tulbură creștinătatea, lucrările conclavului vor începe imediat. Mulțimea compactă de pelerini care se înghesuie în piața Sfântul Petru se dă la o parte pentru a face loc șirurilor de cardinali care se îndreaptă către Capela Sixtină. Porțile Vaticanului se închid în urma lor și un impunător detașament de gărzi elvețiene se așază în dispozitiv în fața lor. Comentatorul Rai își împărtășește uimirea milioanei de telespectatori de pe întreaga planetă care îl urmăresc acum. Conform spuselor lui, se pare că niciodată nu s-a grăbit atât de mult Biserica să își aleagă păstorul. Și, lucru cu atât mai straniu, biroul de presă al Vaticanului a rămas mut și nu a transpirat nicio informație din interior. Pazzi oprește sonorul.

— Ce ți-am spus, Guido! Doar vezi și tu că sunt pe cale să preia controlul asupra Vaticanului!

— Cine, Valentina? Cine? Marțienii? Rușii? Îmi poți da nume? Dovezi, amprente digitale, probe ADN sau, în fine, orice, un fir care să îmi permită să fac un dosar cu care să pot trezi un judecător și să încerc să obțin un mandat?!

— Dar cadavrul lui Ballestra?

— Cadavrul lui Ballestra nu dovedește decât un singur lucru.

— Care?

— Că Ballestra e mort.

— Guido, nu îți cer decât douăzeci și patru de ore ca să îți aduc dovezi!

Pazzi își toarnă un deget de whisky, adăugând un pumn de gheață. Apoi se uită fix la Valentina.

— Răgazul pe care îl ceri ți-l oferă chiar conclavul. Dacă durează trei zile, trei zile ai și tu. Dacă durează trei ceasuri, așa cum se prefigurează, nu vei avea niciun minut în plus.

— La naiba, e prea puțin, doar știi și tu foarte bine asta.

— Valentina, din secunda în care va fi ales noul papă, niciun judecător italian nu îmi va semna vreun mandat, iar cardinalii din Fumul ăsta Negru al tău nu vor avea a se teme de noi. Vei fi liberă să îți transmiți înregistrarea prin toate difuzoarele din Roma, nimeni nu va da nicio ceapă degerată pe ea. Dar, până una, alta, dacă vorbele tale sunt adevărate, înseamnă că ești într-un pericol de moarte.

Telefonul zumzăie. Pazzi ridică receptorul: secretara îl anunță că cineva vrea să îl vadă. Comandantul se interesează de numele băgăciosului enervant. Se încordează. Ușa se deschide și intră un bărbat de înălțime medie, palid, cu privire pătrunzătoare. În spatele lui, două gorile în costume negre. Bărbatul îi întinde lui Pazzi un teanc de documente emise de Departamentul american de Stat și de Ministerul italian de Justiție. Un permis care include autorizația de a desfășura anchete pe tot teritoriul peninsulei. În timp ce Pazzi analizează actele, bărbatul cu privirea de vultur înhață reportofonul lui Ballestra și îi întinde Valentinei o mână înghețată.

— Doamna Graziano? Stuart Crossman, director FBI. Vin din Denver și voi avea nevoie de ajutorul vostru pentru a-i prinde pe cardinalii Fumului Negru.

— Numai atât?!

— Nu. Mi-am pierdut un agent. Se numește Marie Parks. Are vârsta și zâmbetul dumneavoastră. Dacă nu ne mișcăm repede în următoarele ceasuri, Marie va muri.

173

Carzo coboară scara ce duce spre subterana fortăreței. Un pasaj obscur, dinspre care vine o duhoare de cărbune și mucegai. Răsuflarea veacurilor.

Ajuns la baza scării, aprinde lanterna și luminează zidurile prăfuite. În acea încăpere subterană a găsit Landegaard cadavrele augustinelor, treisprezece schelete care au zgâriat zidurile cu unghiile, înainte de a cădea răpuse de epuizare.

Înaintând, Parks se gândește la penultima scrisoare pe care i-a trimis-o Landegaard papei Clement al VI-lea:

Folosesc cu un anume scop termenul „a cădea iar”, căci augustinele erau înveșmântate în lințoliu, ca și cum ar fi fost mai întâi îngropate în cele treisprezece morminte, iar apoi s-ar fi ridicat din morți pentru a băntui acele locuri fără lumină.

Parks se așază pe băncuța de piatră pe care i-o indică preotul. Închide ochii.

— OK, Marie, ascultă-mă cu mare atenție, căci e foarte important. Te trimit în seara de 11 februarie 1348, la treisprezece zile după moartea pustnicei. Am găsit data asta pe ultima pagină a registrului mănăstirii, sub câteva rânduri mâzgălite în grabă de maica Isolda de Trento, superioara augustinelor din Bolzano. Ea spune acolo că soarele s-a stins și blestemăția care i-a masacrat călugărițele se va trezi din nou din morți. A mai notat că trebuie să pună cumva capăt acelei stări de lucruri, că nu are de ales. Îi cere Domnului iertare pentru ceea ce are de gând să facă pentru a scăpa de Fiară. Atâta tot. Am cotrobăit prin toate cimitirele și registrele congregațiilor pe o rază de zeci de kilometri. Nimic. Nici urmă de maica Isolda. Cu ea va trebui să intrăm acum în legătură.

— Și dacă și ea a murit în ziua aceea?

Marie simte buzele lui Carzo pecetluindu-i gura; se cufundă, încetul cu încetul, în întuneric. Simte țeșătura aspră a rasei lui, răsuflarea lui caldă pe pleoape, mâna lui mângâindu-i părul. După aceea, Marie are senzația că sânii i se fleșcăiesc, carnea începe să-i atârne... Mușchii i se întăresc și devin noduroși ca niște vreascuri răsucite. Are sentimentul că înoată într-o sutană grosolană, care miroase a pământ și a fum. O senzație stranie, de arsură, îi inundă gâtul, ca și cum cineva ar fi încercat să o sugrume. Amintirile maicii Isolda.

174

Flacăra tremurătoare a unei lumânări. Stropi de apă care picură în întuneric. În depărtare, șuietul vântului care se înverșunează asupra meterezelor. Maica Isolda stă ghemuită în nișa în care s-a zidit. Nu e suficient de înaltă ca să stea în picioare, dar nici suficient de largă ca să se așeze. Corpul ei bătrân și măcinat de febră e ud leoarcă de sudoare, fiecare bucătică din ființa ei îi smulge suspine de durere. Bătrâna călugăriță își spune rugăciunile, așteptându-și moartea. Cu voce scăzută, îl imploră pe Dumnezeu să aibă milă de ea. Vorbește singură ca să alunge teama care a pus stăpânire pe ea, pentru a nu se mai gândi, pentru a uita.

Amintirile maicii Isolda se insinuează încetul cu încetul în mintea lui Marie. Un cavaler se ivește din ceață și strigă spre metereze. O căruță depășește porțile și se oprește în curtea mănăstirii. Maica Isolda se apleacă: în mijlocul sacilor cu grăunțe, vede o siluetă culcată. Așa a ajuns pustnica la mănăstirea augustinelor. La capătul puterilor, a căzut undeva, la câțiva kilometri de zidurile mănăstirii, de unde a cules-o un țăran. Maica Isolda se teme. Un săculeț din piele și o husă de pânză cerată cad din straiul pustnicei când surorile ridică trupul descărnat pentru a-l duce la adăpost de frig.

Repetând gesturile maicii Isolda, Marie îngenunchează în praf; simte degetele bătrâne ale stareței dezlegând șnurul de catifea cu care era legat săculețul. Craniul lui Ianus. Viziunea Isoldei explodează în capul agentei FBI.

Căldura, nisipul arzător, izbiturile ciocanului în lemn și urletele Fiarei în liniștea din jur. Marie deschide ochii în lumina albă care umple cerul. Golgota. Trei cruci, una lângă cealaltă. Cei doi tâlhari sunt morți. Hristos urlă, lacrimi de sânge i se preling pe obraji. E al cincisprezecelea ceas al zilei. Deasupra crucii se bulucesc nori negri, amenințători, aproape că s-a lăsat întunericul. Îi e frică. Îi e frig. E singur.

Pierde viziunea beată ce îl lega de Dumnezeu Tatăl. În acel moment, își abate privirea asupra mulțimii și o vede așa cum este cu adevărat: o șleahță de suflete triste, cu trupuri jechoase și buze schimonosite. Înțelege că El își dă sufletul pentru toți asasinii, toți violatorii, toți lașii îngrămădiți acolo. Și simte mânia lui Dumnezeu. Aude tunetul vuind și grindina care îi izbește umerii plini de sudoare. Iar când își urlă disperarea către înalțuri, credința îl părăsește precum răsuflarea pe un muribund. Marie își mușcă buzele. Agonia și moartea lui Dumnezeu. În ziua în care Iisus s-a preschimbat în Ianus, abisul a câștigat bătălia.

Isolda închide săculețul și pune mâna pe husa de pânză. Marie simte ceva tare în mâinile maicii starețe: un manuscris foarte vechi, o scriere legată în piele neagră și ferecată cu o închizătoare grea, din oțel. Evanghelia Hoților de Suflete. Pielea copertelor e caldă precum pielea vie de om viu.

Din chilia în care augustinele au dus-o pe pustnică răzbat strigăte. Isolda fuge pe coridoare. Se teme. Se apleacă deasupra călugăriței muribunde care bâiguie fără șir într-o limbă necunoscută. Apoi horcăitul bătrânei se stinge, ochii îi devin sticloși. Maica Isolda tocmai se ridică în picioare, când mâna moartei țâșnește din cearșafuri și i se înfige în gât. Se sufocă, degetele ei trag zadarnic de încheietura unei smintite. Un val de sânge negru stropește patul când pumnalul intră în gâtul pustnicei. O adiere înghețată mătură chilia.

Urme de cizme. Amintirile maicii Isolda se precipită. În minte îi răsare cadavrul surorii Sonia pironit de zid, cel al surorii Clemence care se ridică din mormânt și îi zâmbește din tenebre. Urmele picioarelor ei în tină, zgomotul pașilor care urcă scara ce duce la turnul în care s-a refugiat împreună cu cea mai tânără dintre surorile congregației. Treisprezece nopți, treisprezece crime. Așa a voit Fiara să masacreze călugărițele: fiecare victimă iese din mormânt pentru a o asasina pe următoarea. Hoții de Suflete.

Amintirile celei din urmă zile. Marie vede mâinile maicii Isolda îngropând-o pe ultima dintre călugărițe în pământul moale al cimitirului. A recuperat evanghelia și craniul lui Ianus. Își scrântește gleznele când coboară treptele care duc în subteranele mănăstirii. Aici, se zidește singură în perete. Cement și cărămizi pentru a astupa breșa din zidul de susținere în spatele căruia și-a găsit adăpost, înarmată cu câteva lumânări și puținele ei lucrșoare. Gata, maica Isolda a zidit și ultima cărămidă. Nu mai are decât să-și aștepte moartea. Încearcă să își țină răsuflarea, doar, doar va muri mai repede.

Deschide ochii și recitește avertismentul pe care l-a gravat pe zid. Marie tremură. Călugărul care a intrat în mănăstire și le-a masacrat pe augustine este Caleb.

175

Stuart Crossman ascultă tăcut înregistrarea lui Ballestra. Când anumite pasaje îi rețin atenția, îi face semn Valentinei să dea banda înapoi, pentru a asculta din nou șușotelile arhivistului. Pălește când cel dispărut enumeră papii asasinați de Fumul Negru. Înregistrarea se termină. Crossman suspină.

— E chiar mai grav decât credeam.

— Ar fi suficient să dezvăluim totul presei.

— *Observatore romano* și toate oficioasele Vaticanului ar fi în stare să publice imediat toate dezmințirile formale din lume. Și apoi...

— Apoi?

— Ce s-ar întâmpla dacă un miliard și jumătate de credincioși ar afla brusc că Biserica i-a mințit secole de-a rândul și cardinalii din nu știu ce congregație secretă se pregătesc să pună mâna pe Vatican? Imaginează-ți ce impact ar avea o astfel de știre asupra sutelor de mii de pelerini care se îndreaptă spre piața Sfântul Petru. Douăzeci de secole de credință năruite dintr-o lovitură! Ar fi o mișcare fără precedent.

— Nu ne mai rămâne decât să sperăm că până la urmă conclavul va înclina în favoarea cardinalilor fideli Sfântului Scaun.

— M-aș mira.

Crossman îi întinde Valentinei o foaie de hârtie.

— Ce-i asta?

— Lista celor unsprezece episcopi și cardinali morți săptămâna trecută într-un accident aviatic deasupra Atlanticului. Printre ei se afla și cardinalul Centario, succesorul recunoscut al defunctului papă. O măsură suplimentară de precauție, prin care Fumul Negru și-a asigurat majoritatea absolută în conclav.

Pe ecranul televizorului, se vedea acum marea de oameni care invadase piața Sfântul Petru. Imagini retransmise în peste douăzeci de țări, de către televiziuni din lumea întreagă. Comentariile jurnaliștilor se împleteau cu intervențiile specialiștilor, derutați și ei de turnura evenimentelor. Camerele s-au fixat pe coșul Capelei Sixtine, unde imediat după incinerarea buletinelor de vot va apărea firul de fum. Un fum alb, dacă papa va fi ales după primul tur de scrutin. Un fum negru, dacă oamenii Bisericii vor avea nevoie

de ceva mai mult timp de gândire.

Valentina se întoarce spre Crossman:

— Care era misiunea lui Parks?

— Să găsească evanghelia după Satana înaintea ucigașilor Fumului Negru. Din informațiile noastre, confreria intenționează să folosească manuscrisul pentru a dezvălui lumii minciuna Bisericii, și asta imediat după alegerea viitorului papă.

— Și nu știi unde se află acum?

— Ultima oară ne-am văzut pe aeroportul din Denver, când se pregătea să se îmbarce împreună cu părintele Carzo într-un avion cu destinația Geneva.

— Și după aceea?

— După aceea, nimic.

— Nu fi îngrijorat. Părintele Carzo e exorcist. Va ști cum să o apere de Hoții de Suflete.

— Mă tem că ițele sunt ceva mai încurcate.

— De ce?

— Înainte de a se îmbarca spre Europa, părintele Carzo mi-a spus că se întorcea dintr-un periplu prin Amazonia, unde a fost trimis de congregația lui să ancheteze un caz de posedare supremă în ținuturile indienilor Yanomani. Mi-a mai zis că o boală stranie i-a lovit pe șamanii tribului. Ceva care se răspândește și prin junglă și nimicea orice formă de viață întâlnită în cale. Prin urmare, am luat legătura cu oamenii noștri din Brazilia care au trimis acolo o echipă la bordul unui elicopter, pentru a ne asigura că răul în discuție nu era provocat de un virus mortal activat de indienii Yanomani. Acum câteva ceasuri, am primit un telefon prin satelit de la ei: au ajuns în ținuturile Yanomani și, în ruinele unui vechi templu aztec, au găsit un carnet aparținând părintelui Carzo. Un carnet în care preotul a reprodus niște fresce antice și basoreliefuri. Credem că acolo a avut loc întâlnirea cu acea formă de posedare supremă, căci paginile următoare sunt acoperite de formule malefice și frânturi incoerente de frază. Ah, să nu uit, și desene satanice: o creatură monstruoasă care stă în mijlocul unui cerc de lumânări, suflete rătăcite și câmpuri de cruci. Ca și cum posedarea supremă ar fi câștigat partida și o forță misterioasă i-ar fi luat în stăpânire spiritul. Dar ultimul desen reprezintă altceva: un eveniment tragic, care s-a produs cu câteva zile în urmă la Hattiesburg și despre care Carzo, la acel moment, nu avea cum să știe.

— Despre ce e vorba?

Crossman îi întinde Valentinei documentul găsit în Amazonia. Părintele Carzo desenase patru călugărițe crucificate într-o criptă; în mijloc, o a cincea cruce, pe care era răstignită o tânără dezbrăcată. În josul paginii preotul scrisese cu litere roșii:

Marie Parks trebuie să moară.

176

Încetul cu încetul, spiritul Mariei se desprinde de bătrâna călugăriță zidită. Mirosul de ceară se risipește ușor. Recunoaște duhoarea de mucegai și cărbune care a însoțit începutul transei, aude lanterna lui Carzo pârâind în întuneric. Acolo, în subteranele din Bolzano, Marie Parks își vine treptat în simțiri. Cu toate acestea, are senzația că mâinile ei continuă să pipăie zidul nișei, ca și cum ar fi în continuare zidită împreună cu maica Isolda, dar, în același timp, ar fi și așezată pe băncuța asta de piatră unde se află acum, când e pe cale să se trezească. Cu ochii închiși, încearcă să își dreagă gâtul uscat.

— Alfonso, știi unde este evanghelia.

— Și eu.

Auzind vocea lui Carzo, Marie tresare violent. E mai profundă, mai gravă, mai melodioasă, dar și mai rece. Ceva s-a schimbat. Marie percepe și un alt miros, un miros de criptă. Deschide ochii. Părintele Carzo stă în picioare, și-a tras gluga pe frunte pentru a-și ascunde chipul. Ochii bărbatului pâlpâie în întuneric.

— Te salut, Marie.

Lui Parks îi îngheață sângele în vene când recunoaște vocea lui Caleb. Vrea să își scoată arma, dar își dă seama că nu se poate mișca. Pleoapele îi cad iar, grele. Undeva, în străfundurile spiritului ei, mâinile maicii Isolda pipăie în neștire zidurile nișei.

PARTEA A ZECEA

Așezat pe terasa unui restaurant aflat pe malul mării, la Castellammare di Stabia, Stuart Crossman admiră golful Napoli. Cu două ore în urmă, după întvederea cu Valentina Graziano, recepționarul de la hotel l-a anunțat că îl așteaptă un mesaj urgent la recepție. Mesajul, redactat în engleză, suna în felul următor:

Fumul Negru are un punct slab.
Dacă vrei să afli care, să fii într-o oră
pe terasa restaurantului Frascati
la Castellammare di Stabia.
Nu anunța poliția.
Nu pierde vremea.
Vino singur.

Crossman a avut nevoie de doar câteva secunde pentru a se hotărî: a dat ordin să i se închirieze un avion privat, care să îl aștepte pe aeroportul Ciampino. Patruzeci și cinci de minute mai târziu, debarca la Napoli și sărea într-o mașină, pentru a ajunge la timp la Castellammare di Stabia.

Pusese cincisprezece oameni în dispozitiv, în jurul restaurantului, care rămăsese deschis la o oră la care majoritatea localurilor de la malul mării își trăsese obloanele. Înăuntru, pustiu. Crossman s-a așezat la o masă, pe terasă, și a început să aștepte.

Un bip în cască. Unul dintre oamenii lui îl anunță că un Zodiac tocmai a acostat pe plajă.

— Cinci oameni la bord, dintre care un bătrân. Sunt înarmați. Cum procedăm?

— Lasă-i să vină.

Un nou semnal sonor.

— Atenție, se apropie.

În lumina lampadarelor, Crossman distinge cinci siluete. Patru bărbați robuști. O a cincea siluetă, scundă și cocârjată, înaintează clătînându-se, susținută de haidamaci.

— Comandante, aici trăgătorul 1. Am ținta în vizor.

Crossman întoarce privirea spre acoperișul unui alt restaurant, unde s-a postat trăgătorul 1. Bătrânul și gărzile lui de corp sunt la cel mult treizeci de metri. Directorul FBI trage piedica armei, pe care o ține la îndemână pe sub masă.

— Comandante, aici trăgătorul 1. Aștept instrucțiuni.

Crossman se încruntă când siluetele trec pe sub un lampadar. O pată de lumină scoate din umbră fața bătrânului.

— Trăgător 1, nu trage.

— Confirmă, comandante.

— Confirm: în niciun caz nu trageți.

Bătrânul e aproape. Gărzile lui au rămas pe chei, în timp ce el, sprijinit în baston, urcă greu treptele până la terasa restaurantului. Zâmbește și se așază la masa lui Crossman.

— Bună seara, Stuart.

— Bună seara, don Gabriel.

Canalul Maltei, ora patru

În picioare la prora unui pescador care înaintează în scârțâielile unui motor ostenit, cardinalul Giovanni înalță privirea spre cerul înstelat. Luna e atât de rotundă, că poleiește noaptea cu o lumină aproape aurie. Tânărul cardinal privește în zare către coastele Maltei. Încă vreo oră de navigat și vechiul pescador va intra în portul La Valetta. Înainte de asta însă, la câțiva kilometri de coastă va trebui să lase plasele la apă, pentru a masca adevăratul scop al călătoriei. Abia apoi oamenii lui don Gabriel își vor putea debarca încărcătura umană.

Giovanni strecoară o mână în buzunar și pipăie plicul de la banca Lazio. Conține un card din plastic transparent, prevăzut cu o amprentă securizată cu un cod din unsprezece cifre, care îl va ajuta să pătrundă

în bancă, precum și o parolă cromo-numerică pentru identificarea contului. Un ultim cod, acum alfabetic, îi va folosi la deschiderea seifului lui Valdez. E vorba despre inscripția gravată pe spatele crucii Săracilor pe care cardinalul Fumului Negru a adăugat-o acestui mesaj, o cruce grea încrustată cu rubine, pusă pe un lanț din argint, pe care cardinalul Giovanni și-a pus-o la gât. Acum, nu-i mai rămânea decât să spere că informațiile din dosar vor compensa întrucâtva pierderea singurului agent pe care Vaticanul a reușit vreodată să-l infiltreze în rândurile congregației Fumului Negru.

Giovanni simte o prezență în spatele lui. Cerentino, căpitanul gărzilor elvețiene. Ofițerul insistase să îi asigure protecția, iar Mendoza acceptase. Cerentino se apleacă la urechea cardinalului, pentru a acoperi zgomotul motorului.

— Eminență, trebuie să coborâm în cală căci se apropie zorile, iar sicilienii nu vor să riște să vă repereze cineva pe punte în timp ce ei aruncă plasele.

Fără să răspundă, cardinalul deschide telefonul celular pe care i-l dăduse don Gabriel la Roma. Când prelatul îi spusese că avea deja unul, nașul sicilian îi răspunsese că telefoanele mafiei funcționau grație unei rețele private, compuse din antene de releu ascunse prin cele mai îndepărtate cotloane ale peninsulei. Mafioții foloseau rețelele publice italiene doar pentru a trimite polițiștii pe piste false.

Giovanni introduce codul de identificare furnizat odată cu telefonul. Ecranul se luminează. Apasă pe butonul de memorie pentru a afișa ultimul număr format. Don Gabriel îi spusese că posesorul numărului aștepta apelul lui la ora patru și jumătate fix. Giovanni se uită la ceas. Mai avea un minut. Sub tălpile lui, vibrațiile care agită puntea se răresc, apoi se opresc cu totul. Sicilienii întrerup motoarele și încep să își desfășoare plasele de pescuit. Pescadorul alunecă în liniște, împins de vânt. Noaptea devine albastră. Cardinalul privește luminile Maltei. Apoi apasă pe tasta de apel. Telefonul formează numărul automat, din memorie.

179

Don Gabriel își rulează o țigară, o strecoară între buze. Crossman i-o aprinde. Bătrânul tușește.

— Și așa zi, Stuart, carevasăzică m-ai recunoscut. A trecut totuși atâta vreme...

— Cum v-aș fi putut uita? Erați unul dintre cei mai periculoși nași ai Cosa Nostra, exilat în Statele Unite din cauza unei dispute cu Camorra. Ne-ați dat ceva de furcă.

— Conduceai biroul FBI de la Baltimore. Îmi amintesc... Ai fost cât pe ce să mă înfunzi din cauza unor flecuștețe.

— Mai precis, o tonă de flecuștețe sub formă de praf alb ambalat în pachete de un kilogram.

— Ce mai contează acum, cert e că întâmplarea aceea m-a obligat să mă întorc acasă și să-mi fac ordine în ogradă.

— Iar acum?

— Acum conduc o sută douăzeci de familii. Se tem de mine, mă respectă, iar eu le protejez. Iar tu, aud că ai ajuns director al FBI. E bine.

— De ce ați vrut să mă vedeți, don Gabriel?

— Ești la fel de nerăbdător, se pare. Ca și trăgătorul ăla al tău de pe acoperiș, care încă se întreabă probabil dacă să tragă sau nu într-un moșneag ca mine.

— Nu va trage până când nu îi voi spune eu.

— Păi nu e bine, Stuart. Ți-am spus să vii singur.

— Nu știam că e vorba despre dumneavoastră, don Gabriel.

— Și dacă ai fi știut?

— Aș fi adus de patru ori mai mulți oameni.

Bătrânul zâmbește.

— Am fost urmărit de atâția polițiști de-a lungul și de-a latul lumii, că n-ar încăpea toți nici măcar într-un stadion de fotbal. Așa că vreo câțiva, acolo, în plus sau în minus...

— În mesajul vostru, spuneți că Fumul Negru are un punct slab. Care e acela?

— Cineva e pe punctul de a recupera niște documente despre confrerie. Ți-am fixat o întâlnire cu omul acela.

— Ce fel de documente?

— Genul de hârțoage pentru care Fumul Negru ar face orice ca să le recupereze, dacă ar avea habar de existența lor.

— Și cine e persoana aceasta?

Telefonul mobil îi zumzăie în vestă. Aruncând o privire întrebătoare către don Gabriel, americanul

răspunde.

— Stuart Crossman, vă ascult.

— Sunt cardinalul Patrizio Giovanni. Un prieten comun mi-a dat numărul dumneavoastră. Mi-a spus că sunteți la curent cu o afacere care ne privește pe amândoi și că ar trebui să ne întâlnim cât mai repede.

— Unde și la ce oră?

— La Valetta. Gozo. E un bar într-o mică piață de lângă biserica Sfântul Pavel. La șase și jumătate. Puteți?

Crossman aruncă o altă privire întrebătoare către don Gabriel. Bătrânul încuviințează din cap.

180

O tăcere de moarte s-a lăsat peste Capela Sixtină. Cei o sută optsprezece cardinali electori au luat loc în fotoliile dispuse pe două rânduri, față în față, de o parte și de alta a unui rând de mese acoperite cu brocarturi grele, albe și roșii. Deasupra capetelor acestor prelați tăcuți, frescele Facerii Lumii ale lui Michelangelo contemplă adunarea. Deasupra altarului, scena Judecării de Apoi pare a se afla acolo pentru a le aminti cardinalilor de importanța misiunii lor.

Oficial, conclavul a început cu două ore în urmă printr-o slujbă solemnă în cursul căreia a fost invocat Sfântul Duh. După aceea, cardinalii s-au adunat în Capela Paulină a palatului apostolic. În sunetele lui *Veni Creator*, s-au îndreptat către Capela Sixtină. În sfârșit, procesiunea s-a împărțit în două șiruri, iar cardinalii s-au așezat sub privirile încremenite ale personajelor biblice din fresce.

Acum, cardinalul decan se ridică și pronunță în latină formula ritualică de jurământ, rostită înaintea fiecărei alegeri. Cu ea se va pecetlui gura fiecărui cardinal elector, care va fi astfel obligat să nu dezvăluie nimic din cele petrecute în interiorul conclavului și nici să comunice în vreun fel cu exteriorul, sub pedeapsa excomunicării imediate.

Cardinalii ascultă cu atenție vocea șovăielnică a decanului. Când peste conclav se lasă din nou tăcerea, părinții electori pun mâna pe exemplarul din Evanghelie care le-a fost așezat dinainte și completează angajamentul colectiv, rostind un jurământ personal: o sută optsprezece formule scurte și identice răsună sub arcadele colorate ale capelei.

Din nou tăcere. Va începe votul. Maestrul ritualurilor liturgice pontificale pronunță *Extra omnes*, poruncind tuturor celor care nu sunt electori să părăsească imediat capela. Apoi părăsește el însuși locul, lăsându-i pe cardinalii electori față în față cu propria lor conștiință. Aceștia se uită unii la alții. Aproape toți știu. Înainte de a intra în conclav, mai toți au primit câte un plic ciudat, conținând fotografii ale membrilor familiilor lor luați ostatici de bărbați mascați și înarmați. Un mesaj strecurat în același plic îi avertiza că li se vor da indicații asupra votului lor înaintea celui de-al doilea tur de scrutin. În acel moment, alesul va scoate din mânecă o batistă roșie pe care o va pune dinainte. La sfârșitul mesajului, li se ordona să distrugă plicul cu conținut cu tot înainte de a intra în conclav. Erau astfel avertizați că, dacă vreunul dintre ei vorbea cu cineva din afară despre conținutul lui, familiile tuturor celorlalți și propria sa familie vor fi executate imediat.

Acum, cardinalii erau siguri că Vaticanul e pe punctul de a-și schimba stăpânul. Astfel de zvonuri și turbulențe ar fi fost mai mult decât suficiente ca să anuleze conclavul și să declanșeze o criză profundă în sânul Bisericii – ar fi fost suficient să se înalțe o voce, să se ridice o mână. Cu toate acestea, nimeni nu spunea nimic, ca și cum fiecare ar fi așteptat ca celălalt să își ia inima în dinți și să demaște complotul. Sau, mai curând, ca și cum fiecare s-ar ruga în tăcere să nu vorbească nimeni. Așa că ori de câte ori li se încrucișează din întâmplare privirile, cardinalii pleacă ochii. Le este rușine. Le este frică.

Cardinalul decan se ridică din nou. Întreabă dacă toată lumea e gata să purceadă la vot sau ar prefera să discute deschis despre unele îndoieli care le-ar putea întuneca gândul și conștiința. Camano se surprinde zâmbind. Fraza asta gata făcută seamănă perfect cu formula pronunțată de preot înainte de pecetluirea unei căsătorii. *Dacă are cineva ceva de spus împotriva acestei uniuni, să vorbească acum ori să tacă pe vecie*. Cardinalii se privesc. Da, acum ar trebui să vorbească. Dar observă cu toții broboanele de sudoare de pe fruntea decanului. Atunci înțeleg că și el a primit un plic. Și lui îi este frică. Nici el nu va spune nimic. Chipurile se pleacă. Cardinalul decan îi roagă pe cei care sunt gata să voteze să ridice mâna. O sută optsprezece brațe se ridică încet către bolta Capelei Sixtine.

181

Medicul-șef al clinicii Gemelli ridică ochii din dosare când aude ușile vitrate deschizându-se scârțâind.

În încăperea intră un prelat în sutană neagră. Are ochelari cu lentile groase, iar în mână duce o sacoșă. Doctorul se străduiește să-și păstreze calmul. Știe prea bine ce caută bărbatul în sutană aici, doar l-a așteptat toată seara. Ba chiar s-a mirat că nu a apărut mai devreme. Apoi, a început să sperie că nu va mai veni. Numai că acum e aici. Medicul aruncă o privire rapidă la ceas. Cinci fără un sfert. Cardinalul Giovanni mai are nevoie de cel puțin încă o oră ca să recupereze documentele. Va trebui să joace strâns.

Pașii preotului nu fac niciun zgomot pe mocheta. Se oprește în fața ușii și tușește încetișor, ca să atragă atenția doctorului, care se cufundase din nou în dosarele lui de internare. Fiecare secundă e importantă: îi face semn nou-venitului să aștepte câteva clipe și mâzgălește ceva pe câteva pagini pe care se preface că le citește cu mare atenție. În cele din urmă, ridică ochii către bărbatul în sutană; când îi întâlnește privirea rece, i se pune un nod în gât.

— Da, vă rog?

— Să mă prezint: sunt monseniorul Alois Mankel, din congregația pentru doctrina credinței.

În sinea lui, doctorul se cutremură: congregația pentru doctrina credinței este numele modern al Sfintei Inchiziții. Așadar, bărbatul din fața lui e un inchișitor. Mai mult, este un protonotar apostolic care poartă titlatura de „monsenior” – echivalentul inchișitorilor generali din Evul Mediu. Nu e genul care pierde vremea sporovăind, nici omul care să nu fie în stare să vadă în întuneric. Medicul-șef al clinicii Gemelli se aștepta la un înalt prelat sau, mai rău, la un alt medic, dar în niciun caz la un inchișitor. Prezența unui asemenea personaj acolo însemna că cel puțin o parte a congregației pentru doctrina credinței trecuse de partea Fumului Negru. Partida se anunța dificilă.

— Sunt dezolat, monseniore, dar vizitele nu încep înaintea orei opt.

Buzele prelatului se arcuiesc într-un zâmbet glacial.

— Am venit să văd un mort. Sper că pentru morți nu există ore de vizită.

— Numele?

— Nu vi l-am spus?

— Nu, nu-mi amintesc.

Tăcere. Privirea înghețată a inchișitorului se înfige în ochii doctorului, sfredelindu-l până în străfundul sufletului. Capcana aceasta grosolană nu a funcționat. Inchișitorul pare nervos.

— Aș vrea să examinez rămășițele Eminenței Sale cardinalul Patrizio Giovanni.

— Cu ce scop, vă rog?

— Pentru a mă asigura că e cu adevărat vorba despre Eminența sa, pentru a-i asigura repatrierea în ținutul lui natal, în Abruzzo.

Încă o capcană grosolană. Giovanni e originar din Germagnano, din munții Apenini. Protonotarul știe. Încearcă să afle dacă știe cumva și doctorul. Nu ar fi în mod necesar o dovadă, ci o prezumție. Or, așa acționează inchișitorii, cu fragmente de prezumții pe care le tot decupează, până ajung să își formeze o convingere. Deocamdată, prelatul doar bănuiește că doctorul minte. În minutele ce vor urma, va trebui să facă totul pentru a-l împiedica să își transforme bănuiala în certitudine.

— Vă e cald? Îl întreabă omul Bisericii.

— Poftim?

— Transpirați.

Medicul vede ochii prelatului fixându-se pe fruntea lui, unde se formaseră broboane de sudoare. Le șterge cu palma. Încă o prezumție.

— Tocmai am ieșit dintr-o operație de patru ore. Sunt frânt.

— Văd.

Încă un moment de tăcere. Cele patru ore la care se referise medicul și le petrecuse de fapt aranjând cadavrul episcopului care murise în mașina cardinalului Giovanni. La sosirea la spital, nefericitul avea chipul complet desfigurat și corpul făcut bucăți. Cum, în linii mari, Gardano și Giovanni aveau cam aceeași vârstă și statură, medicul-șef l-a sunat rapid pe Mendoza ca să îi sugereze „substituirea”. Bătrânul secretar de stat al Vaticanului a încuviințat. Apoi l-a convocat pe Giovanni la restaurant, pentru a-l trimite în căutarea documentelor lui Valdez. O oră mai târziu a sunat mobilul doctorului. Era Mendoza, care îl anunța că Giovanni acceptase. Doctorul a închis și, cu ajutorul fișei medicale a lui Giovanni, a petrecut patru ceasuri pline, încercând să reproducă semnele distinctive ale acestuia pe ceea ce mai rămăsese din cadavrul lui Gardano: semnele din naștere, cele două coroane dentare din ceramică și una din aur, în spatele a ceea ce mai rămăsese din gura episcopului.

— Mergem?

Medicul tresare. Întrebarea inchișitorului sună mai curând ca un ordin.

A început votul. Fiecărui elector i-au fost distribuite câte trei buletine dreptunghiulare, inscripționate cu mențiunea *Eligo in summum pontificem* („Aleg ca suveran pontif”), urmată de un spațiu marcat cu o linie, unde prinții Bisericii va trebui să treacă patronimul cardinalului căruia îi acordă votul. Camano se uită la electorii care scriu citeț numele preferatului lor pe buletin.

În așteptarea celui de-al doilea tur, majoritatea dintre ei vor vota pentru ei înșiși. Dar la fel de bine, Camano știe că mulți văd în el o porțiță de ieșire din actuala criză care zguduie Biserica. E unul dintre cei mai puternici și mai bine văzuți prelați de la Vatican. Controlează Legiunea lui Hristos și congregația Miracolelor. În plus, se bucurase de favorurile și de afecțiunea defunctului papă. După moartea cardinalului Centenario, logic vorbind, spre el ar trebui să se îndrepte cele mai multe voturi după primul tur de scrutin.

Și, lucru chiar mai important, se vor fi gândind cardinalii, dacă un segment important din voturile primului tur se va îndrepta spre el, poate că îl va putea învinge pe candidatul Fumului Negru în cel de-al doilea tur de scrutin. Asta în cazul în care nu ar fi primit aproape toți electorii plicul cu fotografiile. Ei, în aceste condiții, candidatul Fumului Negru a câștigat deja partida. Dar cum fusese posibil ca o sută și ceva de familii să fie luate ostatici într-o singură noapte?

Aceasta era întrebarea pe care și-o puneau majoritatea cardinalilor care-l priveau pe Camano, neștiind dacă el și-a primit sau nu plicul.

Cum indicațiile Fumului Negru nu urma a fi primite decât în al doilea tur de scrutin, Camano votează și el pentru sine. Împăturește buletinul de vot și îl pune în față, pe masă, așteptând să-i vină rândul la urnă.

Aproape toți cardinalii și-au închis stilourile și au îndoit buletinele. Vor vota unul câte unul, apoi se vor întoarce la locurile lor. Camano e ultimul. Când îi vine rândul, se ridică și înaintează încet către altar, ridicând brațul pentru ca toți să poată vedea că în mână are un singur buletin. Ajuns la altarul lângă care sunt așezați cei care supraveghează procesul de vot, pronunță cu voce tare jurământul suprem al electorilor:

— Eu, cardinalul Oscar Camano, îl iau drept martor pe Iisus Hristos că acord votul meu celui pe care îl consider demn de a fi ales întru Domnul.

Apoi se apropie de altar. Urna este de fapt un potir imens, acoperit de un platou pentru ostie. Camano pune buletinul pe platou, apoi îl înclină ușor, pentru ca hârtia să alunece în potir. Pune deasupra platoul pentru împărtășanie și, făcând câțiva pași în spate, se închină în fața altarului.

Când ajunge la locul lui, primul observator ridică potirul plin, îl agită cu putere pentru a amesteca conținutul. Al treilea observator scoate voturile în vâzul tuturor și le pune, unul câte unul, într-un vas transparent. În același timp, le numără cu voce tare pentru a se asigura că niciun cardinal nu a votat de două ori. În acel vas ajung toate cele o sută optsprezece buletine; observatorii îl duc la o masă pregătită în fața altarului, unde iau loc și se pregătesc pentru numărarea voturilor.

Primul observator ia primul buletin din vas, îl despăturește și îl citește în tăcere. Apoi îl întinde celui de-al doilea observator, care îl citește și el, dar cu voce tare, înainte de a-l întinde celui de-al treilea, care controlează în tăcere dacă numele pronunțat este similar cu cel înscris pe buletin. După care înțeapă buletinul cu un ac, care are un fir de ață. După numărătoare, buletinele înșirate pe fir vor fi arse în căminul capelei.

Deschiderea buletinelor continuă. Au fost citite deja unsprezece. Șase dintre ele cuprind șase nume diferite, două sunt în favoarea cardinalului Camano și trei – pentru șambelanul Campini, către care se îndreaptă acum toate privirile.

Doctorul merge în tăcere în fața monseniorului Mankel de-a lungul coridoarelor pustii ale clinicii. O ia pe o scară care duce spre morgă. Împinge o ușă batantă, care se închide cu un clinchet în spatele inchizitorului. Apoi traversează mai multe încăperi cu nișe în care sunt depozitați morții care urmează a fi autopsiați. Aparatele de climatizare torc încetișor.

Doctorul intră în ultima încăpere. Pe masa de necropsie se află un cadavru învelit într-o husă de cauciuc. Un infirmier șterge pardoseala. Inchizitorul nu îi dă nicio atenție. Îi face semn doctorului să deschidă husa. Când vede rămășițele defunctului nu are nicio mișcare de recul, nici măcar un zvâcnit de pleoape.

— Asta e tot?

— Cardinalul Giovanni a intrat sub o namilă de treizeci de tone la o sută patruzeci de kilometri la oră, apoi a fost izbit și de o camionetă, care circula cam cu aceeași viteză. Da, asta e tot.

— Ați procedat la identificarea dentară?

— De ce? Era mașina cardinalului Giovanni. Prin urmare, nu putea fi decât el la volan.

— Ar fi putut să împrumute cuiva mașina.

— Dar în cazul acesta, nu credeți că și-ar ocupa jilțul în conclav?

— Da, bună observație!

Monseniorul Merkel scoate din sacoșă un dosar voluminos, din care alege câteva fotografii ale cardinalului Giovanni. O veste bună: inchizitorul trebuie să își fi încrucișat pașii de câteva ori pe holurile Vaticanului cu tânărul prelat, dar nu îl cunoștea personal. De aceea l-a și ales cardinalul Mendoza. Pentru că Giovanni a fost înălțat de curând la rangul de prinț al Bisericii și puțini erau prelații romani care îl cunoșteau personal. În orice caz, faptul că obrazul episcopului Gardano a fost distrus aproape în întregime nu făcea decât să le ușureze sarcina, așa că inchizitorului nu i-au folosit foarte mult fotografiile luate din dosar.

— Ați efectuat prelevări sanguine?

Pierdut în gândurile lui, medicul tresare ușor.

— Poftim?

— Vă întrebam dacă i-ați prelevat sânge.

— Legea ne obligă. Pentru alcoolemie.

— Ei, și?

— Rezultatul e categoric: cardinalul Giovanni nu a băut niciun strop de alcool.

Învârtindu-se în jurul mesei de autopsie, inchizitorul insistă:

— Nu asta v-am întrebat. Aș vrea să știu dacă rezultatele sanguine confirmă sau nu dacă e vorba despre cardinalul Giovanni.

— Laboratorul nostru de genetică este închis, monseniore. Nu voi avea rezultatele decât mâine la ora nouă.

— E destul de neplăcut.

— De ce?

Fără a-și da osteneala să-i răspundă, inchizitorul verifică acum semnele din naștere și cicatricile cadavrului, pentru a le compara cu cele consemnate în dosarul medical al lui Giovanni. Medicul-șef răsuflă ușurat. În mod cert Mankel nu are un dosar la fel de complet precum cel de are dispune clinica Gemelli, care îl avea sub observație pe tânărul cardinal de ani de zile. Dovada este faptul că inchizitorul nu cercetează toate cicatricile pe care doctorul le-a fabricat în sala de operație, la fel cum nu trece în revistă nici toate semnele din naștere. De fapt, unul singur pare a-l interesa: un neg grunjos pe care Giovanni îl are pe ceafă, ca un fel de aluniță mare, aplatizată, pe care a fost nevoit să o construiască pe ceea ce mai rămăsese din monseniorul Gardano. Negul acela îi luase cel mai mult timp, deoarece îl făcuse prin adăugări succesive de straturi de latex, pe care apoi trebuise să le ajusteze și să le pigmenteze. La fel, fusese nevoit să și vopsească părul monseniorului Gardano, ale cărui reflexe roșietice trebuiseră să fie înlocuite de negrul lui Giovanni. Pentru auricularul lipsă de la mâna dreaptă a cardinalului, o tăietură de scalpel fusese suficientă. Apoi, trebuise să sutureze pielea și să o aranjeze puțin, pentru ca operația să nu pară prea recentă. O adevărată muncă de plastician, de care medicul-șef e foarte mulțumit. De câteva secunde bune inchizitorul pipăie negul și degetul amputat, dar nimic nu pare a-i trezi suspiciuni. Ba, mai mult, pare a fi din ce în ce mai convins că mortul aflat în fața lui e cardinalul Giovanni. Pune o ultimă întrebare, mai mult formală:

— Și efectele sacerdotale?

— Vă referiți la inelul de cardinal?

— Da, și la crucea grea, pectorală, pe care prelații de rangul lui o poartă de obicei pe piept.

— Nu avea decât inelul. A trebuit să îl tai ca să îl pot scoate. E în plicul de pe măsută.

Inchizitorul ia plicul de pe masa mortuară. Îl deschide, analizează rămășițele inelului din interior. Era pe punctul de a pune plicul la loc pe măsută, când vede pe hârtie niște pete negre, ciudate, ca de cerneală. Nu. Nu pete, ci amprente. Mai precis, amprente digitale, dacă e să judece după șirurile concentrice imprimate pe hârtie. Inchizitorul își examinează mâinile. Extremitățile degetelor cu care a atins părul cadavrului sunt negre. Se întoarce către doctor. Și el a înțeles: părul morților nu se colorează precum al viilor. Poate fi vopsit, e drept, dar vopseaua se usucă mult mai greu.

— Felicitări, doctore. Aproape că m-ați păcălit.

Mankel formează un număr pe celular. Când înalță privirea spre doctor, inchizitorul încremenește

văzând țeava neagră a unui pistol automat pe care infirmierul o îndreptase spre fruntea lui. În spatele mustății subțiri și a ochelarilor cu lentile fumurii, prelatul îl recunoaște în infirmier pe locotenentul gărzii apropiate defunctului papă.

— Ați înnebunit?

Ducând un deget la buze, locotenentul îi face semn inchizitorului să tacă. Încă un țârâit. Cineva răspunde la celălalt capăt al firului și ecoul unei voci îndepărtate umple sale de autopsie.

— Șambelanul, vă ascult.

Inchizitorul închide ochii.

— Eu sunt, Eminență.

— Cine eu?

— Monseniorul Mankel.

Tăcere.

— Da, spune.

Inchizitorul tresare simțind țeava armei, care i se lipește de frunte. Locotenentul din garda elvețiană îi face un semn din cap. Mankel își drege vocea.

— Da, Eminență, e cardinalul Giovanni.

— Ești absolut sigur?

Locotenentul apasă ușor pe trăgaci, făcând un semn afirmativ din cap.

— Da, Eminență. Sunt absolut sigur.

Un alt moment de tăcere.

— Mankel, ce se întâmplă acolo?

— Nu vă înțeleg întrebarea, Eminență.

— Vocea ta: e ceva cu vocea ta.

— Păi...

Inchizitorul se uită fix la degetul locotenentului care apasă în continuare, tot mai vizibil, pe trăgaci.

— Păi, ce, Mankel?

— Cadavrul, Eminență. Este într-un hal fără de hal și...

— Și te-a întors pe dos chestia asta, nu-i așa?

— Da, Eminență, așa este.

— Haide, Mankel, vino-ți în fire. Nu e tocmai un moment potrivit pentru slăbiciuni!

Un declic. Legătura se întrerupe. Inchizitorul tresare când simte un ac străpungându-i carotida. Un lichid arzător i se răspândește prin vene. Se strâmbă. Chipul medicului-șef e tot mai estompat, ca în ceață, până când dispare cu totul.

184

Singur în camera lui din Casa Sfânta Marta, cardinalul șambelan Campini închide fără zgomot clapeta telefonului mobil. Ascultă liniștea din jur. Aflată în imediata apropiere a Capelei Sixtine, Casa Sfânta Marta este un loc de rugăciune și reculegere unde se vorbește doar în șoaptă. Aici vin cardinalii să se refacă și să se odihnească între două tururi de scrutin. După legile sacre ale Bisericii, cardinalii electori intrați în conclav nu mai au voie să comunice cu exteriorul. Fără ziare, fără mesaje, fără radio, fără aparate de înregistrare și, mai ales, fără telefoane mobile.

Să vegheze la respectarea strictă a acestei reguli cade în sarcina șambelanului. De aceea Campini știe că a riscat enorm introducând în incinta spațiului conclavului în mod clandestin propriul său telefon mobil. Dar mai bine să își asume un asemenea risc decât să lase un fals cardinal Giovanni să zacă la morgă. De aceea Campini a profitat de pauza de după primul tur de scrutin și s-a grăbit în camera lui din Casa Sfânta Marta, așteptând telefonul monseniorului Mankel.

Îl trimisese pe Mankel pentru că se pricepea ca nimeni altul să adulmece minciunile. Discuția dintre cardinalul Mendoza și comandantul gărzii, în piațeta bazilicii, e cea care l-a făcut suspicios pe Campini. Oare ce-o fi punând la cale scorpia aia bătrână de secretar de stat? Conform ultimelor informații, Mendoza s-ar fi retras la vila lui din împrejurimile Romei, în așteptarea rezultatului votului. Campini l-a pus sub supraveghere discretă. Conform ultimului raport, după ce s-a întors de la o cină din oraș, bătrânul cardinal nu își mai părăsise locuința.

O altă problemă rezolvată: cea a lui Giovanni, al cărui cadavru se afla la morga clinicii Gemelli. Rămânea însă vocea ciudată a lui Mankel la telefon. Obligat să șușotească precum un licean în penumbra dormitorului comun, Campini nu a putut să îi pună mai multe întrebări. Numai că... da, acum era sigur,

Mankel părea... speriat.

Prelatul încearcă să se liniștească. Ce mai, în mod cert cadavrul lui Giovanni e cel care l-a întors pe dos pe inchiizitor. Cu toate astea... De câteva secunde, șambelanul cântărește argumentele pro și contra. Se întreabă dacă merită sau nu să își asume riscul de a-l suna din nou pe Mankel ca să se liniștească. E o opțiune teribil de periculoasă, o știe mai bine decât oricine. Căci, dacă va fi surprins folosind telefonul în incinta Casei Sfintei Marta, va fi imediat exclus din conclav și excomunicat, oricât de șambelan va fi fiind el. Pe a doua sancțiune șambelanul nu dă nici doi bani. Prima e cea care ar ridica mari probleme, și asta în măsura în care ar avea drept consecință dizolvarea întrunirii și convocarea ulterioară a unui alt conclav. Total inacceptabil.

Vrând totuși să se convingă, bătrânul cardinal se surprinde deschizând clapeta telefonului mobil. Fără a-și da seama, a format deja primele cifre ale numărului lui Mankel. Apasă pe tasta de apel. Dar un zgomot îl face să tresară. Cineva trece pe culoar și bate de câte trei ori la uși, anunțându-i pe cardinali că se reiau lucrările conclavului. Campini închide clapeta telefonului. Legătura se întrerupe. Pașii se îndepărtează. Cu febrilitate, bătrânul șambelan învelește telefonul într-o batistă și îl pune jos, strivindu-l sub talpă. Scârțâitul ușilor și zgomotul pașilor de pe hol atenuează zgomotul mobilului care se face zob sub piciorul lui. După aceea, bătrânul ridică bucata de pânză, o împăturește și o ascunde în fundul valizei lui, acolo unde nimănui nu îi va da prin cap să caute.

Înainte de a ieși din cameră pentru a se îndrepta către Capela Sixtină, Campini e încercat de un val de regret. Acum, nu va mai putea comunica în niciun fel cu oamenii lui, pentru a-i dirija din interior. Dar, după rezultatul primului tur de scrutin, conclavul se va încheia în scurt timp.

185

Devreme în zori. În afara scârțâitului mocasinilor lui Giovanni și al tocurilor din cauciuc ale lui Cerentino, niciun alt zgomot nu mai tulbură liniștea străduțelor adormite din La Valetta. Căpitanul gărzilor elvețiene merge la câțiva metri în spatele cardinalului. Și-a scos arma și o ține încărcată, la îndemână, sub vestă.

Protejați de la distanță de oamenii din Crucia Malta, ramura malteză a Cosa Nostra, cei doi bărbați intră acum pe Republic Street, un pasaj pietonal străjuit de imobile imense, care urcă în inima bătrânului oraș. Aerul sărat din port e înlocuit treptat de o adiere caldă. Obloanele sunt trase. Niciun lătrat de câine. Niciun zgomot de mașină.

Numărul 79. Cardinalul Giovanni se oprește. Pe trotuarul din față, se înalță un imobil baroc, cu o ușă din lemn masiv, păzită de camere de luat vederi, și un aparat pentru cod digital cu cartelă magnetică. Pe partea dreaptă, se lăfăie o placă din cupru, pe care sunt gravate două litere înlănțuite surmontate de o coroană, LB, inițialele Lazio Bank, sucursala anonimă rezervată marilor conturi și seifurilor cu cifru numeric.

— Așteaptă-mă aici.

După ce aruncă o privire rapidă de jur împrejur, căpitanul Celentino încuviințează. Pe stânga, la vreo cincizeci de metri, o camionetă verde cu cinci oameni ai Cosa Nostra. Patruzeci de metri la dreapta: alți doi, deghizați în oameni de la salubritate, se prefac a mătura strada.

Giovanni traversează și se oprește în fața porții. În timp ce introduce cartela magnetică și tastează combinația de unsprezece cifre, camerele de luat vederi se rotesc pe postamentul lor. După câteva secunde, se aude un pocnet sec. Ușa se deschide, pentru a se închide la loc în spatele cardinalului.

În interior, un hol de marmură, fotolii și câteva trepte care duc la un ghișeu lung, prevăzut cu geamuri antiglonț. În interior, o tânără este așezată în fața unui șir de monitoare. Giovanni se apropie. Ea ridică privirea. Îi indică bărbatului o tastatură cu butoane multicolore. Are o voce glacială, profesională, fără viață.

— Identificatorul dumneavoastră, vă rog.

Giovanni introduce codul cromo-numeric din plicul pe care i l-a dat cardinalul Mendoza, apoi apasă pe tasta de trimitere. Tânăra urmărește monitoarele, în așteptarea răspunsului. Giovanni privește tablourile care împodobesc pereții de deasupra ghișeului: chipuri de bătrâni, portretele cele mai vechi la stânga, cele mai recente în partea dreaptă. O dinastie.

— Cine sunt bărbații aceștia?

— Familia întemeietorilor băncii, până la Giancarlo Bardi, actualul nostru director.

Giovanni tresare. Bardi. E unul dintre numele amintite de Mendoza, când i-a vorbit despre cele mai puternice familii ale Novus Ordo, proprietari ai Lazio Bank și ai altor zeci de sucursale din întreaga lume.

Aici a găsit de cuviință Valdez să își ascundă dosarele: chiar în gura lupului.

Un semnal sonor. Cuta de îngrijorare care brăzda fruntea tinerei a dispărut. Apasă pe un buton și în peretele din dreapta se deschide o ușă. O ușă atât de bine încastrată în zid, că nimeni nu i-ar fi putut bănuia existența. Dincolo de ușă, o scară mochetată duce în subsolul băncii. Tânăra îl privește din nou pe cardinal. Vocea metalică i se mai îmblânzește puțin:

— Puteți intra, Eminență.

Giovanni se îndreaptă spre scară. Ușa mascată se închide în spatele lui.

Jos, la capătul scării, un grilaj din oțel se deschide automat la apropierea cardinalului. O adiere de la un aparat de climatizare. Pătrunde într-o încăpere imensă, luminată de un plafon fals.

Înaintează pe mijlocul unor rânduri de seifuri. Fiecare compartiment e separat de celelalte printr-o încuietore din oțel, conectată la un ordinator. Seifurile sunt model vechi, masive, robuste; mecanismul lor de deschidere a fost perfecționat de-a lungul timpului. Pe unele dintre ele, se observă încă urmele încuietorilor duble și ale roțițelor cu cifru numeric – precauții inutile astăzi, căci toate seifurile de la Lazio Bank funcționează cu cod digital electronic.

Rândul 12, blocul 213. Giovanni se oprește în fața seifului cardinalului Valdez. Are cam doi metri înălțime și unul lățime. Giovanni introduce inscripțiile gravate pe spatele crucii Săracilor. Ecranul clipește și, după o serie de pârâituri surde, barele de metal se retrag și ușa grea se deschide.

În interiorul seifului, lumina se aprinde automat. Lui Giovanni i se strânge stomacul când vede că înăuntru îl întâmpină o duzină de etajere prăfuite și... goale. Se ridică pe vârfuri și pipăie rafturile de sus. Dă peste o cutiuță îngustă din plastic, cu inscripția NO, pe care o scoate din seif. Un stick cu capacitate mare de stocare. Un seif imens, care cuprinde un hard de câțiva centimetri plin cu date despre rețeaua Novus Ordo. Treizeci de ani de anchete asupra arcanelor Fumului Negru concentrați într-o simplă bucată de plastic! Giovanni zâmbește. Până la sfârșitul anilor optzeci, Valdez trebuie să fi adunat muniți de documente despre rețea. Cum informatica evoluase, înregistrase succesiv toate acele date pe teancuri de dischete, apoi pe tot mai puține CD-uri și, în cele din urmă, pe acest unic stick cu capacitate mare de stocare, pe care putea încăpea echivalentul a o sută de mii de pagini. Giovanni realizează de ce pereții despărțitori sunt, toți, echipați cu calculatoare: tonele de hârtoage care au zăcut de veacuri în seifurile băncii Lazio trebuie să se fi evaporat cu totul, pentru a se trezi comprimate pe câteva hard diskuri.

Giovanni introduce discul lui Valdez în calculator. Procesorul pârâie și pe ecran e afișat un sumar detaliat al conținutului. Pagini arhivate, texte, extrase de cont, nenumărate registre dintre care cele mai vechi par a proveni din primele bănci ale omenirii, cele din Evul Mediu, deoarece sunt redactate în latină.

Primele pagini rezumă cei treizeci de ani de anchetă a lui Valdez și prezintă principalele organigrame ale rețelei Novus Ordo ale cărei fire, țesute cu răbdare de-a lungul veacurilor, au ajuns acum să cuprindă întreaga lume: bănci, cele mai puternice multinaționale ale planetei, întreprinderile conexe, bursele, fondurile de investiții, companiile aeriene și de transport maritim, fabricile de armament, laboratoarele farmaceutice, giganzii informatici... Infinite ramificații în mediile financiare, ale petrolului, ale industriei grele. Dar și comisioane de recompensare, paradisuri fiscale și zeci de bănci *off shore* prin care este în continuare valorificată comoara templierilor.

Dar Novus Ordo nu era doar un conglomerat financiar. După ce a finanțat ereziile Evului Mediu, organizația a creat marile secte adverse ale catolicismului, ale căror ramificații erau în prezent de ordinul sutelor de mii. În spatele tuturor acelor organizații, în spatele tuturor acelor ramificații se afla comoara templierilor Fumului Negru.

O tresărire. Cel care doarme se trezește. În jurul lui, toate se zgâlțâie și scârțâie. Zgomote și vibrații. Sub picioarele lui, se aude ceva bătând. *Roți*. Agățându-se de acest cuvânt care îi străbate mintea, bărbatul care dormise încearcă să se concentreze. Scrâșnet de vagoane și șuieratul vântului. *Un tren*.

Părintele Carzo deschide ochii. Măinile lui pipăie banchetele. E noapte. Lumini galbene trec în fugă prin fața geamului. Compartimentul e gol. Carzo contemplă mozaicul suspendat din propria-i memorie. Frânturi de imagini și rămășițe de sunete, care fășnesc ici și colo.

Era pe punctul de a mângâia părul lui Marie în subterana de la Bolzano când s-au întâmplat toate. O senzație de plutire, un vertij, i s-a încetșat privirea, i s-au înmuiat picioarele. După aceea, inima a început să îi bată tot mai încet. Șaizeci de bătăi pe minut. Douăzeci. Două. Când inima i s-a oprit cu totul, Carzo a căzut în genunchi. Nimic, niciun vas nu îi mai pulsa sub piele, dar nu era mort. După aceea, a avut impresia că inima a început din nou să-i bată. Pulsații mai profunde, mai puternice. Carzo și-a pipăit

pulsul. Nimic.

Și-a inspectat gâtul, dar nu a găsit nimic în neregulă, cu excepția pielii înghețate. O piele de mort. Nu, nu inima lui era cea care a reînceput să-i bubue în piept. Nu, sângele ăsta înghețat care îi invada acum venele era al creaturii care s-a înstăpânit asupra sufletului său. E cea care a pătruns în el în subteranele templului aztec și a rămas ascunsă în străfundul spiritului lui, așteptând momentul potrivit să iasă la iveală și să pună stăpânire pe el.

Carzo deschide ochii. Culorile din jur s-au schimbat. Și mirosurile. Și furnicăturile din vârful degetelor lui care se strâneau în jurul gâtului lui Marie... Dumnezeule, ca și cum i-ar fi venit să-și înfigă dinții în carnea ei netedă și să simtă sângele tinerei femei mângîindu-i buzele. Parfumul lui Marie. Apă de ghimbir. Preotul se împotrivesc cu greu ispitei acesteia. Creatura a tresărit detectându-i prezența. O voce gravă și melodioasă:

— Tu ești, Carzo?

Tăcere.

— Ea mea, acum. Lasă-mă s-o mușc și să-i sorb sufletul.

În clipa aceea, Marie a deschis ochii. A spus că știe unde e evanghelia. Iar creatura a răspuns:

— Și eu.

Apoi Carzo a renunțat să mai lupte.

Genunea.

Liniștea.

188

Carzo clipește mărunț în întuneric. Ușa compartimentului se mișcă în balamale. Jos, o cutie goală de bere se rostogolește în ritmul curbilor. Carzo tresare când aude un scrâșnet metalic: se uită în jos și vede că tocmai zdrobise cutia goală sub talpă. Vocea creaturii răsună în compartiment. Pare mirată.

— Tot aici ești, Carzo?

Vocea preotului se înalță de pe buzele imobile ale creaturii.

— Ce i-ai făcut lui Marie?

— Tu ce crezi?

— Te cunosc?

— Eu te cunosc mai bine decât mă cunoști tu, Ekenlat.

Carzo tresare. *Ekenlat*. În limba Hoților de Suflete, cuvântul înseamnă *suflet mort*. Preotul reușește, într-un sfârșit, să dea un nume vocii creaturii: un demon cu care s-a înfruntat de multe ori de-a lungul carierei lui de exorcist. Calcutta, Belem, Bangkok, Singapore, Melbourne, Abidjan. Întotdeauna a câștigat creatura, Caleb, prințul Hoților de Suflete. Un spirit bătrân de când lumea, al cărui patronim demonic era Baphomet, cel mai puternic dintre cavalerii Răului, arhanghelul Satanei. La fel ca în templul aztec unde încercase să exorcizeze posedarea supremă, Carzo înțelege și de astă dată că doar credința lui nu poate face nimic împotriva unei astfel de întunecimi. *Posedarea supremă*. Spaima pune încetul cu încetul stăpânire pe el. Revede cercul de lumânări și creatura care zâmbește, uitându-se la el cum se apropie, ieșind din tenebre. Caleb. El e cel care a declanșat șirul posedărilor de-a lungul și de-a latul lumii. Din cauza lui toți posedarii repetau numele lui Carzo. Litania morților. Așa l-a obligat Caleb să o ia pe urmele posedării supreme. O pistă care se încheia pe teritoriul indienilor Yanomani, unde prințul Hoților Sufletelor, înainte de a se înstăpâni asupra prințesei Maluna, a trezit răul cel mare. *O, Doamne, Dumnezeule...*

În ziua aceea, după ce a pătruns în cercul lumânărilor, Carzo a căzut în genunchi dinaintea lui Caleb și a început să îl adore. Atunci l-a atins demonul, atunci a pătruns în el.

Caleb începe să râdă.

— Văd că ai înțeles în sfârșit, Carzo. Gata, acum a venit vremea să mori.

189

Prin ochii lui Caleb, Carzo vede în propriile lui mâini manuscrisul pe care e pe punctul de a-l scoate dintr-o husă de pânză cerată. Evanghelia după Satana, pe care Caleb a dezgropat-o din subteranele mănăstirii Bolzano și pe care acum o duce la Vatican.

— De ce?

Fiara zâmbește în întuneric.

— De ce ce, Carzo?

— De ce eu?

— Pentru că ești cel mai bun. Simți putoarea sfinților și parfumul demonilor. Te urmăresc din ceasul în care te-ai născut, Carzo. Îți orientez gândurile.

Îi șoptesc spiritului tău. Eram pitit în dulapul din camera ta seara, când te duceai la culcare. Eram așezat în spatele clasei tale. Mă jucam cu tine în curte. Oriunde vei fi fost, am fost și eu.

— Minți.

— Și mirosurile acelea stranie pe care le simțeai când treceai pe lângă unul sau altul. Parfumul urii, duhoarea bunătații și aburul pulsionilor. Doar atingând o persoană știai imediat dacă era bună sau iremediabil rea. Știai dacă a ucis vreodată sau dacă era un voluntar într-o asociație umanitară. Sau ambele. Ca Martha Jennings. Ți-o amintești, Carzo? Grăsana aia urâtă și așa de blândă, la care mama ta te mai lăsa uneori când erai mic... Cea care mirosea deopotrivă a mimoze și a gunoi clocit în soare. Puțin a mimoză, mult a gunoi. Vrei să știi de ce avea aste două mirosuri atât de diferite?

— Taci!

— A adoptat doi copii cu retard mintal. Niște puști pe care nu-i voia nimeni. De aici, mimoza. Iar pentru a-și binemerita duhoarea de pubelă, află că seara, când soțul ei se întorcea beat acasă, maica Jennings dădea la maxim sonorul televizorului pentru a nu auzi ce-i făcea fetei în camera din spate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, taci odată!

O clipă de tăcere.

— A, și Ron Calbert, de scursura aia nu îți amintești? Nu, sigur că nu, aveai doar opt ani, erai prea mic. Și totuși. Un tip înalt și slab, cu ochelari rotunzi și păr lung. Te-ai șters de el în holul de așteptare al unui cinematograful când a trecut prin fața ta și a tatălui tău pentru a sări câteva locuri peste rând. Era să cazi în nas, așa de tare duhnea a amoniac. Mirosul ucigașilor de copii. Paisprezece puști violați și îngropați de vii în doi ani.

Carzo închide ochii. Își amintește. În ziua aceea, când a atins brațul lui Ron Calbert, iar mirosul lui i-a invadat sinusurile, a pălit așa de puternic, că tatăl lui s-a speriat, l-a tras din rând și l-a obligat să se așeze pe o bancă.

— Ia te uită, îți amintești. Blestematul de Ron Calbert. Și el a simțit că ai adulmecat ceva. S-a uitat fix la tine în răstimpul în care tatăl tău te-a oblojit.

Ba chiar s-a gândit să facă din tine a cincisprezecea lui victimă. Dar s-a răzgândit când te-a văzut sărind în camioneta tatălui tău pentru a vă întoarce acasă. L-ai privi prin geam în timp ce mașina se îndepărta. Îți amintești?

Da. Carzo își amintește. L-a privit pe Calbert. L-a privit și asasinul, ba chiar i-a făcut un semn cu mâna.

— Vrei să știi de ce a decis să nu te ucidă în ziua aceea?

— Nu.

— Am să îți spun oricum. Pentru că în holul de așteptare, chiar în fața ta și a tatălui tău, era o fetiță pe care o chema Melissa. O fetiță blondă cu codițe împletite. Exact genul lui Calbert. De aceea s-a apropiat și a trecut prin fața voastră. Pentru a adulmece mirosul părului Melissei. A așteptat până ce s-au stins luminile. A adormit-o pe Melissa și pe mama ei cu cloroform. Vrei să știi câți alți copii a ucis până când a fost prins? Păcat că nu ai spus nimic în ziua aceea.

— Nu m-ar fi crezut nimeni.

— În mod cert.

Un nou moment de tăcere.

— Și apoi, mai este și Barney.

— Cine?

— Barney Clifford. Prietenul tău din copilărie. Cel la care stăteai în fiecare seară și în weekenduri. Ce mai, vă iubeați ca frații, voi doi! Ați trecut prin toate împreună, ați împărțit totul. Și clipele bune, și clipele rele. Și fetele... Ei, da' ia zi, părinte! Nu numai fetele, așa e? Mă înșel?

— Taci.

Caleb fluieră în gol.

— Pe toți demonii din iad, Carzo, erai îndrăgostit de Clifford?! La dracu', ce parșiv ordinar! Până unde ai ajuns?

— Tacă-ți fleanca!

— Îmi pare rău. Amintire dureroasă. Din cauza asta te-ai făcut preot, nu-i așa?

— Barney a murit într-un accident de mașină. Avea douăzeci de ani. Și da, eram îndrăgostit de el.

După aceea am intrat la seminar.

— Eu l-am ucis pe Barney. A trebuit. De fapt, acum e aici, cu noi. Vrei să-i spui ceva?

— Du-te naibii!

Părintele Carzo își încleștează pumnii auzind vocea prietenului de odinioară ieșind de pe buzele Fiarei.

— Hai, salut, frate, care-i treaba?

— Gata, Caleb, hai să nu mai pierdem vremea, știi foarte bine că nu e Barney.

Caleb suspină.

— OK, să continuăm. Ai intrat la seminar și te-ai făcut preot. Apoi ai învățat să distingi mirosurile și ai ajuns exorcistul Congregației Miracolelor. Cel mai bun dintre toți. Niciun demon nu a fost capabil să îți reziste. Cu excepția mea... În sfârșit, aproape... Îți aduci aminte de ultima noastră întâlnire de la Abidjan? Mi-ai aplicat un tratament cumplit, a fost cât pe ce să mă învingi. Atunci am știut că ești gata. Și am provocat un lanț de posedări mult mai puternice pentru a te atrage în Amazonia.

— Și Manaus?

— Ce-i cu Manaus?

— Te-am închis în cadavrul părintelui Jacomino. Cum ai reușit să scapi?

— Am așteptat să moară. Apoi i-am slobozit sufletul, să poată să se înfățișeze în fața celuiilalt.

— Celuiilalt?

— A moșneagului ăluia plin de morgă care își bate joc de voi de veacuri.

— Dumnezeu?

— Da. Nu am dreptul să îi pronunț numele.

— Și după aceea?

— Păi, după aceea Jacomino al tău trebuie să fi avut sufletul mai negru decât o mină de cărbune.

— A fost damnat?

— Fără drept de apel. Ceea ce a anulat taina ultimei împărtășanii oficiate de tine și așa m-am putut elibera din cadavrul lui.

— Vrei să spui că Dumnezeu nu iartă păcatele pe care preoții le absolvă pe pământ?

— Naivitatea ta mă plictisește de-a dreptul, Carzo. Moșneagu' vă urăște, iar voi habar nu aveți. Când și-a expediat flăcăul pe pământ, avea el un plan pentru oameni. Dar a pierdut. De atunci, îi pasă de voi cam cât îi pasă unui ocean de stropii de apă care îl alcătuiesc. Vrei să îți spun ce vă așteaptă după moarte?

— Spune.

— După moarte, o luați de la capăt.

— Cum o luăm de la capăt?

— Morții sunt aici, în jurul vostru. Sunt toți aici. Trăiesc fără să vă vadă. Nu își amintesc de voi. Trăiesc o altă viață, asta e tot. Asta înseamnă osândă.

Non-moartea, eterna reîntoarcere. Vrei să vorbești cu mămica ta? În noua ei viață, e o fetiță cu deficiențe mentale. Fetița adoptivă a Marthei Jennings.

— Scutește-mă, Caleb.

190

Trenul înaintază în noapte. Se zgâlțâie. Scrâșnește.

— Ia spune, Carzo, ce face un exorcist ca să se exorcizeze pe el însuși?

— Te salut, Maria, cea plină de har, Domnul este cu tine...

— Și Ianus, rodul pântecelui tău, e blestemat. Ajunge, Carzo, ești caraghios!

Caleb izbucnește în râs.

— Chiar îți imaginezi că mă poți alunga cu niște biete cuvinte?

— *Credo in unum deum Patrem omnipotentem...*

— Cred în Abisul etern, matricea tuturor lucrurilor și non-lucrurilor, unicul creator al universurilor vizibile și invizibile.

— *Pater Noster qui est in caelis...*

— Dumnezeu este în infern, Carzo, poruncește demonilor, poruncește sufletelor osândite, poruncește umbrelor care rătăcesc prin tenebre.

Părintele Carzo simte că puterile îl părăsesc și conștiința i se diluează. Dar la fel de bine știe că, dacă cedează acum, partida va fi pierdută. Asta vrea și Caleb: să abandoneze, ca să se poată înstăpâni pe vecie asupra spiritului său. Un spirit nemuritor într-un trup mort. Un cadavru pe care Caleb îl va lepăda pe undeva, pe un petic pierdut de pământ sau în adâncul vreunui puț când nu va mai avea nevoie de

înfățișarea lui. Atunci, preotul răsfoiește în gând paginile ritului Tenebrelor, peste care s-a uitat în cripta catedralei din Manaus. Nu exista o soluție mai puternică împotriva unui spirit de talia lui Caleb.

— Nu-ți va folosi la nimic, Carzo.

Preotul tresare. Hoțul de Suflete îi citește gândurile. Nu, mai bine spus gândește în același timp cu el.

— Și vrei să îți spun de ce?

— Nu.

— Pentru că ți-a murit credința, Carzo.

— Minți.

— A murit din momentul în care ai descoperit frescele din templul aztec. A murit din clipa-n care ai ingenuncheat dinaintea mea și ai adorat numele Satanei. A murit când ai abandonat-o pe Marie în beznă.

— Marie...

— Renunță. Nu mai poți face nimic.

Ba da. Ceva încă mai poate. Măcar poate încerca. Închizând ochii, se concentrează din toate puterile. Caleb tresare.

— Ce tot faci, Carzo?

Scormonind prin tenebrele care umplu spiritul lui Caleb, preotul întrezărește în depărtare o mică licărire, o lumânare care pâlpâie în genune. Cu cât se concentrează mai mult, cu atât licărirea devine tot mai puternică. Luminează pereții unei nișe astupate de un zid, în interiorul căreia chipul lui Marie pare adormit. A închis ochii și lacrimile îi strălucesc la lumina lumânării.

191

Ceara sfârâie. Acum, flacăra lumânării e atât de slabă, că licărirea ei nu mai e decât un punct portocaliu în întuneric. Marie aude vocea maicii Isolda. De ceasuri întregi Îl roagă pe Dumnezeu să îi curme suferințele. Dar maica Isolda nu reușește să moară.

Bătrâna călugăriță e pe punctul de a ațipi, când aude pași răsunând pe trepte. Ciulește urechea. O cheamă vocea surorii Bragance. Sandalele moartei se târșăie pe piatră când coboară scara; o aude gâfâind. S-a oprit la baza treptelor. Nu mai plânge. Tăcere. Marie se sufocă. Licărirea portocalie e pe punctul de a se stinge. Noaptea o învăluie pe călugărița care suspină în tăcere.

Un fâsăit. Mâini care pipăie zidul, Bragance care șoptește ca un copil care se joacă de-a v-ați ascunselea.

— Nu te mai ascunde, maică. Vino cu noi. Suntem toate aici.

Alte şușoteli răspund șoptelor lui Bragance. Marie ciulește urechea. Douăsprezece perechi de mâini moarte pipăie zidul împreună cu Bragance. Cele treisprezece moarte din cele treisprezece morminte.

Când foșnetul ajunge în dreptul ei, Marie își ține răsuflarea pentru a nu-și trăda prezența. O clipă de tăcere. Un gâfâit de partea cealaltă a peretelui. Cu buzele lipite de zid, sora Bragance șoptește din nou:

— Te simt.

O pufnitură și mai apăsată.

— Mă auzi, scorpie bătrână? Îți simt duhoarea.

Marie abia reușește să nu țipe. Nu, Fiara care a pus stăpânire pe cadavrul lui Bragance nu o simte. Altminteri, de ce s-ar mai osteni să o strige? Se agață cu toate puterile de certitudinea asta. Apoi își dă seama că își ținea de multă vreme respirația și un horcăit agonic își croia acum drum prin pieptul ei. Nu va reuși să și-l reprime. Lacrimi mari, de regret, desenează dâre albe pe obraji ei negri de murdărie. Marie simte mâinile înghețate ale maicii Isolda încleștându-se în jurul gâtului ei. Încearcă să se zbată, pentru a scăpa de strânsoarea călugăriței care își înfige unghiile în trahee, pentru a se sugruma mai repede. Simte cum i se prelinge sângele pe gât. Trage să moară. Închide ochii. De cealaltă parte a zidului, Bragance și surorile ei moarte mormăie, mânioase.

192

Ușa mascată care dă în holul băncii se deschide automat când Giovanni ajunge la treptele de sus. A stat aproape o oră în sala seifurilor. O salută pe tânăra din spatele ghișeului. Cu stick-ul în buzunarul sutanei, iese pe ușă. Soarele s-a înălțat pe cer și o luminează de un galben pal inundă acum străzile. Deja a început să se încălzească.

Giovanni aruncă o privire către căpitanul gărzilor elvețiene și înlemnește: acesta îi face semn că „nu”, discret, din cap. Giovanni privește în dreapta.

O limuzină urcă încet strada și trece prin dreptul lui. În spatele geamurilor, îl recunoaște pe Giancarlo Bardi, directorul Lazio Bank. Bătrânul, încadrat de trei gărzi de corp, stă pe bancheta din spate și consultă niște hârtii. Ridicând privirea, îl zărește pe Giovanni și scapă hârtiile din mână. Pe măsură ce limuzina se depărtează, întoarce capul și se uită după cardinal. Brusc, preotul își dă seama de greșală: în subsolul băncii, după ce a introdus codul pe tastatura seifului lui Valdez, a uitat să își vâre crucea Săracilor sub sutană. Acum, crucea Săracilor pe care Bardi a recunoscut-o atârna la lumina zilei de gâtul lui, la capătul lanțului de argint.

O privire piezișă la stânga. Limuzina se oprește câțiva metri mai încolo. Se deschide grilajul unei parări. Giovanni se uită iar la Cerentino. Acesta îi face un nou semn din cap. Care înseamnă: „În niciun caz să nu vă mișcați.” Apoi căpitanul se apleacă și înaintează ascunzându-se după mașinile din parcare.

Fără a mai aștepta ca șoferul să îi deschidă portiera, bătrânul Bardi coboară precipitat din limuzină. Sprijinit de baston, încadrat de gărzile de corp, se îndreaptă către Giovanni. Bărbații cu căști și costume negre nu îl văd pe Cerentino, care traversează strada prin spatele lor. Sunt concentrați pe camioneta verde, care își părăsise locul de parcare și rula încet. Furios, Bardi nu are ochi decât pentru Giovanni și pentru crucea Săracilor.

Patru împușcături răsună în aerul calduț. Primele două gărzi de corp se prăbușesc la pământ, ochite pe la spate de Cerentino. Buimăcit, al treilea haidamac îl împinge pe Bardi la perete în timp ce șoferul se întoarce și trage patru focuri, unul după altul, în Cerentino. Rănit la gât și la piept, tânărul căpitan mai are puterea de a trage un ultim glonț, care îl nimerește pe celălalt în mijlocul frunții. Bardi țipă:

— Crucea, pentru Dumnezeu! Recuperați crucea!

Garda de corp care îl apără pe moșneagul lipit de perete scoate arma și o îndreaptă către cardinal. Încremenit, Giovanni se holbează năuc la gaura neagră ațintită spre capul lui. Trăgătorul e la mai puțin de zece metri, nu are cum să rateze ținta. Dar camioneta verde demarează într-un scrâșnet de pneuri și se oprește chiar între Giovanni și trăgător. Portiera din spate se deschide și din mașină năvălesc doi oameni ai Cosa Nostra înarmați cu pistoale-mitralieră. Deschid focul asupra lui Bardi și asupra gărzii lui de corp, care se prăbușesc într-o baltă de sânge, lângă perete.

Din depărtare se aude urlul de sirene. În timp ce ucigașii mai trag un ultim glonț în bătrânul care zace pe caldarâm, șoferul camionetei strigă la Giovanni:

— Haideți, Eminență. Nu fugiți, mergeți normal. Luați-o pe străduța din față, apoi faceți prima la dreapta către port. După aceea, luați-o la stânga, către clopotnița bisericii Sfântul Pavel. Vă așteaptă persoana cu care aveți întâlnire. Ne ocupăm noi de restul.

Giovanni traversează Republic Street. Aruncă o privire spre dreapta. Zărește în depărtare girofaruri. Înainte de a o apuca pe străduța laterală, se întoarce și vede cum oamenii Cosa Nostra pun în mașină cadavrul lui Cerentino. O observă și pe tânăra funcționară ieșind din Lazio Bank. Își acoperă fața cu mâinile și izbucnește în plâns la vederea cadavrului lui Bardi. Unul dintre ucigași se apropie de ea pe la spate, îi lipește arma de ceafă. O detunătură. Un val de sânge stropește trotuarul. Fata cade în genunchi.

Giovanni întoarce privirea și o ia pe strada care coboară spre port. Aude camioneta Cosa Nostra demarând în scrâșnet de pneuri. Sirenele sunt tot mai aproape. În depărtare, se zăresc turlele bisericii Sfântul Pavel. Grăbește pasul.

193

Din cădelnițele abia aprinse, nori groși de ceață parfumată se înalță spre tavanul Capelei Sixtine. Cardinalul șambelan se apropie de confratele pe care conclavul l-a desemnat în urma celui de-al doilea tur de scrutin. Ridicându-se pe vârfuri, îi cere celui ales să accepte o misiune atât de grea. Noul papă îi răspunde că vrerea Domnului e și vrerea lui. Șambelanul îl conduce atunci într-o încăpere specială, unde tradiția cere ca alesul să verse o lacrimă contemplând încercările care îl așteaptă. Dar ochii noului papă rămân uscați. Campini îl întreabă sub ce nume dorește să se facă cunoscut lumii. Alesul se apleacă și șoptește la urechea șambelanului numele dorit. Acesta rânjește. Îi scoate pontifului ales vechea sutană de cardinal și îl ajută să-și încheie roba albă. După aceea, în timp ce notarul suprem al conclavului arde buletinele, cardinalul șambelan poruncește să se deschidă ușa balconului de la Sfântul Petru.

Noul papă și bătrânul cardinal părăsesc capela și înaintează împreună prin hățișul de scări și coridoare care duc la primul etaj al bazilicii. Parchetul scârțâie sub tălpile celor care îi urmează. Pe drum, alesul se apleacă din nou la urechea cardinalului.

— Deschide porțile bazilicii imediat după anunț, ca să începem cât mai repede ultima slujbă.

Șambelanul încuviințează. La capătul coridorului, ferestrele balconului bazilicii Sfântul Petru sunt

deschise. Dincolo, se aude zumzetul mulțimii.

— O ultimă problemă. În curând se va prezenta un călugăr la porțile Vaticanului. Este cel care aduce evanghelia. Spune-le gărzilor să îl lase să treacă pe dată, fără întârziere.

— Așa se va face, Mare Maestru.

194

Sirenele s-au oprit. Giovanni o ia acum la stânga, spre turla bisericii Sfântul Pavel. Sutana e learcă de transpirație. Trece acum printre două șiruri de clădiri vechi, ale căror obloane se mișcă în momentul în care le depășește.

În pragul unei uși, un bătrân se uită la el. Giovanni înlemnește. Sub un portal, zărește un bărbat în costum și cu ochelari negri, care îi iese în întâmpinare. Strecoară mâna în buzunar și scoate un portofel din piele neagră pe care îl deschide, arătându-i-l cardinalului. O insignă FBI.

— Agent special Dannunzo, Eminență. Mergeți în continuare tot înainte. Stuart Crossman vă așteaptă.

Giovanni se întoarce și inspectează strada.

— Nu fiți îngrijorat. Nu va trece nimeni cât timp eu voi fi aici. Duceți-vă, nu avem nicio secundă de pierdut.

Giovanni se supune. După câțiva pași, se întoarce din nou. Agentul special Dannunzo s-a retras iar în umbra portalului. Cardinalul înaintează. Rezistă cu greu tentației de a o lua la fugă. Un alt agent îi indică o scară care coboară spre port. Se năpustește într-acolo. Aerul e mai proaspăt. Jos, un spațiu verde mărginit de tei. În jurul unei fântâni, câteva mese și scaune. Așezat la o masă de fier forjat, în penumbră, un bărbat în costum și cu ochelari rotunzi. Cardinalul se apropie.

— Stuart Crossman?

Bărbatul ridică fruntea. Are ochii pătrunzători și e palid.

— Vă așteptam, Eminență.

195

Înaintând cu viteză prin ținutul Toscanei, expresul Trento-Roma a mers fără oprire până în zori. Sfârșitul călătoriei. În picioare, pe culoar, Carzo privește câmpia romană care iese încet, încet din ceață. A luptat împotriva lui Caleb agățându-se de amintirea lui Marie, de sărutul lor de la ruinele fortăreței Maccagno Superiore, de mireasma pielii și a mâinilor ei pe care le-a frânt în palmele lui când s-au iubit în neștire în praful capelei.

Pe măsură ce Hoțul de Suflete slăbea strânsoarea, Carzo simțea cum căldura i se întoarce treptat în trup. Sângele, sângele lui a început să îi curgă din nou prin vene, inima lui, nu a lui Caleb, a prins să bată. Durere și supărare. În acel moment a pierdut contactul cu Marie. Marie, cea zidită în nișa ei. Marie, a cărei flacăra s-a stins concomitent cu flacăra lumânării.

În gara din Florența, unde trenul a oprit câteva minute, Carzo a ezitat în fața ușii deschise. Ar putea coborî și aștepta următoarea legătură pentru a se întoarce în nord, să încerce să o salveze pe Marie. Sau și-ar putea continua drumul spre Roma, să oprească mascarada de conclav până nu era prea târziu. Simte în brațe greutatea evangheliei. Închide ochi. Trenul suieră scurt, iar ușa se închide cu un pocnet sec. S-a hotărât. Din acel moment, părintele Carzo privea pierdut pe geam peisajul care i se prefira prin fața ochilor.

Roma. Trenul încetinește. Capătul drumului. Carzo pipăie arma lui Marie pe care o scoate din buzunarul sutanei. Un Glock de 9 mm, cu pat ceramic. Cum a văzut-o pe tână femeie, trage și el chiulasa în spate, pentru a pune un glonț pe țeavă. Apoi verifică piedica și strecoară arma la loc în buzunar. E gata.

Trenul se oprește cu un scrâșnet metalic. La gara Roma Termini, părintele Carzo deschide ușa și trage în piept aerul călduț care năvălește în vagon. Miroase a ploaie. Un parfum de ghimbir îi mângâie obrazul când coboară din tren și se pierde în marea de călători: mireasma pielii lui Marie.

196

Agenții FBI încercuiesc discret piațeta însorită unde s-au instalat Crossman și Giovanni. Fântâna cântă. Câteva păsări ciripesc în tei. Din tufișurile de cimbrișor le răspund greierii. Crossman analizează conținutul stick-ului lui Valdez pe care l-a introdus în laptop. Giovanni își șterge fruntea de sudoare.

— Liniștiți-vă, Eminență. Aici nu mai riscați nimic.
— Dar la familia Bardi nu vă gândiți?
— Ce-i cu ea?
— E o familie puternică. Va întoarce insula cu fundu-n sus ca să-l găsească pe cel care l-a ucis pe Giancarlo.

— Nu îi supraestimați inutil. Sunt, în primul rând, bancheri, cu toate că au ceva înțelegeri pe sub mână cu câteva clanuri mafiot. Faptul că însăși Cosa Nostra și ramura ei malteză v-au ajutat să recuperați documentele dovedește că aveau tot interesul să o facă și, câtă vreme aceste acte sunt în posesia dumneavoastră, vor continua să vă protejeze. Poate chiar și după aceea.

— Nu vă înțeleg.

Fără a ridica privirea de pe ecranul pe care rula datele adunate de Valdez. Crossman îl lămurește:

— Don Gabriel nu e nici vreun mecena, nici copil de cor. E nașul nașilor din Cosa Nostra. Un tip de neatins, sacru ca o relicvă. Emiliano Cazano, nașul Camorra, e vărul lui. Amândoi își împart conducerea a mai bine de 80% din clanurile siciliene, napolitane și calabreze. Cred că bancherii din Novus Ordo vor fi început să-i calce pe bătători cumva și de aceea v-a ajutat don Gabriel. Dacă n-ar fi fost ei, nu ați fi făcut mai mult de treizeci de metri după debarcarea pe pământ maltez.

Crossman termină de descifrat ramificațiile rețelei. Înalță capul și se uită o clipă spre piațetă. Arăta de parcă ar fi îmbătrânit zece ani în zece minute.

— Despre ce e vorba?

— Despre un singur lucru, Eminență: cu cât știți mai puțin, cu atât e mai bine pentru siguranța dumneavoastră.

— Domnule Crossman, sunt cardinal și prinț al Bisericii într-un ceas în care Biserica e, fără îndoială, pe punctul de a cădea în mâinile Fumului Negru. Așa că eu cred, dimpotrivă, că pericolul va fi cu atât mai mare, cu cât voi ști mai puțin.

— Dumneavoastră ați vrut-o. Un moment de tăcere. Pe scurt, Eminența Voastră, în versiune modernă, Novus Ordo e o rețea atât de vastă, încât contururile ei se estompează. O constelație de loji, de grupuri de presiune, de cluburi ale miliardarilor și cercuri de influență.

— Există, totuși, celule care pot fi identificate, nu?

— Sigur că da.

— Care anume?

— Millenium, de pildă. Răspund de partea financiară a Novus Ordo. Ei sunt cei care se ocupă de plasamente, bănci *off shore*, fonduri de pensii, investiții pe termen lung și oferte publice de cumpărare, pentru a prelua discret controlul asupra întreprinderilor care s-au sustras rețelei. Sunt infiltrați în cele mai multe dintre marile instituții internaționale. Sunt mari bancheri, oameni de afaceri, finanțisti, miniștri. O dată la patru ani, se întrunesc în cele mai mari hoteluri ale planetei. Un adevărat balet de limuzine cu geamuri fumurii și elicoptere care aterizează și decolează fără oprire în parcul palatului cu pricina. Ultima dată, Millenium s-a reunit la palatul Versailles, în miezul zilei, în văzul tuturor. Sigur, castelul era închis și păzit de o armată de fideli, dar cum fotografiile s-au îngrămădit claie peste grămadă, unii au reușit să facă ceva fotografii la coborârea din limuzine.

— Vreți să spuneți că se știe cum arată?

— Unii, da. Mai întâi, pentru că nu e vorba despre creiere ale rețelei și apoi pentru că știu și ei foarte bine că, pe cât vor încerca mai mult să se ascundă, pe atât ne vom încăpățâna și noi să-i căutăm. Așa că organizează astfel de întâlniri la lumina zilei, numai că nu transpiră nimic din ordinea de zi.

Această pseudo-transparentță le permite adevăratelor creiere ale Novus Ordo să acționeze în umbră. Pe ei nu i-a văzut nimeni și nici nu îi va vedea vreodată.

— Faimoșii iluminați?

— Cu deosebirea că creierele Novus Ordo există cu adevărat, dar nimeni nu încearcă să afle cine sunt, câtă vreme nimeni nu crede în existența lor.

— Altceva?

— Pe măsură ce urcăm în ierarhie, dăm peste cercuri tot mai închise. Precum Syrius Group, Nuclear Atomic Consortium sau Condor. Industree de armament, centrale atomice, câteva mari laboratoare farmaceutice și site-urile secrete, specializate în tehnologia nucleară, bacteriologică și chimică.

— Dumnezeu, e aproape de necrezut!

Crossman schițează un fel de zâmbet.

— Tocmai aici e problema, Eminență. De aceea nu crede nimeni în existența Novus Ordo.

— Apoi?

— Apoi urcăm un grad în ierarhie și ajungem la societățile secrete precum Cercul Bettany, Goliath Club, discipolii Andromedei – care se ocupă de selectarea și recrutarea elitei. E ramura ezoterică a Novus Ordo, cea care stă sub semnul satanismului, a ocultismului, a misticismului. Fără îndoială, e și cea mai periculoasă. În orice caz, sunt cei mai fanatici.

— Și apoi?

— Mai sus veți afla Santinelele, Veghetorii și Pândarii, care formează al treilea cerc în jurul capetelor luminate ale Novus Ordo. Sunt cei care încurcă piste și se ocupă de comunicarea rețelei. Mai bine spus, de lipsa ei de comunicare. Sunt cei care intoxică mediile, răspândesc zvonuri și lansează tot felul de informații – perdele de fum menite să facă primul cerc imposibil de detectat. Conform organigramelor lui Valdez, Santinelele ar controla indirect patru sute de ziare, posturi de radio și televiziuni de pe planetă.

Cardinalul Giovanni își tamponează fruntea.

— Și îi avem și pe cardinalii Fumului Negru. E al doilea cerc. Ei stăpânesc sectele internaționale, bisericile paralele sud-americane și asiatice, asociațiile sataniste și grupurile naziste de pe tot cuprinsul lumii. Noul Reich, Haosul, Armaghedon. Misiunea lor este să destabilizeze religiile, să le infiltreze și să provoace metastaze aidoma celulelor canceroase. În sfârșit, imediat deasupra lor, găsim creierele Novus Ordo, din care face parte în mod cert și Marele Maestru al Fumului Negru. Credem că sunt în jur de patruzeci, cel mult. Se întâlnesc o dată la șase ani în cel mai mare secret posibil pentru a stabili strategia generală a rețelei. Nu știm nimic despre ei, nici măcar Valdez nu a reușit să găsească decât piste false și multe zvonuri.

— Și de ce dracu' le-a cășunat pe Biserică?

— Pentru că prăbușirea Bisericii ar provoca tulburări extraordinare. Iar Novus Ordo s-a hrănit dintotdeauna cu haos.

197

Valentina și-a petrecut restul nopții căutând chipul părintelui Carzo în mulțimea anonimă de pelerini, în mijlocul nenumăratelor fețe trase, cu ochi strălucitori și obraji palizi, pe care lacrimile se amestecau cu ploaia.

Odată cu zorile, s-au oprit și rugăciunile. Acum nicio mișcare nu mai străbate mulțimea. Nicio pasăre pe cer. Niciun zgomot. Valentina își fixează mai bine casca. Pierdut în mulțime, unul dintre oamenii lui Crossman își turuie raportul. Se întoarce și îl vede în pădurea de glugi. E ascuns după un stâlp. Fără a-l pierde din ochi, ridică emițătorul și îi transmite că nici în sectorul ei nu s-a semnalat vreo problemă deosebită.

Dintr-odată, când clopotele bazilicii încep să se legene în turlă, un fir gros de fum alb se ridică din hornul Capelei Sixtine, risipindu-se pe cerul Romei. Un vuiet asurzitor se înalță atunci din marea de pelerini și sute de mii de brațe se întind spre ușa-fereastră a balconului bazilicii Sfântului Petru, care tocmai se deschide. Vuietul se stinge la fel de brusc. Cardinalul șambelan Campini anunță în difuzoare că Biserica are un nou papă:

— *Annuntio vobis gaudium magnum! Habemus Papam!*

O scurtă pauză; aceste cuvinte se rostogolesc asupra celor din piață. După care vocea șambelanului sfâșie din nou tăcerea: rostește, în latină, numele cardinalului și al capului Bisericii care acum iese încet din penumbră.

— *Eminentissimum ac reverendissimum Dominum, Dominum Oscar Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem Camano, quisibi nomen imposuit Petrus Secundus!*

Petrus Secundus! Petru al II-lea. Sacrilegiul suprem, care întinează memoria primului papă al creștinătății. Când chipul cardinalului Camano apare în lumină, iar el întinde mâinile asupra pelerinilor, vuietul asurzitor care se ridicase dinspre mulțime la auzul anunțului lui Campini se stinge cu totul. Strigătele și aplauzele se risipesc. Doar câteva palme mai aplaudă anemic, apoi tac.

Noul papă contemplă masa tăcută cu privirea lui rece, în timp ce camerele de luat vederi transmit lumii întregi stupoarea care a invadat piața. Comentatorii și specialiștii se pierd în speculații teribile asupra riscurilor pe care și le-a asumat noul papă alegându-și acest nume. În timp ce șambelanul reglează înălțimea microfonului, în difuzoare se aud pâraiture și șuierături. Din nou liniște. După care, vocea glacială a noului papă anunță că o pagină se întoarce acum în istoria Bisericii și că se apropie ceasul în care vor fi dezvăluite tainele cele mari. Un alt val de murmure se ridică din mulțime, dezamăgită să îl vadă pe noul ales retrăgându-se deja din balcon. Liniște. Șuieratul vântului.

Un șuvoi de sunete de orgă invadează piața când ușile se deschid. În exterior, în fața bazilicii, sunt

fixate ecrane gigantice pentru ca toți credincioșii care nu vor încăpea înăuntru să poată urmări mesa. Aceeași tăcere. Valentina scoate mobilul și formează un număr.

198

Crossman suspină, închizându-și laptopul. Giovanni îl privește întrebător:

— Și acum?

— Acum ce?

— Ce aveți de gând să faceți?

— Ce poate face un strop de apă în mijlocul unui ocean? Novus Ordo e o rețea atât de vastă, încât s-ar putea să aflu la un moment dat că eu însumi făceam parte din ea și habar nu aveam!

— Atunci, asta e tot?

— Ce ați vrea să fac? Arestări în zori de zi ale responsabililor sferelor care gravitează în jurul lui Novus Ordo? Da, asta s-ar putea.

— Dar?

— Dar vor fi imediat înlocuiți de alți membri ai rețelei, pe care nu îi cunoaștem, și praful se va alege din cei treizeci de ani de anchete ale lui Valdez. Chiar dacă, printr-o minune, am reuși să prindem câteva dintre adevăratele creiere ale organizației, nu vor fi decât niște femei și niște bărbați oarecare, nimic mai mult. Arestarea lor nu ar schimba nimic. Genul ăsta de rețea este exact ca Mafia, un naș care cade e imediat înlocuit de altul. Dar e o mafie la puterea o mie. Precum hidra lui Iason: cum îi tai un cap, îi cresc alte o sută în loc.

— Am putea dezvălui totul în presă.

— Ce presă? Fițiucile de bârfă locale, cotidienele gratuite sau ziarele de mică publicitate? Ce preferați?

— De ce nu cotidienele de mare tiraj?

— Pentru că în marea lor majoritate ele aparțin, mai mult sau mai puțin direct, acționarilor Novus Ordo. Pe de altă parte, ce am câștiga cu asta? Am lansa un zvon în plus pe piață!

— Avem, totuși, organigramele lui Valdez! Asta e o dovadă!

— Nu, Eminența Voastră. Nu e o dovadă, e o prezumție. Am putea semăna ceva panică în interiorul rețelei difuzând toate datele pe internet, dar nu vă faceți iluzii, nu va avea niciun efect.

Crossman tocmai se pregătea să mai adauge ceva, când mobilul îi zumzăi în vestă. Își fixează casca în ureche. Zgomote, murmure. Gălăgia tipică unei mulțimi.

— Domnule Crossman, sunt Valentina Graziano.

— Valentina? Ce s-a întâmplat?

— Nimic bun, domnule. Conclavul s-a terminat. A fost ales noul papă.

— Cine?

Crossman ascultă răspunsul. Un moment de tăcere. Apoi glasul Valentinei acoperă din nou zumzetul gloatei.

— Tocmai începe o mesă solemnă în interior. Cred că acum va încerca Fumul Negru să dezvăluie existența evangheliei. Mă auziți?

— Da. Te aud. Rămâi pe fir. Am un alt apel.

Crossman apasă pe o tastă și trece pe apelul în așteptare. Ascultă atent, apoi, fără a scoate un sunet, se întoarce la legătura cu Valentina:

— OK, uite ce vei face. Strecoară-te în bazilică împreună cu echipa ta și ține-mă pas cu pas la curent cu ceea ce se întâmplă acolo. Vreau să știu totul, în cele mai mici detalii.

— Dar pentru numele lui Dumnezeu! Nu vedeți că e prea târziu?

— Liniștește-te, Valentina. Nu s-a terminat încă. Nu îți pot spune nimic pentru moment. Un avion mă așteaptă pe aeroportul din Malta. Te voi suna de la bord.

Crossman închide și se uită la Giovanni.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat, Eminență, că Marele Maestru al Fumului Negru a preluat controlul asupra Bisericii.

— Cine e?

— Cardinalul Oscar Camano.

Tăcere.

— Ce nume de papă și-a ales?

— Petrus Secundus.

— Numele lui Antihrist? Atunci totul s-a sfârșit.

- Poate că nu.
- Ce vreți să spuneți?
- Al doilea apel era de la unul dintre agenții mei de pază în gara din Roma. Acum cinci minute, dintr-un tren de noapte care venea din Trento a coborât un călugăr cu semnalmentele părintelui Carzo.
- Și ce dacă?
- Conform spuselor agentului meu, avea sub braț un manuscris.

199

Bazilica este plină-ochi de credincioși. Cei mai numeroși, cei care nu au mai încăput înăuntru și se înghesuiau afară, la uși, se vor mulțumi să urmărească ultimele pregătiri ale Liturghiei Mari pe ecranele gigantice pe care tehnicienii Vaticanului tocmai le-au instalat. Acum, un cordon de gărzi elvețiene blochează porțile.

În carele de transmisie ale marilor canale de televiziune amplasate de jur împrejurul pieței Sfântul Petru, jurnaliștii se întrebă cuprinși de nerăbdare ce anume va dezvălui noul papă în timpul acestei slujbe. Nimic nu se petrece conform uzanțelor și convențiilor. Nu a transpirat nicio informație. Nicio vorbă din partea purtătorului de cuvânt al Vaticanului. De parcă noul papă ar fi purces deja la schimbări profunde.

În interiorul edificiului, au fost lăsate libere mai multe culoare, pentru a permite camerelor de luat vederi să transmită slujba în direct. O generozitate care îi miră cu atât mai mult pe jurnaliștii acreditați la Vatican, cu cât erau obișnuiți să se mulțumească doar cu imaginile transmise de serviciul de presă al Vaticanului. RAI și CNN au obținut chiar autorizația de a-și instala camerele rotative în contra-plonjeu, în așa fel încât să se poată plimba prin întreaga mulțime și da câte prim-planuri doresc cu altarul imens de după coloanele mormântului Sfântului Petru.

Dar ceea ce îi uimește profund atât pe jurnaliști, cât și pe credincioși, e tăcerea de moarte care plutește în continuare asupra Vaticanului.

Valentina Graziano își croiește drum până în mijlocul bazilicii. Un alt cordon de gărzi elvețiene delimitează un semicerc la zece metri de coloane. În jurul comisarului se înghesuie atâția credincioși, că din larga alee centrală nu se mai vede decât o cărare îngustă. Aceleași chipuri. Aceiași pelerini buimăciți și epuizați după o noapte de așteptare. Aceeași impresie de morți vii pe care a avut-o și când a părăsit bazilica după ce a scăpat de ucigașul din Camera Misterelor.

Valentina se uită la șirurile de cardinali îngenuncheați pe băncile de rugăciune. Băieții de altar aprind cădelnițele, pe care le plimbă prin jurul coloanelor. Un fum gri, parfumat, învăluie încetul cu încetul altarul și se răspândește ca o ceață în restul lăcașului.

Veniți de pe scările circulare care fac legătura cu subsolul, cardinalii curiei, în robe roșii, se așază în ordine în spatele altarului. N-a mai rămas niciun prelat dintre cei care îl înconjurau pe fostul papă. Toți aceștia abia au fost numiți: cei mai mulți dintre ei sunt necunoscuți mulțimii, cu excepția șambelanului și a altor doi prelați din vechea curie. Valentina are sub ochi întregul stat-major al Fumului Negru al Satanei, cardinalii moștenitori ai templierilor care au reușit în sfârșit să preia controlul asupra Vaticanului și pot ieși acum din umbră. S-ar spune că ei înșiși se descoperă abia acum, ei între ei, și se măsoară pe furiș cu coada ochiului. Nu lipsește decât unul dintre aleși: Marele Maestru.

Un sunet puternic de orgă o face pe Valentina să tresară. Îmbrăcat în alb și sprijinit în toiagul de păstor, cardinalul Camano se ivește din adâncul bazilicii. Urcă încet scările care duc spre altar. Apoi se întoarce și își plimbă privirea rece asupra mulțimii. Valentina strânge pumnii, gândindu-se că l-a avut în mână pe ticălosul ăla când a descoperit cadavrul crucificat al lui Ballestra. Noul papă e impasibil. A câștigat. Ia loc în fotoliul lui, alături de cardinalii noii curii. Începe liturghia.

200

Avionul lui Crossman decolează de pe aeroportul din Malta. Șeful FBI a cerut Romei eliberarea unui culoar aerian de zbor la joasă altitudine. Apoi i-a ordonat pilotului să se grăbească. Valurile defilează în viteză sub burta aparatului.

Confortabil instalat în scaunul de piele, cardinalul Giovanni contemplă prin hublou coastele Siciliei. Acum, aparatul survolează colinele aride ale provinciei San Cataldo. În fața cardinalului, Crossman și oamenii lui pregătesc o sinteză a organigramelor lui Valdez: un dosar consistent, care va fi tradus în peste o sută de limbi, apoi va fi postat pe internet pe marile site-uri cu descărcare gratuită. Cu puțin noroc, până

ce vor apuca să reacționeze responsabilii Novus Ordo, dosarul va fi fost deja descărcat de câteva milioane de ori, iar internații vor continua să și-l transmită de-a lungul și de-a latul lumii. Exact cât să destabilizeze puțin rețeaua, să provoace câteva arestări, câteva sinucideri, poate ceva falimente și multe păreri de rău.

Crossman își ridică privirea din dosare și se uită pe hublou. Avionul zboară acum deasupra zonei Palermo, în extremitatea nordică a Siciliei. În zare, valurile albastre ale mării Tirenene, apoi colinele Romei. Conform legilor canonice, din clipa în care noul papă acceptă votul conclavului, porțile Vaticanului se închid definitiv. Ceea ce înseamnă că, lovitură de stat sau nu, niciun judecător nu are niciun fel de putere asupra acelei enclave. E doar o chestiune de diplomatie și de presiuni internaționale. Așa se face că Fumul Negru nu a plănuț să se înstăpânească asupra Bisericii, ci să o nimicească din interior, aruncând religiile în haos. Ceea ce trebuia împiedicat cu orice preț. Dar pentru asta, aveau nevoie de evanghelia după Satana.

Crossman se uită la ceas. Agentul special Woomak, cel care îl reperase pe Carzo la gara din Roma, ar fi trebuit să sune deja. Durează mult, mult prea mult. În sfârșit, sună telefonul avionului. Crossman răspunde. Giovanni îl vede întunecându-se la față.

— Cum adică l-ai pierdut pe părintele Carzo? Ți bați joc de mine sau ce dracu'? Ai zece minute să îl găsești și să recuperezi evanghelia. Înțeles, Woomak?

— Am înțeles, domnule. Mă aflu acum într-un labirint de străduțe din apropierea palatului Quirinale și cobor spre fântâna Trevi și piața Navona.

— Rahat, Woomak! Nu-mi spune că v-ați depărtat de bulevardele mari!

— Ba da, domnule. Carzo a tăiat-o pe la palatul Barberini. Acolo l-am pierdut. A intrat într-un palat de pe Via Vinimal și nu a mai ieșit. Când am intrat după el, nu mai era acolo. Cred că a folosit o ieșire secretă și și-a continuat drumul spre Vatican.

— E lume în jurul tău?

— Nu, domnule, parcă tot orașul s-a înghesuit în piața Sfântul Petru.

— Woomak, întoarce-te și spune-mi ce vezi.

Un moment de tăcere, după care:

— Nimic.

— Nimic sau nimeni?

Woomak se întoarce din nou:

— Doamne...

— Ce se întâmplă? Ce vezi?

Respirația lui Woomak se accelerează. Începe să fugă.

— Doi călugări, domnule. Doi călugări au ieșit din intersecția cu Quirinale. Cred că sunt pe urmele mele.

— Calmează-te, Woomak. Cobori spre Vatican?

— Da, domnule.

— Atunci ia-o imediat pe orice străduță pe stânga ca să ieși cât mai repede în bulevardele mari.

— Nu, domnule.

— De ce?

— Pentru că deja fug de mai bine de două sute de metri ca un sprinter și sunt tot acolo, în spatele meu.

— Ce tot spui acolo, Woomak?

— Adevărul gol-goluț, domnule. Eu fug, ei merg. Și tot în spatele meu sunt.

Crossman aude un pocnet de chiulasă.

— Ce faci, Woomak?

— M-am oprit ca să-i țintesc, domnule.

— Nu face asta!

Dar agentul nu aude. Și-a pus telefonul în buzunar înainte de a se întoarce spre urmăritori. Crossman și-l imaginează cum încearcă să tragă în călugări. Woomak e un profesionist, cel mai bun trăgător din promoția lui, un ucigaș cu sânge rece. Dacă cineva i-ar putea opri, el e acela. Două împușcături răsună în receptor, urmate de alte două detunături una după alta. Clinchetul cartușelor pe pavaj. Pârâituri. Vocea îndepărtată a lui Woomak:

— La dracu', e imposibil...

— Woomak?

Zgomot de pași. Agentul a luat-o iar la fugă. Își scoate telefonul din buzunar. Aruncă încărcătorul gol și pune un altul.

— Woomak, mă auzi?
 Răsuflarea agentului în receptor. Pare calm.
 — Nu-i a bună, domnule. Le-am golit un încărcător în pânțe, dar tot nu s-au oprit. Probabil că-s drogați beton!
 — Grăbește-te s-o iei pe orice străduță la stânga, pentru Dumnezeu!
 — Înțeles, șefu'! Via della Consula, spre Corso.
 — Bravo, ai să reușești.
 Woomak a priceput. Se agață de vocea șefului, își reglează respirația pentru a nu intra în panică și grăbește pasul. Apoi răsuflarea i se accelerează brusc.
 — La dracu'...
 — Nu, Woomak, în niciun caz nu întoarce capul!
 — Doamne, mai au puțin și mă ajung! Am băgat câte cinci gloanțe în fiecare și ei sunt chiar în spatele meu! Cred că am pus-o, șefu'! Nu mai rezist mult. Eu...
 O izbitură. O exclamație de stupoare. Woomak cade. Zgomot de sandale care se apropie. Un urlat neomenesc răsună în aparat. Crossman îndepărtează o clipă telefonul de ureche, apoi îl apropie din nou.
 — Alo? Woomak?
 Tăcere.
 — Woomak, mă auzi?
 Un fâșâit. O răsuflare. O voce glacială.
 — *Renuntiate*.
 Un clic. Legătură întreruptă. Crossman ridică privirea spre Giovanni care contemplă marea prin hublou.
 — *Renuntiate?*
 Cardinalul se răsucesc către Crossman.
 — Înseamnă „renunțați”.

201

Cum a procedat de zeci de ori în compania vechiului său prieten, cardinalul Camano, Carzo rătăcește aiurea pe străduțele care coboară spre podul San Angelo. Turlele fortăreței papilor se decupează pe cerul gri. Îngerii de piatră par a-i zâmbi, când trece pe lângă ei. Cu evanghelia după Satana sub braț, simte pistolul lui Parks atârându-i în fundul buzunarului. Și-a lăsat pe spate gluga de călugăr. Se uită cercetător la stânga, spre Via della Conciliazione, și se îndreaptă spre domurile Vaticanului, în jurul cărora se zărește o mare de oameni.

Pe măsură ce se apropie, observă ecranele gigantice instalate în piața bazilicii. Din difuzoare se revarsă muzică de orgă. Liturgia a început. Ajuns în apropierea cordoanelor care delimitează piața, recunoaște câțiva ofițeri din garda elvețiană. Unul dintre ei îi vine în întâmpinare, în vreme ce toți ceilalți încremenesc la câțiva metri distanță. Are un aer îngrozit.

— Îl aveți?

De la adăpostul glugii pe care și-a tras-o din nou peste ochi, Carzo încuviințează. Ofițerul împinge un grilaj și îi face semn să treacă pe sub arcade. Mulțimea murmură și se înghesuie în timp ce el înaintează pe sub bolți, spre bazilică. În difuzoare răsună acum vocea șambelanului care anunță citirea din evanghelie. Încadrat de patru gărzi elvețiene, Carzo trece pragul bisericii. E calm. Nu îi este frică.

— Valentina, mă auzi?

Femeia își duce discret mâna la cască, pentru a auzi mai bine vocea lui Crossman, în ciuda vuietului orgii. În jurul ei, mulțimea nemișcată formează un adevărat zid.

— Aici sunt, domnule. Nu vă aud bine.

— Aterizăm pe aeroportul Ciampino din Roma. Vom fi acolo într-un sfert de oră. Cum stau lucrurile la tine?

Valentina privește baletul cardinalilor care se perindă prin fața altarului, pentru a se închina dinaintea noului papă. Șoptește:

— Slujba a început deja, dar nu respectă niciuna dintre convenții. Nu tu citirea epistolelor, nicio binecuvântare, niciun semn al sfintei cruci. Nu am văzut nici ostia sau potirul de împărtășanie. Am impresia că se grăbesc.

În biserică se lasă iar tăcerea. Orga a tăcut. Ecourile ultimelor note se risipesc sub boltă. Vocea lui Crossman.

— OK, Valentina. Am o veste proastă. Agentul meu a pierdut urma lui Carzo pe străduțele Romei. Înseamnă că evanghelia e în continuare pe străzi și se apropie de Vatican.

Valentina tocmai se pregătea să răspundă, când orga tună din nou și noul papă se ridică și se apropie de altar. Când privește către spatele bazilicii, chipul i se luminează. Valentina se întoarce și se uită în direcția privirii papei: zărește un călugăr care tocmai intra, încadrat de patru gărzi elvețiene. Halebardierii împing mulțimea pe laterale, pentru a-i face loc. Călugărul duce un manuscris greu și vechi. Vocea lui Crossman răsună din nou în casca Valentinei.

— Ne aflăm acum în mașină și ne îndreptăm spre centrul Romei. Vom fi la tine în zece minute.

— Prea târziu, domnule. E aici.

Valentina se uită la călugărul care trece prin dreptul ei și încearcă să îi distingă chipul ascuns sub glugă. Zărește doar ochii, care îi strălucesc în umbră. Vocea lui Crossman:

— Are evanghelia?

— Da.

— Îl poți opri?

— Nu.

— De câți oameni dispunem în interiorul bisericii?

— Patru agenți de-ai dumneavoastră. Unsprezece carabinieri în civil, întăririle așteaptă pe străduțele din preajma Vaticanului.

— Sub ordinele cui?

— Ale comandantului Pazzi.

Crossman analizează rapid situația.

— Valentina, trebuie acționat acum.

Escorta se oprește. Halebardele izbesc în pavajul bazilicii. Cordonul de gărzi elvețiene care închide altarul se dă la o parte, pentru a lăsa cale liberă călugărului.

— E prea târziu, domnule.

203

Aerul încărcat de nori de tămâie vibrează sub notele furioase ale orgii. Camerele fixate asupra altarului nu pierd niciun amănunt al scenei. Din camionetele parcate în exterior, jurnaliști echipați cu căști transmit imaginile în regiile tuturor marilor canale de televiziune din lume. La vederea imaginilor, toți specialiștii adunați în platouri au tăcut, urmărind stupefiați scena, fără a încerca să o comenteze. Abia dacă se mai găsește câte unul care să îngaima pierit că nici măcar muzica nu are nimic sacru. Era o cacofonie de note fără niciun fel de armonie. Totuși, această simfonie disonantă are ceva tulburător, aproape frumos, care vrăjește mulțimea.

Călugărul încremenește în fața altarului. E acum în fața papei, care îl privește. Întinde evanghelia după Satana unui protonotar care urcă treptele și depune manuscrisul deschis pe altar. Papa întoarce cu religiozitate câteva pagini. Apoi ridică privirea către mulțime. Vocea lui răsună în microfon.

— Preaiubiții mei frați, veacuri de-a rândul Biserica a ascuns o mare minciună, pe care a venit ceasul să o dezvăluim, pentru ca fiecare să își poată alege credința în deplină libertate și cunoaștere. Căci adevăr vă spun vouă, Hristos nu a înviat niciodată din morți și viața fără de moarte nu există.

Un val de murmure îngrozite străbate adunarea. Pelerinii se holbează unii la alții, familiile împrăștiate prin colțurile bazilicii se caută din priviri, călugărițele cad în genunchi, iar bătrânele își fac cruce hohotind. Cardinalii electori, grupați pe lateralele incintei, sunt de o paloare cadaverică, accentuată și mai mult de roșul robelor lor.

Răsucindu-se pe trepiede, camerele se plimbă asupra mulțimii și se fixează asupra unor chipuri. Apoi obiectivele se întorc brusc spre papă, care ridică încet brațele, cu palmele întinse către cer. La baza scărilor, călugărul rămâne încremenit. Are în continuare gluga pe cap și mâinile încrucișate în mânecile largi ale rasei. Papa își pleacă ochii spre manuscris. Vocea lui răsună din nou în difuzoare. Anunță tare și clar în latină referințele evanghelice ale fragmentului pe care îl va citi:

— *Initium libri Evangelii secundum Satanam.*

204

Carele de transmisie și platourile de televiziune sunt cuprinse de o agitație vecină cu nebunia. Zeci de voci se amestecă în căștile jurnaliștilor:

— Pentru Dumnezeu, ce a spus?

Pe unul dintre platourile RAI, un specialist șoptește năucit în microfon:

— Cred că asta înseamnă: „Începutul primei cărți a evangheliei după Satana”. Producătorii stau călare pe telefoane și cer date despre audiență. Cursele sar până la cer. Dacă ar fi să socotim toate canalele de televiziune, ar fi vorba de aproximativ patru sute de milioane de telespectatori care se uită hipnotizați în gura noului papă. Realizatorii de la CBS și RAI vorbesc la telefon cu patronii posturilor.

— Ce facem? Întrerupem transmisia sau continuăm?

Patronul RAI se gândește o clipă. Cel de la CBS, care se află peste ocean, își aprinde o țigară. El e cel care stabilește primul politica postului său:

— Continuăm.

La rândul lui, patronul canalului italian le dă același ordin realizatorilor. Aceștia îl transmit mai departe cavelor de transmisie și cameramanilor aflați la posturile lor, în bazilică.

205

Vocea papei răsună din nou sub boltă. Începe lectura evangheliei.

— Al șaselea oracol al Cărții Blestemelor.

Tăcere. O cameră a RAI dă un prim-plan cu buzele papei.

— La început, Abisul etern, Dumnezeu dumnezeilor, picătura din care s-au ivit toate, acest Abis a creat șase miliarde de universuri pentru a risipi neantul. Apoi a dat acestor șase miliarde de universuri sistemele, soarii și planetele, totul și nimicul, plinul și golul, lumina și întunericul. Apoi le-a insuflat echilibrul suprem, conform căruia niciun lucru nu poate exista dacă non-lucrul lui nu coexistă dimpreună cu el. Și așa, toate lucrurile au ieșit din neantul Abisului etern. Și, cum fiecare lucru s-a îmbinat cu non-lucrul lui, cele șase miliarde de universuri au intrat în armonie.

În biserică răsună hohote de plâns. Lângă altar, o călugăriță se prăbușește la pământ. O buluceală lângă porți. Gărzile elvețiene și infirmierele evacuează femeile leșinate și pelerinii stupefiați. Camerele se întorc spre papă, ai cărui ochi strălucitori contemplă pentru o clipă mulțimea. Își reia lectura.

— Dar, pentru ca aceste nenumărate lucruri să genereze la rândul-le o altă multitudine de lucruri care să poată crea viața, aveau nevoie de un vector absolut de echilibru, contrariul contrariilor, matricea tuturor lucrurilor și a tuturor non-lucrurilor. Binele și Răul. Abisul etern a creat atunci un supralucru, Binele suprem, și Supranon-lucrul, Răul absolut. Supralucrului i-a dat numele de Dumnezeu. Supranon-lucrului i-a dat numele de Satana. Și a dat acestor mari spirite ale marilor contrarii voința de a se înfrunța întru eternitate pentru a menține în echilibru cele șase miliarde de universuri. După aceea, când toate lucrurile s-au articulat, fără ca dezechilibrul să mai poată vreodată rupe echilibrul care le susținea, Abisul etern a văzut că toate erau bune și s-a închis în sine. S-au scurs așa mii de secole, în tăcerea universurilor care creșteau. Paginile pe care papa le întoarce foșnesc în difuzoare. Reia: Dar veni o zi în care, rămași singuri să orchestreze aceste șase miliarde de universuri, Dumnezeu și Satana au ajuns la un nivel atât de înalt de cunoaștere și de plictiseală, încât, sfidând ceea ce Abisul etern le-a interzis, cel dintâi a creat un univers în plus în propriul lui nume. Un univers imperfect, pe care cel de-al doilea s-a înverșunat să îl distrugă, pentru ca acest al șase miliarde unulea univers să nu distrugă ordinea tuturor celorlalte, prin absența contrariului lui. De atunci, pentru că lupta dintre Dumnezeu și Satana s-a dus doar în interiorul acestui univers pe care Abisul etern nu l-a prevăzut, echilibrul celorlalte a început să se rupă.

Unul dintre cameramanii CBS face un plan larg cu mulțimea, apoi revine și focalizează asupra papei. În acel moment, îl observă pe călugărul rămas în picioare în fața altarului, care tocmai își dădea jos gluga. Ceva îi scânteia în mână.

206

— În prima zi, când Dumnezeu a creat cerul și pământul, precum și soarele care să-i lumineze universul, Satana a creat golul dintre pământ și stele, apoi a cufundat lumea în întuneric.

Un minut de liniște.

— A doua zi, când Dumnezeu a creat oceanele și apele, Satana le-a dat puterea de a se umfla pentru a înghiți creația lui Dumnezeu.

Tăcere.

— A treia zi, când Dumnezeu a creat arborii și pădurile, Satana a făcut vântul pentru a le pune la pământ, iar când Dumnezeu a creat plantele care vindecă și alină, Satana a creat altele, veninoase, și

armia de plante cu țepi.

Tăcere.

— A patra zi, Dumnezeu a creat pasărea, Satana a făcut șarpele. Apoi Dumnezeu a creat albina, iar Satana a plămădit trântorul. Și pentru fiecare specie pe care o crea Dumnezeu, Satana făcea un prădător, care să nimicească acea specie. Apoi, când Dumnezeu și-a împrăștiat animalele pe suprafața pământului

— A șasea zi, când Dumnezeu a hotărât că universul lui e gata să nască viața, a creat două spirite după chipul și asemănarea lui pe care le-a numit bărbat și femeie. Ca răspuns la această crimă împotriva înălțurii universurilor, Satana a aruncat un blestem asupra acestor suflete nemuritoare. A semănat apoi în inimile lor îndoiala și disperarea și, după ce a furat de la Dumnezeu destinul acestei creații a lui, a condamnat la moarte omenirea ce urma a se naște din împreunarea lor.

Ochii papei sunt ațintiți asupra evangheliei. Cu brațele în continuare ridicate, cu palmele deschise spre cer, nu îl vede pe Carzo lăsându-și gluga în jos și nici nu remarcă arma pe care călugărul o îndreaptă acum înspre el. Continuă lectura Facerii.

— Atunci, înțelegând că lupta împotriva contrariului lui era zadarnică, Dumnezeu îi lăsa pe oameni pe seama animalelor pământului, pentru ca fiarele să îi devoreze. Apoi, după ce l-a închis pe Satana în măruntaiele acestui univers haotic pe care Abisul etern nu îl prevăzuse, Dumnezeu și-a întors fața de la creația lui, iar Satana a rămas singur, pentru a-i sminti pe oameni.

209

— Valentina, mă auzi?

Femeia duce emițătorul la gură ca să îi răspundă lui Crossman. Cuvintele îi mor pe buze. Văzând Glock-ul de 9 mm pe care Carzo îl îndreaptă spre papă, apasă mecanic pe butonul stației de emisie-recepție:

— Pentru Dumnezeu, toată lumea, atenție, e înarmat!

Vuietele mulțimii îneacă strigătul Valentinei. Comandantul gărzii elvețiene încearcă să țintească spre trăgător. De pe părțile laterale ale bazilicii, alte gărzi în civil încearcă să găsească un unghi de tragere asupra lui Carzo. Cordonul de halebardieri care înconjoară altarul se întoarce. Papa ridică privirea. O umbră îi întunecă atunci chipul. Valentina înțelege că e prea târziu.

210

Părintele Carzo se uită la Antihristul care își ridică ochii din evanghelie. Cum l-ar putea rata de la o asemenea distanță? Tămăia îi arde sinusurile. Afară, clopotele începuseră să vuiască, însoțind marea revelație a evangheliei după Satana. Preotul ia obrazul papei în cătare. Îl vede ca prin ceață pe comandantul gărzii elvețiene. Nu dă atenție nici femeii aceleia tinere și atât de frumoase din dreapta lui, care încearcă să își croiască drum prin mulțime. Pentru o frântură de secundă, totuși, își spune în sinea lui că seamănă izbitor cu Marie. Da, la Marie se gândește părintele Carzo când își golește încărcătorul în capul papei. Abia dacă simte gloanțele gărzii elvețiene înfigându-i-se în vintre și-n coaste.

211

O tăcere de moarte s-a lăsat peste bazilică cu o secundă înainte de a răsună focurile de armă. Cu brațele ridicate în continuare, papa coboară privirea spre arma pe care călugărul o ațintește spre el. Îi vede pe membrii gărzii îmbrâncind oamenii pentru a ajunge la trăgător, îl vede pe cardinalul Campini apropiindu-se de el, în încercarea de a-l proteja cu propriu-i trup. Vede, în sfârșit, o tânără brunetă care îi împinge pe oameni tipând. Dar vede, mai ales, ochii ucigașului ațintiți asupra lui: înțelege că nu Caleb se află în fața altarului. O privire furișată spre stânga. Șambelanul e la mai puțin de un metru de el când sub bolta bisericii răsună primele împușcături. Făcând ochii mari de uimire, când ploaia de gloanțe îl izbește în plin în piept, papa îl vede pe Carzo zâmbind prin perdeaua de fum care iese din țeava armei. Apoi, se cufundă în norii de tămăie.

212

Papa se prăbușește lângă altar în același timp cu șambelanul, atins și el de un glonț, în zona gâtului. Lungit într-o baltă de sânge pe marmura bazilicii, părintele Carzo zâmbește în continuare. Departe,

deasupra capului său, clopotele au tăcut.

Aude, ca prin vis, strigăte îndepărtate, ordine încrucișate, tocuri care se izbesc de dale. Toate astea cu încetinitorul. Simte vuietul mulțimii care se apropie și se îndepărtează, la fel ca valurile unui ocean furios. Zărește uniforme de carabinieri în bazilică. O pală de aer, o lumină orbitoare. Au fost deschise larg porțile, pentru a i se permite mulțimii să iasă în stradă.

Carzo zărește și fața furioasă a comandantului gărzii elvețiene, care este arestat de un ofițer de poliție. Se dau ordine în italiană. Colosul știe că a pierdut, încet, își lasă arma pe podea, pune mâinile la ceafă și îngenunchează.

O mișcare. O adiere parfumată. O răsuflare îi încălzește obrazul. Contemplă frumosul chip încadrat de plete brune care se apleacă asupra lui. Apoi închide ochii și, treptat, își dă seama de balta de sânge care se lățește sub spatele lui. Are impresia că el însuși se scurge din propriul lui trup: viața lui, energia lui, sufletul și amintirile lui. Mâini care îl zgâlțâie. Deschide ochii și vede buzele tinerei femei închizându-se și deschizându-se, în timp ce o voce melodioasă și gravă coboară până la el într-un fel de cascadă de ecouri îndepărtate. Vocea îl întreabă unde este Marie. Carzo se concentrează. Un val de amintiri plutește la suprafața memoriei lui. O nișă întunecată, un obraz alb, lacrimi care scânteiază în lumina unei lumânări. Preotul își simte propriile buze articulând un răspuns. Tânăra îi zâmbește. Pare fericită. El închide ochii. Doamne, cât îi lipsește Marie.

213

Unitățile de ordine publică încearcă să canalizeze mulțimea care ia cu asalt scările bazilicii și se izbește în credincioșii aflați în piața Sfântul Petru. Grilajele au fost îndepărtate, pentru a dispersa mai ușor oamenii. Difuzoarele emit apeluri care îndeamnă la calm. Via della Conciliazione e neagră de lume. O mare de credincioși se răspândește pe străduțele laterale; în urma lor, jurnaliști cu camerele pe umăr. Datorită celorlalte camere care filmează în continuare, milioane de telespectatori asistă acum în direct la intervenția carabinieri în interiorul bazilicii.

Însoțit de cardinalul Giovanni și de secretarul de stat Mendoza, Crossman și echipa lui merg pe aleea centrală în spatele lui Pazzi, care dă ordine scurte în stația lui de emisie-recepție. Încă de la primele focuri de armă, carabinieri în civil împrăștiati prin bazilică au luat la țintă gărzile elvețiene. A urmat un scurt schimb de focuri, apoi, văzându-și comandantul predându-și arma și capitulând, s-au închinat și ultimele nuclee de rezistență.

Crossman se apropie de Valentina, care e în continuare îngenuncheată lângă părintele Carzo și îl mângâie pe păr, fără a se sinchisi de balta de sânge care a ajuns până la genunchii ei, murdărindu-i blugii. Trupul preotului a fost înconjurat de infirmieri. Pregăteau mai multe perfuzii cu plasmă și glucoză și puneau la punct ultimele detalii ale evacuării. Afară, se aude zgomotul unui elicopter care se apropie. Valentina tresare ușor când simte o mână pe umăr.

— O să scape? întreabă Crossman.

Ea ridică din umeri în semn că nu știe. Directorul FBI se uită spre altar. Papa e prăbușit la pământ. Șapte pete roșii îi înfloresc pe roba albă. Lângă el, agonizează șambelanul, cu ochii larg deschiși. Brusc, Crossman își dă seama că fotoliile din spatele altarului sunt goale.

— Valentina, unde au dispărut cardinalii Fumului Negru?

Fără a-și lua ochii de la Carzo, pe care infirmierii se străduiesc să îl ridice cât mai încet pe o targă, tânăra arată spre scările care coboară în subsolurile bazilicii.

— Au fugit pe acolo?

Ea face semn că da.

— Pentru Dumnezeu, Valentina, adună-te, voi avea nevoie de tine ca să ne conduci prin subteranele bazilicii.

Valentina se ridică încet, privind după brancardierii care se îndepărtează. Se întoarce spre Crossman. Ochii îi sunt de gheață.

— Știu unde e Marie.

— Unde?

Valentina trage piedica pistolului Beretta.

— Mai întâi cardinalii.

Jos, în altar, zace cardinalul șambelan, căruia un glonț i-a atins gâtul; o spumă sângerie îi înroșește buzele. Știe că nu va scăpa. Se uită la cadavrul papei prăvălit pe marmură. Îngenuncheat lângă el, cardinalul Giovanni șoptește:

— Eminență, vreți să vă faceți ultima spovedanie?

Bătrânul pare a fi conștient de prezența lui. Întoarce încet privirea către el. Ochii îi ard, plini de ură. Scoate un horcăit prelung.

— Cred în Satana Tatăl Atotputernic, Creatorul cerului și al pământului. Cred în Ianus, unicul lui fiu, care a murit abjurându-l pe Dumnezeu pe cruce.

O tristețe nesfârșită se pogoară în inima lui Giovanni. Acum, în pragul morții, șambelanul e pe cale să își ucidă sufletul. Tânărul cardinal aproape că îl invidiază pentru un asemenea curaj.

— Dar dacă El există cu adevărat? La asta nu vă gândiți?

— Cine?

— Dumnezeu.

Bătrânul șambelan găfâie.

— Dumnezeu... Dumnezeu este în Infern. Poruncește demonilor. Poruncește sufletelor damnate și spectrelor care rătăcesc prin tenebre. Totul e fals, Giovanni. Am fost mințiți. Și tu, și eu.

— Nu, Eminență. Iisus a murit cu adevărat pe cruce întru mântuirea noastră. Apoi a urcat la ceruri și s-a așezat de-a dreapta Tatălui, de unde se va întoarce pentru a-i judeca pe cei vii și pe cei morți.

— Minciuni.

— Nu. Sunt credințe. Și de aceea Biserica nu a mințit. I-a ajutat pe oameni să creadă în ceea ce aveau nevoie să creadă. A construit catedrale, a înălțat sate și orașe, a luminat veacuri de întuneric și a dat un sens celor care nu aveau unul. Căci altminteri ce i-ar mai fi rămas omenirii, în afara certitudinii morții?

— E prea târziu. Acum cunosc adevărul. Nu îl vor uita.

— Haideți, Eminență, știți prea bine că totuși credința se hrănește din cele nevăzute, nu din adevăr.

Un râs chinuit scutură pieptul lui Campini.

— Ești atât de naiv, bietul meu Giovanni.

Mai vrea să spună ceva, dar se sufocă, îl îneacă propriul lui sânge. Pieptul se blochează, trupul se prăvălește, pupilele devin sticloase. Giovanni închide ochii bătrânului. După care, întoarce capul și îl vede pe Crossman, împreună cu o tânără brunetă și un detașament de carabinieri coborând scările care duceau spre subsolul bazilicii. Era pe punctul de a se ridica, când simte o mână înghețată apucându-l cu o forță neomenească de încheietură. Tresare violent și încearcă să se desfacă din strânsoare. Cu ochii larg deschiși, șambelanul îi șuieră:

— Tu urmezi.

— Ce spuneți?

— Nu s-a terminat, Giovanni, ai priceput? Asta e doar începutul.

Cardinalul închide ochii și încearcă să lupte împotriva creaturii care se străduiește să pătrundă în el și care e de o întunecime atât de profundă, încât credința lui începe să pâlpâie precum flacăra unei lumânări în bătaia vântului. Apoi mâna bătrânului cade pe marmură. Deschide ochii. Șambelanul nu se mișcase cu nici măcar un milimetru. Probabil va fi ațipit preț de câteva secunde și a avut un coșmar. E aproape convins de asta, când simte înțepături în încheietură. Giovanni pleacă privirea. Articulația se învinețise. *E doar începutul...*

Tânărul cardinal se ridică și privește evanghelia deschisă în altar. O închide și o strânge în brațe. Sub pânza sutanei, crucea Săracilor e acolo, lipită de pieptul lui.

215

Când s-a deschis pasajul secret pe unde Valentina a apucat-o pentru a coborî în Camera Misterelor, în incintă a năvălit un val de aer stătut. Pașii răsună în tăcere, pistoalele-mitralieră zăngăne. În spatele carabinierilor, Crossman și Valentina înaintează în subterane. Lanternele fixate pe frunte mătură zidurile prăfuite. Femeia pipăie piatra, care pare a degaja o căldură stranie.

Cei din fruntea detașamentului ajung la scara în spirală care se pierde înspre fundația bazilicii. Din străfunduri urcă valuri de aer fierbinte, care antrenează vârtejuri de scântei. Trosnete, pâraiture. Zumzetul focului. În Camera Misterelor arde ceva.

Valentina și Crossman își croiesc drum printre carabinieri. Cei care tocmai au pășit în încăpere se dau îndărăt, livizi. Intră și Valentina. Vede teancurile de manuscrise cărora cardinalii Fumului Negru le-au dat foc. Flăcările sunt atât de înalte, încât ajung până la boltă și înnegresc arcadele coloanelor. Ard arhivele Vaticanului, nu doar corespondența privată a papilor și rezultatele anchetei interne declanșate de Clement al V-lea. Ard și rafturi întregi de documente secrete ale creștinătății, pe care cardinalii le-au transportat în Camera Misterelor după alegerea papei. Distrug toate dovezile. Douăzeci de secole de istorie și tulburări

cad acum pradă flăcărilor.

Aerul devine irespirabil. Carabinierii încearcă să o acopere pe Valentina, care înaintează spre rug, cu Beretta pregătită în mână. În spatele ei, Crossman mătură camera cu pistolul lui calibru 45. Valentina se oprește. Observă cinci cardinali în straie roșii care tocmai au terminat de cărat un teanc de manuscrise și pergamente după una dintre coloanele criptei și stropesc cu benzină piramida din hârtie.

Trage două focuri în aer. Vacarmul incendiului acoperă zgomotul împușcăturilor. Cu un zâmbet sardonice pe buze, unul dintre cardinali nici nu bagă de seamă că părul i-a luat foc. Ceilalți patru sunt îngenuncheați lângă o grămadă enormă de hârtii; tot aruncând manuscrise pe foc, degetele lor s-au preschimbat în niște cioturi carbonizate. Unul dintre ei nu a observat nici măcar că mâneca robei i s-a îmbibat de benzină. Iată-l că încearcă să aprindă un chibrit...

Valentina strigă. Chibritul se aprinde. Flacăra cuprinde mâneca sutanei și se răspândește de-a lungul brațului cardinalului. Carabinierii s-au oprit, îngroziți. Uitându-se fix la Valentina care îl imploră să renunțe, cardinalul își vâra brațul transformat în torță în grămada de manuscrise și se jertfește pe rug sub ochii lor. Vaporii de benzină se contopesc și formează o flăcără unică, uriașă, care mistuie muntele de hârtie. Legăturile din piele se topesc, sulurile cu o vechime de câteva secole se aprind precum câlții. Valentina face câțiva pași în spate; focul îi înghite pe cardinalii îngenuncheați, ale căror chipuri se topesc ca niște măști de ceară. În aerul încins plutesc foi înroșite, pe jumătate arse. O mână o înșfăcă pe Valentina de braț, apoi vocea lui Crossman îi bubuie în ureche:

— Pentru Dumnezeu, Valentina, trebuie s-o ștergem înainte ca focul să se extindă și să ne trezim blocați aici!

— Crucile Fericirilor! Trebuie să recuperăm crucile!

Acum e atât de cald, încât flăcările se propagă de la sine. În scurt timp va arde toată încăperea. E un aer înecăcios care duhnește a carne arsă. Valentina aruncă o ultimă privire către rug și i se pare că distinge cinci forme chircite în mijlocul pergamentelor. Dar simte mâna lui Crossman trăgând-o cu toată puterea în spate. Face câțiva pași îndărăt. Se lasă în voia lui. Renunță.

216

Urlet de sirene. Un cortegiu de mașini de pompieri își croiește cu greu drum pe arterele și podurile Romei înțesate de oameni. Nimeni nu pricepe ce se întâmplă.

În piață, camerele CBS și RAI filmează în continuare armata de carabinieri care s-a așezat pe poziții în jurul Vaticanului. Un fum gros, negru, iese din subteranele bazilicii și din clădirea Arhivelor secrete. Comentatorii afirmă că un incendiu uriaș a cuprins subsolurile și se extinde de-a lungul galeriilor subterane care șerpuiesc pe sub piața Sfântul Petru. Ard arhivele. Două mii de ani de istorie risipiți ca fumul. Din ei nu a rămas decât funinginea care se depune acum pe cupolele Vaticanului. Fumul e atât de negru, încât întunecă soarele. De parcă s-ar lăsa noaptea.

Camioanele frânează, pompierii desfășoară furtunurile, își pun măștile de gaz, apoi dispar în clădiri, pentru a ataca incendiul din subterane. Absorbiți de aceste manevre, cameramanii nu observă cortegiul de gărzii elvețiene care înaintează pe pasarela ce leagă palatul apostolic de castelul Sant Angelo. O contraescarpă, sus, pe meterezele groase, paralelă cu via dei Corridori, situată sus, la opt sute de metri în linie dreaptă deasupra mulțimii. Pe aici erau evacuați papii când Vaticanul era amenințat. Calea nu a mai fost folosită de secole, dar pontifii s-au ocupat în permanență de întreținerea ei, în caz de nevoie. Și iată că nu s-au înșelat.

Cardinalii Mendoza și Giovanni înaintează în tăcere în mijlocul detașamentului. Mendoza se sprijină în baston. Giovanni duce evanghelia după Satana, pe care a învelit-o într-o pânză groasă, roșie.

217

Elicopterul armatei italiene zboară cu viteza maximă spre nord. Așezați în spate, Crossman și Valentina privesc cursul sinuos al Tibrului care șerpuiește în valea Umbria. Aparatul de zbor iese din zona Perugiei. Intră în aerul înghețat care vestește apropierea de lanțul Apeninilor, ale căror piscuri se profilează în depărtare. Crossman închide ochii. Se gândește la Marie. Se simte vinovat că a scos-o din spitalul din Boston pentru a o trimite cu avionul acela blestemat la Denver. Știa că va merge până la capăt, știa că avea acea facultate de a vedea morții și de a se substitui victimelor asupra cărora se efectua ancheta. Marie găsisese evanghelia, ceea ce, fără doar și poate, o costase viața. Și toate astea din cauza harului ăluia nenorocit al ei, despre a cărui existență Crossman s-a prefăcut ani de-a rândul că a uitat.

În șase ani de carieră comună, nu au vorbit decât o singură dată, în timpul unui dineu de gală oferit de Casa Albă, și chiar și atunci cu voce scăzută, ca nu cumva să îi audă cineva. Crossman era într-o dispoziție aparte în seara aceea. Ca s-o tachineze, a întrebat-o pe Marie, care se ținea la distanță de el, dacă zărește cumva și ceva morți în mijlocul mulțimii de vii care umplea imensul salon în care floarea Washingtonului sorbea șampanie de mii de dolari sticla. Ea a tresărit.

— Ce spui?

— Morți, Marie. Știi tu, generalii din Războiul de Secesiune, Sherman, Grant sau Sheridan. Sau pe moșneagul ăla simpatic, Lincoln. Sau, și mai bine, pe curva aia bătrână de Hoover. Nu se știe niciodată, poate că își târăște și acum moletierele prin vreun cotlon, pe undeva.

— Ai băut, Stuart.

— Da, pe toți dracii, am băut. Așa că, ia zi, chiar vezi morți printre toți tâmpiții adunați aici?

Marie a făcut semn că da. La început, a crezut că glumește, apoi i-a văzut ochii albaștri și triști.

— E unul singur, în seara asta. O femeie, i-a răspuns ea.

Crossman a încercat să glumească în continuare, deși inima îi cerea să schimbe tonul.

— Măcar e frumoasă?

— Foarte frumoasă. E chiar lângă tine. Se uită la tine. Poartă o rochie bleu și o brățară cu agate.

Un parfum de lavandă a inundat atunci nările lui Crossman. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Exista în viața lui o rană nesfârșită, deschisă, care nu se va închide niciodată. Cu doisprezece ani în urmă, soția lui, Sarah, murise într-un accident de mașină împreună cu cei trei copii ai lor. Patru cadavre carbonizate într-un Buick făcut armonică în urma impactului. Cu puțin înainte de a muri, el îi dăruise o brățară cu agate. Iar asta n-o mai știa nimeni.

După moartea lui Sarah, Crossman s-a cufundat în muncă, așa cum alții se apucă de băut. Așa a și reușit să urce atât de repede toate treptele ierarhiei în FBI.

Văzând emoția șefului, Marie l-a prins de mână. Crossman a bâiguit câteva cuvinte idioate, căci se referea, totuși, la o moartă:

— Se... Se simte bine?

— Da.

A urmat un moment de tăcere. Crossman a strâns-o pe Marie de mână. Apoi a murmurat cu voce șovăielnică:

— Are nevoie de ceva?

— Nu. Tu ai nevoie de ea. Acum, ea încearcă să îți vorbească, dar nu o auzi. Încearcă să îți spună că de doisprezece ani e acolo, lângă tine. Nu permanent, doar din când în când. Se întoarce. Stă o clipă, apoi pleacă.

Cu lacrimile în gât, Crossman și-a amintit de toate momentele când a simțit aburi stranii, de lavandă, plutind în aer. Ca acolo, în acel imens salon al Casei Albe unde șampania curgea în valuri.

— Și ce mai spune?

— Spune că e fericită acolo unde se află și că vrea să fii și tu fericit. Spune că nu a suferit când a murit. Nici copiii. Spune că acum trebuie să o uiți și să reîncepi să trăiești.

Crossman și-a înăbușit cu greu un suspin.

— Dumnezeuule, îmi lipsește atât de mult.

Tăcere.

— Oare... oare ai putea să îi spui că voi încerca?

— Tu trebuie să îi spui. E acolo. Te ascultă.

— Și după aceea?

— Ce anume?

— Se va întoarce?

— Ori de câte ori vei avea nevoie de ea, va fi lângă tine. Și apoi, într-o bună zi, când durerea ta se va stinge, va pleca.

— Atunci spune-i că refuz să o uit.

— Trebuie, Stuart. Trebuie să o lași să plece.

— Și acum, acum unde este?

— Chiar în fața ta.

Ridicând încet mâna, Crossman a murmurat ceva în mijlocul vacarmului oaspeților. I-a șoptit lui Sarah că îi pare rău că nu i-a spus la revedere în dimineața aceea, că regretă că nu a sărutat-o pentru ultima oară. După un alt moment de tăcere, a întrebat-o pe Marie, lăsând mâna în jos:

— E încă acolo?

— Pleacă.

Crossman a adulmecat aerul, pentru a reține cât mai mult parfumul de lavandă care se risipea. Pescuindu-și de prin buzunare ochelarii negri, pentru a-și ascunde ochii, i-a spus:

— Nu mai discutăm niciodată despre asta, OK?

Marie a încuviințat. Nu și-au mai vorbit niciodată în acest fel. Ceea ce nu l-a împiedicat pe Crossman să o trimită în misiune la celălalt capăt al lumii ca să ia locul unei bătrâne călugărițe zidite de vie.

Când simte mâna Valentinei pe braț, tresare violent. Ascuns după ochelarii lui negri, se întoarce către italiancă. I se pare că seamănă izbitor cu Marie, înghite în sec cu greu, un val de tristețe îi inundă pieptul. De departe, prin hublou, se conturează văile verzi din Po și colinele Dolomiților. Marie e acolo, jos, undeva prin munți. Un val de lavandă îl învăluie pe Crossman.

Închide ochii.

218

Fumul negru de deasupra Vaticanului se risipește treptat, pe măsură ce furtunurile pompierilor atacă flăcările din subteran. Ieșiți pe străzi, oamenii se holbează la scenă, camerele de luat vederi se rotesc peste tot. Nimeni nu ridică ochii, nimeni nu zărește gărzile elvețiene și pe cei doi cardinali înaintând pe contraescarpă. În imediata apropiere a meterezelor fortăreței Sant Angelo, cardinalul Giovanni se întoarce și suspină.

— Acum, totul e pierdut.

— Ce?

— Arhivele, pergamentele, corespondența papilor.

Bătrânul Mendoza zâmbește.

— Vaticanul a trecut prin multe de-a lungul istoriei și va renaște curând din propria lui cenușă. În spatele nostru nu arde decât un morman de hârtii. Câteva cărți vechi și pergamente pe jumătate șterse.

— Și atunci, unde e esențialul?

— Tu însuși duci o parte în brațe.

Giovanni privește în jos, către manuscrisul învelit în pânză roșie.

— Nu ar fi mai bine să îl distrugem?

— Mai târziu, fără îndoială.

— Când?

— După ce îl vom fi studiat și îi vom fi pătruns misterele. E o comoară inestimabilă, e singurul în măsură să ne dezvăluie adevărata natură a dușmanilor noștri.

— Dar la ce ne-ar mai putea folosi această cunoaștere acum, când cardinalii Fumului Negru sunt morți cu toții?

— Morți? Ești sigur?

— Ce vrei să spunei?

— Că ereziile nu mor niciodată pe rug. Ereticii, da, dar ereziile – niciodată. Ele se întorc mereu. Într-un fel sau altul, se vor întoarce. Iar în ziua aceea va trebui să fim pregătiți.

Tăcere. Detașamentul ajunge la turnul de vest al castelului Sant Angelo. Grilajul se închide scârțâind în spatele lor. Coboară pe o scară din piatră, în spirală, care se pierde în măruntaiele pământului. În jur se face tot mai frig.

— Unde mă duceți?

— Te duc în cel mai tainic loc al Vaticanului. Acolo unde, de-a lungul veacurilor, a fost închis esențialul. Adevăratele comori ale creștinătății. Cum ți-am spus, restul sunt hârtii.

Giovanni a pierdut noțiunea timpului. În brațele lui, evanghelia pare a cântări tone, ca și cum ar fi știut că e în drum spre ultimul ei sălaș și că se va întoarce pentru vecie în noapte.

Detașamentul ajunge la ultimele trepte. Gărzile s-au oprit la baza unei punți grele, din metal, păzită în permanență de halebardieri, care acum e coborâtă într-un scrâșnet de lanțuri. Mendoza îi explică lui Giovanni că peste acest prag nu are voie să pășească nimeni, cu excepția papei și a cardinalului secretar de stat.

— Suntem singurii care cunosc existența acestui loc. Papa fiind mort și curia dezorganizată, te fac părtaş la acest secret pe care va trebui să îl duci cu tine în mormânt. M-ai înțeles?

Giovanni încuviințează. Patru cleme grele, din oțel, pocnesc sec, imobilizând puntea care a dispărut în nișa ei din piatră. Doar vârfurile se mai zăresc.

O pală de aer rece împuținează flacăra din mâna lui Giovanni. Se ține după Mendoza, de-a lungul unui

coridor îngust, tăiat în piatră. Panta e lină, iar solul acoperit cu mozaicuri strălucește în lumina torțelor. Giovanni merge astfel preț de câteva minute, care i se par a fi ore. În tot acest răstimp, se agață de hârșăitul bastonului lui Mendoza, care răsună în tăcerea înghețată.

Bătrânul cardinal se oprește. Ridicându-și torța, luminează o poartă care trebuie să dateze de prin Evul Mediu, și ale cărei grinzi au fost suprapuse, pentru a rezista oricâtor lovituri de berbec. În lemn era gravată următoarea inscripție:

AICI ÎNCEPE SFÂRȘITUL
AICI SE SFÂRȘEȘTE ÎNCEPUTUL.
AICI ZACE TAINA PUTERII LUI DUMNEZEU.
BLESTEMUL FOCULUI ASUPRA OCHILOR CARE VOR ÎNCERCA
SĂ SE OPREASCĂ ASUPRA EI.

Giovanni face ochii mari de uimire.

— E aceeași inscripție de pe evanghelie!

— E deviza pustnicilor, avertismentul suprem lansat peste veacuri nebunilor și smintiților care ar încerca să profaneze secretele credinței. De aceea Inchiziția le scotea ochii celor care contemplau asemenea mistere.

— Ce e în spatele acestei porți?

Pipăind un lacăt florentin cu pendul care acționa un ansamblu de bare grele, strecurate în interiorul buștenilor, cardinalul introduce cheia până la jumătate, apoi o întoarce un sfert la dreapta. Un clinchet. După aceea o introduce toată și o întoarce de două ori la stânga și încă o dată la dreapta. Un scrâșnet de scripeți ruginiți care se pun în mișcare, o serie de pocnete surde: barele ies din lăcașurile lor, iar poarta grea se deschide scârțâind.

— Așteaptă-mă aici.

Giovanni îl privește pe Mendoza îndepărtându-se. Pașii lui se pierd în interiorul a ceea ce pare a fi o sală atât de mare, încât torța lui seamănă cu un chibrit care se consumă în tenebre.

Bătrânul ajunge în colțul din dreapta al sălii. Lui Giovanni i se pare că a rămas singur. Vede torța înclinându-se, aprinzând o altă torță, apoi, fără ca Mendoza să se fi clintit din loc, focul se propagă de-a lungul pereților: o înlănțuire de torțe legate unele de altele grație unui sistem ingenios de fitiluri cerate.

Giovanni privește în jur: încăperea e chiar mai mare decât își închipuise.

Tânărul cardinal vede în fața lui șiruri interminabile de mese din piatră pe care se află tot felul de obiecte acoperite cu țesături grele, roșii. Aerul greu de praf se încarcă de un miros înțepător, de ceară. Miroase a piatră, a mușchi și a vreme. Giovanni se apropie de Mendoza, care acum se află în mijlocul sălii. Bătrânul îi ia manuscrisul din mâini și îl strecoară sub o bucată de țesătură. Giovanni apucă să zărească și celelalte cărți vechi, cărora li se va alătura evanghelia după Satana. Apoi țesătura grea cade peste ele, într-un nor de praf.

— Mai precis, cardinale Mendoza, ce anume se află în încăperea asta?

— Amintiri. Pietre vechi. Fragmente din adevărata Cruce. Vestigii arheologice ale civilizațiilor dispărute și urme ale unei religii foarte vechi, găsite în grottele preistorice. Creatorii lui Dumnezeu.

Tăcere.

— Ce altceva?

— Manuscrise. Evanghelii apocrife pe care Biserica le-a ținut secrete de-a lungul veacurilor. Evanghelia Mariei. Cea a lui Mathias, al treisprezecelea apostol. Cea a lui Iosif și cea a lui Iisus.

— A lui Iisus? Ce conține?

— Ai să afli în curând, căci tu urmezi.

Giovanni tresare auzindu-l pe Mendoza rostind aceleași cuvinte pe care șambelanul muribund le șoptise în bazilică.

— Cum adică eu urmez?

— Tu vei fi următorul papă.

— Nu, nimeni nu poate prezice una ca asta.

— Ba sigur că da. Ești așa de tânăr, iar eu – atât de bătrân! Cardinalii curiei sunt atât de terorizați, că nu vor fi deloc greu de convinși. Ai să vezi. Vor face din tine următorul. Și atunci vei ști... Vei ști totul.

— Și voi fi papa care va domni peste cenușă, așa e?

— Toți au domnit peste cenușă, Patrizio.

Cardinalul Mendoza acționează levierul care coordonează stingerea luminilor. Capișoanele din cupru

fixate deasupra torțelor coboară simultan, într-un scârțâit de lanțuri. Giovanni aude bastonul lui Mendoza izbindu-se de piatră, în vreme ce se îndepărtează. Atinge pentru ultima dată evanghelia după Satana; are senzația că legătura din piele se zbate slab sub țesătură, iar în vârful degetelor i se răspândește o fierbințeală stranie.

— Vii?

Tânărul cardinal se întoarce spre Mendoza, care e acum în pragul sălii. Bătrânul seamănă cu o statuie. Giovanni i se alătură. În spatele lor, poarta grea se închide scârțâind.

219

Întuneric. Maica Isolda e moartă de multă vreme. Parks și-a dat seama după degetele care s-au desfăcut din jurul gâtului ei, după învelișul acesta ridat care s-a desprins, încet, de trupul ei. Un cocon de cărnuri moarte lepădate în praf. Asta a mai rămas din bătrâna călugăriță care, cu șapte veacuri în urmă, s-a strâns singură de gât.

Acum, captivă în transa care o ține prizonieră în nișa aceea, Marie e singură. Cu ochii ațintiți în gol, e așezată undeva, pe o băncuță de piatră, de cealaltă parte a zidului, dar, în același timp, este aici, închisă în acel mormânt. De multă vreme în celulă nu mai este nicio moleculă de oxigen, dar, cu toate astea, Marie nu reușește să moară.

Încremenită în întuneric, își amintește duhoarea care a invadat subteranele când a deschis din nou ochii. Caleb ar fi putut s-o omoare. Dar nu i-a făcut nimic. A preferat supliciul lent al zidirii de viu în plan mintal: viziunea și peretele, o dublă închisoare din care Marie nu are nicio șansă să scape. Doar Carzo ar putea-o scoate din transă, murmurându-i la ureche cuvintele convenite. Iar Caleb știa asta.

L-a urmat pe preot în gând pe măsură ce se depărta de Bolzano. Lupta dintre el și Caleb a continuat într-un compartiment încins și a durat toată noaptea. În zori, Caleb a pierdut. Marie a căpătat această certitudine când a auzit în gând vocea lui Carzo. Ajuns la gara din Roma, mai avea o ultimă datorie de împlinit. Capătul drumului.

Închisă în nișa din mintea ei, Marie a auzit clopotele, țipetele mulțimii, împușcăturile. A început să plângă când preotul s-a prăvălit pe marmura bazilicii, s-a sufocat împreună cu el când balta de sânge se lătea sub spatele lui, iar bătăile inimii i se răreau. Atunci gândurile lor s-au atins pentru ultima oară. După aceea, Marie a pierdut contactul. Cu toate acestea, era convinsă că inima lui Carzo bătea încă, asemenea unui ecou îndepărtat. Și el, ca și ea, era închis undeva, în străfundurile propriei ființe; și el, ca și ea, își aștepta moartea.

Un zgomot de pași. Marie simte cum unghiile zgârie piatra închisorii. Încearcă să miște buzele, să strige după ajutor. Sperând pentru o clipă că părintele Carzo s-a întors după ea, Marie reușește să îi șoptească numele.

220

— Acolo! E acolo!

Străpungând tenebrele cu ajutorul lanternei, Valentina tocmai luminează un trup întins pe o bancă de piatră. O tânără. Crossman se repede spre ea, în timp ce carabinierii investighează subteranele de la Bolzano.

— Marie?

Niciun răspuns. Crossman fixează fasciculul luminos asupra ochilor larg deschiși, care contemplă golul. O apucă de mână și îl cuprind fiori când simte sub degete pielea ca de gheață a lui Marie. Își pune urechea pe pieptul tinerei. Se ridică.

— E prea târziu.

— Poate că nu.

Valentina îl împinge pe Crossman și scormonește printre amintirile ei fraza pe care a murmurat-o părintele Carzo, înainte de a se prăbuși. Apoi se apleacă la urechea Mariei și șoptește:

— Marie, acum trebuie să te trezești.

Sub degetele Valentinei, o mică venă care trasează o urmă vineție la scobitura încheieturii lui Parks se umflă imperceptibil. Apoi cade și se umflă din nou. Valentina o privește cu atenție. Umbrele negre care întunecă privirea lui Marie sunt pe cale de a se risipi. Trăsăturile i se destind, nările încep să freamăte. Un strop de roz înflorește pe albul cadaveric al obrazilor. Un firicel de aer îi iese de pe buze. Pieptul tinerei se ridică. Închide ochii, îi deschide din nou. Apoi se aruncă în brațele Valentinei și izbucnește în plâns.

Ora cinci. Agentul special Marie Parks doarme cu pumnii strânși. A luat trei somnifere, să uite țipetele lui Rachel și degetele maicii Isolda încleștându-se în jurul gâtului ei. De atunci, are un somn cețos și incolor, în care nu pătrunde nimic din lumea înconjurătoare. Încă nu a început să viseze iar. Totuși, vântejurile din subconștientul ei încearcă să își croiască drum prin barajul chimic al somniferelor. Frânturi de imagini.

Gâtul i se contractă brusc. Câtiva stropi de adrenalină se răspândesc în sânge și îi dilată arterele. Pulsul se accelerează, nărilor îi freamătă, pe tâmpile se umflă vene vineții. Imaginile se articulează și prind viață.

Lumânări pâlpâie în tenebre. Zumzăie miriade de muște. Miroas de ceară și de cadavru. Cripta. Marie deschide ochii. E goală, ținută pe cruce. Cuiele care îi străpung gleznelor și încheieturile sunt adânc înfipite în lemn. Tremură de durere. La baza crucii, Caleb se uită la ea. Ochii lui lucesc slab sub glugă.

Acum, lui Marie îi este frig. Cadavrele au dispărut. În locul lor, călugărițele sunt îngenunchiate pe băncile de rugăciune. Se roagă și se uită la ea. Caleb ridică brațele și repetă gesturile mesei – cele ale preotului care ridică tava și potirul care conțin trupul și sângele lui Hristos. Pustnicele se așază în rând, pe trecerea din mijloc, pentru comuniune. Caleb scoate un pumnal. Marie se cutremură. Trupul acesta pe care pustnicele îl vor primi în gurile lor, sângele pe care îl vor bea îngenunchiate lângă altar este al ei. Se smucește pe cruce. Caleb se apropie. Își dă gluga jos încet. Marie începe să țipe. Căci acest chip care o privește acum este al părintelui Carzo.

Cinci și zece. Țârâitul telefonului rupe tăcerea. Marie tresare. Are gura uscată, cleioasă. Un gust neplăcut de tutun și alcool îi umple gâtul. În depărtare țipă sirena unei ambulante. Deschide ochii și, pe fereastra camerei de hotel, zărește luminile zorilor. Perdeaua se mișcă ușor, în adierea brizei. Neoanele roșii ale unei firme clipesc în penumbră: Sam Wong Hotel, Chinatown, San Francisco. Marie inspiră adânc și își umple plămânii cu mirosurile orașului. Razele de un alb-gălbui care pătrund acum în cameră alungă ultimele urme ale coșmarului. În depărtare se aude o sirenă, un cargou trece pe sub podul Golden Gate. La cel de-al șaselea țârâit, Marie ridică receptorul. Vocea părintelui Carzo.

— Dormi?

— Tu?

— Am dormit destul.

— Și eu.

Marie întinde mâna după țigările de pe noptieră.

— Ești acolo?

Trage un fum.

— Da.

— Te aștept.

— Vin.

Închide, își stinge țigara și se îndreaptă spre baie. Reglează dușul la treapta fierbinte. Se dezbracă și se cutremură sub jetul care îi arde pielea. Închide ochii încercând să își adune gândurile. Nenorocitele alea de somnifere...

Cetatea Vaticanului

Mulțimea adunată în piața Sfântul Petru e mai puțin numeroasă decât la precedenta ceremonie de alegere a papei. Dar și mai puțin tăcută. Unii cântă, alții se roagă, câțiva cântă la diverse instrumente. Încearcă, împreună, să uite prin ce au trecut. Trauma din acele ultime săptămâni a fost prea puternică. Atât de puternică, încât, dacă cineva i-ar întreba pe pelerini ce își amintesc din acele zile funeste, majoritatea ar răspunde că au sentimentul că papa a fost asasinat cu ani în urmă. Alții nu mai țin minte decât flash-uri în alb-negru, imagini lipsite de culoare. Acestea, dar și coloanele de fum negru care ieșeau din gurile de aerisire ale bazilicii când arhivele ardeau la subsol.

Responsabilii cu curățenia s-au chinuit, nu glumă, să înlăture stratul gros de cenușă de pe cupolele Vaticanului. Au fost văruite mai multe clădiri în mare viteză, piața a fost împodobită în alb și roșu și s-au organizat festivități și perioade de priveghi pentru a le reda credincioșilor curajul și a-i ajuta să uite.

În mod cu totul curios, niciun pelerin nu-și mai amintea de evanghelia pe care un călugăr ivit de niciunde a adus-o la altar. Tot așa, niciun pelerin nu mai știa – cel puțin nu cu exactitate – textul citit de papa Fumului Negru. Știau vag că era vorba despre o mare minciună și că Iisus nu ar fi înviat niciodată din morți. Dar amintirea acelor cuvinte căzu repede sub vâlul uitării: vorbe lipsite de sens, adevăruri atât

de inacceptabile, că a fost suficient un discurs al cardinalului Mendoza pentru a le îngropa cu totul.

Încetul cu încetul, lucrurile și-au reluat cursul firesc. Timp de două săptămâni, în sălile palatului apostolic s-au ținut conciliabule ale cardinalilor care au pregătit conclavul ce începuse în urmă cu două zile. Se aflau deja la al șaselea tur de scrutin fără a fi căzut de acord asupra unui ales. Șase fuioare de fum negru pe coșul Vaticanului. Dar pe la mijlocul zilei, apărură un zvon care spunea că s-a ajuns, în sfârșit, la majoritate și că în chiar acea seară vor avea un papă.

Așa că mulțimea s-a adunat din nou în piața Sfântul Petru pentru a se ruga, în timp ce nenumăratele camere erau ațintite asupra coșului de fum al Capelei Sixtine.

Un murmur străbate mulțimea. Se întind brațe, curg lacrimi. Camerele dau prim-planuri cu coșul, din care iese acum un fuor de fum gros, alb. Comentatorii anunță că s-a încheiat conclavul. Clopotele vuiesc. Mulțimea se întoarce către balconul bazilicii, ale cărui uși se vor deschide în scurt timp. Au uitat totul. Nu se mai gândesc la toate câte au fost.

224

Ieșind din Sam Wong Hotel, Marie trage adânc în piept miresmele de lămâie care plutesc pe străduțele cartierului chinezesc. În ciuda orei matinale, Chinatown e deja plin de lume. Prăvăliile și-au deschis obloanele și acum își aranjează cutiile cu mirodenii în față, pe trotuar. Marie traversează California Street și se oprește în fața unui distribuitor de ziare. Prima pagină a *USA Today* anunță cu litere de-o șchioapă:

SINUCIDERI ȘI ARESTĂRI ÎN LANȚ ÎN MEDIILE FINANCIARE. MAREA CURĂȚENIE CONTINUĂ.

Strecoară un dolar în fantă și ridică acoperitoarea din sticlă. Își aprinde o țigară și deschide la pagina a doua.

Mai mulți magnați din sfera financiară și directori de multinaționale au fost reținuți în ultima perioadă ca urmare a apariției pe internet, pe site-urile de descărcări gratuite, a unui dosar exploziv. Documentele prezintă organigramele unei rețele gigant de malversațiuni financiare, cu ramificații care ating cea mai mare parte a companiilor cotate la burse. Înainte ca societățile în discuție să aibă timp să reacționeze, milioane de internauți au descărcat documentul pe care comunități întregi îl transmit în continuare de-a lungul și de-a latul planetei. Se pare că seismul care a lovit piețele financiare în urma falimentelor în lanț ale mai multor mari bănci internaționale e departe de a se fi încheiat. Deja e greu de ținut socoteala arestărilor și sinuciderilor bancherilor și conducătorilor de întreprinderi implicați în această afacere. O lovitură dură dată de FBI unui sistem care pare a se anunța cea mai mare rețea de spălare a banilor a secolului și care, din informațiile noastre, ar fi alimentat crima organizată și organizațiile teroriste internaționale.

Marie mototolește ziarul și îl aruncă într-un coș de gunoi. Faimoasele organizații teroriste internaționale... Așa a reușit Crossman să obțină de la Departamentul de Stat aprobarea de a declanșa arestările în lanț în interiorul rețelei. Dar nimic definitiv, firește. Peste câteva luni sau ani, Novus Ordo se va reorganiza în profunzime și va trece din nou la ofensivă. Marie stinge țigara sub talpă și întoarce fața spre soare. Clipește des în lumina orbitoare; în depărtare, se văd stâlpii podului Golden Gate, pe jumătate ascunși în ceață. Se va face cald astăzi.

Își reia drumul spre centru. La intersecția cu Hyde, sare într-un tramvai cu cabluri, vechi de când lumea, care urcă pe Market Street, înspre zona înaltă a orașului San Francisco. Agățată de bara exterioară, se uită la imobilele vechi și la casele victoriene viu colorate care îi defilează prin fața ochilor. Bătrânul de culoare care conduce tramvaiul trage de clopot și înjură ca un diavol. Tânăra zâmbeste. Vântul calduș și sărat îi joacă prin plete. Se simte bine.

225

Peste Capela Sixtină s-a pogorât din nou liniștea. Se aprind cădelnițe, iar cardinalii electori se înclină în fața cardinalului Giovanni, care tocmai a fost ales. Decanul îl întreabă dacă acceptă rezultatul votului. Giovanni încuviințează. Apoi decanul îl întreabă ce nume de papă dorește să poarte. Giovanni îi răspunde că a ales numele de Mathias I, în amintirea celui de-al treisprezecelea apostol. Un nume original care va marca, fără îndoială, ruptura de faptele cumplite care au lovit Vaticanul.

Noul papă a îmbrăcat veșmintele sacerdotale și înaintează acum, alături de decan și de noul șambelan,

în hățișul de culoare care duce la balconul bazilicii Sfântul Petru. Ținând în mână sceptrul de păstor, Mathias I pășește în spatele unui protonotar care poartă crucea grea, pontificală. Pe măsură ce cortegiul se apropie de balcon, papa aude tot mai clar zumzetul mulțimii. Are sentimentul că pășește pe nisipul arzător al unei arene pline cu fiare. Alături de el, cardinalul secretar de stat Mendoza, căruia îi flutură un zâmbet pe chip. Mathias I se apleacă la urechea lui pentru a-i împărtăși un detaliu pe care conclavul l-a menționat în ordinea priorităților sale.

— Ah, era să uit, Eminență, nu mi-ați spus dacă echipele de ajutor au reușit în cele din urmă să găsească crucile Fericirilor printre ruine și cenușă.

Zâmbetul bătrânului cardinal pălește. Întrebarea pare a-l fi luat prin surprindere.

— Incendiul a mistuit Camera Misterelor ceasuri de-a rândul. Din nefericire, din cadavre nu a mai rămas nimic, iar crucile au avut tot timpul să se topească nu o dată, ci de o sută de ori în flăcări.

— Sunteți sigur?

— Cine poate fi absolut sigur, Sanctitate?

Simțind crucea Săracilor sub veșmânt, Mathias I nu reușește să găsească niciun răspuns la acele cuvinte enigmatice.

Papa și suita lui se opresc în fața balconului. Vocea cardinalului decan răsună în microfon: îl prezintă mulțimii pe noul cap al Bisericii. Crucea pontificală e deja în balcon. Când în difuzoare sunt pronunțate numele de botez și acela de papă, Mathias I pășește, la rândul lui, în lumină. Îl învăluie strigătele mulțimii exaltate. Se apleacă și se uită la marea de oameni care a invadat piața și străzile din jur și care așteaptă un gest, un zâmbet, un cuvânt dător de speranță. Și atunci, încet, Mathias I înalță brațul și face în aer, cu gesturi largi, semnul crucii. Iar când face asta, aude în străfundurile ființei lui vorbe pe care bătrânul șambelan i le-a șoptit în bazilică: *Nu s-a terminat, Giovanni. Mă auzi? E doar începutul.*

Un zâmbet plutește pe buzele lui Mathias I, care ridică din nou brațele pentru a saluta adunarea. Campini avea dreptate. *E doar începutul.*

226

Marie ajunge la mănăstirea Notre-Dame-du-Sinai. E condusă pe culoare de o soră bătrână, tăcută. Trecând prin fața câtorva uși, aude voci la televizor, strigăte de oameni, dangăt de clopote. A fost ales noul papă.

— Pofțiți, aici e.

Când aude vocea călugăriței, Marie tresare – parcă era vocea pustnicei care a condus-o la chilia ei în mănăstirea din Denver. Îi arată o ușă. Marie intră.

Camera e cufundată în penumbră. Licăririle unui televizor joacă pe obrazul părintelui Carzo, care este întins în pat. A stat trei săptămâni în comă, trei săptămâni în care Marie l-a vegheat fără încetare.

Îi face un semn cu mâna tinerei femei, care se apropie. Are telefonul la ureche, vorbește în italiană. Marie se întoarce spre televizor și admiră piața Sfântul Petru, plină-ochi de oameni. La balcon, noul papă înalță brațele și binecuvântează mulțimea. Carzo închide. Fără a se întoarce, Marie întreabă:

— Cine e?

— Mathias I, fostul cardinal Patrizio Giovanni. Va fi un mare papă.

Acum, Marie se răsucește spre Carzo. E foarte palid.

— Și la telefon cine era?

— Vaticanul. Pentru a mă anunța că am fost numit secretarul particular al Sanctității Sale.

— Pentru servicii aduse patriei?

— Cam așa ceva.

Un moment de tăcere. Marie se apleacă pentru a-l săruta. În deschizătura pijamalei bărbatului, întrezărește o lucire fugară, un lanț de care atârnă o bijuterie în formă de cruce. Se încordează imperceptibil când atinge cu buzele obrazul părintelui Carzo. Are pielea ca de gheață. Marie îi scrutează chipul. Este extrem de palid.

— Acum te las.

— Deja?

— Mă voi întoarce.

Părintele Carzo închide ochii. Marie se îndepărtează de-a-ndăratelea. În trecere, stinge și televizorul. Ecranul împrăstie în încăpere o lumină stranie, fosforescentă. Marie se oprește în fața ușii.

— Chiar, Alfonso, ce-i bijuteria aia pe care o porți la gât?

Niciun răspuns. Marie ciulește urechea. Părintele Carzo a adormit. Pune mâna pe clanța ușii.

— La revedere, Alfonso.

— Te salut, Marie.

Când aude vocea gravă care tocmai rostise aceste cuvinte, Marie înlemnește și pune mâna pe tocul armei.

— Ce-ai spus?

Se întoarce încet înspre părintele Carzo, care s-a ridicat acum în pat. Ochii îi strălucesc slab în penumbră. Zâmbește.